FİLİZ PULUÇ

"Derler ki insan birine sevdiğinde her gün biraz yanar.."

ATEŞ^{2}

ULAŞ'MAK

agapi

On yedi yaşıma ithafen...

"Kalbine ateş düşmesinden de kaçın,
kalbinin buz tutmasından da."

J.R.R. Tolkien

#1. Ulaş'ılmaz

'Vazgeçmek de affetmek de zaruridir. Çünkü bu ikisi olmadan da özgür sayılmaz insan. Vazgeçmezse mecbur, affetmezse saplı kalır. Ve şüphesiz bu felaket bir durumdur. Akıp giden zamanda kendini askıya almaya benzer bu. Kimseye dokunamadan, karışamadan geçip gider.'

Filiz Puluç

Ulaş'ın beni o parkta bırakıp hüzünlü gidişinin ardından yirmi yedi gün geçmişti. Normalde günlerle aram pek iyi değildi fakat terk edildiğim zamanlarda günleri saymaya başlardım. Bugün *yirmi yedinci* gündü. Küçükken biri beni bırakıp giderse terk edildiğimi sanırdım. Zamanla terk edilmenin aslında duygusal bir şey olduğunu anladım.

Biriyle ilişkiniz olduğunda, ruhunuzun bir parçası bir nevi o kişiyle yaşamaya başlıyordu. Onun ruhunun bir paçası da sizde

yaşıyordu. Terk edilmek demek, ruh sahibinin sizdeki o parçayı geri istemesi demekti. Bu yüzden biri size şah damarınız kadar yakınken bile sizi terk edebilmesi mümkündü. Terk etme eylemi fiziksel değildi. Bunu Ulaş'la anlamıştım.

Hâlâ karşı dairemde yaşıyordu. Hâlâ gece 01.30 sularında kalkıp sigara içiyordu ama beni orada terk etmişti işte. Bunu yaparken kullandığı cümlelerden ve yüz ifadesinden anladığım kadarıyla kendini suçlu hissetmesiyle bağlantılıydı bu terk edişi. Fakat bazı geceler, uyuyamadığımda aklıma geliyordu o an ve geceler acımasız oluyordu. Gece, sevgime karşılık verememesinin nedeninin beni o anlamda sevmemesi olabileceğini de ihtimal dahilinde görüyordu.

Mal varlığı yerinde olan ama aslında hiçbir şeyi olmayan biriydim. Bir de beni kendisinden mahrum bırakmıştı. Yine de her sabah umutla kalkıyordum yatağımdan. Her şeye rağmen beni sevdiği düşüncesine tutunmak iyi geliyordu ama bu durumda onun da en az benim kadar üzüldüğünü düşününce, her şey tekrar yerini acıya bırakıyordu.

Geçirdiğim en zor zamanlardan birini yaşıyordum. Bu hayattaki sınavımın ailem olduğunu düşünürken erken davrandığımı anlamıştım. İnsanın tek bir sınavı olmuyordu.

Evde oturup düşünmek de iyi gelmiyordu. Düşünmeye başladığımda değişik senaryolar kuruyor ve birini suçlarken buluyordum kendimi. Anlamadığım bir şekilde her olayın teyzemle bir bağlantısı çıkıyor ve bu da beni bazı konularda şüphelenmeye itiyordu. Teyzem, telefonda sadece sesini duyduğum halde güvendiğim ve sempati duyduğum kadın değildi artık. Sanki telefondaki kadın hep bir rolmüş gibi geliyordu. Ulaş'la ilgili olaylardan dolayı mı, gerçekleri sakladığı için mi, yoksa sevginin ne olduğunu Ulaş'la tekrar anladığımda gerçek sevgiyi ayırt edebildiğim için mi böyle olmuştu bilmiyordum.

Aklıma takılan birçok şey vardı fakat ne teyzeme sorabi-

liyordum ne de Ulaş'a. Teyzeme soramıyordum, çünkü Ulaş'ı zor durumda bırakmak istemiyordum. Bu yüzden sorularımı sonraya, zamana bırakmaya karar kılmıştım. Teyzemle her ne konuştularsa, onu haklı çıkarmak istemediğini söylemişti. Onu üzecek bir adım atmak istemiyordum.

Ulaş'a da soramıyordum, çünkü bizzat kendisi tarafından terk edilmiştim ve gerçekleri – en azından bir kısmını – bildiğimi bilmiyordu. Yalnız bırakıldığım halde kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Bunun dışında, Ulaş benden kaçıyordu. Benden uzak durmak onun için işleri kolaylaştırıyor olabilirdi. Onu anlıyordum. Hastanede Deniz'i beklerken ve Ulaş uyuduğumu sanırken babası adına benden özür dilediğinde aynı şeyi ben de ona yapmıştım. Ama bunu seçtiyse zaman geçtikçe daha iyi olması gerekmez miydi? Sevgi ölçeği olmadığı için kim daha mutsuz bilemiyordum ama ikimiz de mutsuzduk, görebiliyordum.

Onu görmemek katlanılamaz olduğunda bazen kafeye gidiyordum. Ona baktıkça her şey hem daha zor hem de daha katlanılabilir oluyordu. Beni hem yakan hem de söndüren şeydi. Tuhaf. Kelebek ve ateş metaforunun buraya kadar geleceğini düşünmemiştim. İstemsizce gülümsedim.

Hüzünlü olsa bile bazen zorla gülümseyebiliyordum. Mutluluk hormonuna ihtiyacım vardı ve elimden gelen tek şey sadece sahte gülücüklerdi. Şu sıralar beni güldürmeye çalışan tek kişi Elma Şekeri olunca, üzerime fazla iş düşüyordu.

Burcu'nun mezuniyet töreni olacağı için Esra sürekli onunla alışverişe çıkmak zorunda kalıyordu, bu yüzden de bana ayıracağı pek vakti yoktu. Eren her ne kadar hobi olarak dövme yapıyor ve bundan para kazanıyor olsa da, sürekli bir işe ihtiyacı olduğu için Can Abi onu kafeye garson olarak işe almıştı. Ulaş bu durumdan pek hazzetmemişti ve Can Abi'nin bunu kasten yaptığını ikimiz de biliyorduk. Can Abi'nin insanların içini gö-

rebilmek gibi özel bir gücü olduğunu düşünüyordum. İyi anlaşacağını düşündüğü insanları birleştirmeyi seviyordu. Eren'le Ulaş'ın çok iyi anlaşacaklarını düşünüyordu. Ona katılıyordum. Eren herkesle anlaşabilecek ve kalabalığı seven biriydi, Ulaş'sa herkesle anlaşabilecek fakat aşırı seçici biriydi. Kalabalıktan hoşlanmıyordu. Birbirleriyle anlaşamazlarsa bunun nedeni Ulaş'ın kalabalık sevmeyişi olurdu.

Yaz dönemi olduğu için kafe oldukça kalabalıktı ve Eren'in çok boş zamanı kalmıyordu. Boş zamanlarında da dövme dükkânına uğraması gerekiyordu. Tek işi beni güldürmek olsun da istemiyordum. Buna mecbur değildi.

Galata Kulesi'ne bakan boydan penceremin önünde tekli koltuğuma oturmuş, kuleyi izlerken Elma Şekeri yanımda uyuyakalmıştı. Gözlerimi kuleden çekip Elma Şekeri'ne diktim. Uzun zamandır elma şekeri yememiştim ve elma şekeri bana Ulaş'ı hatırlatıyordu. Yutkundum. Her şeyin ona çıkması da işleri *biraz* zorlaştırıyordu tabii.

Artık neredeyse hiç bakmıyordu bana. Kaçmasına alışılabilirdi fakat bakmaması kaçmasından daha üzücüydü. Beni yok sayıyordu. Mecbur olmadıkça gözlerime bakmıyordu ve bu, neredeyse hiç bakmadığı anlamına geliyordu, zira Ulaş benimle ilgili hiçbir şeye mecbur değildi. Bazen kafeye gittiğimde, çok nadir de olsa bakışları bana dalmışken buluyordum onu. Benim ona bakmadığım bir ara bana bakıyordu ve dalıyordu. Ona bakmaya geri döndüğümde bana bakarken buluyordum onu. Bana bakıyordu fakat beni görmüyordu. Daldığında bambaşka bir adam oluyordu sanki. Donuk yüz ifadesiyle heykeli anımsatıyordu. Biraz acımasızlıktı aslında bu yaptığı. Kendisine karşı da öyle olduğu için adil olduğunu düşünüyordu. Haksız sayılmazdı.

Daldığı zamanlarda uykusuz kaldığı anlaşılıyordu. Yüzünde geçmeyen bir yorgunluk hali ve hafif kızarık gözleri vardı. Böyle zamanlarda her şey su yüzüne çıkıyordu sanki. Onu hiç tanı-

mayan biri onu o halde görse, "Bu adamı kim bu kadar üzdü?" diye sormadan duramazdı. Sert bir yapısı vardı fakat kırılmaya çok müsaitmiş gibi duruyordu. Onu öyle görmek beni çok üzüyordu ve gidip ona 'her şey geçecek, ne olursa olsun yanında olacağım,' diyemiyordum.

Tıpkı yine böyle bir anda, gerçekleri bildiğimi söylemekten kıl payı vazgeçtiğim oldu. Onu çok özlediğim ve üzüldüğüm için, hiç beklemediği bir anda, vicdan azabı çektiği olayın onun suçu olmadığını söylemek ona ne hissettirirdi bilmiyordum. Rahatlar mıydı? Utanır mıydı? Kaçar mıydı? Kırılır mıydı? Ona merhamet gösterdiğimi düşünerek bunun atlında ezilir miydi? Bir sürü sonuç vardı ve ben tam tersi için bunu yapmak isterken hepsi ona zarar veriyordu sanki.

Uzun süre aynı yere baktığım için acıyan gözlerimi kapatarak, oturduğum yerden kalktım ve perdeleri kapattım. Günler gittikçe sıcak ve aydınlık oluyordu benim aksime. Düşüncelerime ara vermek için odama ilerledim. Dışarı çıkıp yürüyüş yapmak bazen iyi geliyordu.

Odama girdim, kitaplığımın önünden geçerken Ulaş'ın ödünç verdiği fizik defteri gözüme çarptı. Veya orada olduğunu bile bile oraya bakmıştım. Bu deftere bakmak onu daha çok özlememe neden oluyordu. Sınavlarımın hepsi bitmiş olmasına rağmen fizik defterini geri vermemiştim. Ulaş'a çok ihtiyaç duyduğum zaman kullanacağım bir bahaneye ihtiyacım vardı ve o defter en zor anımda tutunabileceğim tek dalımdı. O gelip istemedikçe – ki asla gelip istemeyecekti, biliyordum – bu şansımı boşa harcamak istemiyordum. Birkaç kez, zorunda kalarak da olsa bana hitap eden bir kelime söylemesi için defteri vermenin eşiğinden dönmüştüm ama kafasını sallayarak geçiştirme ihtimali daha yüksek olduğu için vazgeçmiştim. Ulaş konu ben olunca hem çok güzel hem de çok acımasız olabiliyordu. Bundan hazzetmediğini biliyordum ama buna mecburmuş gibi hissetmesinden de nefret ediyordum.

Üzerimi değiştirdim, saçlarımı dağınık topuz yapıp gözlüğümü taktım. Gözlerim acımaya başlamıştı. Uyumadığım veya düşünmemek için saatlerce kitap okuduğum içindi muhtemelen. Parmaklarımla kâküllerimi taramaktan son anda vazgeçip, sanki düşüncelerimden kaçabilecekmişim gibi evden hızlıca çıktım.

Galata Kulesi'nin önünde dikilmiş, gökyüzünü deliyormuş gibi duran sivri kısmındaki noktada gözlerimi gezdiriyordum. Sanki oraya çıkarsam gökyüzüne dokunabilirmişim gibi hissediyordum ve bu his güzeldi. Telefonuma gelen mesajla odağım bozuldu ve karşıma baktım. Uzun süre kırpmadığım için acıyan gözlerimi sıkıca kapattım, biriken yaşların akmasına izin verdim. Sonra gözlerimi açtım, kot ceketimin koluyla yanaklarımı silip telefonumu cebimden çıkardım. Mesaj Eren'den geliyordu.

'Ulaş burada. Her zamankinden biraz daha stresli gibi duruyor. Sanırım sınav sonuçları bugün açıklanacağı için. Az önce, ne zaman açıklanacağını Argun'a sorarken duydum.'

Eren orada çalışırken kendisine 'yardımcı melek' rütbesi vererek elçilik yapmaya başlamıştı. Tabii bu tek taraflı bir elçilikti. Ulaş'la ilgili haberler veriyor, aramızı düzeltmek için zaman kolluyordu. İşler pek de onun istediği gibi gitmiyordu tabii.

Mesajıyla yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Ulaş'tan beklenilecek bir şeydi bu. Benden uzak dursa bile benim için önemli olan şeyleri hâlâ önemsediğini farz ediyordum ve sınav sonuçlarının bugün açıklanacağını ve beni onun çalıştırdığını düşündüğümde bu olası geliyordu.

Mesaja cevap yazdım. *'Ulaş bunu yapabilecek ve bunun yüzünden stresli olabilecek kadar düşünceli biri.'*

Eren'in cevabı da gecikmedi. *'Erkekler hakkında bir şeyler biliyorsam, bu çocuk sana harbiden değer veriyor. Benden nef-*

ret ettiği gerçeğini değiştirmez bu tabii. Hâlbuki ben onun tarafını tutuyorum. Bu, beni kırıyor. Onun avukatlığını yapabilirdim ve birlikte sana manevi dava açabilirdik :)'

Ulaş'ın bana değer verdiğini biliyordum. Beni seviyorsa şayet onu beklemeyi güzelleştiren şeylerden biri de buydu zaten. O, beklenilmeye değerdi. *'Bu, acıttı,'* yazdım.

'Özür dilerim. Sadece şaka yapmak istedim. Mesajda şakalar istenilen etkiyi yaratmıyor. Bana tazminat davası açabilirsin. Bunda ciddiyim. Buna hakkın var.'

Attığı mesaj gülümsememe sebep oldu. Onu bu yüzden seviyordum. Tuhaf bir şekilde komik ve iyi bir insandı. Kendimi tutamayıp birkaç saniye güldüm. Telefonu kot ceketimin cebine koydum, elim cebimde, gülümsememi devam ettirmeye çalışarak, kuleye iyice yaklaşmak için kalabalığın içinde ilerledim. Elimi taş duvara koyup gözlerimi kapattım. "Bekliyorum, öyle bir havada gel ki, vazgeçmek mümkün olmasın,[1]" diye fısıldadım.

Tanıdık bir ses, "Hiç kimseyi beklemiyorsan huzuru bulmuşsun demektir," dedi arkamdan. "Hâlâ bir şeyleri ya da birini bekliyorsan da huzuru henüz bulamamışsın demektir."

Sesi her zamanki gibi çok yumuşak ve sakindi. Söyledikleri kalbimi kırmıştı, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Gözlerimi hızlıca sildim, gülümseyemeye çalışarak arkamı döndüm.

Tanıdık gülümsemesi vardı yüzünde. Ama biraz mahcup gibiydi. Ağladığımı anladığında gülümsemesi yavaşça silindi. Şefkatli gözlerinde artık endişe de vardı. Çünkü o, bir anneydi. Nezaketin ete kemiğe bürünmüş haliydi. Kadifemsi sesiyle, "Aryacığım, iyi misin?" diyerek bir adım attı ve dirseğimi yavaşça tuttu.

Yutkundum ve ne diyeceğimi bilemeyerek kafamı usulca

---

1 Orhan Veli Kanık'ın 'Davet' isimli şiiri.

salladım. "İyiyim." Boğazım düğümlenmişti. Annemi ne kadar özlediğimi hissetmiştim bir kez daha. Bu gerçek, bir tokat gibi çarpmıştı yüzüme. Ulaş'ın annesinde kendi annemi görüyordum sanki. Kendimi tutamayarak, bu kez kafamı iki yana salladım. "İyi değilim," diye fısıldadım.

Üzgün bir ifadeyle kollarını bana sardı. Bunu beklemiyordum, beni memnun etmişti ama öylece kalakalmıştım. Ben ne zaman sarılsam Ulaş da kalakalırdı. O da ani sevgi gösterisi karşısında mı öylece kalıyordu?

Derya Teyze'nin sarılması öylesine ya da aceleci bir sarılma değildi. Fikri olmayan bir duygu hakkında destek vermiyor ya da teselli etmiyordu. Gerçek bir anne sarılmasıydı. Aradaki farkı annesinden yeterince uzak kalmış her çocuk anlardı ve ben anlıyordum. Ailesini kaybeden her çocuk gelişigüzel teselli sarılmalarına ve *seni anlıyorum*lara maruz kalırdı, gerçek anlayışları anlaması da bu yüzdendi. Annesinden yeterince uzak kalmış bir çocuk olarak, bunun bir anne sarılması olduğunu anlamak sadece saniyelerimi almıştı.

Kalbim özlemle ezildi o an, iyi hissettiğim için canım bir o kadar daha acıdı. Kollarımı güçsüzce beline koydum. Dudaklarımdan tuhaf bir ses çıktı acı çeker gibi. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Saçlarımı okşayıp beni sakinleştirmeye çalıştı ve bu konuda Ulaş kadar etkiliydi.

Deniz kenarındaki kafelerden birine oturduk. İçerisi dışarıdan soğuk olmasına rağmen ısındığımı hissettim. Birlikte yemek yememiz için ricada bulundu ve ikimiz için de yiyecek bir şeyler söyledi. Teşekkür ettiğimde gülümsedi. Çok güzel bir kadındı ve şu an her zamankinden daha güzel görünüyordu. Anneliğin ona ne kadar yakıştığını düşündüm. Anne olmak için doğan kadınlardandı şüphesiz. Her kadın anne olmayı layıkıyla

yerine getiremezdi çünkü.

"Biraz daha iyi misin?" dedi sıkıntılı bir yüz ifadesiyle.

Kafamı salladım. "Daha iyiyim."

Mahcup olması gereken bir şey yapmamasına rağmen mahcup bir tavırla, "Özür dilerim, emrivaki oldu biraz," dedi.

"Lütfen özür dilemeyin. Sizi gördüğüme mutlu oldum," diyerek gülümsedim.

Derin bir nefes aldı. Onun da canı sıkkındı anlaşılan. "Seni bulmayı umut ediyordum ve umduğumdan kolay oldu. Aslında Ulaşlara uğramıştım, evde yoklardı. Kutay gönüllü stajına devam ettiği için haberleri ondan almaya çalışıyorum ama çocuklar büyüdükçe ağızlarını bıçak açmıyor." Ulaş ve Kutay'ın küçüklük halleri aklına gelmiş gibi burukça gülümsedi ve devam etti. "Yaklaşık bir aydır Ulaş'ı görmüyorum. Seni de öyle. Sorun her neyse, ikiniz için de geçerliymiş gibi hissettim. Yanlış düşüyorsam lütfen kusuruma bakma, olur mu?"

Bir şey söylemedim, bakışlarım masada sabitken, ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım. İçimde, ağlama isteği oluştu tekrar. Derya Teyze gerçekleri biliyor muydu? Eskiden sevdiği adamın, yani kocasının benim ailemi öldürdüğünü biliyor muydu? Psikolojik destek almamın nedeninin o olduğunu biliyor muydu?

Yumuşacık bir sesle, "Arya, gerçekten iyi misin, tatlım?" dedi bir kez daha.

Kafamı iki yana salladım. "Değilim," dedim dürüstçe.

Hüzünle elimi tuttu ve hafifçe okşadı. "Düşüncemde haklı mıyım?"

Dudağımı ısırarak yine kafamı salladım.

"Ulaş, seni üzecek, kıracak bir şey mi yaptı?"

Benim Ulaş'ı üzme ihtimalimi daha düşük tuttuğu belli olan

bir yüz ifadesi vardı. Sanki Ulaş yanımızda olsa ona kızacak gibiydi. Bunları Ulaş'ın annesiyle konuşacak olmak beni utandırsa da biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Annem gibi hissettiğim biriyle. Suna Annem olsaydı keşke ama o da artık bu şehirde değildi. Kocasının işi nedeniyle başka bir şehre gitmek zorunda kalmıştı. Beni bırakıp gitmek istememişti ama büyüdüğümü ve iyi olacağımı, onu sık sık ziyaret edeceğimi söyleyip içini rahatlatmıştım. Bu işe ihtiyaçları vardı ve artık derdimi anlatacak bir annem kalmamıştı.

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken, "O yapmadı," dedim.

Yüzünde tarif edemediğim bir üzüntü oluştu yine. "Konu her neyse ikinizi de çok üzüyor belli ki," dedi.

Karşımdaki bu güzel kadının oğlunu üzdüğüm ve oğluna âşık olduğum için daha çok üzgün hissettim kendimi. Bildiğimi söylememek için yumruğumu sıktım. Susmak bazen çok zordu. Ailenin öldürüldüğünü bilmek, bunu yapanın, sevdiğin kişinin babası olması ve kimseyle konuşamamak zordu. Fakat yine de söyleyemezdim. Ulaş'ı tüm bu zorluklardan daha çok seviyordum çünkü. Ağlarken, "Onun üzülmesini istemiyorum," diyebildim sadece. Elimden ağlamaktan başka bir şeyin gelmediği zamanlara geri dönmüştüm. Güçsüz olduğum için değil, gerçekten elimden hiçbir şey gelmediği için ağlıyordum. Çıkmaza girmiştim ve birinin el uzatmasını bekliyordum. Dudaklarımı ısırarak, ağlamamı engellemeye çalıştım. O da elimi okşamaya devam etti. Gözlerimi kapattım, çünkü okşayışı iyi hissettiriyordu, sanki annemle ilk aşkımı konuşurken hissedeceğim utangaçlık gibiydi. Sanki karşımdaki öz annemdi. Öyle olmasını çok isterdim. Anneme bunu anlatmayı öyle çok isterdim ki...

Ulaş'a olan duygularımı Derya Teyze'ye söylesem utanabilirdim ama onunla üzüntümü paylaşmak o kadar da utandırmıyordu beni. Ulaş'ın gözlerinin aksine açık kahverengi gözleri

hafiften parlıyordu. Buğuluydu. Üzgündü. Hem oğlu hem de benim için.

"Savaş'ın ve Ulaş'ın isimlerini ben koydum. Bir ismin insanın kişiliği üzerinde etkisinin olduğunu düşünmüşümdür hep," derken, ağlamak üzere olan bir kadının sesi gibi çıkmıştı sesi. Sanırım aklına onların doğdukları zaman gelmişti. "İsimlerini onlar doğmadan önce düşünmeye başlamıştım. Savaş'ı düz mantık olarak alırsan, evet, kötü bir şey ama tamamen eylem olarak savaşmak anlamında seçtim bu ismi. Kendisi ve insanlar için savaşmasını istedim. Kanlı bir ortamdan bahsetmiyorum. Kelimeler böyledir, kullanıldığı yer ve kullanılan kişiyle anlamları değişir. Savaş'ın başka insanlar ve kendisi için iyi anlamda savaşmasını istedim. Ulaş'ınsa başka insanlara ve kendine ulaşmasını. Çünkü sadece böyle iyi bir insan olabilir ve iyi insanlara olan inancımızı devam ettirebiliriz. Bir insanın, kendine ulaşıp kendini gerçekleştirmesi en büyük amacı olmalıdır hayatta."

Tüm söylediklerine ne kadar inandığı gözlerinden belli oluyordu. Artık kocası olmayan ve oğullarından birini göremeyen bir kadın olarak acıklı bir hikâyesi vardı esasında onun da. Levent Tutuncu'ye zamanında âşık olduğu şüphesizdi. Peki, bu acıya nasıl katlanmıştı veya katlanıyordu?

Gözlerime bakarken biraz duraksadıktan sonra derin bir nefes alıp devam etti. "Savaş bunu başarıyor. Savaşçı ve iradeli bir karakteri var. Hem başkaları hem de kendisi için savaş veriyor... Aslında Ulaş da tuhaf bir şekilde, insanlara kolayca ulaşabilen, onlara dokunabilen ve anlayabilen biriydi hep. Düşünceleriyle insanların dikkatini çekebiliyor, onlara ulaşabiliyordu. Ta ki... Babası ve ben ayrılana kadar. Gittikçe sessizleşti, dışına kapanıp içine açıldı. Ne insanlara ulaşmaya çalıştı ne de insanların ona ulaşmalarına izin verdi. Büyüdükçe, ulaşılması zor birine dönüştü. Hep böyle biri değildi. Özü, bu değil."

Ne anlatmak istediğini anlamak için gözlerine baktım. Ne

olduğunu bilmiyor ama yine de anlıyor ve öğüt veriyordu. Ulaş da bu özelliğini annesinden almış olmalıydı.

"...İnsanlar ondan vazgeçtiler. Ulaş da birkaç kişiyle yetindi. Kendine karşı ve anlayamadığım bir kini var. Biliyorum ama anlayamıyorum. Herkesin onu, onun kendini gördüğü gibi gördüğünü düşünüyor ve yanılıyor. Eminim sen de benim gibi, Ulaş'ın kendinde görmediği bir şeyi görüyor olmalısın ve bu da Ulaş'a oldukça yabancı ve inanılmaz geliyor olmalı. Ama onda her ne görüyorsan, o hep öyle biriydi, Arya. Ona ulaşamadığını düşünüyorsun ama eğer senden kaçıyorsa ulaşıyorsun diyedir. Sonuçta ikimiz de buradayız işte," dedi ve beni rahatlatmak ister gibi içtenlikle gülümsedi.

Hâlâ elimi tutmakta olan elini sıktım ve gülümsemeye çalıştım ben de. Gerçekten iyi hissettiren bir konuşmaydı. Umut vericiydi. Ulaş'ın düşünce yapısının temelleri annesinden geliyordu sanırım. Düşünme tarzı onu anımsatıyordu ve Derya Teyze mükemmel bir anneydi.

Diğer elini uzatıp yanağımı hafifçe okşadı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?" diye sordum, gülümsemesine hafif bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalışarak.

"Diğer herkes vazgeçtiği halde Ulaş'tan vazgeçmediğin için," dedi minnettarlıkla.

Can Kırığı'nın çakıl taşlı yolunda durmuş, tabelasına bakarken sınav sonuçları hâlâ açıklanmış değildi. İçimde, heyecandan çok artık yanımda olmayan ailemi hayal kırıklığına uğratacağım düşüncesiyle ileri gelen bir kaygı vardı.

Heyecan benim için Ulaş'la sınırlandırılmış bir duyguydu sanki. O olmadığında hayattan zevk alamıyordum fakat bunun

geçeceğini biliyordum. Hep geçerdi. Kimse kimseye mecbur değildi. Bunun farkındaydım. Ama bu his geçsin istemiyordum. Bu, bir seçimdi. Ona karşı hissiz olma düşüncesi bile beni üzüyordu.

Aile avukatımız Kenan Amca'dan gelen, 'Sonuçlarını ilk benimle paylaş,' temalı birkaç mesaj istemsizce beni gülümsetirken, oldukça mesafeli bir 'önceden tebrik' mesajı almıştım teyzemden. İyi bir puan alacağımdan oldukça emindi. Nedense mesajı bana samimiyetten uzak ve soğuk gelmişti. Yaptığı şeylerde art niyet aradığım için kendimi kötü hissettim. Gittikçe güvensiz ya da korkak birine dönüşüyordum sanırım. Birini sürekli olarak kaybetmenin insanı korkaklaştırdığını fark etmiştim. Birilerini kaybetmemek için kişiliğinden ödün veren insanları anlayabiliyordum artık. Sevdiğiniz birini kaybetmek kötü bir deneyimdi.

Kaybettiklerimin listesi gözümde canlanırken Deniz'i düşündüm. Emir'le en son konuştuğumda kendi sınavının güzel geçtiğini, Deniz'in de sınava hazırlandığı kadarıyla girdiğini öğrenmiştim. Tıp istediği için kazanabileceğinden emin değildi ama pes etmediği için memnundu. Ben de memnun olmuştum. Zor anlar yaşamış ve intihar ettikten sonra tekrar sınava adapte olabilmişti. Bu, psikolojik açıdan iyi bir şey miydi, yoksa kötü bir şey miydi bilmiyordum ama pes etmemesine sevinmiştim. Aramız hâlâ düzelmemiş olsa da onu seviyordum. Benim için iyi bir arkadaş olmuştu.

Can Abi'yle göz göze geldiğimizde gülümsedim. Kafenin içerisindeydi, gülümsemeyle karşılık verip bana doğru yürürken, "Nasılsın?" diye sordu.

Olduğum yerde onu beklerken yavaşça omuz silktim. "Aynı."

Sokak lambası mavi gözlerinin parlamasına sebep oluyordu. Gülümsedi cevabıma. Çakıllı yolda tam yanımda durdu,

benimle birlikte tabelaya bakmaya başladı. Hava hafiften kararmaya yüz tuttuğunda tabelanın ışıkları yanıyordu ve güzel görünüyordu.

"Oldum olası sinirli bir adamımdır. Eskiden en ufak şeylere bile sinirlenirdim," dedi gözlerini tabeladan ayırmadan. Kim bilir aklından neler geçiyordu o tabelaya bakarken. Cümlesinin sonunda güldüğünde ben de gülümsedim. Bu, daha içten bir gülümsemeydi. Ardından, gülüşü hüzünlü bir gülüşe dönüştü ve devam etti. "Anneme göre aynı babama çekmişim bu konuda. Canan'ın en sevmediği huyum hep bu oldu. Sinirlendiğimde telefonumu kapatır, kafam dağılsın diye kendimi işe verirdim. Üniversiteye gittiğim zamanlardı, hem okuyup hem de üniversiteye yakın bir kafede çalışıyordum. Telefonu kapatmama alışan güzel *sevgilim,* kafenin önüne gelip beni izlerdi. İşime öyle kaptırmış olurdum ki onu görmezdim. Ancak sinirim geçtiğinde, hep aynı yerde beni beklerken bulurdum onu."

Ulaş'la bana benzettim bu durumu. Canan Abla'dan hâlâ aşkla ve özlemle bahsetmesi kalbimi kırmış, gözlerim dolmuştu. Şimdi onun da gözleri parlıyordu benimkiler gibi.

"Canan'a sinirim saman aleviydi ama ilk başlarda bunu anlamazdı. Mizacım sertti çünkü. Evlendikten sonra anladı tabii. Sonra hiç küs kalamadık. Sinirlenip gitmeme ya da telefonumu kapatmama hiç izin vermedi." Kafasını bana doğru çevirdi. Mavi gözleri kızarmıştı, ağlamak üzereydi.

Onu öyle görünce gözlerimdeki yaşlar düştü yanaklarımdan aşağı. Gözlerini çekinmeden silip boğazını temizledi. Sevdiği kişiyi kaybetmenin verdiği kalp kırıklığını saklamadı hiç. "Ulaş bana benziyor. Sen de Canan'a. Tabii Ulaş benden daha sert ve soğuk bir mizaca sahip, sen de Canan'ımdan daha sakin ve utangaçsın. Canan senden daha cazgırdı," deyip güldü. O, mükemmel bir adamdı. Hâlâ gülümserken, kızarmış gözleriyle yüzüme baktı. "Ama ne yapalım, sizin de mizacınız bu. Önün-

de sonunda yan yana olacağınızdan şüphem yok. Ulaş'ın siniri kendine. Asla üstüne alma. Ona kendisini sadece sen affettirebilirsin."

Son cümlesini, sevgimden bahsettiğini düşüneceğimi sanarak söylemişti ama altında yatan bir diğer gerçeği de görmüştüm. Can Abi'nin de her şeyi bildiğini o an anladım. Ulaş'la aralarında çok güçlü bir bağ vardı. Ulaş ona her şeyini anlatıyordu ve bunu da anlatmıştı. Utandığımı anlayıp kafasını iki yana salladı önce, ardından elini kalbine koydu.

"Birini sevmekten asla utanma, Arya. Utanacak öyle şeyler yapıyor ki şu insanlar. Sevmek onların içinde en masum olan şey. Sıkıca tut onu ve asla bırakma. O serseri yakında anlar kıymetini," diyerek elini omzuma koydu ve babacan bir tavırla gülümsedi.

Kafamı salladım ve, "Teşekkür ederim," dedim gözyaşımı silerken.

İçeri girmek için ilerlerken, "Ne zaman istersen içeri o zaman gel. Dükkânımın önünü kapatman yasak değil," deyip omuz silkti.

Gülümseyip tekrar teşekkür ettim. O gittiğinde kalbime büyük bir ağırlık ve hüzün yerleşti. Âşık olduğu kadından bahsederken ağlıyor, gülümsüyor, beni teselli edip cesaretlendiriyordu. Yanaklarımı iyice kurulayıp derin bir nefes aldım. Ailem için, Canan Abla için ve sevdiğim tüm insanlar için dua ettim.

Elimi kalbimin üzerine koydum ve kalbimin sesini dinleyerek sakinleşmeye çalıştım. İstemsizce Can Abi'nin yerine koydum kendimi. Sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Ulaş'ı kaybetmekten de çok korkuyordum. O yaşarken bile ondan ayrı kalmak çok zordu. Bir de ölmüş olabileceğini düşünmek müthiş bir acı veriyordu. Varlığındaki yokluk bile çekilir gibi değildi. Yokluğundan kaynaklanacak olan yokluksa

azap verici olurdu. Derin bir nefes alıp verdikten sonra elimi kalbimin üzerinden çektim, Ulaş'ı görebileceğim bir yer bulma umuduyla kafeden içeri girdim; kafamı dağıtmak istiyordum.

Can Kırığı'nın en uç köşesinde olup aynı zamanda her yeri görebilen tek masaya henüz kimse oturmamıştı. O masaya oturup Ulaş'ı aradım gözlerimle. Çok geçmeden de buldum. Sadece sırtını görebiliyordum ama oradaydı. Bu, yeterliydi. Var olması, yaşıyor olması yeterliydi.

Eren, beni görür görmez hazırlattığı çikolatalı milkshake'i ben sipariş vermeden önüme bıraktı. "Başarı hediyen," dedi.

Gülümsedim. "Henüz bir şey başarmış sayılmam."

Gülümseyerek yanımdaki sandalyeye ilişti. "Doğduğun an bile bir başarıydı senin için. Büyük düşün. Eminim başardığın başka şeyler de vardır."

Bu cümle beni gülümsetirken, kendi doğumumu ve annemi hayal etmeye çalıştım. Annem çok acı çekiyor olsa bile eminim çok mutluydu. Sevmek böyle bir şeydi çünkü. Yüzümdeki buruk gülümsemeyle ona baktım. "Şu ana kadarki tüm başarılarımı bir milkshake'le kutlayıp ucuza mı kapatıyorsun?"

"İçine sevgimi ve kibrimi kattım," dedi. Sonra sesini alçaltıp fısıltıyla ekledi. "Şanslıysan kafemizin bahçesinde şirinleri görebilirsin."

Eren işine dönmek için kalkınca bardağı ellerimin arasına alıp pipeti dudaklarıma yerleştirdim ve bir yudum içtim. "Teşekkür ederim," dedim memnuniyetle.

Arka cebinden katlanmış bir kâğıt ve bir de kalem çıkardı. "Boş vaktin varken birlikte Japonca çalışırız diye düşündüm. CV'in de güzel durur."

Bana uzattıklarını alıp kalemi masaya bırakırken, katlanmış kâğıdı açtım. Kendi el yazısıyla Japonca bir çalışma kâğıdı hazırlamıştı ve köşelerinde komik çizimler vardı. Çizimlere dokunup

kıkırdarken, "Çizim yapabildiğini bilmiyordum," dedim.

"Ben mangalarla, animelerle büyüdüm, sizin gibi Looney Tunes'la değil." Söylediği şeyle epey gurur duyan bir yüz ifadesiyle söylemişti bunu.

"Çok acımasızsın," diyerek, onu onaylarcasına kafamı salladım.

Bu hareketimin üzerine saçlarımı karıştırmak için elini uzattı. Yaptıkları için saçlarımı karıştırmasına izin verdim. Geri çekeceği sırada elini tuttum ve minnetle gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Omuz silkip işine dönerken ben de saçlarımı düzelttim. Önümdeki kâğıda göz gezdirmeden önce Ulaş'a baktım yine. Argun'la konuşurken gergin bir hali vardı. Derin bir nefes alıp önümdeki kâğıda odaklanmaya çalıştım. Bir süre sonra tanıdık bir sesle dikkatim dağıldı. Kafamı kaldırdığımda Burcu ve Esra'yı kafeye giriş yaparlarken gördüm. Kapı ağzında durmuş, bir fikir ayrılığı yaşıyorlardı. Esra yanıma oturmak istiyor fakat Burcu bunu istemiyordu. Esra kısık sesle konuşsa da Burcu gayet yükse sesle konuşuyordu duymam için. Bu yaptığı şey beni kırmazdı ama insanların neden bu kadar kırıcı olduklarını, olmaya çalıştıklarını anlamıyordum. Birini üzmeyi istemek, bunun için çabalamak bana çok tuhaf ve anlaşılmaz geliyordu.

Çok geçmeden tartışmayı Esra kazandı. Bana döndüğünde onlara baktığımı görünce omuzları mahcup bir edayla düştü. Kafamı iki yana sallayıp önemsiz olduğunu anlatmaya çalıştım ve gülümsedim. Kollarını kocaman açarak yanıma geldi. Kalkıp ona sarıldım aynı içtenlikle. Burcu'ysa selam dahi vermeden oturdu. Onun seviyesine inmeyip ben selam verdim.

Gün geçtikçe benden daha çok nefret ediyordu sanki. Ulaş'la aramızın bozuk olduğu her hâlükârda belli olduğu için eskisine oranla daha neşeliydi artık. Ulaş'la aramızın bozulma-

sı onu mutlu etmişti. En başından beri beni sevmediğini bildiğimden, bir şey hissetmiyordum bu konuda ve şaşırmamıştım. Beni incitmek veya üzmek için Ulaş'la konuşurken sık sık bana bakıyor ya da konuşmayı benim yanımda gerçekleştirmeye özen gösteriyordu.

Esra benden ayrılmadan önce, "Lütfen görmezden gel," diye fısıldadı kulağıma. Bu durum onun da canını sıkıyordu ama arkadaşının davranışları üzerinde söz hakkına sahip değildi. İkimiz de yan yana olan sandalyelerimize oturduğumuzda bana doğru döndü hemen. Küçük bir kızı sever gibi, yanağımı yine yavaşça sıktı. "Nasılsın? Var mı heyecan?" diye sordu heyecanla.

Omuz silktim yorgunca. "Pek sayılmaz."

Cevabımla gülümsemesi soldu. Beni anlıyordu, konuşmak da isterdi eminim ama Burcu'nun yanında detaya girmek istemedi. Konuyu değiştirmek için önümdeki kâğıda verdi dikkatini. "Japonca mı çalışıyorsun?"

Onu onaylayarak kafamı salladım. "Eren, beni çalıştırmayı düşünüyor."

Eren'e bakıp gülümsedi. "Çok tatlı ama Bahadır duymasın," deyip göz kırptı.

Bu kez ben de güldüm. Bahadır sanki ismine duyarlı bir çip taktırmış gibi kafenin ortasında aniden durup Esra'ya baktı ve gülümseyerek, bir çocuk gibi el salladı. Esra da ona el sallayıp öpücük attı tatlı bir ifadeyle. Gülümseyerek ikisine baktım. O kadar tatlı bir ilişkileri vardı ki. Birbirlerini çocukmuş gibi seviyorlardı. Çocukların yaşadığı bir aşk kadar saftı.

Bahadır yanımıza gelip hepimize selam verdi ve asıl ilgi alanına yöneldi çabucak. "Nasılsın, güzellik?" diye sordu Esra'ya.

Esra gülümseyerek elini uzatıp Bahadır'ın yanağını okşadı. "İyiyim, aşkım. Sen nasılsın?"

Bahadır hafifçe omuz silkti. "İyiyim aşkım, ne olsun. Taze

patates kızartması var, ister misin? Getireyim mi sıcak sıcak?" diye sordu ilgiyle. Esra'dan olumlu bir kafa sallama alınca başının tepesini öpüp bana baktı. "Sen bir şey ister misin, Arya?"

Teşekkür ederek, istemediğimi söyleyecektim ki Burcu araya girip kahve rica etti. Bahadır, Burcu'ya tuhaf bir bakış atarak onayladı ve işine dönerken, Esra dramatik bir şekilde arkasından elini uzattı. Bense Bahadır giderken onu takip ettim gözlerimle. Siparişi ekrana girerken kasanın önünde Ulaş sipariş bekliyordu. Bugün saçlarını kestirmişti sanırım. Daha kısa geliyordu gözüme. Saçları kesilirken onu izlemeyi çok isterdim. Fakat bu şimdi çok uzak bir hayaldi.

Esra'yla muhabbet ettiğimiz bir sırada, Burcu beklediğim hamleyi gerçekleştirip, sipariş vermek için Ulaş'ın boş olduğu bir anda elini kaldırdı. Bu yaptığının benim canımı sıktığı kadar Ulaş'ın canını da sıktığı gerçeğini ya göz ardı ediyordu ya da Ulaş'ın gözünde onun canını sıkacak kadar değerim olmadığını düşünüyordu.

Ulaş masamıza ilerlemeye başlayınca bakışlarımı başka bir yere çevirdim. Önümdeki kâğıda odaklanmak daha kolay bir seçim oldu. Yanağımı elime yaslayıp kâğıda bakan bir açıda dursa da başım, bana doğru gelişini görebiliyordum. Bana doğru attığı her adımda kalbim bir öncekinden daha hızla çarpıyordu.

Esra bıkkın ve kısık bir sesle, "Her seferinde bunu yapmak zorunda mısın gerçekten?" diye sitem etti.

Burcu da bu kez kısık bir sesle itiraz etti ona. "Bu seferki farklı. Onunla konuşmam gereken bir şey var, biliyorsun."

Bu seferki diyerek, bir öncekileri kasti yaptığını çekinmeden açıkça belirtmişti. Yaptığı her şeyin arkasında tüm kibriyle duruyordu. Tuhaf buldum bunu ama bir yandan da takdir ettim. Acımasızca da olsa dürüsttü.

Ulaş sağ çaprazımda, biraz ileride durdu. Yanında duran sol

koluna baktım. Elinin üzerinki bir damar, kolunu takip ederek yukarı doğru çıkıyordu. Yanımızda kaldığı süre boyunca gözlerimi kırpmadan ellerine baktım. Hafızama yeterince kazırsam eve gittiğimde ellerini çizebilirdim belki. Burcu, Bahadır'a vermiş olduğu kahve siparişinin yanına ek olarak bir şeyler isteyip havadan sudan konuşurken, Ulaş işinin olduğunu belli eden birkaç şeyden bahsetti. Sıkılmıştı bu konuşmadan ya da burada devam etmek istemiyordu.

Burcu bu kez ısrarcı olmadan esas konuya geçmeyi tercih etti. "Müsait olduğunda konuşabilir miyiz? Sormak istediğim bir şey var," dedi.

Ulaş nedenini anlamadığım bir şekilde derin bir nefes aldı ve nefesini verdikten sonra "Olur. Birazdan çay molası vereceğim zaten," dedi yorgun bir sesle.

Her zamanki konuşma şekliydi ama yorulmuş veya sıkılmıştı. Sesine yansıtmakta sorun görmemişti ya da artık bunun için çabalamıyordu. Bu kadar yorgun olması canımı sıktı. Evden kaçta çıkıyordu kim bilir? Geceleri doğru düzgün uyuyor muydu? Sesini duymayalı yıllar olmuş gibi geldi bir anda. Kafamı çevirip ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Bakıp ne yapacaktım ki? Tepki bile veremiyordum. Diyecek hiçbir şeyimiz de yoktu. Olsa bile konuşmaya gücümüz yoktu. Yanımızdan ayrıldığında derin bir nefes verdim sessizce.

Ulaş uzaklaşır uzaklaşmaz Esra, "O konuya girmeyeceğini söyle lütfen," dedi Burcu'ya.

Bakışlarımı az önce Ulaş'ın olduğu yerden çekip ikisine çevirdim; anlamamıştım. Esra'nın yüzünde, Burcu'nun bahsettiği şeyi tasvip etmediğini belli eden bir ifade vardı.

Burcu kendinden emin bir ifadeyle omuz silkti. "Sana bundan bahsederken de ciddiydim, şu anda da ciddiyim. İçimde kalsın istemiyorum. Hem arkadaşız, ondan böyle bir istekte bu-

lunmamın garip hiçbir tarafı yok."

Ulaş'tan ne istediğini tam olarak anlamadığım için Esra'ya baktım tekrar. Esra bu durumdan sıkılmış, Burcu'nun bu tavrına sinirlenmiş ve benim orada olduğumu unutmuş gibiydi. Gözlerini Burcu'dan ayırmadı. "Onca söylediğimden sonra ciddiyetin azalır diye ummuştum. Ulaş'a ne diyeceksin peki? Kavalyem olur musun mu?"

Duyduğum soru karşısında kaşlarımı hafifçe çatarak, istemsizce Burcu'ya baktım. Ulaş'ın kavalyesi olmasını mı istiyordu? Aslında bu isteğe değil, bunu onun teklif edecek olmasına şaşırmıştım ve beklediğim bir şey değildi.

Burcu'nun yüz ifadesine bakılırsa bu tepki düşüncelerini değiştirmemişti. "Teklifi erkekler eder türünde komplekslerim yok, biliyorsun."

"Sorun kompleks değil zaten," dedi Esra. "Ulaş'ı sıkboğaz etmen. Sana bir şey söyleyip incitmek istemiyor ama sen üzerine gidiyorsun."

Burcu kaşlarını çatıp bakışlarını bana çevirdi. Nefretle bir süre baktıktan sonra tekrar Esra'ya döndü. "Benim mezuniyetim, benim isteklerim ve tamamen Ulaş'la benim aramda. Daha önce de belirttim; yoruma kapalı bir konu. Lütfen," dedi sinirle ve telefonuna dönerek, konuyu kesin bir şekilde kapatmış oldu.

Burcu'nun iki yıllık sivil havacılık okuduğunu ve bu sene – benimle aynı gün – mezuniyet töreni olduğunu Esra daha önce söylemişti ama kavalyesi olması için Ulaş'a teklifte bulunacağını söylememişti. Anladığım kadarıyla onu bundan vazgeçirmeye çalışmıştı ve bu konuşmadan önce gerçekten yapacağına ihtimal vermemişti.

Esra bana dönüp sıkıntıyla iç çekti. O sırada patates kızartması getiren Bahadır, Esra'nın sinirli olduğunu anladı ama ortamın müsait olmadığının da farkındaydı. Sadece 'ne oldu?' anla-

mında kaşını kaldırdı. Esra da kafasıyla Burcu'yu işaret ettiğinde Bahadır gözlerini devirdi; konuyu o da biliyordu demek ki. Ardından bana bakıp burukça gülümsedi. Ben de elimden geldiğince gülümsemeye çalışarak karşılık verdim. Sıkıntıyla derin bir nefes aldım. Umarım Burcu'ya yurt dışında güzel bir iş fırsatı çıkar, mezuniyetinden sonra çok uzak bir yere uçar da onu bir daha görmem diye geçirdim içimden. Sonra onu da seven insanlar olduğunu hatırlayarak, böyle düşündüğüm için kendime kızdım. Belki de gitmesi gereken bendim. Herkes buraya aitti. Sonradan gelen bendim.

Ulaş elinde çayıyla dışarı çıkarken, onunla gelmesi için Burcu'ya bir işaret yaptı. Bakışları bana hiç ilişmemişti. Bunu nasıl yaptığını merak ettim. Burcu kalkıp ona ilerledi ve birlikte dışarı çıktılar.

Esra, "İki mezuniyetin aynı tarihte olması çok saçma. Bu tarihleri kim belirliyor ki?" diye söylenirken hıncını patates kızartmalarından çıkardı.

Onu izlemeye devam ederken yanağımı masaya yasladım. "Ulaş onu geri çevirmeyecek kadar iyi biri," diye mırıldandım kısık bir sesle. Bunu söylerken Ulaş'ı o güzel takımlardan birinin içinde Burcu'yla dans ederken hayal ettim. Kalbimde bir baskı oluşmuştu. Kramp gibiydi ama daha şiddetliydi. Elimi kalbime koydum.

"Önce sen sormalıydın. Burcu'yu oylayabilirdim," dedi Esra. Ses tonuna bakılırsa canı bu duruma epey sıkılmıştı.

Elimi, onun masanın üzerindeki elinin üzerine koydum. "Onunla konuşacak cesarete sahip değilim."

Elimi hafifçe sıktı. "Hiçbir şey için geç değil. Belki Burcu'nun teklifini kabul etmez ve ben de senin yerine sorarım, senin kavalyen olur."

Burukça gülümsedim bu söylediğine. Ulaş'ın beni mezuni-

yet baloma götürmesi büyük bir hayal gibi geliyordu. "Ulaş'la arkadaşlar. Ulaş onun isteğini geri çevirmeyecektir. Özel bir gün. O, böyle şeylere önem verir."

Söylediklerime hak verdiği için Esra bir şey demedi. Ulaş böyle biriydi.

Çok geçmeden Burcu geri döndü. Yüzüne bakmak istemedim. Hiçbir şey söylemeden oturdu ve telefonuyla ilgilenmeye başladı. Telefon ekranını birkaç kez Esra'ya göstererek, "Bu nasıl sence? Elbisemin altında hayal et. Nasıl olur?" gibi şeyler söyleyip onun fikrini aldı. Sanırım bu, Ulaş'la birlikte gittiğinin bir ilanıydı. Esra da birkaç yorumda bulundu bu sorular üzerine. Ardından Burcu kahvesini bitirdi ve alelacele toparlandı. "Mağazalar kapanmadan gidip son alışverişlerimi de yapayım o zaman," deyip Esra'yla vedalaştı ve kafeden çıktı.

Esra iç çekerek bana baktı. "Haklı çıktın," dedi mutsuzca.

Omuzlarımı silktim. Sitem dolu bir sesle, "Ulaş sadece bana karşı ulaşılmazmış gibi," diyerek başımı masadan kaldırdım.

Bir süre daha Esra'yla sohbet etmeye devam ettik. Esra yeni fotoğraf makinesinden bahsederken, benim de birkaç tane fotoğrafımı çekmek istediğini söyledi. Kabul ettim. Sonra aniden Eren, "Sonuçlar açıklanmış!" diyerek çıkageldi.

O ana kadar sakinleşmiş ve rahat bir halde olan ruh halim tekrar alevlendi. Telaş ve kaygı çöktü üzerime. Midemin bulandığını hissettim. Hepimiz kendi telefonlarımızdan siteye girmeye çalıştık fakat hiçbirimiz başaramadık. Bu strese daha fazla dayanamadım, derin bir nefes alıp telefonumu masanın üzerine bıraktım. "Ben biraz hava alacağım. Midem bulanıyor," deyip masadan kalktım.

Esra, "Gelmemi ister misin?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım ve elimi kâküllerimin altından alnıma koyup, diğer elimle kendime hava yaparak dışarı çıktım. Dı-

şarıda hafif bir esinti vardı. Kafenin önündeki banklardan birine yavaş adımlarla, havayı içime çeke çeke ilerledim. Kalbim çok hızlı atıyordu. Elimi kalbimin üzerine koydum yine. Banka yorgunca oturup gözlerimi kapattım. Müthiş bir sıkıntı içine girmiş ve terlemeye başlamıştım. Kafamı gökyüzüne doğru kaldırıp derin nefesler alıp verdim. Bunu birkaç kez tekrarlamak biraz daha sakinleşmemi sağladı, göğsümdeki sıkışma hafifledi. "İyiyim," diye fısıldadım kalbime. "Sen de iyi olacaksın, iyi olacağız. Her şey düzelecek. Her şey önünde sonunda durgunlaşır." Derin bir nefes daha aldığım sırada gözlerime bir ışık tutuldu. Gözlerimi açtığımda karşımda bir telefon ekranı vardı. Gözlerimi kısıp ekranda ne olduğuna baktım; sınav sonuç belgem ve puan türlerine göre aldığım puanlar vardı. Heyecanla ayağa kalkıp telefonu hiç düşünmeden aldım. MF-4 puan türündeki puanıma baktım ilk önce; 449,03 puan almış, 15.804'üncü olmuştum. Bu puanla istediğim yere girebilirdim. Başarmıştım!

Gözlerim dolmuştu. Heyecanla titreyen ellerimi daha fazla dayanamayarak iki yanımda serbest bıraktım. Gözlerimi kapattım. Babamı sol, annemi sağ tarafımda, gülümseyerek bana bakarlarken hayal ettim. Yaşadığım heyecan, stres ve kalp kırıklıkları bir araya geldi ve bu ani rahatlama hissiyle tuzlu suya dönüştüler. Gözyaşları olarak vücudumu terk etmek üzere gözlerimden akarlarken, gözlerimi açıp Eren'e baktım. Fakat karşımdaki kişi Ulaş'tı...

Tek eli cebinde, tesadüfi olmadan, son derece farkındalıkla bana bakıyordu. Sadece bir adım uzağımda duruyordu. Yüzündeki ifadeden, sonuçlara bakmadığını anladım. Olayın heyecanıyla ve uzun zamandır bu kadar yakınımda olmadığı için ağlama isteğim daha da arttı. Hiçbir şey diyemeden karşısında ağladım sadece. Onun karşısında ağlarken içimdeki tüm sıkıntıların uçup gitmesini diledim. Her şey için ağladım o an. O yanımdayken her şeye ağlamam gerekiyordu. Sadece o var-

ken her şey geçer gibi hissediyordum. O gitmeden, bana yine arkasını dönmeden her şey için ağlamam gerekiyordu. Benden uzak durduğu her gün için ağlamam gerekiyordu. Kalması için dua ettim. Beni burada bırakıp gitmemesi için dua ettim. Gitmedi. Donup kalmıştı. Sadece bir adım uzağımdan bana bakıyor fakat hiçbir şey yapmıyordu.

"Teşekkür ederim," diyebildim ağlamamın arasında zorlukla. Bir şey demedi. Kıpırdamadı bile. Keşke sarılsaydı bana ama sarılmadı. Ayaklarımıza bakıyordum. Teşekkür ettiğimde nasıl bir yüz ifadesi oluşmuştu, şu an nasıl bir yüz ifadesi vardı bilmiyordum. "Teşekkür ederim," dedim tekrar. Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım ve alnımı omzuna yasladım. "Başardım," dedim boğuk çıkan sesimle. Orada ne kadar ağladım bilmiyorum ama bu zaman boyunca gitmedi. Ağlamam durduğunda, onu daha fazla sıkmak istemediğim için, her ne kadar istemesem de attığım adımı geri aldım. Kafamı kaldırdım. Hava kararmak üzereydi. Güneş batıyordu. Güneş benim arkamdaydı ve turuncu ışıkları onun yüzüne vuruyordu. Gözlerine baktım. Uzun zaman sonra ilk kez bilinçli bir şekilde göz göze geldik. Kahverenginin en güzel tonu olan gözleri, gözlerime bakıyordu. O kadar güzeldi ki. Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. "Teşekkür ederim, her şey için," diye fısıldadım ve sol elimle yanağımı kurularken, sağ elimdeki telefonunu ona uzattım. Telefonunu elimden alırken parmaklarıma dahi dokunmadı. Sanki birbirimize dokunursak aramızdaki buzdan duvar un ufak olurmuş gibi hissettim o an.

"Ehemmiyeti yok," derken sesi çatlamıştı. Gözlerini gözlerimden kaçırıp boğazını temizledi. Arkasını döndü ve benden uzaklaştı. Arkasından baktım. Ona bakmaya cesaret edemezken, dokunmak imkânsız gibiydi.

#2. Yanlış Yerdesin

"Bazen bir şarkı hatırlatır seni. Öyle hiç yoktan var olursun birdenbire, tıpkı sevgin gibi. Üstelik yalnız da değilsindir, derin bir özlem ve bolca hüzün vardır hep yanında."

Filiz Puluç

Galata Kulesi'nin duvarına sarılmış, yanağımı soğuk taşa yaslamıştım. Burnumu çekerken parmaklarımla taşı okşadım. Sanırım hasta olacaktım. Vücudumu kırgın ve ruhumu üzgün hissediyordum. Bu, yeni bir şey değildi gerçi. "Sana sarılmak, Ulaş'a sarılmaya benziyor. O da taş gibi sert ve soğuk," diye mırıldandım. "Tabii ona sarılmak, sana sarılmak kadar kolay değil." Kafamı, hıncımı çıkarmak ister gibi taşa vurdum. İstediğimden daha sert vurunca yüzümü acıyla buruşturup sol şakağımı ovuşturdum. "Başardığıma inanamıyorum hâlâ. Ve bunu paylaşmak istediğim kişilerle paylaşamıyorum. Anne ve babam

adına mezar taşlarıyla, Ulaş adına da seninle konuşuyorum." Gözyaşlarımı sildim tekrar. Birkaç adım geri çekildim, Galata Kulesi'ne el sallayıp evimin olduğu sokağa döndüm.

Kutay'ı bana doğru gelirken görünce duraksadım. Beni görünce omuzları rahatlıkla gevşedi ve adımları hızlandı. Kaşlarım hafifçe kalktı; bir şey mi olmuştu?

"Yarım saat önce geldiğimde yoktun. Neredesin, Allah aşkına?" dedi hafif azarlar bir sesle.

Nedenini bilmesem de mahcup hissettim. Sol elimi şakağımdan çekmeden, "Mezarlığa gitmiştim, şimdi geldim," diye açıkladım.

Açıklamam onu üzmüş gibiydi ve muhtemelen beni azarladığına da pişman olmuştu. Derin bir nefes alıp alnına dökülen saçlarını geriye doğru itti. "Bu saate kadar eve gelmeyince sana bir şey oldu sandık," diye açıkladı endişesini.

Çoğul ifadesindeki şahısların kim olduğunu merak ettim. O sırada arkasında Ulaş belirdi. Telaşlı görünüyordu ve telefonda biriyle konuşuyordu. Ona karşı da mahcup hissettim. Babasından dolayı ödü kopuyordu muhtemelen. Bana zarar verecekleri korkuyordu. Konuşması sırasında beni fark etti. Olduğu yerde durdu ve kaşlarını çattı. "Neredesin sen?" dedi biraz endişe ve bolca sinirle, telefondaki kişiyi umursamadan.

Uzun zaman sonra onun başlattığı ilk diyaloğun böyle olacağını tahmin etmemiştim. Bana kızgın olmasını tercih etmezdim ama öyleydi işte. Sonuçlarımı öğrendikten sonra biraz yürümüş, sonra mezarlığa gitmiştim. Telefonum kafede, masada bıraktığım için yanımda değildi. Saat kaç bilmiyordum fakat gece olmuştu sanırım. Endişeleneceğini akıl edememiştim. Varlığımdan haberi bile yok gibiydi.

"Sahilde yürüyüp daha sonra mezarlığa gittim. Zamanı fark etmemişim," dedim çekinerek. O sinirli olunca kalbim kırılıyor-

muş gibi hissediyordum.

"Mezarlığa ben de gittim, yoktun," diye söylendi. Daha sakin bir tavırla elini saçlarının arasından geçirdi. "İyi misin?" diye sordu; sesi de sakin çıkmıştı.

Farklı zamanlarda aynı yerde bulunmuşuz demek ki diye geçirdim içimden. "İyiyim."

Bir şey söylemeden kafasını salladı. O sırada etrafımızda kırmızı mavi ışıklar dönmeye başlayınca arkamı dönüp baktım ve iki polis motosikletinin geldiğini gördüm. Ulaş yanımdan geçip polislere doğru yürürken bakışlarımı Kutay'a çevirdim. Polislere selam verdikten sonra o da bana baktı. "Ulaş'ın arkadaşları. Sen gelmeyince, buralarda sana benzeyen birini görürlerse haber vermelerini istemişti," diye açıkladı.

Kendimi daha da kötü hissettim. Aklından ne tür düşünceler geçmişti kim bilir. Ellerinde bıçakla peşime düşen adamlardan kaçtığım zaman beni bulduğunda ne kadar endişelendiğini hatırladım. Şimdi de saatlerce ortadan kaybolmuştum. Kim bilir yine neler düşünmüş ve kötü hissetmişti.

"Hep onun canını sıkıyorum, değil mi?" dedim, söylediklerimin gerçek olması sesimin üzgün çıkmasına neden olmuştu.

Kutay hafifçe omuz silkti. "Birbirinin canını hiç yoktan bu kadar sıkan başka ikili tanımıyorum." Omuzlarım iyice düşünce pot kırdığını düşünüp yüzünü buruşturdu ve elini cebinden çıkardı. "Üzül diye söylemedim. Benim de canımı sıkıyor bu durum."

"Haklısın," diyerek Ulaş'a baktım. Kısa bir süre için bakışlarını bana çevirdi, sonra yine arkadaşlarına döndü. "Polis okulundan arkadaşları mı?" diye sordum ona bakmaya devam ederken.

"Evet."

Ulaş'ın neden polis olamadığını merak ediyordum. Kutay

bir sorundan ötürü olamadığını söylemişti ve bu sorun babası olamazdı. Babası resmî olarak suçlu değildi.

Ulaş bir süre sonra arkadaşlarıyla vedalaşıp bize doğru ilerledi ve yanımdan geçerken, "O telefonu yanında taşımayacaksan, o zımbırtının varlığının hiçbir önemi yok," diye söylendi.

O geçip giderken Kutay'a baktım. "Beni mi aradı?" diye sordum, mutsuz olmuştum. Beni aramıştı ve ben, o telefonu açamamıştım.

Kutay yürümemizi işaret ettikten sonra, "Haklı sebepleri vardı," dedi.

Ulaş'ın neden bu kadar endişelendiğini biliyordum. Başıma bir şey gelecek korkusu hissetmeseydi aramayacağı gerçeği beni sinirlendirmişti biraz. "Arayıp soracak kimsem olmadığı için çoğu zaman telefonu yanımda taşıma gereği duymuyorum," diye söylendim. Benden kaçmasa böyle olmazdı. Bu kadar endişelenmek zorunda kalmazdı, çünkü benimle gelirdi. Birkaç saniye geçmeden sağduyum sinirimin üzerine çıktı ve söylediklerime pişman oldum.

Birkaç adım önümüzdeki Ulaş, "O kadar safsın ki," diye söylendi. Söylediklerimi duymuştu işte.

"Biliyorum," diye onayladım.

"Hayır, bilmiyorsun," diyerek bana döndü.

Sinirli bir halde gözlerime bakıyordu. Olduğum yerde durdum. Kutay arkamdan, "Ulaş, sakin mi olsan biraz?" diye uyardı onu.

Ulaş eliyle yüzünü sıvazladı. Kızmakta haklıydı fakat ben de ona kızmakta kendimce haklıydım. Bana böyle davrandığı için ve daha çok bunu kendine yaptığı için ona kızgındım. Mutlu olmayacaksa neden söyleyip kurtulmuyordu? Neden beni tamamen silmiyor veya yanına almıyordu? Derin bir nefes alıp, "Özür dilerim," dedim ve geri adım atan ben oldum.

Bir şey demedi. Kutay omzuma dokunarak yanımdan geçip binaya girdi ve bizi yalnız bıraktı. Sanki konuşacakmışız gibi. Ulaş da derin bir nefes alıp verdi ve yürümeye devam etti, arkasından onu takip ettim. Ağır kapıyı açıp geçmem için beklediğinde kolunun altından geçtim. Bunu yapmayı bile özlemiştim. Merdivenleri çıkarken terlediğimi ve midemde bir tuhaflık olduğunu hissettim. Bu kötü hissin geçmesi için merdivene oturdum. Biraz dinlenmek iyi gelebilirdi.

Ulaş tam önümde durdu. "İyi misin?"

Bana sesini yükselttiği için pişman olmuş gibiydi, sesi alçak ve sakin çıkmıştı, hatta ekstra bir yumuşaklık vardı. Kafamı iki yana salladım. "İyi değilim."

Yanıma oturdu. "Neyin var?" Sesi *eski* Ulaş'ınki kadar merhametli çıkıyordu artık.

"Hiçbir şeyim yok. Sanırım bu yüzden böyle hissediyorum," Diye mırıldandım ellerime bakarak.

"Gözlüğü gerçekten görmediğin için mi takıyorsun, merak ediyorum?"

Bu alakasız soruya burukça gülümsedim ve elimi kalbimin üzerine koydum. Çok hızlı atıyordu. "Eren de bunu sormuştu bir keresinde," dedim.

"Sormadım varsay o zaman," dedi keyfi kaçmış bir şekilde. Eren'den hazzetmiyordu.

"Konuşmaya devam et. Ondan bahsetmeyeceğim, söz," dedim yalvarır gibi. Sesim titremişti. Onu o kadar çok özlüyordum ki. Benimle konuşacağı her kelime önemliydi benim için.

Gözlerime baktı. "Çok yanlış yerdesin."

Yanında olmaktan memnun olduğumu belirtmek için, "Ben yerimden memnunum," dedim.

"Gerçekten safsın."

Bunu duyunca, yer olarak nerede olduğumdan bahset-mediğini anladım ama hangi anlamda söylediğini anlamadım. "Bunu söylemiştin," dedim.

Kafasını hafifçe salladı. "Şimdi daha iyi misin?"

Derin bir nefes aldım. "Kalbim çok hızlı atıyor."

"İnsanlık hali, olur öyle şeyler," dedi.

O sırada gözyaşlarım nedensizce akıyordu. Artık sürekli dolup boşalıyordu gözlerim kendi kendine. "Haklısın," diye mırıldanırken gözlerimi yavaşça sildim. Ayağa kalkıp elini uzattı. Elini tutup ayağa kalktığımdaysa hemen bıraktı. Birkaç saniye boyunca ellerimize baktım. Aklıma dün düşündüğüm şey geldi. Aramızdaki buzu keşke gerçekten kırmış olsaydı bu dokunuş. Aramıza ördüğü o buzdan duvar tamamen ve bir daha yapılamaz şekilde yok olsaydı. Ama hâlâ oradaydı. Duvarı kıramamış olsam da Ulaş benimle konuşmuştu. Bu bile yeterliydi daha iyi hissetmem için. Aramızdaki buzları zamanla kırabilirdim. Ulaş buna izin verirse, ne kadar uzun süreceğinin bir önemi olmazdı.

Merdivenleri yavaşaca çıkarken Can Abi'nin anlattıklarını anımsadım. Kapımın önüne geldiğimde arkamda durup kapımı açmamı bekledi. Kapıyı açınca Elma Şekeri miyavlayarak kapı aralığından kendini gösterdi. Yavaşça dışarı çıkıp Ulaş'ın bacaklarına sürtünerek mırıldandı. Bu görüntü beni daha çok hüzünlendirdi. Kedim bile onu özlüyor gibiydi. Ulaş eğilip onu kucağına aldı. Kulaklarının arasını okşayışını izledim. O kadar güzeldi ki. Canı sıkkınken bile bir kediye şefkatini gösterebiliyordu. Elma Şekeri olmak istedim o an. Kalbimdeki çarpıntı azalmıştı ama kâküllerimin bir kısmının terden alnıma yapıştığını hissediyordum.

"Ulaş," dedim. "Sana ulaşmak neden bu kadar zor?" Sesim bitkin ve yorgun çıkmıştı. Gözlerim yine dolmuştu ve neredeyse ağlayacaktım.

"Bu soruyu yanlış adama soruyorsun," dedi sıkıntılı ve durgun bir sesle.

Ne demek istediğini anlamamıştım. Biz Ulaş'la böyleydik. Konuştuğu zaman anlamıyor, konuşmadığı zamanlarda onu anlıyordum. O böyleydi ve böyleyken bile çok güzeldi...

Uyandığımda güneş henüz doğmamış, doğmasına az bir vakit kalmıştı. Malum günden beri oldukça erken yatıp erken kalkıyordum. Kâbuslarım artık daha çeşitli hale gelmişti. Ama bundan memnunum diyebilirdim. Bilinçaltımın, annem ve babamın farklı şekillerde fakat aynı sonla öldükleri senaryolara ara vermiş olması rahatlatıcıydı. Artık Ulaş'ın beni terk ettiğini veya kalbimi kırdığını da görüyordum. Bunlar katlanılabilir şeylerdi. Rüyamda acıyı duyan tek kişi bendim. Ulaş iyiydi, anne ve babam iyilerdi. Sadece ben acı çekiyordum. Onlar acı çekmediği sürece bu acıya katlanabilirdim. Yatağımda sırtüstü döndüm. Tavana baktım bir süre. Ulaş kafeye gidiyor olmalıydı. Uyuyamadığım zamanlar onun sigara içmek için balkona çıktığını duyuyordum ve bazen saatlerce içeri girmediği oluyordu. Sessiz gecede hafif bir mırıltıyla kitap okuduğunu işitiyordum. O zamanlar yastığım ve pikemi alıp, sesini duyabileceğim bir köşeye uzanıyor ve onu dinlerken uykuya dalıyordum.

Yatağımdan kalkıp rutin işlerimi hallettikten sonra Elma Şekeri'yle kahvaltımızı yaptık. Sanırım normal öğrenciler gibi, gitmek istediğim bölüm ve okulla ilgili araştırma yapmam gerekiyordu ama istediğim şey belliydi. Babamın planlaması ve işleyişiyle bizzat ilgilendiği üniversitesinde mimarlık okumak istiyordum. Babam gibi olmak istiyordum. B planı olarak birkaç meslek düşünebilirdim.

Okulla ilgili düşünmek, Ulaş'ın Burcu'yla mezuniyet törenine gideceğini aklıma getirdi. Her konu Ulaş'a çıkıyordu bir şekil-

de. İkisine de farklı konularda söylendikten ve Elma Şekeri'yle biraz vakit geçirip öptükten sonra evden çıktım. Önünden geçerken Galata Kulesi'ne selam verip Can Kırığı'na gitmek üzere yola koyuldum.

Artık sonuçlarım açıklandığına göre tatil yapabilirdim. Evde boş boş oturmaktansa Can Kırığı'nda çalışmak daha mantıklı geliyordu. Ulaş'ı rahatsız etmemek için başka bir kafede çalışmayı da düşünmüştüm ama utangaçlığımı göz önünde tutunca, başka bir yerde buradaki kadar rahat çalışabileceğimi sanmıyordum ve başka bir yere gidersem Ulaş'ı görmeye hiç vaktim olmayacaktı. Zira Can Abi'nin, yarı zamanlı çalışanlarla tam zamanlı çalışanlarından tatile çıkanlar olduğu için personel açığı vardı.

Can Kırığı'na uzanan çakıllı yolu takip ettim. Ulaş ve Can Abi çakıllı yolun ilerisinde, deniz kenarındaki banka yakın bir yerde konuşuyorlardı. Onları duymayacağım bir mesafede durup konuşmalarının bitmesini bekledim. Yerdeki çakıl taşlarını eşelerken ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Cepli, ince ve kolsuz bir ceket giydiğime sevinmiştim. Ellerimi ceplerime sokup öylece dikildim ve arkaları bana dönük duran güzel iki adama baktım. Ulaş'ın ardında deniz vardı fakat benim manzaram tam karşımda duruyordu. Bu düşünce beni gülümsetti ve aynı zamanda, hüzünlü bir şiiri hatırlattı. Şüphesiz, hüzün en yakın arkadaşımdı.

Ulaş aniden başını benim olduğum yere çevirdi. Sanki orada olduğumu hissetmiş gibi. Baktığı yerde beni görmenin verdiği bir şaşkınlık oldu gözlerinde kısa süreli. Acaba aklından ben mi geçiyordum diye merak ettim. Can Abi'ye dönüp konuşmayı bitirecek bir şeyler söyledi ve kafeden içeri girdi.

Can Abi'nin yanına ilerledim. Çakıl taşlarının üzerinde attığım her adım karda yürüyormuşum gibi bir hışırtı çıkarıyordu. Bu, hoşuma gitmişti.

Can Abi yanına varana kadar beni izledi. Ardından yüzünde güzel bir gülümsemeyle bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

"Akan suyu severim ben

Işıldayan karı severim

Bir yeşil yaprak

Bir telli böcek

Yeşeren tohum

Güneşte görsem

Sevinç doldurur içime

Bir günü

Güzel bir günü

Güneşli bir günü

Hiçbir şeye değişmem,[2]*"* dedi gökyüzüne bakarak.

Mavi gözleri gökyüzünün maviliğiyle birleşmiş, mücevher gibi parlıyordu. Ona hayranlık duyuyordum. Sanırım bana babamı anımsattığı için de ona çok değer veriyordum. Sevdiği insanı kaybeden biri için gayet iyi idare ediyor, bana müthiş bir örnek oluyor ve hayat sevincini güzelce muhafaza edip, yaşadığı günlere pay ediyordu. Gözlerini gökyüzünden ayırıp bana baktı. "Günaydın, Arya Hanım," dedi şiire devam ediyormuş gibi şiirsel bir ses tonuyla.

O an gülümsediğimi fark ettim ve bu sesleniş gülümsememi genişletti. "Günaydın, Can Bey," dedim, ben de sesime şiirsel bir ton katmaya çalışarak.

Yüzündeki gülümseme bu kez başlattığı oyuna katılmayı kabul ettiğim için memnuniyetle ışıldadı. "Bu güzel, güneşli ve denize bakan yerde, nasılsın?"

"Denize bakan ve güneşli olan bir yerde durmak epey iyi hissettiriyor. Daha iyiyim, teşekkür ederim."

2 Necati Cumalı'nın 'Güneş Delisi' şiirinden alıntıdır.

Derin bir nefes alıp denize döndü. Ben de onunla birlikte döndüm denize karşı ve derin bir nefes aldım. Güneş ışıkları denizin üzerinde parlıyor ve dalgalanıyordu.

"Hep bir kızım olsun isterdim ve eğer olsaydı senin gibi bir kız olsun isterdim. Babanı tanıma şerefine nail olamadım ama epey kıskanıyorum kendisini, bunu bilmesini de isterdim. Bir gün ziyarete gittiğinde, onlara ne kadar imrendiğimden ve sevgimden bolca bahset, olur mu?"

Hiç beklemediğim anda gelen bu güzel itiraf ve tanışılmamışlığın verdiği o hüzünlü hisle yüzüne baktım. Geniş bir gülümsemeyle bana bakıyordu sanki kendi kızına bakar gibi. Birileri tarafından kızı gibi görülmek, üzerime koruyucu giysi geçirilmiş gibi güven hissi verirdi her zaman. Bu hissi tattım tekrar.

"Yaka kartının hâlâ personel odasındaki kutuda olması gerek," dedi benim bir şey dememi beklemeden. Kaşlarım hafifçe çatılınca ekledi. "Bu saatte buraya geliyorsan ya acilen güzel bir kahveye ihtiyacın vardır ya da bize yardım etmeye gelmişsindir. Sen de kahve içmediğine göre."

Tüm samimiyetimle gülümsedim ve ağlamanın eşiğinden döndüm. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Omzumu hafifçe sıktı. "Ben teşekkür ederim," dedi. Ağlamaya başlayacağımı tahmin edip konuyu değiştirdi. "Senin eleman gelmedi daha."

"Eren mi?" diye sordum.

O sırada bir hışırtı sesi duyuldu, çakıllı yolda biri yürüyordu. Arkamıza döndük. Eren uykulu gözlerle bize bakarak, elini kaldırıp selam verdi. "Selamlar," dedikten sonra bana göz kırptı. "N'aber ufaklık?"

Bu hali beni gülümsetti. "İyi, sen?"

Parmağıyla kendini gösterdi, başparmağını kaldırarak, iyi olduğunu sessizce ifade etti.

Can Abi yine o şiirsel sesiyle, "Günaydın, Eren Bey. Güzel fayanslarımız seni bekliyor," dedi.

Eren hazırcevap bir insandı. Neşeyle karşılık verdi. "Fayanslar beni bekliyormuş, günaydın." İki parmağını alnına değdirerek verdiği asker selamından sonra kafeye ilerledi.

Bu cevabı Can Abi'yi de beni de gülümsetmişti. Diyaloğu Muzaffer Tayyip Uslu'nun 'Günaydın' şiirine uyarlaması hoştu. O şiiri severdim.

Can Abi, bana baktı. "Sen neyi bekliyorsun bakalım?"

Ben de Eren gibi asker selamı verdim. "Affedersiniz, patron," dedim ve gülümseyerek hemen kafeye yollandım. İçeri girdiğimde ortalıkta çok kişi görünmüyordu. Argun'u görünce başımla selam verdim. Personel odasına gidip dolaptan temiz önlük ve üzerinde kafenin sembolü olan polo yakalı tişörtlerden, kendi bedenimden bir beden büyük olanı alıp giydim. Yaka kartım Can Abi'nin söylediği gibi hâlâ kutudaydı. Kartı yakama takıp saçlarımı örmeye koyuldum. Bu sırada personel odasından çıkmış, kasaya ilerlemeye başlamıştım. Örgümün ucunu saç bağcığımla bağladım, tezgâhın altından camsil ve temiz bir bez aldım. İçerideki masalardan birine ilerledim. Benden uzak bir köşeyi silen, bir diğer garson olan Gözde'ye, "Bu masalar silinmiş miydi?" diye sordum.

"Hayır," dedi masayı silmeye devam ederken.

"Yarısını ben alabilirim."

Minnetle gülümseyip kafasını salladı. Masaları silmeye başladım. Peçetelikleri, tuzlukları ve şekerlikleri kontrol ediyor, bitenleri doldurmak üzere yanıma alıyordum. İşe başlayalı çok olmamıştı ki yanımda birinin durduğunu hissedip kafamı kaldırdım. Eren beni izliyordu ve kaşı merakla kalkmıştı. "İşe mi başladın?" diye sordu.

Elimdeki bezi ona doğru çırptım. Yüzünü buruşturduğunda

gülümseyerek kafamı salladım sanki ona sataşmamışım gibi. Elini saçlarıma uzattı, tam karıştıracakken elini ittim. Yüzünde güzel, alaysız bir gülümseme belirdi. "Baban ve annen seni görselerdi gurur duyarlardı," dedi. Benimle gurur duyduğu sesinden açıkça belli oluyordu.

Gözlerim buğulandı. Bugün insanlar beni mutluluktan ağlatmak için sıraya girmişler gibiydi. Keşke o sırada Ulaş da olsaydı. "Ben de öyle umuyorum."

Gülümseye devam ederken elini cebine soktu. Geri çıkardığında parmaklarının arasında bir kutu duruyordu. "Madem konusu açıldı, al bakalım. Çok çalıştın, yaptıkların ve yapacakların için seninle gurur duyuyorum."

Sesi o kadar şefkatli ve sakindi ki, ağlamaya niyetli olmamama rağmen gözlerim doldu. Elindeki kutuyu aldım. "Hiç gerek yoktu. Teşekkür ederim," dedim. Gözlerimden akan yaşları hızlıca silip kutuyu açtım. İçinde güzel bir bileklik vardı. Tam ortasından bir kedi sarkıyordu. Kediye dokunup gülümsedim. "Teşekkür ederim." Ona baktığımda, önemsiz dermiş gibi omzunu silkti. Elini uzatıp bilekliği kutudan çıkardı. Kutuyu sol elimde tutarken sağ bileğimi ona uzattım. Bilekliğin kilit kısmında, gümüş olduğunu belirten birtakım rakamların olduğunu fark ettim. "Paranı böyle şeylere harcamamalısın," diyerek kızdım ona. Çok para kazanan biri değildi.

Bilekliği dikkatle bileğime takarken, "Değerini bilmiyorum. Çöpte buldum," dedi.

"Çöpe girdiysen daha değerli olur."

Bu kez saçlarımı karıştırmayı başardı. "Kolay gelsin," derken benden uzaklaşmaya başladı.

"Sana da," deyip işime döndüm ben de. Bir yandan da çalan şarkıyı mırıldanıyordum sessizce. Masaları düzenlemeyi bitirmek üzereyken müşteriler gelmeye başlamıştı. Bu saatlerde

civardaki ofis çalışanları gelir ve kahvaltı yaparlardı. Sildiğim son masadaki sandalyeleri düzeltip geriye doğru bir adım attığımda birine çarpmakta olduğumu fark edip son anda durdum. Arkamdaki kişi de bana çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Arkama döndüğümde Ulaş'ı gördüm. Elindeki tepside çaylar vardı. Ona çarpmadığım için memnun oldum. Yoksa ikimizden biri yanacaktı, bu kez gerçek anlamda.

"Affedersin," deyip, geçmesi için geri çekildim. Bir şey söylemeden yoluna devam etti. Arkasından kısa bir süre bakıp Eren'in yanına gittim ve yardımcı olabileceğim bir müşteri bekledim.

Ulaş elinde boş tepsiyle geri dönerken, "Var mı bir hasar?" diye sordu. Bana sorduğunu biraz geç anlayıp kafamı iki yana salladım. O da kafasını sallayarak karşılık verdi ve yanımdan geçip kasaya ilerledi.

"Onu sevdim," dedi Eren sadece benim duyabileceğim bir sesle. "İyi adam ama bana benziyor."

"Evet, iyi bir adam ama sana benzemiyor," diyerek itiraz ettim.

"Yirmili yaşlarımın başındaki halime benziyor; seni temin ederim. Ama dışarıdan bakıldığında ondan daha soğuk ve kaba duruyordum muhtemelen. İnsanları kendimden uzak tutmakta üstün bir yeteneğe sahip olduğumu düşünürdüm, sanki bunu ben seçmemişim de bir yetenekmiş gibi. Tıpkı Ulaş gibi. İstemediğim kişilerin bana ulaşmasına izin vermezdim. İnsanları uzak tutmanın, peşi sıra getirdiği dinginliği severdim. Yaşadığım onca olaydan sonra başka bir kaybı kaldıramayacak gibi hissederdim. Yalnız olursam kaybedeceğim hiçbir şeyim olmazdı. Hiç kimsesiz bir adam, en kârlı adammış gibi gelirdi. Korumam gereken tek can kendiminkiydi. Ulaş'a baktığımda o zamanlarım geliyor aklıma. Eminim o da bir parça böyle düşünüyor. Yanlış düşünüyor da diyemem ama bu tür düşüncelerin bir eksisi var,

o da kalabalığın nasıl bir şey olduğunu unuttuğumuz gerçeğini unutmuş olmamız. Yalnızlığa o kadar alışıyorsun ki, bunu sevdiğini ve kendi tercihin olduğunu düşünüyorsun. Ta ki biri çıkıp gelene kadar. O kişi bu yalnızlığı ortadan kaldıracak da rutinim bozulacak diye ödün kopuyor o zaman. Değişikliği herkes sevmez. Bizim gibilerse hiç sevmez-"

"Âşık olmuş gibi konuşuyorsun," dedim gözlerine bakarak. Söylediğim cümle onu susturdu. Sanki ona tokat atmışım gibi bir ifade belirdi yüzünde. Sanki hiç bilmediği bir şeyi söylemişim gibi, sanki sakladığı bir şey ortaya çıkmış gibi. Sonra ilk tanıştığımızda cüzdanından fotoğraf çıkarırken gördüğüm o güzel kızın fotoğrafı geldi aklıma. Cüzdanında iki fotoğraf taşıyordu; biri ailesinindi, diğeri de o kıza aitti. Aynı kızın bir başka fotoğrafını da Ulaş'a küskün olduğumda birlikte hamburger yediğimiz zaman telefonundan göstermişti. Âşık olduğu kız olmalıydı. Benim dertlerim yüzünden bu konu hakkında detaylı konuşamamıştık hiç.

Yutkundu ve yüzündeki ifade hüzne döndü. "Oldum. O yüzden kendimden biliyorum. Ben de âşık olduğum kızı kendimden uzak tuttum. Ulaş'ı anlıyorum... Kalabalığın nasıl bir his olduğunu birinin ona hatırlatması lazım."

Gözlerimi kırpıştırdım. Sesindeki hüzün öyle elle tutulurdu ki canımı sıkmıştı.

"Benimle aynı hatayı yapmaması için dua edeceğim. Sizin için dua edeceğim, küçük kız," diye devam etti. Benim de üzüldüğümü fark edince gülümsemeye çalıştı. Parmağını kanca gibi kıvırıp, parmak eklemiyle yanağımı yukarı doğru ittirdi.

"Âşık olduğun kıza ne oldu?" diye sordum çekinerek.

Burukça gülümsedi. "Benden vazgeçti." Derin bir nefes aldı. "En büyük pişmanlığım olarak kalacak." Şah damarı üzerindeki Japonca dövmeye dokundu. "Nabzım attığı sürece onu hatırla-

yıp pişman olmaya devam edeceğim, bunun için kendime söz verdim. Başka birine âşık olsam bile ona ettiğim haksızlığı ve aptallığı asla unutmayacağım. Eğer tekrar âşık olursam, âşık olduğum kızı daha sıkı tutacağım, çünkü elimden kayıp giden ilk aşkımın acısını ne kadar uzun süre çektiğimi hiç unutmayacağım."

Gözyaşlarım çoktan akmaya başlamıştı. Onu üzmek istemediğim için kafamı eğip gözlerimi çabucak sildim ve bir süre yere baktım. Eren'de her zaman gördüğüm ama hep geri planda tuttuğu hüzünlü bir taraf vardı. Bunun, annesinden veya babasından kaynaklandığını düşünürdüm ama hüzünlü olmak için tahmin ettiğimden daha çok sebebi varmış gibi duruyordu. Birbirimize ne kadar da benziyorduk aslında.

"Ağlama. Ağlanacak zamanı çoktan geçti. Sen, seninkine sahip çık kâfi," diyerek teselli etti beni. Garsona ihtiyaç duyulmuş olacak ki, birden iki tane menü alıp masalara doğru ilerledi.

Gözlerimi kurulayıp kafamı kaldırdım. Gözlerim Ulaş'ı aradı. O da müşterilerle ilgileniyordu.

Eren, Ulaş'a bu kadar benziyorken neşeli olmayı başarmıştı. Peki, bir maske miydi bu? Olmaması için dua ettim. Bunun bir maske olması acısını gizlediği anlamına gelirdi ve bu da beni üzerdi. Onun gerçekten neşeli olmasını istiyordum, çünkü gülmesini ve şakalarını seviyordum.

Ulaş her şeyi anlatıp kurtulduğunda Eren gibi neşeli biri olur muydu merak ettim. Neşeli yanını kaybetmemiş olması için de dua ettim. En azından günde en az birkaç kez gülümseyip, bir kez de sesli gülsün istiyordum. Neşeli olması için üzerime düşen her şeyi yapmaya hazırdım.

Eren'den sonra molaya çıkmış olsam da Eren'in molası henüz bitmemişti. Oturduğu masaya ilerleyip karşısına oturdum. İkimizin de sırtı kafeye dönüktü. Biz denize bakarken güneş batmak üzereydi ve turuncu ışıkları yüzümüze vuruyordu.

"Mezuniyet için ona ne zaman soracaksın?" diye sordu çayından bir yudum alıp.

Burcu'yla dans ettikleri bir görüntü gözümde canlanırken omuz silktim. "Sormayacağım."

Kaşları çatıldı, elindeki çay bardağını geri bıraktı. "Bunu daha önce de söyledim. Yapmadığına pişman olacağını düşündüğün ne varsa yap gitsin. Utanmak için fazla kısa olan bir hayatımız var."

"Burcu'yla gidiyor," dedim mutsuz bir sesle. Onunla gitsin istemiyordum; söz hakkına sahip olmadığımı bildiğim halde.

Kaşları çatık halde kafasını iki yana salladı. "Hayır, gitmiyor," dedi kendinden emin bir sesle.

"Evet, gidiyor. Dün Burcu sordu," deyip çayımdan ufak bir yudum aldım.

"Evet, Burcu gelip sordu. Ulaş da başka biriyle plan yaptığını söyleyip nazikçe reddetti."

Anlamayarak ve inanamayarak kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Başka biriyle mi?"

Pis pis sırıttı, yüzümdeki ifadeden keyif aldığı belliydi. "Sanırım bir kadınla. Çünkü söylerken bir kadından bahsediyor gibiydi. Belki seninledir."

Dalga geçtiğini düşünerek biraz içerledim ve önüme döndüm daha da bozuk bir moralle, "Ya, tabii. Eminim öyledir," dedim. Bacaklarımı biraz kendime çekip yerle olan temaslarını kestikten sonra yavaş yavaş sallamaya başladım.

"Burcu çok bozuldu. Kiminle gideceğini de sordu ama Ulaş

söylemedi."

Anlamıyordum. Burcu'nun dünkü tavırları Ulaş'la gidecekmiş gibiydi. Ya da öyle düşünmemi istediği için öyle davranmıştı. Burcu'yla gitmiyorsa bile bir başkasıyla plan yapmış olmalıydı. Annesiyle olabilir miydi? Ama annesiyle olsa söylerdi. Demek ki o değildi. Ulaş'ın bir kadınla plan yapmış olması, bir danstan daha ciddi bir durumdu. Canım daha çok sıkıldı. Dirseğimi masaya, yanağımı da avuç içime yaslayıp Eren'e çevirdim gözlerimi. Dikkatimi dağıtmak için bir uğraş aradım. Bu konuyu konuşmaya devam etmek istemiyordum. Eren'in ellerini inceledim; dövmeli parmaklarıyla bardağı ağız kısmından tutmuş, ileri geri yavaşça sallıyordu. Bugün söyledikleri geldi yine aklıma. "Dövmelerinden pişman mısın?" diye sordum.

"Birkaç tanesinden, evet," deyip bardağını dudaklarına götürdü.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. "O zaman neden başka insanlara dövme yapıyorsun?"

Hafifçe omuz silkti. "Pişmanlıklar frenler çünkü. Sıkma canını. Kiminle planı olduğu önemli değil. Kimseye sana baktığı gibi bakmayacaktır," dedi. Bardağı elinde ayağa kalktı. İçeri geçmeden önce saçlarımı karıştırdı ve yürüyüp gitti.

Bu söylediği dudaklarımda buruk bir gülümseme oluştururken hafiften utanmıştım da. Beyaz tenli olduğum için çok çabuk kızarabiliyordum ve şu an yanaklarımın kızardığını tahmin edebiliyordum. Bozulan saçlarımı açıp parmaklarımla tarayarak düzelttim ve tekrar örmeye başladım. Eren'in en büyük yeteneklerinden biri, karşısındaki kişiye kendini iyi hissettirebiliyor olmasıydı. Onu tanıdığım için her geçen gün daha da şanslı hissediyordum kendimi.

Saçımın ucunu bağladığım sırada az önce Eren'in ittiği sandalye geri çekildi ve beklemediğim bir şekilde gelişti olaylar.

Ulaş, elinde çayıyla birlikte oturdu. Bir şey söylemeden sigara paketini çıkardı ve içinden bir tane alıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Sigara kutusunun içine koyduğu çakmağını çıkarıp tutuşturdu sigarasını. Bakışları denizdeydi. Sigarasını içerken, parmaklarının arasındaki çakmağı yavaş hareketlerle çevirmeye başladı. Parmaklarını sürekli hareket ettirdiği ve yüzüne bakmaya cesaretim olmadığı için ellerini izlemeye başladım. Parmaklarındaki yara izleri bir kusurdan çok onları güzel kılan şeylerden biri haline gelmişti. Sevmek böyle bir şeydi aslında. Kusursuzu aramıyor, onda bulduğunuz kusurları seviyordunuz. Sevilen kişi kusurların birleşiminden doğan mükemmelliğin ta kendisiydi.

Çevirdiği çakmağı aniden masaya bıraktı. Yüzüne baktım; kaşlarını çatmıştı ama bana karşı değildi. Başka bir yere bakıyordu. Baktığı yere baktığımda siyah bir araba gördüm. Bizden biraz uzaktaydı. Arabanın camları siyah filmle kaplıydı, içi görünmüyordu.

"Teyzem-"

Cümlemi bitirmeme izin vermeden sözümü kesti. "Hayır, değil."

Ben cevap veremeden yerinden fırladı ve arabaya doğru atıldı. Endişeyle kalkıp peşinden gittim. Araba, içindeki ya da içindekiler Ulaş'ı fark ettiğinden mi bilinmez, aniden hareket edip hızla uzaklaştı. Ulaş onları kovalayamayacağının farkındalığıyla yerinde durdu ve arkalarından sinirle söylendi. Endişeyle yanında durup ona baktım. Yüzünde nefret dolu bir ifade vardı. Aklından neler geçirdiğini sormak istedim ama anlatmayacağını, anlatamayacağını biliyordum. Telefonunu çıkardı ve birini aradı. "Selamünaleyküm kardeşim, nasılsın?" dedi gözlerini kısa bir süreliğine kapatıp. Karşı tarafı dinledi. "Sağ ol kardeşim, iyiyim ben de. Sana bir plaka söylesem bakabilir misin?"

Harun'la veya başka bir polis arkadaşıyla konuştuğunu dü-

"Gidemezsin. Ya sana zarar verirlerse?" diye fısıldadım korkuyla.

Kafasını iki yana yavaşça salladı. "Burada bekle," dedi tekrar, bileğini kurtarıp adamların yanına gitti.

Onun gidişini korkuyla izledim. Evsiz gibi görünen adamlar ve birkaç tane de genç, Ulaş'ı takip ettiler ve birlikte bir yan sokağa girdiler. Telefonumu çıkarıp 155'i tuşladım ve herhangi bir olumsuzlukta hemen aramak için tetikte bekledim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi endişeyle atıyordu ama yine de Ulaş'ın sözünü dinlemiş ve milim dahi kıpırdamamıştım yerimden. Birkaç dakika bu şekilde geçmişti ama Ulaş hâlâ gelmiyordu. Yerimden ayrılmaya karar verdiğim sırada sokağın başında tek başına göründü. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı ama kafasını kaldırıp bana baktığında o ifade dağıldı. Yavaş ve sakin adımlarla bana doğru ilerledi. Herhangi bir yarası yoktu, bir kavga belirtisi de görünmüyordu. Rahatlayarak derin bir nefes aldım, telefonumu cebime koyarken onun bana yaklaşmasını izledim. Bana doğru atılan adımlarını seviyordum. Karşımda durduğunda onu baştan aşağı kontrol etmekten alıkoyamadım kendimi. Bunu fark etti ama umursamadım.

"Yine yanlış yerde duruyorsun," diye söylendi kısık bir sesle.

"Burada durmamı sen istedin," diyerek sitem ettim.

Alaycı bir gülümseme peyda oldu dudaklarında, söylendiği kişinin ben olmadığımı anladım. "Hayır, ondan bahsetmiyorum," dedi. Elini göğsüne koyup derin bir nefes alırken arkasına döndü ve "Orada olmaman lazımdı," diye mırıldandı.

Nefesim kesilir gibi oldu o anda. Kalbim acıdı bir kez daha. Bir insan, bir insana verdiği değeri ancak bu kadar güzel anlatabilirdi kendi dilinde. Birini çok seven birinin başına gelebilecek en kötü şey başıma gelmişti; sevgim ona acı veriyordu. Ve birini çok seven birinin başına gelebilecek en güzel şey başıma gel-

mişti; onun kalbinde bir yere sahiptim.

Buruk bir mutlulukla dolmuş gözlerimle onu takip ettim. "Onlar kimdi?" diye sordum sırtına bakarken.

Detaya girmedi. "Evsizler."

Evsizlerle ne işi vardı? Onların geleceğini nereden biliyordu? Onlara yardım mı ediyordu? Ulaş'ı anlamak zordu.

Durağa vardığımızda sadece ikimiz vardık. Üniversite durağından 30D'ye bindik. Otobüs neredeyse boştu. Kartımı okuttuktan sonra, boş koltuklardan birine yönelip cam kenarına oturdum, Ulaş da arkamdan gelip yanıma oturdu. Camdan dışarıyı izlerken Ulaş'ı düşünüyordum, varlığımın ona acı verip vermediğini... Aniden omzuma bir ağırlık düştü. Nefesimi tuttum ve görüntümüzün yansıması görmek için bakışlarımı koltuğun karşısındaki cama çevirdim. Ulaş gözlerini kapatmış, kollarını karnının üzerinde bağlamıştı. Verdiği nefes hafiften omzumu ısıtıyor, saçları yanağıma değiyordu. Onu sarsmamak için aldığım nefese dikkat ettim. Yüzüne yeşil ışık düştüğünde rahatsız olmaması için elimi gözlerine siper ettim; daha önce de yaptığım gibi. Normalde yirmi dakika süren yolumuz uzadıkça uzadı, sanki benim için uzuyordu. Onunla yaptığım bu uzun süreli fakat kısa mesafeli yolculuk beni mutlu etmişti. Uzun bir aradan sonra öyle huzurlu hissediyordum ki kendimi... Onu saçlarından öpmek istedim fakat buna cesaret edemedim. Sol elimi, sağ kolumun altından yavaşça uzatıp, sağ koluma dokunan sağ elini tuttum. Yanağımı başına yasladım. Karşımızdaki camdan yansımamızı izlerken gözyaşlarım akıyordu. Bu an bitsin istemiyordum. Ulaş gitsin istemiyordum ama gidecekti, biliyordum. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldayıp camdaki görüntümüze burukça gülümsedim. "Her zaman yanında olacağım. Söz veriyorum." Derin bir nefes aldım. Saçlarından kendine has kokusu geliyordu. Artık ahşap gibi kokmuyordu. Kırılmaya meyli olan kalbim buna da kırıldı biraz, sadece Ulaş gülümserse geçerdi.

Normaline göre uzun süren ama aslında hiç de uzun olmayan yolculuğumuz da her şey gibi bitmişti. İnmemiz gereken durağa yaklaşırken, kıyamayarak uyandırmak zorunda kaldım onu. İstemeyerek yanağımı saçlarından ayırıp, "Ulaş," diye seslendim ve yüzüne bakmak için kafamı eğdim. Kaşları çatıldı önce, ardından gözlerini açtı. Kafasını omzumdan kaldırırken bana baktı. Sanki rüya görüyormuş gibi bir ifade oluştu yüzünde. "Geldik," dedim.

Yüzünü sıvazlayarak kendine gelmeye çalıştı. Otobüsün durması için düğmeye basıp ayağa kalktı, ben de peşi sıra kalktım. Sol kolundaki saatine baktı. Yolun bu kadar uzun sürmesine şaşırmış gibiydi ama buna dair hiçbir şey söylemedi. Otobüsten inip yokuş yukarı çıkmaya başladık. Galata'nın muhteşem ışıkları açıktı yine. Bir Ulaş'a, bir Galata'ya bakıp gülümsedim kendi kendime. Bir nevi selamlamaydı bu; Galata'yla onu tanıştırıyordum.

Evimizin olduğu sokağa girdik. Peşimden ağır ağır geliyordu. Kapının önüne geldiğimde sırtımı duvara yaslayıp onu bekledim. Ağır kapıyı açıp geçmem için kenara çekildi. Kolunun altından geçip merdivenleri çıktım. Kapımın önüne geldiğimde o da kendi kapılarına yöneldi. "Ulaş," dedim dayanamayarak. Eli anahtarında, bana dönmeden sadece kafasını çevirdi. O kadar güzeldi ki bana bakarken. "Yanında durmama izin verirsen doğru yerde olmuş olurum."

Besbelli üzülmüştü bu söylediğime, bu yüzden pişman olmuştum. Parmaklarının arasındaki anahtarı yavaşça çevirip kapıyı açtı ama içeri girmedi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Onu zor bir duruma sokmuştum. Kafasını tekrar bana çevirdi. "İyi uykular, kız çocuğu," dedi tuhaf bir ses tonuyla.

Ses tonundaki ufak bir değişim, içimde dokunmadık yer bırakmıyordu. Uzun zaman sonra bana ilk 'kız çocuğu' deyişiydi bu. Bu iki kelime bir parça ümitlendirmişti beni her şeye rağmen. Aramızdaki mesafeleri kapatıyorduk sanki ya da Ulaş akşamları daha kırgın oluyordu...

#3. Ölümün Güzelliği

"Sana anlatamadıklarımı duvara ve yastığıma anlatmaya başladım. İçimde tuttukça çürüyor, dışarı vurdukça deli sanılıyorum. Ben, sana düşüyorum. Gitgide. Tüm meylim sana doğru. Ağırlık merkezim bile sen olmuşsun sanıyorum. Üzerine düşüşüm belki de bu yüzden. Bilmiyorum..."

Filiz Puluç

Ulaş Tütüncü

Balkonda sigaramı içerken Can Abi'nin söylediği cümleyi düşünüyordum. Ne zaman kendimle baş başa kalsam, onu düşünmediğim zamanlarda bu cümle usulca tekrar gün yüzüne çıkıyor ve beynimi meşgul ediyordu. Can Abi benim için bilgili bir adamdan fazlasıydı. Söyledikleri genelde hayatıma tesir ederdi ama daha önce söylediği başka bir cümle bu kadar tesir etmiş miydi bilmiyordum.

Arya'dan yaklaşık bir ay kaçabilmiştim. Sınav sonuçlarının açıklandığı gün ağlayarak alnını omzuma yasladığında, dünyanın yükü kalbimin üzerine çökmüş, beni ondan uzak tutan zincirleri parampara etmişti. Tüm kinetik enerjimle ivme kazanarak ona geri dönmüş ve etrafında dönmeye başlamıştım yine. Kaçtığım şiddetle ona geri dönüyordum. Kaçtığım gün sayısı, ona olan özlemimin on katıyla bana çarpıyor ve Arya'ya doğru savruluyordum. Sanırım bu, sevginin fiziğiydi...

Kafamı arkamdaki duvara yasladım. Arya'nın omzunda uyuduğum kırk dakika, yaklaşık iki aydır devam eden düzensiz uykularımı düzene sokabilecek nitelikteydi. Küçücük kızın üzerimde kurduğu etkiye alayla ve burukça gülümsedim. Kütlesi kapladığı hacimle orantılı değildi.

Argun elinde kupayla birlikte balkona çıktı, usulca karşıma oturdu. Yüzüme bakarken bardağını kucağında tuttu. Bu, onun 'evet, dinliyorum' deme şekliydi fakat bir şey söylemedim. Daha fazla beklemeden, "Nasılsın?" diye sordu. İlk adımı atıp tökülmeyeceğimi anlamıştı.

Gözlerimi sokak lambalarına çevirdim, daha sonra tekrar ona baktım. "Biraz tedirgin, bolca karışık."

Kaşları havalandı. "Hayırdır inşallah?"

Alayla güldüm. "Babamın olduğu yerden uzun zamandır hayır geldiğini görmedim."

Havalanan kaşları aynı hızla çatıldı bu kez. Merakla sırtını dikleştirdi. "Baban mı? Nereden çıktı durduk yere?"

"Bugün bir araba gördüm. İçindeki ya da içindekiler bizi izliyormuş gibiydi. Yanlarına yaklaşınca basıp gittiler."

"Belki yanlış anlamışsındır?" dedi başka bir ihtimali göz önünde bulundurarak.

Kafamı iki yana sallayarak bu ihtimali reddettim. "Evsizlere sordum, bu aralar gözlerine batan bir durum var mı diye. Birkaç

gündür aynı araç hiçbir şey yapmadan, sabahtan akşama kadar orada burada duruyormuş. Kimse inip binmiyormuş. Besbelli izliyorlardı."

Söylediklerime ikna olup kafasını hafifçe salladı. "Baban olduğuna emin misin?"

"Harun'a sordurdum plakayı. Babamla bir ilişiği gözükmediğini söyledi ama ben o kadar emin değilim. Babam, Harun'u biliyor, plaka sorduracağımı tahmin etmesi zor değil. Artık Harun'dan yardım isteyemem. Başını yeterince belaya soktuk zaten. Daha fazla sokmayalım."

Kupasındaki içecekten bir yudum aldı. Bardağın hareket etmesiyle yoğun kahve kokusunu aldım. "Ne düşünüyorsun peki?" diye sordu.

Omuz silktim yavaşça. "Arya'dan ne uzak durabiliyorum ne de yanında durabiliyorum. Onu koruyabilir miyim, bundan bile emin değilim."

O sırada Kutay ve Bahadır'ın mutfağa girdiklerini işaret eden sesler duyuldu. Kutay balkona başını uzattı, bizim ciddi bir şeyler konuştuğumuzu anlayarak kaşlarını çattı. "Bizsiz muthiş ciddi konular konuşuluyor gibi hissediyorum. Doğru mu hissetmişim?"

Argun ayağa kalkıp elini bana uzattı. Elinden tutup ayağa kalktım. Hep birlikte mutfağa geçip masaya yerleştik. Bahadır elindeki kupalardan birini bana uzattı. Kupayı alıp, "Eyvallah," dedim.

Önemsiz der gibi elini salladı. "Afiyet olsun."

Kahvemden bir yudum aldım ve Argun'a anlattıklarımı onlara da anlattım. Her zamanki gibi dikkatle dinlediler ve çözüm önerisi sunmak adına sustular. İlk öneri Argun'dan geldi. "İlk önceliğimiz Arya ve senin iyiliğin olmalı. Bu yüzden Arya'nın yanında durman gerektiğini düşünüyorum. Ona her şeyi anla-

bir yanında dimdik durmalısın. Onu ne tür şeylerin beklediğini bilmeye hakkı var."

Kahvemden bir yudum alırken, "Dimdik mi?" diye sordum alayla.

Sorumun üzerine masadaki herkes kaşlarını çattı.

"Ya abicim, kabul et artık; bu, senin suçun değil," diye söylendi Bahadır.

"Peki, neden suçlu gibi hissediyorum?" diye sordum ciddiyetle.

Argun bardağını masada çevirmeyi bıraktı. Her zaman olgun düşüncelere sahip, soğukkanlı biri olmuştu. Birbirimize çok benzetiliyorduk bu yüzden. "Birbirinize ihtiyacınız olduğu çok açık. Bu gerçeği inkâr etmek aptallık olur. Onu korumak istiyorsan bunu uzaktan yapamazsın. Hepimiz onu rahatsız etmeyecek şekilde kollarız. İşe başlaması bizim açımızdan da iyi oldu. Artık hep gözümüzün önünde olacak. Bunun dışında, kalıcı bir çözüm bulmamız gerek. Bu şekilde sonsuza kadar devam edemeyiz. Kanıtımız olmadığı için polise gidemiyoruz, çünkü tek bilgimiz senin anıların. Kanıtımız olsa bile hangi polise gideceğimizi seçmemiz gerek. Harun'la olacak iş değil bu. Babanın örtbas etme işlevini ortadan kaldırabilmemiz için yüksek mevkide, güvenebileceğimiz bir polis lazım. Yani sağlam kanıt bulana kadar ondan kurtulamayız ve biz sağlam bir kanıt bulana kadar da sizin sağ ve iyi olmanız gerekiyor."

"Kanıt bulmamız neredeyse imkânsız artık. Olan her şeyi de yok etmişlerdir. Onu benim durdurmam gerek," derken kahvemden çıkan buharı izliyordum. "Onu köşeye sıkıştırıp her şeyi itiraf ettirmem lazım. Yoksa hiçbir kanıtımız olmayacak. Başka çözüm yolu bulamıyorum."

Kutay kaşlarını çattı. "Peki, onu nasıl köşeye sıkıştıracaksın?"

Sıkıntı içinde omuz silktim. "Bilmiyorum. Arya'yı takip edenler babamın adamlarıysa bir yolunu bulabiliriz belki."

"Onu nasıl yapacaksın?" dedi Bahadır.

"Bilmiyorum," dedim umutsuzca. Kafam çalışmayı bırakmıştı, uyku sersemliğindeki gibi bir yavaşlama yaşıyordu. Uyumak istiyordum. Arya'nın omzunda uyumak istiyordum. "Bunun için önce Arya'ya gerçekleri anlatman lazım," diye mırıldandım farkında olmadan. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama yapmam gereken o şeyi yapmayı hiç istemiyordum. Sürekli erteliyordum fakat önünde sonunda olacaktı. Önünde sonunda gerçekleri öğrenecekti. Bu süre içinde zamana ihtiyacı olacaktı ve ben yine ona bir o kadar yakın ve bir o kadar da uzak olacaktım. Belki de iki anlamda da bir o kadar uzak olurdum, buradan giderdi. Birçok farklı sahne kafamda canlanmaya başladığında sağ şakağımda bir ağrı peyda oldu. Yüzümü ovuşturup parmaklarımla şakaklarıma baskı uyguladım.

Argun elini uzatıp omzumu sıktı. "Ne zaman hazır hissedersen o zaman yap. Ama unutma ki zaman geçtikçe güçlenmiyor, aksine yıpranıyorsun. Zamanla güç topladığın falan yok."

Kafamı salladım. Bunu tecrübeyle öğreniyordum.

Kutay, "Başın mı ağrıyor?" diye sordu.

Kahvemden bir yudum aldım, gerisini kupada öylece bırakarak ayağa kalktım. "Uyursam geçer," dedim.

Kutay büyük bir bardağa su doldurup bana uzattı. İçeri gidip bir tane de ağrı kesici getirdi.

"Eyvallah," dedim minnetle. "Uyumaya çalışacağım biraz." Mutfaktan çıktım ve odama ilerledim. Arkamdan uykuyla ilgili iyi dileklerde bulundular. Umarım kabul olurdu.

Arya Ateş

Kahvaltımı yaptım, dışarı çıkmak için kapıyı açtığımda Ulaş'ı merdivenin korkuluğuna yaslanmış, benim kapıma bakar halde

buldum. Onu görmeyi beklemediğim için şaşırmış, aynı zamanda sevinmiştim de. O ani heyecanla gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Birini bekliyor gibiydi. O biri benmişim gibiydi...

"Günaydın," dedi durgun bir sesle.

"Günaydın," deyip hafifçe gülümsedim.

Ayakkabılarımı giyip kapıyı kapattığımda yavaş adımlarla merdivenleri inmeye başladı. Beklediği kişi bendim. Bu düşünceyle mutlu olup peşine takıldım yine. Onu tanıdığımdan beri peşine takılıyordum. Bu düşünce beni gülümsetti.

Hiç konuşmadan sessizce yürüdük durağa doğru. Yüzünü görebilmek için bir adım önüne geçtim bu kez. Baştan aşağı siyah giymişti. Düşünceli bir hali vardı, bu yüzden onu daha rahat izleyebiliyordum. Benim farkımda değildi. Durağa geldiğimizde bineceğimiz otobüsün gelmesine henüz on dakika vardı. Ulaş durağın önünde ayakta dikilirken, durağın yanındaki ağacın dallarındaki yapraklar omzuna değiyordu. Yine o kadar güzeldi ki, ağaç bile ona dokunmak istiyor, içinde ona karşı büyük bir merak besliyor gibi geldi. Ağaç ne kadar da bana benziyordu.

"Boyun kaç?" diye sordum birden.

Beklenmedik ve bağdaştırabileceği bir olay yaşanmaksızın böyle bir soru sormam onu şaşırtmıştı biraz. Gözlerini bana çevirdi. Genel olarak onları olabildiğince benden uzak tutardı ama bugün farklıymış gibi hissettim. Bu, beni umutlandırmıştı. "1.84," dedi.

Elimi omzuna doğru uzattım. Dikkatle beni izliyordu. Omzuna dokunan yaprağa dokundum. "Ağaç sana dokunuyor," diye açıklayıp elimi geri çektim. İçimden, sana dokunabiliyor diye geçirdim. Sesli söyleyebilmek isterdim fakat bu, ikimizi de çok kırardı. İçimden söylediğimde daha az kırılıyordum. "Benim boyum 1.65," diye mırıldanıp gülümsedim ve yanına geçip önüme

döndüm. Bana baktığını hissedince gözlerimi ona çevirdim. Bakışlarını yüzümde gezdiriyordu hiçbir ifade barındırmadan, ona bakmam bir şeyi değiştirmemişti. Gülümsememe bakıyordu. Bir şey diyecek gibi oldu ama o sırada otobüs gelince vazgeçti. Ne diyeceğini çok merak etsem de binmem için çenesiyle işaret edince bir şey diyemedim. Ondan önce otobüse binip kartımı okuttum, boş koltuklardan birine, yine cam kenarına oturdum. Ulaş da yine yanıma oturdu. Güneş tam onun yüzüne vuruyordu. Kafamı cama yaslayıp biraz ona doğru dönerek yüzünü izledim. "Bugün ışıl ışılsın," dedim. Bana çevirdi yine gözlerini. Bu açık sözlülük onun için benden beklenilmeyen bir şeydi ama içimde o kadar şey tutuyordum ki, artık dışarı taşıyordu. Kahverengi gözleri, güneş vurunca daha da güzel görünüyorlardı.

"Sen de öylesin," dedi nezaketen.

"Benim yüzüme güneş vurmuyor."

"Bu, güneşle ilgili bir mevzu değil," dedi şiir okur gibi bir ses tonuyla. Güzel parmaklarından birini uzatıp, bozulan kâkülerimi yavaş ve kısa bir hareketle düzeltti. Onu tam anlamıyla anlamıyordum ama onu anlamamak da güzeldi.

Otobüsten inip Can Kırığı'na yürümeye başladığımızda gözlerim hâlâ yüzündeydi. Bir türlü ayıramıyordum bakışlarımı ondan. Rahatsız olmasından deli gibi korkuyor, aynı zamanda da bakmadığım her saniye deli gibi acı çekiyordum. Onu çok özlemiştim ve anlam veremiyordum bu ani yakınlığına. Birkaç gün önce inanılmaz uzakken bana, şimdi yanımda yürüyordu. Neyin değiştiğini merak ediyordum. O araba canını sıktığı için miydi? Tek sebep bu muydu? Sadece tedirgin olduğu için mi yakın duruyordu, yoksa artık uzak duramadığı için mi?

"Annenle konuşuyor musun?" diye sordum.

Bir şey demedi ama annesinden bahsettiğimde yüz ifadesinde bir sıkıntı belirdi.

"Aile ilişkilerine karışmak değil amacım. Sadece... Annen seni çok merak ediyor," dedim, Derya Teyze'yle geçen günkü konuşmamızı anımsayarak.

Bana baktı. Yüzünde, yine bir şey söylemek istediğini ama söyleyemediğini belli eden o ifade oluştu. Konuşması için onu zorlamadım. Sessizce kafeye ilerlemeye devam ettik. Kafenin önündeki lüks siyah arabayı aynı anda fark ettik, bileğimden tutup beni hafifçe arkasına çekti. Gözleri arabanın üzerindeydi. Plakasını tanımış olmalıydı, çünkü bileğimi tutan eli ve gerilen omuzları gevşedi. Bakışlarımı omuzlarından çekip arabadan inen teyzeme çevirdim. Kapısını açan korumasının elindeki buketi zarif bir tavırla aldı. Her hareketi yapmacık gibiydi. Haksızlık ediyor gibi hissetmekten kendimi alıkoyamadım. Üzerine çekidüzen verdikten sonra bizi fark etti. Ulaş'ı gördüğü için pek memnun değil gibiydi ama yine de gülümsedi. Ulaş'a kaçamak bir bakış atıp teyzeme doğru ilerledim. Gülümseyerek karşıladı beni ama bu gülümseme de samimi değil gibiydi.

"Arya, tatlım, nasılsın?" diyerek sarıldı bana.

Ona karşı samimiyet hissedemiyordum, ellerimi sırtına koyuşum tamamen nezakettendi. Ben, "İyiyim. Siz nasılsınız?" diye sorarken birbirimizden ayrıldık.

Hissettiğim soğukluğu farkında olmadan cümleme yansıttığım mesafeli hitabımdan ötürü şaşırdı ve kaşları çatıldı. "Siz mi?"

Pek samimi olmayan bir gülümsemeyle omuz silktim. Üzerinde çok durmadan, elinde tuttuğu buketi uzattı. "Gösterdiğin başarı için tebrik ederim."

Bu kez samimi bir gülümsemeyle çiçekleri kabul ettim. "Teşekkür ederim. Ben de Emir'i tebrik ederim." Sonuçların açık-

landığı gece Emir'e mesaj atmış, iyi bir puan aldığını öğrenmiştim.

"Teşekkürler, tatlım," dedi ve bakışlarını Ulaş'a çevirdi. "Sen nasılsın, Ulaşçığım?"

Teyzem son cümlesini aşırı sevimli bir tonda söylediği için daha da samimiyetsiz görünmüştü. Bilerek mi yapıyordu, yoksa farkında değil miydi merak ettim. Ulaş'ın isminin sonuna koyduğu '-cığım' eki o kadar eğreti durmuştu ki, kelimelerindeki ima, süzülüp ikisi arasında siyah bir sis halini almıştı.

"Sağlığınıza duacıyım," dedi Ulaş da onun ima dolu cümlesine imayla karşılık vererek.

Teyzem, "Daha rahat bir zamanda görüşürüz seninle Aryacığım," dedi. Yanağımı okşadı ve arabasına doğru ilerledi.

Bu isteğini destekleyecek bir şey yapmadım. "Sabahın bu saatinde çiçek verip beni tebrik etmek için mi gelmiş?" diye kendi kendime konuşurken, Ulaş kaşlarını çatmış, arabanın arkasından bakıyordu.

Her zamanki baristamızın ailevi sorunlardan ötürü izinli olması sebebiyle Ulaş geçici olarak barista olmak durumunda kalmıştı, çünkü Can Abi'nin anında yeni bir barista bulması imkânsızdı ve sonuçta bu, geçici bir durumdu. Ulaş'ın bu işin üstesinden geleceğine emindi, anladığım kadarıyla daha önce de birkaç kez geçici olarak barista olmuşluğu vardı.

Aldığım yeni siparişi iletmek için kasaya ilerledim. Siparişlerimi Ulaş'a söyleyip, tezgâhın önündeki, aslında dekoratif olarak konulan ama garsonların kullandığı uzun bar sandalyesine oturdum ve onu izlemeye koyuldum. Her fırsat değerliydi benim için. İşine son derece konsantre olmuş bir şekilde kahveyi yaparken onu izlemek dünyadaki en güzel anlardan biriydi. Her

ölçüyü, her detayı dikkatle yapıyordu. Kahve içmediğim halde tadının nasıl olduğunu merak ettim. Fincanı tezgâha koyup, içinde süt olan küçük sürahiyle desen verdi kahveye. Elinden her iş geliyor ve yaptığı her işi güzelleştiriyordu. Fincanı, önümde duran tepsiye dikkatle bıraktı ve ellerinde hiçbir şey olmadığı halde, tamamen alışkanlıktan, önlüğüne astığı havluya ellerini sildi. Böyle basit bir işlemi yaparken bile insan nasıl güzel görünebilirdi? Yalnızca âşık olmak bunu açıklayabilirdi.

Siparişlerimin hepsini olabildiğince kısa sürede tamamlayıp tepsime yerleştirdi. Hâlâ ona baktığım ve kıpırdamadığım için bir an durup bana baktı. "Arya," dedi, uzun zamandır konuşmadığı için hafif pürüzlü ve kısık bir sesle.

Gözlerine baktım. "Efendim?"

"Müşteriler seni bekliyor."

Kafamı tepsime çevirdim ve tüm siparişimin tamam olduğundan emin oldum. Bu müthiş gösteriye şimdilik veda etmek zorundaydım. Ona bakmadan sandalyeden kalktım ve yine ona bakmadan tepsimi aldım. Arkamı döndüğümde masalara açılan cam kapıdan, Ulaş'ın gülümseyen yüzünün yansımasını gördüm. Duraksadım bu görüntü karşısında. Gülümseme yüzünde çok kısa bir süre kalmış, hemen işine dönmüştü ama o kısacık an iyi hissettirmişti. Ona bakmadığımdan emin olduğunda gülümsemesi hâlâ benden uzak durduğunu gösterse de, bana gülümsüyor oluşu umutlanmama neden oluyordu.

Siparişlerimi dağıtıp Can Abi'nin oturduğu masaya ilerledim. Kitap okuyordu ve çayını bitireli epey olmuştu. "Bir isteğin var mı, Can Abi?" diye sordum gülümseyerek.

"Nasılsın?" diye sordu.

Omuz silktim yavaşça. "Sanırım daha iyi."

Gülümseyerek kafasını salladı. "Nasıl olduğunu sorduğum her gün daha iyi oluyorsun. Bu, iyi olmandan bile daya iyi,"

dedi. Keyfi yerine gelmiş gibi, boş bardağını bana uzattı. "Bir çay daha alabilirim şimdi."

Ona içtenlikle gülümseyip boş çay bardağını alarak yanından ayrıldım. Ulaş'ın yanına giderek, Can Abi'nin çay istediğini söyledim. "Ben götürürüm, molaya çıkıyorum," dedi.

Eren, Ulaş'ın yerine geçerken, Ulaş da elinde iki çayla bahçeye çıktı. Ben de bahçedeki müşterilere bakmak için peşinden dışarı çıktım. Bahçedeki masalarla genellikle ben ilgileniyordum ve Can Abi de genellikle bahçede oturuyordu. Ulaş onun yanına oturdu. Bir gün sohbetlerine katılmayı ve onları dinlemeyi çok istiyordum. Onlara yakın bir masanın siparişlerini verirken, koyu bir sohbete daldıklarını fark ettim. Konuşmanın başını duyamasam da ortalarına kulak misafiri oldum. Can Abi bir cümle söyledi, devamını Ulaş getirdi. Bunun bir şiir olduğunu ancak bittiğinde fark ettim.

'Benim de mi düşüncelerim olacaktı,

Ben de mi böyle uykusuz kalacaktım.

Sessiz, sedasız mı olacaktım böyle?

Çok sevdiğim salatayı bile

Aramaz mı olacaktım?

Ben böyle mi olacaktım?'[3]

Karanlık neredeyse çökerken, Ulaş'ın sesi henüz beynimi terk etmiş değildi. Kafamın içinde sürekli o şiiri okuyordu. Boşaltılan masayı temizlerken içimden tekrarlaya tekrarlaya şiiri ezberlemiştim. Edebî eserleri ezberlemekte tuhaf bir yeteneğe sahiptim. Beğendiğim pasajlar hep ezberimde kalıyordu.

Temizlemeyi henüz bitirdiğim masaya geçen iki arkadaşa

3 Orhan Veli Kanık'ın 'Sevdaya mı Tutuldum?' şiiri.

nezaketen gülümseyip, "Hoş geldiniz," dedim. Üniversite öğrencisi gibi duruyorlardı ve sanırım yaz okuluna gidiyorlardı. Argun da yaz okuluna başladığından biliyordum. Ellerinde defter ve kitaplarla koltuklara yığılıp dersleri hakkında sızlanmaya başladılar. Yakında ben de üniversite öğrencisi olacağım için, acaba ben de böyle sızlanır mıyım diye merak ettim. Getirdiğim menüleri önlerine bırakıp bir adım geri çekildim ve sıcaktan terleyen alnımı sildim. Etrafıma bakınırken Eren saçlarını karıştırarak – bu hareket onu anlamsız bir şekilde havalı gösteriyordu – yanıma geldi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Tek masam var," diyerek, masayı gösterdim kafamla.

Masaya bakıp tekrar bana döndü ve kınar gibi kafasını iki yana salladı. "Hiç hoşuma gitmediler."

"Neden?" diye sordum merakla.

"Bir nedeni yok. Hoşlanmadım."

Üniversite hakkında düşününce aklıma hukuk fakültesinde, birinci sınıfta olduğu geldi. "Bu, ikinci okulun mu?" diye sordum konuyu değiştirerek.

Ani soru geçişime afallayarak kaşlarını çattı. "Ne ikinci okulum mu?"

"Yirmi altı yaşında birinci sınıfı okuyorsun. Daha önce başka bir bölüm okudun mu, yoksa hukuk istediğin için mi bekledin?"

"Sen bana yaşlı mı demek istiyorsun?" dedi yalandan kızarak.

"Benden yaşlısın," diyerek omuz silktim onu sinirlendirmek için. Gözlerini kısarak bana baktığında gözleri yok oldu. "Gözlerini kısmayı bırak, gözlerin yok oluyor," dediğimde ikimiz de güldük.

"Evet, ikinci okulum. Önce yazılım mühendisliğini bitirdim."

Böyle bir cevap beklemediğim için şaşırsam da babasının

mesleğini seçmesi içimde bir yerlere dokundu. "Baba mesleği ha?" dedim gülümseyerek.

Bu yakıştırmamdan memnun bir ifadeyle o da gülümsedi. "Aynen."

"Japonya'da kendini geliştirmiş olmalısın. Dövmecilik yapmaktan başka şu ana kadar düzgün bir işin olmalıydı."

"Annem gibi konuştun."

O sırada üniversite öğrencileri sipariş vermek için beni çağırdılar. Eren'e el sallayıp masaya yaklaştım. "Siparişlerinizi alabilir miyim?"

Esmer olan ciddi bir tavırla dirseklerini masaya yaslayıp gözlerime baktı. "Acaba... sevgilin var mı?" diye sordu.

Bu tepkiyi tuhaf bulmuş ve biraz rahatsız olmuştum. Sorduğu soru da beni oldukça şaşırtmıştı. Daha önce bu türden bir soruyla karşılaşmamıştım. Anlamazdan gelerek, "Anlamadım?" dedim. Devamını getirmemesini umut ediyordum.

"Yanlış anlama. İlk gördüğü kıza gidip açılan biri değilim. Seni burada daha önce de birkaç kez gördüm ama müşteri olarak. Şimdi garson olarak görünce şaşırdım ve işimi daha fazla şansa bırakmak istemedim. Eğer hayatında biri yoksa konuşmak isterim. Tabii sen de istersen," dedi samimi ve gülümseyen bir yüz ifadesiyle. Bunları söylerken oldukça rahattı.

Gözlerim istemsizce az önce Ulaş'ın olduğu yere kaydı ama orada değildi. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp genç adama geri çevirdim gözlerimi. "Üzgünüm. Teklifinizi kabul edemem."

Kolay kolay pes edecek gibi değildi. "Hemen cevap vermek zorunda değilsin. Düşün biraz. Dediğim gibi, bir anda olan bir şey değil bu."

"Anlıyorum ama ben birini-" demiştim ki arkamda birinin durduğunu hissettim.

"Bir sorun mu var?" dedi Ulaş, ses biraz sinirli gibi çıkmıştı ve bunları söylerken önlüğümün belindeki bağcıkları tutup beni geriye, kendine doğru çekti.

Genç adam istifini bozmadan aynı rahat tavırla Ulaş'a cevap verdi. "Hayır, yok. Sadece konuşuyordum."

"Üzgün olduğunu söyledi ve," dedi Ulaş resmî sorar bir tavırla.

Az önceki cevabımı kastediyordu ve sadece o kısmı duymuş olamayacağı için dudaklarımı okuduğunu düşündüm. Söylediğim ikinci cümleyi anlamamış olmalıydı ki konuyu soruyordu. Sanırım beni azarladıklarını, benim de onlardan özür dilediğimi düşünmüştü. Ona baktım, kaşları çatılmıştı, benimle konuşan genç adama bakıyordu. Genç adamın bana söylediklerini Ulaş'a söylememesini umdum. Genç adam, bana gülümseyip Ulaş'ı yanıtsız bıraktı. Bu, Ulaş'ı daha çok sinirlendirdi. Sinirle gözlerini kapatıp, sakinleşmeye çalışır gibi derin bir nefes aldı ve bana baktı. "Bu masa bende. İçeri bakabilirsin," dedi.

Karşı çıkmaya kapalı, öneri yapılı bir rica cümleydi. Kafamı hafifçe sallayıp oradan uzaklaşan birkaç adım attığımda, genç adamın oldukça pişkin bir şekilde konuşarak, "Sevgilisi var mı diye soruyordum," dediğini duydum. Yerimde durdum ve ne tepki vereceğini merak ederek Ulaş'a döndüm.

"Anladım... Siparişinizi alabilir miyim?" diye sordu Ulaş. Sinirlendiği sesinden belli olsa da hiçbir tepki göstermedi.

"Sen niye gerildin bu kadar, birader? Hâlâ siparişimi aldığına göre sevgilisi değilsin. Nesisin peki? Platoniği mi, abisi mi?"

Ulaş'ın çenesindeki hareketlenme dişlerini sıktığına dair bir işaretti. Müdahale etmek istedim ama ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemeyerek orada öylece, endişe ve gerginlik içinde dikildim.

"Derdin ne oğlum senin? Efendi gibi ver siparişini, herkes

mutlu ayrılsın bu masadan." Ulaş artık sinirlendiğini saklamıyordu ve nezaketi bir kenara bırakmıştı. Kolundan tutup uzaklaştırmak istedim ama sadece ona doğru bir adım atabildim.

"Benim derdim belli. O kızı istiyorum da senin derdin belli değil," diye cevapladı genç adam.

"Kızı istiyorsun?" dedi Ulaş teyit eder gibi. Sesinde biraz da alay vardı. Bu, onun çok sinirli olduğunu gösteriyordu.

Genç adam epey eğlenen bir ifadeyle bana döndü. "Arya, sevgilim, arkadaş eski sevgilin mi?" diye sordu.

"Benimle bu şekilde konuşamazsın!" dedim yüksek bir sesle.

Ulaş'ın kafasını geriye yatırdığını gördüm. Elini beline attı ve önlüğünün ipini çözmeye başladı. Sinirden elinin titrediğini görebiliyordum. Kavga edeceğini anlayınca korkuyla Eren'e baktım; her an müdahale etmeye hazır bir şekilde genç adamın arkadaşına bakıyordu, kavga çıkarsa ayırmayacağı belliydi.

Bir adım atmıştım ki Ulaş elini kaldırıp beni durdurdu. "Orada dur, kız çocuğu." Daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim onu. Bakışlarını genç adama çevirip kolundan sıkıca tuttu, peşinden sürüklerken, "Sen gelsene benimle," dedi.

Keskin bir nefes alıp korkuyla peşlerine takılırken, "Ulaş!" diyebildim. Çocuğun arkadaşı ayağa fırladı ama Eren onu tuttu. Gözlerimi Ulaş'a çevirdim, çocuğu kafeden uzak bir yere sürüklüyor sayılırdı. Dövmeye niyeti yok gibiydi, ta ki çocuk ona vurana kadar. Ulaş'a vurduğunda benim canım daha çok yandı. Acı dolu bir ses çıkardım ve bir adım attım ama Eren beni de tuttu.

"Gitme," dedi.

Ulaş aldığı darbe sonrası kafasını sola doğru hızla savurup saçlarını gözlerinin önünden çekti ve çocuğa hırsla, ardı ardına yumruklar atmaya başladı. En sonunda onu ittiğinde çocuk yere yığıldı. Çocuğa daha fazla zarar vermemesi için Eren'in elinden kurtulup, koşarak Ulaş'ın önüne geçtim. Sinirle derin nefesler

alıp verirken göğsü hızla inip kalkıyordu; tıpkı benim gibi. Kavgalardan hep çok korkardım ve kavganın içine Ulaş'ın olması aklımı kaçırmama sebep olacaktı. Gözlerime baktı, korktuğumu ve onun için endişelendiğimi anlamıştı. Bir şey söylemedi ama çocuğa daha fazla zarar vermeyeceği belliydi. Bir şey söylemeden arkasını döndüğü sırada, yerde acıyla kıvranan çocuk, "Senin ananı avradını, ... çocuğu!" dedi inlemelerinin arasında.

Ben tepki veremeden Ulaş geri döndü, çocuğa doğru ilerlemeye başladı. Can Abi, Bahadır, Eren ve çocuğun arkadaşı da aynı anda Ulaş'a doğru koştular. Arkama dönüp Ulaş'ın ne yaptığına bakamadım. Şiddetten nefret ediyordum. Çocuk, Ulaş'ı hassas noktasından vurmuş ve onu tam anlamıyla çileden çıkarmıştı. Onu daha önce de kavga ederken görmüştüm ama hiç bu kadar sinirlendiğini ve çileden çıktığını görmemiştim.

Arkadaşı kaldırıp götürürken çocuk, "Bunun hesabını ödeyeceksin, oğlum! Bu, burada kalmaz!" diye tehditler savurmaya devam etti.

"Adım Ulaş Tütüncü! Tut aklında!" diye bağırdı Ulaş arkasından.

Ulaş sinirle çekerek kollarını Eren'den ve Can Abi'den kurtardı. Gözlerini bana çevirip bir süre baktı. Sonra aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapattı. "İyi misin?" diye sordu. Kafamı hafifçe salladım. Elini kaldırıp sadece birkaç saniye saçlarıma dokundu. Yaptığı hareket o kadar çaresizce gelmişti ki... Beni seviyor ama her milimetresi onunla dolu olan kalbimde kendine yer bulamıyordu; Ulaş kendine yabancıydı.

Bu sırada Argun ve Kutay yanımıza geldiler. Bizi dışarıda gördüklerinde bir şeyler olduğunu anlamışlardı. Ulaş'ın dikkati onlara kaydı. Bense gözlerimi ondan alamadım. Bana sırtını dönmeden geriye doğru bir adım attı ve arkasını döndü. Olayı kısaca Argun ve Kutay'a anlattı ve anlatırken tekrar sinirlenmişti. Kaşından akan kan, elmacık kemiğine kadar inmişti. Çocuğun

parmağındaki o büyük demir yüzük yapmış olmalıydı. Canım yandı bu görüntüyle tekrar. Canı çok acımış olmalıydı.

"İyi misin?" diye sordu Can Abi.

Ulaş, "Yok bir şey," dedi ama hâlâ sinirliydi.

"Ah be oğlum. Şu yüzünün haline bak," dedi Can Abi. Sanki onun da benim gibi canı acımıştı.

Eren yanıma gelirken yanağındaki çiziğe dokunuyor, kanıyor mu diye kontrol ediyordu. Sanırım onları ayırırken olmuştu.

"İyi misin?" diye sordum mutsuz bir sesle.

"İyiyim. Sen iyi misin?"

Burnumu çekerken omuz silktim. "Olduğum her yerde canı acımak zorunda mı? Ben onu pamuklara sarmak isterken, birileri sürekli canını yakıyor ve bu, bir şekilde hep benimle ilişkili," dedim ve beni ağlarken görmemesi için arkamı döndüm.

Ortalık ve ben biraz daha sakinleştiğimizde Ulaş'ı uzaktan izliyordum. Sigara içiyordu ve kan, yüzünde kurumuştu. Yanaklarımı silip kafeden içeri girdim. Can Abi az önceki olay için masalarına uğrayıp müşterilerimizden teker teker özür diliyordu. Birçok müşteri anlayışla karşılamış, bazıları hak vermiş, bazıları umursamamıştı. İçeri girip temiz bir bez buldum. Bezi güzelce yıkayıp nemli bir şekilde bırakarak dışarı çıktım. Kutay, Argun, Bahadır ve Ulaş bir şeyler konuşuyorlardı. Onlara doğru ilerledim. Ulaş ilk önce beni, ardından da elimdekileri fark etti, sözünü yarım bırakıp beni bekledi. O susunca diğerleri de bana döndüler. Burukça gülümseyerek onlara başımla selam verdim ve Ulaş'a baktım. "Yaranı temizleyelim," dedim çekinerek. Beni geri çevirmesinden korkuyor ve bunu yapmaması için dua ediyordum. Fakat hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. "İstersen... Kutay da yapabilir," diyerek elimdeki bezi Kutay'a uzattım.

Kutay teslim olur gibi ellerini kaldırıp istemediğini belirterek, "Yarım saat önce acilden geldim. İnsaf edin," dedi.

Bunu bilerek yaptığını biliyordum. Ulaş da biliyordu. Ulaş ona kötü bir bakış attı ama Kutay pek umursamadı. Argun, Ulaş'ın oturması için bir sandalye çekti. Ulaş direnmeden, itiraz etmeden oturdu. Oturunca yüzüne bakmak daha kolay olmuştu.

Kutay, "Yarayı güzelce temizlemen yeterli olur," diyerek şirince gülümsedi.

Argun, Bahadır ve Kutay bir şeyler yemek için yanımızdan uzaklaştılar. Ulaş'ın karşısına kendim için bir sandalye çektim. "Keşke hiç karışmasaydın. Ben hallediyordum zaten. Onu reddetmiştim," dedim.

Sigarasından derin bir nefes çekip dumanı yavaşça, bana gelmeyecek şekilde üfledi. Sonra gözlerime baktı. "Benden yardım istedin," diye mırıldandı kısık bir sesle. "Beni aradı gözlerin. Tepkisiz mi kalsaydım? Sen beni ararken, bulmasa mıydım seni?"

Ses tonu oldukça içten geliyordu. En içten gelen, beni kendine âşık eden sorulardı. Onu bir kez daha çok sevdim. Bir kez daha çok sevdiğim halde bir şey söyleyemedim. Gözlerim tekrar dolarken, "Özür dilerim," dedim. O, kaşlarını çatarken, gözlerimi gözlerinden çekip, canını yakmamaya özen göstererek yarasını temizledim.

"Niye özür diliyorsun? Senin bir suçun yok. Sorunlu olan sen değilsin, o. Sorun böyle insanlarda. Bir kadınla veya cinsiyet fark etmeksizin bir insanla nasıl konuşulması gerektiğini bilmeyenlerde. Olmayan ahlaklarında, fikirlerinde ve zihinlerinde. Ama sende değil."

Gözlerimi elmacık kemiğindeki ufak kesikten ayırmadan, "Evet, ama canın her yandığında bunun benimle bir ilişiği oluyor," dedim ve tepkisini görmek için gözlerine baktım. Gözlerime bakıyordu hâlâ ve sessiz kaldı. Getirdiğim yara bantlarından

birini açıp elmacık kemiğine yapıştırdım. Bezin temiz köşesiyle kaşındaki yarayı da özenle temizledim.

Ben bunu yaparken kaşları yine çatıldı. "Kan tutmuyor muydu seni?" diye sordu düz bir sesle.

"Daha önce o sokakta seni kanlar içinde bulduğumda neredeyse bayılacaktım. O an düşündüm; eğer bayılırsam sana yardım edemem. Sanırım o zamandan beri bir şekilde kontrol altına alabildim. Eskisi gibi kötü olmuyorum artık. Sadece hâlâ can sıkıcı."

Kaşına da bir yara bandı yapıştırıp, dudağını silmek için sol elimle çenesini tuttum ve kafasını bana doğru çevirdim biraz. Bezi dudağının patlayan sağ kenarına dokundurduğumda geri çekilmese de hafifçe irkildi. Acımış olmalıydı. Sağ elimle hava yaparken, hafifçe üfleyerek dudağını temizledim. Yaptığım şey çok sağlıklı değildi ama canı yansın istemiyordum. Yarası iç tarafta olduğu için oraya yara bandı yapıştırmadım. İşim bittiğinde çenesini bırakıp geri çekildim.

"Bir daha kimseye pansuman yapma," dedi huysuz bir sesle.

Omuzlarım düştü. "Çok mu acıttım?"

Ulaş kafasını iki yana sallarken Kutay yanımıza geldi, yaptığım işi inceledi ve bana onaylayan bir bakış atıp Ulaş'a döndü. "Eve gidince sabunla falan da yıka, nemli tutarsan iz kalmaz muhtemelen. Yüzün tam bir şaheser, sevgilim," dedi gülümseyerek.

Ulaş kaşlarını çatıp ayağa kalktı ve sigarasından bir derin nefes daha aldı.

Kutay devam etti. *"İnanma istersen yıldızların yandığına,*

Güneşin döndüğüne inanma,

Doğrunun ta kendisini yalan bil,

Ama seni sevdiğime inan, Ophelia..."[4]

---

4 William Shakespeare'in 'Hamlet' oyunundan alıntıdır. Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları Baskısı, s.48.

Kutay'ın bu beklenmeyen gösterisine şaşırarak dalgın bir halde, "Hamlet," dediğimde ikisi de bana baktılar.

Kutay, "Çok iyi," diyerek memnun bir ifadeyle onayladı beni.

Ulaş sigarayı tuttuğu eliyle kaşını gösterdi ve, "Teşekkür ederim," deyip yanımızdan ayrıldı.

"Hâlâ kitap okumaya zaman bulabiliyor musun, yoksa bunlar geçmişten aklında kalan güzel pasajlar mı?" diye sordum Kutay'a.

Ulaş'ın sandalyesine yorgunca ama gülümseyerek oturdu. Yorgun olsa da yeşil gözleri parlıyordu hâlâ. "Ders çalışamadığım zamanlar bir şeyler okumaya çalışıyorum. Dersten sıkıldığımda veya artık hiçbir şey anlamadığımı hissettiğimde başka şeylere odaklanma ihtiyacı duyuyorum. Klasik kitaplar okumak, başka şeyleri düşünmeme yardımcı oluyor. Ayrıca bir insan yeter ki kitap okumak istesin illa zaman buluyor. Metroda, otobüste falan da okuyorum."

Dediklerine katılarak onayladım onu. Kutay'ın en belirgin özelliği şüphesiz her insanı gülümsetebilecek bir kişiliği olmasıydı. Normal cümle kuruş tarzı bile insanı gülümsetiyor ve hayat enerjisi veriyordu. İnsanlara şifa vermeye doğuştan başlamış gibiydi. Eren dışında ben güldüren ikinci insandı. Üçüncüyse Esra ve Bahadır'dı; onları ayrı ayrı sayamayacağım kadar birliktelerdi. Biz Kutay'la gülünce Ulaş bize kısa bir bakış atıp Argun'a döndü tekrar. "Bazen huysuz yaşlı adamlar gibi oluyor," diye söylendim.

Kutay önce güldü, ardından bundan muzdaripmiş gibi iç çekti. "Bazen acaba guatr mı diye düşünüyorum. Yani bu kadar sinirli olması belki hasta olmasından kaynaklanıyordur. Ama sinirli olması dışında başka bir belirti göstermiyor. Kronik sinirli bir adam sanırım."

Söyledikleri beni gülümsetti. "Kronik sinirli bir adam sayılır mı bilmiyorum ama kronik çok düşünen bir adam olduğunu söyleyebilirim."

"Doğru dedin," dedi. "Bence bölüm seçerken tıp fakültesini bir düşün. Sana yakışırdı." Ayağa kalkıp Ulaşların yanına doğru giderken sinsice sırıttı. "Benim hayatım kayıyorsa herkesinki kaymalı." Ardından kötü adam kahkahası attı ve gerçekten kötü adam kahkahasıydı bu.

Böyle gülebilmesi beni dehşete düşürmüştü, gülmeden edemedim. Bu sırada Eren karşımdaki sandalyeye oturdu. "Sıra bende sanırım," dedi. Onun için getirdiğim diğer bezi elime aldım. Elmacık kemiğinden gözüne doğru bir çizik uzanıyordu. "Onun bunun çocuğu, vampir gibi uzatmış tırnaklarını," diye söylendi.

Minnetle ona bakıp yarasını temizlemek için bezi yaklaştırdım. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Hafifçe omuz silkti ve yanağını sildiğim sırada hiç kıpırdamadı. Onu sinirlendirmek için sinsice gülümsüyordum. Gülümsemem ve maksadım gözünden kaçmadı. "Hastalar arasında ayrım seziyorum," dedi.

"Geçmiş olsun, Onii-chan," dedim tatlı bir şekilde telaffuz etmeye çalışarak. 'Onii-chan' Japonca 'abi' anlamına geliyordu.

Beni kınar gibi, kafasını iki yana salladı. Ona abi dememden hoşlanmıyordu. "O kadar da yakın değiliz, bana Eren-san demen gerek."

Beni sinirlendirmek istediğini biliyordum. -san eki resmî bir ekti. Kirlenen bezleri aldım ve gülümseyerek ayağa kalktım. Eren saçımı çekince acıyla yüzümü buruşturdum, saç köklerimi ovarken koluna vurdum. Kolunu kafamın üzerine koydu. Benden oldukça uzundu. Kafamın üzerindeki ağırlıkla Ulaş'ı izledim. Gözüm ellerine takıldı. Ellerinin bazı yerleri kızarmıştı. O

güzel ellerine karanfiller yakışıyordu. Kan, sigara veya yaralar değil.

Balkonda Koca Göz, ben ve Elma Şekeri birlikte oturmuş, sessizce zaman öldürüyorduk. Kollarımı Koca Göz'ün beline sarmış, çenemi kafasına yaslamıştım. Elma Şekeri de ayaklarıyla oynuyordu.

Galata Kulesi'ni izlerken, onu neden bu kadar çok sevdiğimi düşündüm. Kendimi bildim bileli bu yapıya âşıktım. Nedeni neydi hatırlamıyordum artık. Sadece rivayeti sevdiğim için olamazdı. Ben bunu düşünmekle meşgulken yan daireden bir ses geldi. Sandalye çekilme sesiydi. Bir bardak konuldu ardından. Sandalye tekrar çekildi, muhtemelen üzerine oturan kişi masayla olan mesafesini ayarladı. Bir süre sessizlik oldu, ardından bir sayfa çevirme sesi işitildi. Daha sonrasında gelen ses en sevdiğim sesti.

"İlkin kırık bir ayak parmağıydı sorun, sonra kırık bir kaş, en sonunda da kırık bir kalp... Ancak bir yerde de söylediğim gibi, insan kalbi çok dayanaklıdır, yok edilemez; kırıldığını ancak belleğinde canlandırabilirsin... Asıl tokadı yiyen insanın ruhudur; ama ruh da güçlüdür, istenirse eski canlılığı kazandırılabilir ona...[5]"

Ulaş'ın sesi şiirsel bir tonda ve yumuşaktı. Sakin olduğunu hissediyordum. Sakin ve içli. Okuduğu cümlelere inanıyor, onları veya bir benzerini yaşıyordu, devam etti.

"Evet, işte o ayak parmağı her sabah üçe doğru uyandırıyordu beni... 'Cinli perili saat' diyorum buna, çünkü en çok bu saatte aklıma düşüyordu o kadının ne yaptığı... Gecenin ve sabah alacasının kadınıydı o... Sabah solucan avlamaya çıkan de-

5 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

ğil, şarkısı ortalığı karıştırıp ürkü yaratan erkenci kuşun biriydi; yastığınıza hüzün tohumları düşüren erkenci bir kuş...[6]"

Bazı yerleri veya kelimeleri vurgulayıp üzerinde durarak okuyordu. Mesela 'o kadın' derken, ses tonu bir önceki kelimedeki kadar üstünkörü değildi. Sesindeki bu ton insanı etkileyen cinstendi. Bu satırların sahibiyle aynı duyguyu paylaşıyordu sanki.

"Umutsuz bir aşk çökmüşse gönlüne sabahın üçünde, özellikle onun orada, yerinde olmadığı kuşkusuna kapıldığında telefon etmeyi gururuna yediremiyorsan, ister istemez içe dönüp kendinle baş başa kalırsın; o anda akrep gibi sokarsın kendini ya da hiçbir zaman postalamayacağın mektuplar yazarsın ona, ya da odanda ileri geri volta atarsın hem küfür hem dua edersin, sarhoş olursun ya da kendini öldürecekmiş gibi davranırsın... Bu gidişat bir süre sonra tatsızlaşır, bıktırır insanı... Yaratıcı biriysen acılı anılardan ortaya elle tutulur bir şeyler çıkarabilir miyim diye sorarsın kendi kendine... Ve işte bir gece saat üç sularında başıma gelen tam da buydu... Birden karar vermiştim; çektiğim acıyı tuvale dökecektim... O günlerde sıkı bir teşhirci olduğumu ancak şimdi, bu satırları yazarken anlıyorum...[7]"

Sustu. Oysa ben daha fazlasını duymayı istiyordum. Sesi o kadar güzel bir tınıya sahipti ki, daha önce sarhoş olmamış olsam bile hemen hemen böyle bir duygu olabileceğini düşündürüyordu bana. Onu sevdiğim için bana öyle geliyor olabilir miydi? Telefonumun saatine baktım; 01.33. Sigara içmeye çıkar belki diye düşündüğüm sırada bir tıkırtı duydum. Ardından balkonun perdesiyle oynandı.

Balkona elinde kitabıyla çıkarken, gözleri, benim orada olduğumu adı gibi biliyormuş gibi buldu beni. Gözlerinde ne bek-

---

6 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

7 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

lenilmedik bir ifade ne de şaşkınlık mevcuttu. Mahcup hissettim bu yüzden. Sanki başından beri onu dinlediğimi biliyormuş gibiydi.

"Neden uyumadın, kız çocuğu?" diye sordu.

Kız çocuğu... Bu kelime üzerimde sihirli şekilde rahatlatıcı bir etki yarattı. Artık birkaç saniye öncesinden daha huzurluydum. Ulaş yanımdaymış, daha az soğukmuş gibi. Sorduğu sorunun cevabını biliyordu aslında ama sormuştu. Ben de cevapladım. Onu dinlediğim barizken saklamaya çalışmak aptalca olurdu. "Uyumadan önce bir şeyler dinlemek iyi olur diye düşündüm," deyip yutkundum. "Devam etmeni isterdim."

Elindeki kitabı demir parmaklıkların arasından bana uzattı. Önce kitaba, ardından ona baktım. "Devamını sen getir," dedi keyifsiz bir sesle.

Kitabı tuttuğumda elini çekip sigara yakmaya yöneldi. Kitabı inceledim önce. Çok fazla okunmanın verdiği bir yorgunluk vardı üzerinde. Bu, beni üzmüştü. Sonu bilinen bir kitabın birden fazla okunması bana hüzün verirdi hep. Öyle mutlu bir kitaba da bezemiyordu... Kitabın başladığı ilk sayfada yıpranmış, katlı bir kâğıt parçası vardı. Uzun zamandır orada durduğundan kendine yer edinmişti. İçinde bir çizim olduğu dışından belli oluyordu ve ayraç olarak kullanılıyordu sanırım.

Kitap bir anlatıydı ve çok inceydi. Az önce okuduğu paragrafla başlıyordu. Kaldığı yeri bulmam yalnızca birkaç saniye sürdü. Ulaş'ın istediği gibi, devam ettim. *"Tabii ki sulu boyayla deli dolu renkler serpiştirerek betimlediğim acının anlamına herkes varamazdı... Hatta kimileri düpedüz şen şakrak çizimler diye bakıyordu onlara... Ne dersiniz buna... Evet, gerçekten öyleler, ama içler acısı bir şenlik bu. Bütün o deli dolu sözcüklerle tümcelere esin kaynağı olan şey çarpık bir mizah duygusu değilse nedir ki...[8]"*

8 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

Yutkundum. Bana benziyordu. Her krizimden sonra gülümseyerek hayatıma devam etmeye çalışıyordum. Çektiğim birçok acıya rağmen yaşıyordum ve gülümsemeye, mutlu olmaya çalışıyordum. Hatta bazen bunu başarıyordum da.

"Bu tür davranışlarım belki de çok önceden bir başkasıyla, ilk sevgilimle başlamıştı... İlk menekşe demetimi onun için almıştım, tam ona uzatırken çiçekler elimden kayıvermiş, o da farkında olmadan (?) üzerlerine basıp ezmişti (!) İnsan gençken bu gibi küçük olaylar çok can sıkıcı olabiliyor... Kuşkusuz genç değilim artık – bu da her şeyi daha da can sıkıcı, söylemeye gerek yok belki, daha da gülünç yapıyor... Tek fark, sözlerime kulak verin, işin içine aşk girdiğinde hiçbir şey, hiç kimse, hiçbir durum o denli gülünç olamaz... Azıyla yetinmediğimiz tek şey aşktır... Ve yeterince veremediğimiz de odur...[9]"

Cümle bittiğinde boğazım düğümlendi. Gözlerim doldu biraz. Hüzünlü şeyleri sevmiyordum. Hüzünlü aşkları sevmiyordum. Ve bu sevmediğim iki şey Ulaş'la beni anımsatıyordu. Ulaş'ı hüzünlendiren cümleleri de sevmiyordum. Acı gerçekleri de sevmiyordum.

"Çok ağlıyorsun... Bu, iyi değil," diye mırıldandı.

Gözlerimi kitaptan çekip ona baktım. Gözlerini kapatmış, kafasını balkon demirlerine yaslamıştı. Ağladığımı nereden bilmişti merak ettim. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Gözlerini açıp tam karşısına baktı. Saçları kavisli bir şekilde alnına dökülmüştü ve çok yorgun görünüyordu.

Paragraftaki menekşeye atıfta bulunarak, "Karanfil verseydi işi yaver giderdi," deyip gülümsemeye çalıştım.

Gülümsedi ufacık. İçtendi bu kez. "Olay karanfilde veya menekşede değil. Onların hak edilip edilmediğinde aslında. Verilen kişinin, o çiçeğin ölümünü güzelleştirebilecek bir değerinin

9 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

olup olmadığında... Ölen birine neden çiçek alır ki insan? Veya neden toprağına çiçek eker?"

Bu, üzerine düşündüğüm bir şey değildi. Babam doğaya âşık bir adamdı. Anneme kendi bahçemizden bir adet gül verirdi özel günlerde. Babama gülü öldürdüğünü söylediğimde, annemin gülümsemesinin gülü mutlu edeceğinden ve ölümün güzelliğini tadacağından bahsederdi. O zamanlar ölümün güzelliğini anlamıyordum. Benim için ölüm yalnızca kötü bir şeydi, güzellik getiremezdi.

"Yaşayan birine, yaşayan bir şeyi öldürüp hediye edersin; çiçekleri... Bir nevi dünyanın adaletidir ki sen ölünce de toprağında o yaşar," dedi.

Haklıydı ve babamın ne demek istediğini şimdi tam anlamıyla anladığımı, kavradığımı hissettim. Artık ölümün güzelliğini anlayabiliyordum. Tıpkı babam gibi düşünen bir adamı sevmenin verdiği buruk bir sevinç oluştu içimde fakat bunu ona sarılarak kutlayamadım.

Anlatmaya devam etti. "Çiçek almayı sevmedim hiçbir zaman ama Yeşilay'cılığımın önüne annemin gülümsemesi geçti her seferinde. Bunu her ne kadar tasvip etmesem de yılda iki kez çiçek alıyorum ona."

"Aldığın karanfiller anneni ve seni tanısalardı o kadar da canları yanmazdı, ölümün güzelliğini tattıklarına eminim," diye fısıldadım.

Sigarasından derin bir nefes alıp kafasını geriye yatırdı ve dumanı yavaşça üfledi gökyüzüne bakarken. "Kitap sende kalsın," diye mırıldandı.

Gece üç sularında kitabı iki kez okuyup bitirmiş, çizim ve yazılarla dolu olan duvarıma bakarak birçok şey düşünmüştüm.

Düşündüğüm şeyler çoğunlukla Ulaş'la ilgiliydi...

Gözlerimi kucağımdaki kitaba çevirip ilk sayfasını tekrar açtım. İçindeki kâğıdı alıp kitabı yatağıma bıraktım. Çizdiği şeyi merak ediyordum. Kâğıdı açıp açmamak arasında kaldım. Açmam doğru muydu? Kesinlikle hayır ama merak ediyordum. Bu kitabın arasına koyduğuna göre onun için anlam taşıyan bir şeydi ve onun için taşıdığı anlamı bilmek istiyordum. Bu kitabı bana verirken içinde olduğunu unutması pek mümkün gibi gelmiyordu. Belki de görmem gereken bir şeydir diye düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Derin bir nefes aldım, eski bir dokuya sahip olan katlanmış kâğıdı düzgünce açmaya başladı parmaklarım. Tamamını açtığımda kalbimin hızlanan ritmi bir kat daha artmıştı artık. Kâküllü, gözleri kapalı bir kız ağlarken resmedilmişti. Sağa doğru savrulan saçları bir kuşa dönüşüyordu. Altında Ulaş'ın güzel el yazısıyla *'Yastığınıza hüzün tohumları düşüren erkenci bir kuş...'* yazıyordu. Parmaklarımı yazının üzerinde gezdirdim. Gözlerim doldu. Çizdiği kız bendim. Bu, benim yüzümden ağladığı anlamına mı geliyordu?

Bu düşünce içimde ağlama isteği uyandırdı; sanki bu istek gidiyormuş gibi. Gözyaşım damlamasın diye çizimi güzelce katlayıp kitabın arasına koydum. Kitabı hâlâ ellerimin arasında tutarken, sindirmek için bir süre bekledim. Ulaş bana değer veriyordu, bundan yüzde yüz emindim. Ve beni seviyordu. Bundan her zaman yüzde yüz emin olamıyordum. Ama elimde tuttuğum şey somut bir kanıttı. Hüzün içindeyken onun beni sevmesi gülümsetebildi beni.

Elimde kitapla, üzerine çizimler yapıp yazılar yazdığım duvarımın önüne geçmeden önce, masamın üzerindeki kalemlikten kalemimi aldım, duvarda boş bir yer buldum ve yazmaya başladım.

'Aşkta yalvarmak ve istemek olmamalıdır.[10]*'*

---

10 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

'Mucize arayışına ancak delicesine âşık olduğunda girersin.[11]'

'Onun karalara bürünmüş hantal suskunluğu, ağzından çıkabilecek herhangi bir sözcükten daha anlamlıydı benim için.[12]'

'Kabullenmeyi reddettiği şeyse, kendisinin mucizenin ta kendisi olduğudur.[13]'

'Güneş battığında ölüleri sayarız.[14]'

'Aşk. Yalnızca aşk. Hoş bir ölüm şekli.[15]'

'Onu korumak ister gibi bir duyguya kapılırdım, ama kimden, neden koruyacağımı bilmeden.[16]'

Kitabın benim için belkemiğini oluşturan satırlarını duvarıma tek tek not etmeyi bitirdiğimde saat sabahın dördü olmak üzereydi. Siyah kalemi tuttuğum elimle alnımdaki teri sildim. Sırtımı yatağıma yaslayıp yerde otururken duvarıma baktım. Bu yaptığım şeyi annemden öğrenmiştim. Hiçbir zaman duvarları çizmeme kızmazdı. Çocukların, öğrendikleri şeyleri çizerek daha iyi pekiştirdiklerini düşünüyordu; yazmak ve çizmek gibi. Odamdaki duvar benim öğrenme alanımdı. İlk cümlemi oraya yazmıştım, aynı şekilde ilk resmimi de oraya yapmıştım.

Telefonuma bakarken tarih dikkatimi çekti. Mezuniyet balom bugündü ve gitmemeye karar vermiştim. Pek hevesli değildim böyle şeylere ve gidip eğlenebileceğim arkadaşım da yoktu. Son gelişen olaylardan sonra Emir'le eskisi kadar yakın mıydık bilmiyordum, onu uzun zamandır görmemiştim, iletişimimiz arada sırada mesajlaşmaktan ibaretti.

Eren baloya gitmememe çok kızacaktı. Hatta zorla götür-

---

11 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

12 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

13 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

14 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

15 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

16 Henry Miller, Uykusuzluk, Notos Kitap.

meye kalkabilirdi ama heyecanlı veya keyifli hissetmiyordum. Her zamankinden çok yalnız hissedecek ve Eren'i de üzecektim, biliyorum. Herkes arkadaşlarıyla eğlenirken, ben ikinci kez üniversite okuyan Eren'le orada öylece dikilecektim. Onun için korkunç bir durum olurdu. Esra ve Eren'in hakkını hiçbir zaman ödeyemezdim ama baloya gitmek istemiyordum işte.

Bunu düşünürken Ulaş'ın da bir randevusu olduğu geldi aklıma. Kiminle randevusu vardı merak ediyordum. Neden Burcu sorduğunda söylememişti? Özel biri miydi? Rahatsız olmuş ve kırılmış hissediyordum. Sanırım kıskanıyordum. İç çekerek kafamı yatağa yasladım. "Annesidir belki," diye mırıldandım, umutsuzca tavanıma bakarken.

Elma Şekeri'yle birlikte kahvaltı yaptıktan sonra sofrayı topladım. Esra balo konusunu daha önce Can Abi'yle birkaç kez konuşmuştu ve bugün otomatikman izinli sayılıyordum. Eğer işe gidersem, baloya gitmem için hepsinin beni ikna etmeye çalışacaklarını tahmin edebiliyordum. Bu yüzden işe gitmeyecek, sanki baloya gitmişim gibi yapacaktım. Eren geldiğinde onu eve kilitler, evimde sessiz sakin oturur, kitap okuyup film izleyebilirdim.

Saçlarımı yukarıdan topuz yapıp kâküllerimi parmaklarımla düzelttim. Odamdaki kitaplığa ilerledim. Kitaplığım, okunan kitaplar ve okunacak kitaplar olmak üzere iki parçadan oluşuyordu. Okunacaklar rafımdaki kitaplara bakarken, okunması hedeflenenler listeme göz attım bir taraftan da. Ulaş'ın verdiği kitabı da okunanların en üstüne güzelce yerleştirdim.

Ben kitaplarımla uğraşırken zil çaldı. Eren bu kadar erken gelmiş olamazdı. Genelde ondan başka kimse de zili çalmazdı. Odamdaki saate baktım; 10.43'tü. Elime aldığım kitabı yerine bırakıp kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımdaki kişi

Ulaş'tı. Üzerine siyah, hoş bir takım giymişti ve kapıyı açtığım sırada ceketinin yakalarını düzeltiyordu. Ben ne olduğunu anlayamadan, "Günaydın," diyerek içeri girdi. Gözlerimle onu takip ettim. Ulaş kravatını da düzeltip bana doğru uzandı ve açık bıraktığım kapıyı kapattı. Önce kolundaki saate, ardında bana baktı. Hâlâ neden burada olduğunu anlamıyordum. Gözlerime bakarak, tane tane ve sakince konuşarak, "Mezuniyet törenin öğlen başlıyormuş. Balo da akşam sekizde başlayacak. Umarım her şeyin hazırdır, kız çocuğu," dedi.

Derin bir nefes aldım ve nefesimi vermeden bir süre bekledim. Koyu kahve gözlerini gözlerime dikmiş, her hareketimi inceliyordu. Randevusu benimle miydi? Beni mezuniyetime götürmeyi mi planlıyordu? Baloya gitmeyecektim ki. "Ben... baloya gitmiyorum," diyebildim.

Kaşları yavaşça çatıldı. "Neden?"

Omuz silktim. Bu durumdan dolayı keyifsiz görünmemeye özen gösteriyordum. Keyifsiz görünürsem nedenini sorardı. "Bu tür şeylere pek hevesli değilim. Evde oturup kitap okumayı planlamıştım."

Hâlâ kaşları çatılı duruyordu ve hâlâ cevap bekler gibiydi, sanki cevaplamamışım gibi. Aldığı cevap onu memnun etmemişti. Aradığı cevap tam olarak bu değildi. Gerçek nedeni bilmek istiyordu. Orada ne kadar yalnız hissedeceğimden bahsedip onu üzmek istemiyordum. Boğazımı temizledim. "Senin bir planın var sanıyordum?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Evet, hâlâ var."

İstemsizce yüzüm düştü. Demek ki randevusu benimle değildi. "Sen git öyleyse. Benim yüzümden geç kalma," dedim gitmesini hiç istemediğim halde.

"Ne kadar çabuk hazırlanırsan ben de randevuma o kadar çabuk yetişirim."

Randevusuna benimle mi gidecekti? Kiminle buluşacaktı? "Benimle ne ilgisi var ki?" diye sordum.

"Her şey seninle ilgili," dedi ciddi bir tavırla.

Hâlâ gözlerime bakıyordu ve ben ona sarılmak istiyordum. Öylece dikildiğim için bileğimden tutup odama ilerledi. Önce bileğimi tutan güzel eline, ardından sırtına baktım. Geniş omuzlarına dar gelen kumaş potluk yapmıştı ve bu, onu daha güzel gösteren bir detay gibi duruyordu. Omuzlarını seviyordum. Kollarını ve bacaklarını da. Her yerini seviyordum. Onu bütün olarak seviyordum ve bunun yüzüyle ilgisi yoktu. Bu düşünceyle gülümsedim.

Odamın kapısında durup bileğimi bıraktı ve saatine baktı. Elinin üzerindeki damar belli oldu öyle yapınca. Ardından bana baktı tekrar. "Makyaj yapmazsan ve siyah giyersen daha iyi olur," derken sesinde emirden ziyade öneri vardı.

Bir bildiği olduğunu düşünerek odama girdim. Makyaj yapmayı zaten düşünmüyordum ve kıyafetim de zaten siyahtı. Dolabımın kapaklarını açtım. Esra'yla birlikte aldığımız siyah tulumu ve daha önce topuklu ayakkabı giymediğim için seçtiğim siyah renkli, beyaz şeritli spor ayakkabıları giydim. Olayın ciddiyetini kavradıkça ellerim titremeye, avuçlarım terlemeye başlamıştı. Beni kime götürüyordu? Neden benimle gidiyordu? Aynanın karşısına geçip saçlarımı açtım. Saçlarım düzdü ama önceki gün ördüğüm için hafif dalgalı olmuştu ve hoş duruyordu, zira saçıma şekil vermeye vaktim de yok gibi görünüyordu. Bu yüzden parmaklarımla tarayarak olduğu gibi bıraktım. Küçük sırt çantamı alıp gerekli eşyalarımı içine koydum. Biraz parfüm sıktım, küpelerimi ve bilekliğimi taktım. Odamın kapısının koluna uzandığımda, bu kadar heyecanlandığım için kendime kızdım. Ulaş anlayacaktı hemen. Gerçi onu sevdiğimi zaten söylemiştim ve sevdiğim adamı görünce heyecanlanmam normaldi ama beni heyecanlandıran tek şey bu değildi tabii. Gizli

randevusuna ben de gidiyordum. Beni mezuniyet törenime ve baloma götürmeyi de planlıyordu görünüşe göre. Derin bir nefes aldım, ellerimi yanaklarıma koyup soğutmaya çalıştım. Ellerim genelde vücut ısıma göre daha soğuk olurdu.

Kapıyı açıp koridorda ilerledim utanarak. Salona baktığımda Ulaş koltuğa oturmuş, Elma Şekeri'ni okşarken başını arkaya yaslamış ve gözlerini kapatmıştı. Sanırım onu hep böyle hatırlayabilirdim; yorgun başı arkaya düşmüş bir halde. Yine o kadar güzeldi ki, saçlarını okşayarak uyutmak isterdim dizlerimde.

Ayak seslerimden olsa gerek, gözlerini açıp bana çevirdi kafasını. Utanarak gülümsedim. İkimiz de baştan aşağı siyah giymiştik ve bu uyumu sevmiştim. Eskisi kadar farklı durmuyorduk. Sanırım gittikçe ona benziyordum. Ayağa kalkıp yanıma adımladı. Boyu, yaklaştıkça uzuyordu.

"Makyaj yapmamışsın?"

"Evet, siyah da giydim."

"İsteklerime itiraz etmiyor gibisin," diye mırıldandı. Benimle değil, kendiyle konuşuyor gibiydi.

"İsteklerine önem veriyorum."

Dudaklarında buruk bir gülümse belirdi. Bana söylemediklerinin o an aklından geçtiğine emindim. "Hazırsan çıkalım," dedi.

"Hazırım," dedim ve bir iki adım atıp kapıyı açtım. Önce o çıktı. Ben de mamasını ve suyunu kontrol ettiğim Elma Şekeri'ni öptükten sonra Ulaş'ın peşinden dışarı çıktım. Ağır kapıyı açtığında geçmemi bekledi, kolunun altından geçip binadan çıktım. Kutay'ın arabasının kapısına açtı. Bu arabayı seviyordum, oldukça geniş ve rahattı. Koltuğa yerleşip kemerimi taktım. Arabası tıpkı Kutay gibi, hastane, parfüm ve sigara karışımı kokuyordu. Her ne kadar iyi bir birleşim olmasa da Kutay'ı hatırlattığı için gülümsettiriyordu da. Ulaş da oturup kemerini

taktığında yola çıktık. "Nereye gidiyoruz bu kadar erkenden?" diye sordum.

Bana kısa bir bakış atıp, "Önce çiçek alacağız," dedi.

Şaşırmıştım. Dün gece, önemli kişilere çiçek aldığından bahsetmişti. Kime çiçek alıyordu şimdi? Çiçek alacak kadar kime önem veriyordu? Çiçeklerin bana olmadığı kesindi. Öyle olsa eve çiçekle gelirdi çünkü. Yine kıskandığımı hissettim. Annesine yılda iki kez çiçek aldığını söylemişti. Biri kadınlar günündeydi, diğeri annenler günüydü muhtemelen. Bugün annesinin doğum günü müydü yoksa? "Önemli biriyle buluşacaksın yani." Çıkarımımı sesli dile getirdiğimde ne onayladı ne de reddetti. Çiçekçinin önünde durup arabadan indi. İçeri girdiğinde onu izledim, demet almak yerine bir düzine lale soğanı aldı. Neden dikilmesi için satılanlardan alıyordu? Birlikte çiçek mi dikeceklerdi? Aldığı kişi çiçek dikmeyi mi seviyordu yoksa? Üzerine dikkat ederek, bir düzine topraklı çiçeği bagaja yerleştirdi. Ardından tekrar dükkâna girdi. Arabanın tuhaf kokusu, lale kokusuyla uçup gitmeye başlamıştı. Derin bir nefes aldım. Çiçeklerin benim olmaması kokularını içime çekemeyeceğim anlamına gelmezdi. Çiçeklerin güzel yanı buydu, sahibi kim olursa olsun herkese aynı kokarlardı.

Ulaş dükkândan bir demet karanfille çıktı. Çok seviyor olmalıydı o kişiyi. O kişi olmayı çok istedim. Siyah takımının içinde, elinde kırmızı karanfillerle bana doğru yürüyen Ulaş en güzel adamdı o an. Arabanın kapısını açıp oturdu ve elindeki çiçekleri tutmam için bana uzattı. Karanfilleri kucağıma koydum ve parmaklarımla yapraklarını okşadım.

"Tebrik ederim. Tüm başarıların için," dedi. Nefesimi tutarak ona döndüm. Bana bakıyordu o da. "Çok başarılıydın. Gurur duydum, kız çocuğu."

Bu karanfillerin sahibi bendim! Onun için çiçeklerin ve karanfillerin anlamını bildiğimden, bu sevgi altında eziliyormuş

gibi hissettim. "Teşekkür ederim," dedim hafif ağlamaklı bir sesle.

Yola çıkmak için arabayı çalıştırdı. Ağlamamak için bakışlarımı yola çevirdim. Neredeyse yarım saat boyunca hiçbir şey konuşmadık, ta ki Ulaş mezarlığın önünde arabayı durduruncaya kadar. Gözlerimi ona çevirdim. Bir şey demeden ve bana bakmadan indi arabadan. Düşündüğüm şeyi mi yapacaktık diye merak ederken kalbim hızla göğsüme çarpıyordu. Arabanın etrafından dolanıp önce benim kapımı, ardından bagajı açtı. Kemerimi açıp çiçeklerimi koltuğa bırakarak indim arabadan ve mezarlığın kapısının önünde dikildim. Ulaş elinde, içinde ne olduğunu bilmediğim bir poşetle arkamda durdu. Nefesini ensemdeki saçların üzerinde hissedebiliyordum. Titreyen elimle mezarlığın kapısını ittim. Gıcırdayarak açıldığında içeri bir adım attım ve ayaklarımın beni götürmesine izin verdim. Gözlerim dolmuştu. Ulaş makyaj yapmamamı ve siyah giymemin daha iyi olacağını bu yüzden söylemiş olmalıydı...

Anne ve babamın mezarlarının önünde durunca gözlerimi kapattım ve yanaklarıma inen yaşları sildim. O sırada başımdan bir şey geçirdi Ulaş. Gözlerimi açtığımda önlüğe benzer bir şeyi boynumdan geçirmişti ve belindeki ipleri bağlarken sanki bana sarılmış gibi duruyordu. İşi bittiğinde geri çekilmedi. Parmak uçlarımda yükselip, büyük bir üzüntü ve özlem içinde kollarımı omuzlarına sardım. "Sen... bu dünyadaki en güzel şeysin," dedim ağlayarak. Bir şey söylemedi. Boynuna sarılmayı kısa kesmek zorunda kaldım. Onu bıraktığımda yüzüme baktı. Burnumu çekerek, "Randevun bu muydu?" diye sordum. Sadece kafasını salladı. "Randevunun ağlamaklı olacağını söylemeliydin. Siyah giymem ve makyaj yapmamam iyi olmuş."

Elini uzatıp kâküllerime dokundu yavaşça. "Siyah yasın rengi değildir ama saygıyı gösterir bir nevi. İçin rahat etsin istedim sadece. Kırmızıyla da yasını tutabilirsin elbet."

"Teşekkür ederim..."

Biraz geri çekilip, "Çiçek nasıl dikilir biliyorsun değil mi?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Annem ve babamla çokça dikmiştim."

Kendi de önlüğünü bağladı, su satan çocuktan – çokça para vererek – su aldı ve annemin mezarına eğildi. Ben de babamın mezarına eğildim. Birlikte sessizce laleleri diktik. Elim ondan daha mı çabuktu, yoksa bilerek mi yavaş dikmişti bilmiyorum ama kendi işimi bitirip, annemin lalelerini dikmesinde ona yardım etmem gerekti. Sadece benim burun çekme sesimle su sesi hâkimdi ortama. Ağlayıp onu daha çok üzmek istemiyordum ama elimde değildi. O, o kadar güzel bir adamdı ki, acısını zerre belli etmeden benimle lale dikiyor, beni mutlu etmeye çalışıyordu.

İşimiz bitince topraklarını sulayıp mezarlarının önünde dikildik. Dua edip her şeye rağmen şükrettim Allah'a. Önemli nokta buradaydı işte. Rağmen kelimesi şüphesiz dünyadaki en fedakâr kelimeydi. Bir şeyi, bir şeylere 'rağmen' yapıyorsanız bu, yaptığınız şeyin şüphesiz ne kadar değerli olduğunu gösterirdi. Yaşadığım onca şeye rağmen isyan etmekten kaçınmaya çalışıyordum ve şükrediyordum. Doğrusu bu olmalıydı. Bu durumda olan tek kişi olmadığımın farkındaydım. Bu, ne yazık ki ağlamama engel olamıyordu ama isyanımı engelliyordu en azından.

Ulaş çöpleri poşetleyip, önlüklerle malzemelerin olduğu poşeti de alarak mezarlıkta ilerleyip beni ailemle yalnız bıraktı. "O, çok muhteşem biri değil mi?" diye mırıldanırken yanaklarımdaki yaşları sildim. "O... o, çok üzülüyor sizin için. Hem de hiç suçu yokken, en az benim kadar çok üzülüyor... Hiç üzülsün istemezdim," deyip kafamı eğdim. Ailemin acısıyla Ulaş'ın acısı birleşti ve tüm yüküyle kalbimi sardı. Ağlamam şiddetlendi, kolumla yüzümü kapatarak ağlamaya devam ettim. "Keşke hiç

böyle olmasaydı." Titreyen dudaklarımı ısırdım. "Ulaş'ı seviyorum." Kalbime giren ağrıyla elimi göğsümün üzerine koydum. "Bunu sana anlatmayı çok isterdim, anne. Onu ne kadar sevdiğimi, babama ne kadar benzettiğimi anlatmak isterdim." Acıyla bir hıçkırık daha çıktı ağzımdan. Annemi çok özlüyordum. O, benim olmak istediğim kadındı. Onu her saniye yanımda istiyordum. Yanımda olsun, saçlarımı okşasın, üzgün olduğumda odama gelip benimle uyusun istiyordum. Ona Ulaş'ı anlatmak, akıl almak istiyordum. Elimi ileri uzatıp bir iki adım attım ve mezar taşına dokundum. "Babası yüzünden kendini suçlamasından nefret ediyorum. Kendine bunu yapmasından nefret ediyorum," diye mırıldandım. Burnumu çekip gözlerimi sildim. "Ama her şey düzelecek. İkimiz de mutlu olacağız bir gün. O günün yaklaşması için her gün dua edeceğim." İkisinin de mezar taşlarını öptüm. Doğrulup gözlerimi sildim ve derin bir nefes alarak arkama döndüm. Döner dönmez de kalbim paramparça oldu. Gözleri kızarmış ve yüzünde, duyduklarına anlam verememiş gibi bir ifadeyle kaşları çatılmış olan Ulaş'la karşılaşmıştım. Ne zaman geri dönmüştü? Ne kadarını duymuştu? Neden gözleri ağlayacakmış gibi kızarmıştı? Korkuyla titredim. Duymamış olsundu lütfen. Lütfen...

"Ulaş," dedim.

"Ne zamandır biliyorsun?" diye sordu çatlayan sesiyle. Gözleri kıpkırmızı olmuş, parlıyordu.

Sildiğim gözyaşlarımın yenileri akmaya başladı. Bir şey diyemedim, boğazım düğümlenmiş, dilim tutulmuştu.

"Ne zamandır biliyorsun, Arya?" dedi yüksek sesle.

Ona doğru bir adım attım. "Ulaş..." Elimi ona uzattım ama ona ulaşamadan derin, kırık bir nefes verip arkasını döndü ve yürümeye başladı. "Ulaş! Ulaş gitme lütfen!" diyerek peşinden koştum. Önüne geçebildiğimde mezarlığın kapısının önündeydik. "Gi-gitme..." Ağlamaktan doğru düzgün konuşamıyordum

ve onu kaybetme korkusu nefes almamı engelliyordu. Deli gibi korkuyordum. Onu tekrar kaybetmekten deli gibi korkuyordum. Gözlerime öyle bir baktı ki yanıyor gibi hissettim. Yanımdan geçip mezarlıktan çıktı, tutamadım. Beni mezarlıkta bırakıp arabaya bindiği gibi gitti. Ulaş'ın her şeyini seviyordum ama benden gitmelerini hiç sevmiyordum. Gidişleri beni müthiş derecede üzüyor ve korkutuyordu. Yaşayacağımı bildiğim halde ölüyormuşum gibi hissettiriyordu.

#4. Ona Âşık Oldum...

"Onu o kadar çok seviyordum ki, ne bu sevdadan vazgeçebiliyor ne de -de'lerin ayırımına varabiliyordum. Onun olduğu her şeye dâhildim, *fakat kendimde değildim. Kendimden geçiyor, kendimi yine onda buluyordum."*

Filiz Puluç

Bir keresinde annem, insanların sorulara cevap verebildiği kadar yaşadığını söylemişti. Biz insanlar sürekli sorunlar yaşıyorduk, her şey bir sorun, bir soruydu. Ve sadece bir yere kadar cevap ya da çözüm bulabiliyorduk. Annem ve babam öldüklerinde onlara sorulan sorunun ne olduğunu bilmeyi çok istemiştim. Soru veya sorun neydi? Biz hangi sorunu çözememiştik? Hâlâ bu sorunun cevabını bilmiyordum. Onlar tanıdığım en bilgili insanlardı. Nasıl olur da bir cevap bulamazlardı? Hayat onlara ne tür bir soru sormuştu da onlar cevabını bilememişlerdi? Üstelik onlar bilememişken ben bilmiş miydim de yaşıyordum?

Hayat o an insanları kayıran acımasız bir öğretmendi benim için. Henüz küçük olduğumdan, bana kolay bir soru sormuş olmalıydı diye düşünmüştüm. Büyüdükçe bunun ne anlama geldiğini birçok farklı şekilde anladım. Hayatı bilemem ama ölüm küçük, büyük kayırmıyordu, zengini fakiri de. Ölüm, hayata göre daha adil bir öğretmen gibiydi. Üzerinde düşündükçe anlamları farklılaştı her şeyin. Hayata dair son çıkardığım anlam şuydu; her doğru cevap iyi değildi, her yanlış cevabın da kötü olmadığı gibi... Hayat, sorusunu sormuştu bana; Ondan gizleyecek misin, yoksa söyleyecek misin? Ben de gizlemeyi seçmiştim. Sonunda ölmemiştim fakat tamamen temel anlamdaydı bu, çünkü ruhen ölmüş gibi hissediyordum. Sadece hazır olduğunda kendisi anlatırsa daha az kırılacağını düşünmüştüm. Doğru cevap buydu bana göre ama iyi bir cevap olmadığı ortadaydı... Yanlış cevabı vermiştim ve Ulaş'ın gözlerinde ölmüştüm belki de. Annemin ne demek istediğini anlıyor gibi hissediyordum.

Önümde bir araba durduğunda kafamı dizlerimden kaldırıp, bir umut Ulaş'tır diye baktım. Araba az önce benimle geldiği arabaydı ama içindeki o değildi. Yeşil gözlerin sahibi hüzünlü hüzünlü baktı bana. Arabasının kapısını yavaşça açıp temkinli adımlarla yanıma ilerledi. Buğulu boş gözlerle onu izledim. Dizlerini kırıp önümde çöktü. Hafif bir rüzgâr esti o sırada. Onu görmek kalbimi kırdı, çünkü Ulaş'ı ne kadar çok kırdığımı anımsadım tekrar. Gözyaşlarım durmadan akıyordu.

"Hadi gidelim," dedi yumuşak bir sesle.

Beni alması için onu ben çağırmamıştım. Ulaş rica etmiş olmalıydı. Bu, kalbimi daha çok acıttı. O, beni düşündükçe ben iyileşiyordum fakat ben onu düşündükçe o yaralanıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp yutkundum. "O... gitti," deyip kesik bir nefes verdim. "Yine."

Gözlerime bakarken üzgün olduğu anlaşılıyordu. "Üzülme. Geri gelecektir. Yine," dedi kısık bir sesle.

Bunları kısık bir sesle söylemesi kendisinin de buna kesin gözüyle bakmadığına işaret ediyordu. Bu yüzden beni rahatlatmaya yetmedi. Teselli etmedi. Kollarımdan tutarak yavaşça ayağa kaldırdı beni Kutay, ayakta durabildiğimden emin olmak için bir süre bekledi. "Arabaya kadar yürüyebilir misin?" diye sordu. Kafamı salladım ama aklım başka bir yerde olduğu için basamağa dikkat edemedim. Tam düşeceğim sırada beni sıkıca tuttu fakat ayağımı burkmuştum bir kere. Endişeli bir sesle, "İyi misin?" diye sordu ve ayağıma bakmak için eğildi.

"Yok bir şey. İyiyim," dedim.

"Acımış olmalı," dedi ve arabaya kadar beni neredeyse tek koluyla taşıdı ve koltuğa oturduğumda hemen bileğime baktı.

Kendimde nefret ettim o an. Her şeyimden. Sevdiğim adamı istemeden yıkmıştım. Ne yapacağını bilemez halde, ağlayan gözlerle bana bakıp gitmişti. Bana yardım etmek isteyen herkese zorluk çıkarıyordum. Ulaş'ın canını yakmanın verdiği acı hiçbir şeyin acısına benzemiyordu. Kalbimde büyük bir yanık var gibi hissediyordum. Sessiz ağlamayı beceremiyordum ilk kez. İçimdeki ağrı buna engel oluyordu.

"Ciddi bir şey yok gibi. Yine de hastaneye-"

"Ulaş'ı bulmam lazım," diyerek sözünü kestim.

Kafasını kaldırıp hüzünle yüzüme baktı. Ardından ayağa kalktı. "Polise gitmediğimiz takdirde onu bulamayız," dedi umutsuz bir sesle ve devam etti. "O istemediği sürece kimse bulamaz."

"Ha-Harun, bulamaz mı?" dedim yalvarır gibi.

"Bulabilir ama o da söylemeyecektir."

Yenilgiyle kafamı salladım. Kapımı kapattı ve arabanın etrafından dolaşıp yerine oturdu. Bir saat önce bu arabada Ulaş'la oturuyordum ve şimdi onu yine kaybetmiştim.

Gözlerimi açtığımda, pencereden içeri giren güneş ışıkları odamın her bir zerresini aydınlatıyordu. Havada uçuşan birkaç toz zerresi ilişti gözlerime. Gözlerimi kırptığımda sol gözümden yastığıma bir damla yaş süzüldü. O damlanın yastığımla buluştuğu süre içerisinde, dün olanlar beraberinde derin bir üzüntüyle geri döndü. Yorganıma sarıldım. İçimde büyük bir kaybetme korkusuyla beraber büyük bir üzüntü gemisi taşıyordum.

Komodinimin üzerindeki telefonumu aldım. Ne bir arama vardı ne bir mesaj. Ne diyeceğimi bilemiyor olsam da sesini duyma umuduyla tekrar aradım. Fakat telefonu hâlâ kapalıydı. Yatağımda oturur pozisyona geçtiğimde başım döndü. Ellerimi başıma koyup dönmenin geçmesini bekledim. Ayaklarımı yataktan sarkıttım. Dün Kutay beni hastaneye götürmüş, bileğimi sarmış, herhangi bir çatlak ihtimaline karşı ve daha iyi yürüyebilmem için koltuk değnekleri vermişti. Ayağa kalkıp topallayarak dolabıma gittim ve üzerimi değiştirdim. Dün giydiğim kıyafete bakmak hiç içimden gelmiyordu. Üzerimi değiştirince koltuk değnekleriyle odamdan çıktım. Elma Şekeri'nin ihtiyaçlarını giderince, bir haber var mı diye öğrenmek için karşı daireye gitmeye karar verdim. Bu evde tek başıma daha fazla durmak istemiyordum. Tam kazandım derken Ulaş'ı tamamen uzağa itmiştim.

Elma Şekeri'yle karşı daireye ilerleyip kapıyı çaldım. Kapıyı elinde kahvesiyle Argun açtı. Kendimi mahcup hissediyordum onlara karşı. Özellikle Argun'a karşı daha mahcup hissettim o an. Ulaş'ı anımsatıyordu ve bu da kalbimi daha çok kırıyordu. Arkadaşlarını paramparça etmiştim. Keşke kapıyı Kutay açsaydı diye geçirdim içimden...

Ben ağzımı açmadan Kutay belirdi kapıda. Beni görünce du-

yaksadı. Onun da benim kadar canı sıkkındı fakat ben üzülmeyeyim diye belli etmiyordu.

"Telefonu kapalı. Size haber verdi mi hiç?" dedim ağlamaklı bir sesle. Sesim titremişti.

Argun, "Hayır. Haber yok," dedi ve geri çekilirken devam etti. "İçeri gel istersen?"

Kutay koluma girip beni içeri soktu ve yürümeme yardım etti. "Bileğinde ağrı var mı?"

Kafamı iki yana salladım. Mutfağa geçip sandalyelerden birine oturunca gözlerimi sildim. Kutay karşıma oturdu. "Ulaş'a biraz zaman ver. Mutlaka geri gelecektir. Buradan temelli gidecek değil."

"Çok kötü bir şey yaptım," dedim, gözyaşlarım akmaya başlamıştı.

Argun'la birbirlerine baktıkları sırada Bahadır mutfağa girdi. "Eminim çok da kötü değildir."

Demek ki Ulaş gitme nedenini onlara söylememişti. "Hayır, çok kötü."

Argun, "Her ne yaptıysan, onu sindirdiği zaman gelecektir," diye güvence verdi.

Sanki biliyor gibiydi. Hatta o an Ulaş'tan haberi olduğunu hissettim. O, gelecek diyorsa gelecekti, değil mi? "Onun kim olduğunu biliyorum," dedim ve büyük bir ağlama dalgasının içimdeki gemiyle beraber akciğerlerime çarptığını hissettim. Acıyla beraber nefesim kesildi. Üçü de birbirlerine baktılar. Şaşırmışlardı. Hıçkırarak devam ettim. "Bunu ona söyleyemedim. Ben söylersem kendini henüz hazır hissetmediği için onu zor durumda bırakacağımı düşündüm. Onun anlatmasını bekledim. O ne zaman kendini hazır hissederse o zaman anlatsın istedim."

"Ne oldu peki?" diye sordu Argun.

"Dün sabah beni mezarlığa götürdü. Anne ve babamın mezarına. Birlikte lale diktik. Ardından beni biraz yalnız bıraktı, ben de anne ve babamla konuştum... Onu anlattım... Orada olduğunu bilmiyordum."

Kutay uzanıp elimi şefkatle sıktı. "Belki böylesi daha iyidir."

"Bana nasıl baktığını görmedin. Onu paramparça ettim."

"Ne zamandır biliyordun?" diye sordu Bahadır.

"Yaklaşık bir aydır."

"Ve bilmene rağmen hâlâ onu seviyorsun?" dedi Argun emin olmak ister gibi.

Sorduğu soru beni utandırsa da ağladığım için zaten kızarmıştım. Kafamı hafifçe salladım. "Onun için küçük bir kız olabilirim ama anlıyorum."

Kutay kafasını salladı. "Ulaş sana söylemeyi her şeyden çok istiyordu ama bir türlü zamanını tutturamadı. Kolay değil öyle senin karşına geçip gerçekleri anlatmak."

Bunu biliyordum. Anlayabiliyordum. Hak da veriyordum ona. Fakat yine de onu parçalara ayırmıştım. Her şeyden çok sevdiğim adamı korumak isterken mahvetmiştim. "Biliyorum. O, çok kırıldı... Ve şimdi yanında kimse yok. Yalnız hissediyordur. Ellerinden arkadaşlarını bile aldım."

Bahadır'ın uzattığı peçeteyi alıp burnumu ve gözlerimi sildim. Fakat gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

"Yalnız kalmak iyidir bazen. Ulaş en iyi yalnızken toparlar. Bunu fark etmişsindir sen de. Bizi onun elinden aldığın falan da yok. O, bizi sana bıraktı," diyerek farklı bir bakış açıcı getirdi Argun.

Onun sakin olması beni sakinleşmeye iten tek etmendi. Kafamı salladım ve Argun'a güvenmeyi seçtim. Belki de biraz zamandan sonra gelirdi. Birazcık zaman sonra.

Ulaş Tütüncü

On yedi saatlik yolun ardından tekrar gece oluyordu. Önümdeki kahvenin buharına bakarken düşünebildiğim tek şey Arya'ydı. Bir süredir onu kahvemin buharında görmeye alışıktım ama bu çok farklıydı. Bu, farklı bir Arya'ydı. Bu kez daha netti. Aramızda hiçbir engel yoktu. Hiçbir sır yoktu. O, her şeyi biliyordu. Benim kim olduğumu biliyordu. Son birkaç ayda yaşananlar artık daha anlamlı hale gelmişti zihnimde. Hastanede bana 'seni seviyorum' dedikten bir süre sonra onun uyuduğunu düşünmüştüm fakat uyumuyordu. Bunun için ondan özür dilemiştim. O an yaşananları kafasında bir yerlere oturtmuş ve mutlak gerçeği anlamıştı. Aptal değildi. O geceyi tekrar anımsadım istemsizce. Ondan özür diledikten biraz sonra, kahrolmuş bir halde ağlayıp 'canım acıyor' demişti. Onu yakan bendim ve o hâlâ acısını bana dile getiriyordu.

Yüzümü avuçlarıma yasladım, önce gözlerimi, sonra alnımı ovdum. Canım sıkılıyordu. Kalbimin üzerindeki yük nefesimi kesiyordu. Yere bakarken kalbime hitaben mırıldandım. "Biraz daha idare et." Derin bir nefes alıp olay örgüsünü kafamda örmeye devam ettim. Arya o günden sonra bir ay kadar konuşmamıştı benimle. Bunun sebebinin, Nil Soykan'ın teyzesi olduğu gerçeğini ondan saklamam olduğunu sanmıştım ama yanılmıştım. Bu olaydan ötürü benimle iletişimini kestiğini düşünürken, asıl gerçek gözümü daha çok korkutmuştu. Bu olayda bu kadar yıkıldıysa, gerçeği öğrendiğinde neler olur diye düşünmüştüm. Yıkılmakta da haklıydı. Ondan özür bile dileyememiştim. Nefretini büyük bir ihtiyaçla omuzlamamıştım. Oysa nefretine ihtiyacım vardı. Nefret ederse hafiflerdim, biliyordum. Belki de ağırlaşırdım ama o biraz da olsa hafiflerdi. Kim bilir?

O bir ay içinde aklından neler geçirdiğini, benim hakkımda neler düşündüğünü merak ediyordum. Ve bir ayda bunu nasıl sindirebilmişti de o güzel gözleriyle, aynı ışıltıyla tekrar baka-

bilmişti bana? Ben ne yapıyordum peki? Önce anlatmaktan korkmuştum, şimdi de yüzleşmekten korkuyordum. Ne yapmam gerektiğini, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ne söylersem söyleyeyim hislerimi tarif edemeyeceğimin bilincindeydim. Onu rahatlatacak hiçbir kelimeye sahip değildim. Benden bu tür bir beklentisinin olmadığının farkındaydım ama bu farkındalık beni rahatlatmıyordu. Onu ne kadar sevdiğimi şu saatlerde daha iyi anlıyordum. Ve onu bu kadar severken, karşısına geçip anlatmaya gücüm yeter mi, kestiremiyordum. Kendimi on iki yaşındaki çocuk halim gibi hissediyordum. Erim tüm pisliği bütün öfkesiyle bir bir önüme sererken hissettiğim gibi hissediyorum. Arya ondan daha merhametliydi şüphesiz ve bu da beni utandırıyordu.

Yanan gözlerimi kapatıp bir süre dinlendirdikten sonra tekrar açtım. Parmaklarımın arasındaki sigarayı unutmuştum. Neredeyse bitmek üzereydi. Bir nefes daha çekip kül tablasına bastırdım. Sıcak kahvemden büyük bir yudum aldım. Ağzımı ve boğazımı yakarak aşağı indi. Yeni bir acı, eski acımı hafifletir diye ummuştum ama yanılmıştım. Hafifletmemiş ya da unutturmamıştı. Öyle ki, hep orada kalacak gibi duruyordu.

Ona ne diyecektim? 'Ben söylemeden öğrenmişsin. Özür dilerim. Sevdiğim kıza, ailesinin katilinin oğlu olduğum gerçeğini söylemek çok zor geldi' mi? Ne anlatacaktım ona? Henüz ben bile emin değildim neyin doğru, neyin yanlış olduğundan...

Sıkıntıyla arkama yaslanırken karşımdaki sandalyeye vurdum. "Allah'ım yardım et," diye fısıldadım. "Yardım et ne olur, ben çıkışı bulamıyorum."

Güneşin doğuşunun ardından üçüncü sigara paketimi açıyordum. Daha önce yaktığım sigaraların yarısından çoğunu düşüncelere dalıp içmeyi unutmuş ve telef etmiştim. Tandık ve beklenmedik bir ses duydum.

"Buradan bakınca manzara hâlâ güzel."

Paketi masaya bırakıp kafamı sesin sahibine çevirdim. Uykusuzluk ve hafif miyobun – mimarlık okumanın verdiği *muhteşem* hasarlardan biri de görme bozukluğuydu elbet – verdiği görme bulanıklığıyla gözlerimi kıstım istemsizce. Savaş manzaraya bakarak ağır adımlarla bana doğru ilerliyordu. Elleri ceplerindeydi ve yorgun görünüyordu. Belli ki canı sıkkındı. Kardeşinin canı sıkkın olduğu içindi muhtemelen.

"Ne işin var burada?" diye sordu sıkkın bir ifadeyle.

Buraya gelmenin benim için anlamını biliyordu çevremdekiler. Buraya gelmem için büyük bir şey olması gerekiyordu. O büyük şeylerin iyi olduğu da pek rastlanmış şey değildi. Bakışlarımı ondan çekip manzaraya baktım ben de. Günün akşamı mı, gündüz mü olduğu belli olmayan vaktiydi. "Biraz durulmaya geldim. O kargaşaya geri dönmem gerektiğinin bilincinde olarak. Durulunca geri döneceğim. Seni hangi rüzgâr attı buraya?" dedim. Rüzgârdan kastım, bana olanı ve burada olduğumu ona fısıldayan kişiydi. Tahminim olsa da sorma gereği duymuştum. Belki ondan da haber alırdım. Onu arkamda bırakmıştım yine.

"Argun geldi dün hastaneye. Üstü kapalı bir şeyler anlattı. Onu bilirsin, sen söylemeden adamakıllı bilgi çıkmaz ağzından ama nasıl başarıyorsa olayı kavramanı bir şekilde sağlar. Senin burada olduğunu ve canının sıkkın olduğunu anlayabildim."

"Anneme bir şey söyledin mi?"

"Hayır. Hallettim bir şekilde ama az çok tahmin ediyor zaten. Biraz durulunca ara."

Kafamı salladım ve sandalyemde biraz aşağı kayıp kafamı sandalyeye yasladım. "İşin yok mu?" diye sordum.

Karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Yarım yamalak açtığım sigara paketine uzanıp bir dal aldı. "Benim her zaman işim var. Bugün sensin mesela."

Ona diktim gözlerimi. Çakmakla sigarasını tutuşturdu, ardından sigara paketini bana doğru itti. Paketten bir dal çıkarıp yaktım.

"Küçükken de burayı çok severdin. Hiç dönmek istemezdin. O yüzden burayı sana bıraktılar herhâlde."

"Balı sevdiğin için arıları da sana bıraktılar," dedim.

"Ev daha güzel."

Evi incelerken yüzünde, şaka yaptığı zaman takındığı ifade vardı. Ben de kafamı sağıma çevirip ahşap eve baktım. Dedemle bu evi yapmak için odun taşıdığımı hatırlıyordum. Dedem eski marangozdu. Ondan çok şey öğrenmiştim. Mimarlığı seçtiğimde çok sevinmişti ve yapı konusunda projelerde birinci oldukça gurur duymuştu. Tahtanın ve toprağın dilinden anladığımı söylerdi hep. En güzel anılarıma sahip olduğum tek yerdi sanki bu ev. Herhâlde bu yüzden en kötü anlarımda da buraya geliyordum. Ancak burada duruluyordum.

"Anlatacak mısın?" diye sordu.

Sorusunu duyunca düşüncelerim bölündü. "Âşık oldum," deyiverdim bilinçsizce. İnsanın fikri neyse zikri o oluyordu gerçekten. Kafasını salladı 'anlaşıldı' der gibi ve sigarasından derin bir nefes çekti. Unuttuğum sigaramı hatırlayıp ben de bir nefes çektim.

"Bilmediğim bir şey değil," dedi. Yüzünde bir gülümseme oluşurken ekledi. "O kız, değil mi? Şu birkaç kez yanında gördüğüm güzel kız. Arya."

İsmini duyduğum an gülümserken ışıldayan yüzü canlandı zihnimde. "Evet. O."

Anlam veremediğini belli ederek kaşlarını çattı. Bir kızı sevdiğim için neden buraya geldiğimi anlamıyordu. Veya nasıl bir olay gelişmişti aramızda da ben buraya gelmiştim. "Sorun ne peki? On yedi saatlik yolu tepecek kadar kaçmanı gerektiren

olay yani?"

Sigaramdan derin bir nefes aldım sıkıntıyla. Cevap vermeden önce eve baktım tekrar. Arya burayı çok severdi. Olur da şansım olursa onu buraya getirmeyi çok isterdim. Dokunduğum her yere dokunsun, yattığım yerde uyusun, yediğim tabakta yemek yesin isterdim. Buraya çok da yakışırdı. Babaannem severdi onu... Dedem de...

"Ulaş," dedi Savaş endişeli bir sesle. "İyi değilsin oğlum sen. Gelirken tedirgin olmamaya çalışıyordum ama şu an tedirginim."

Sinirim bozuk olduğundan, söylediği şey beni güldürdü. Daha ne kadar kötü olabilirsem o kadar kötüydüm işte. En çok korktuğum şey başıma gelmişti. "Sağ ol."

"Ciddiyim. Anlat. Anlat ki çözüm bulalım."

Gözlerimi evin pencerelerinden çekip abime baktım. "Hiçbir şey bilmiyormuş gibi, hiçbir şey yaşanmamış gibi nasıl yaşayabiliyorsun?"

Savaş her şeyi biliyordu. Sadece benim kadar çok hatırlamıyordu. Unutmuyordu ama aklına da getirmiyordu. Benim aksime, bu olayı her gün hatırlatacak birine sahip değildi. Eğer o biri her anlamda güzel biri olmasaydı bunun için şanslı sayılırdı... Benim bildiklerimin hepsini bilmiyordu ama babamızın suçlu olduğunu biliyordu. Bu yüzden soyadı Tütüncü değil, Demir'di. Zeki biriydi, bu yüzden sorumu anlamıştı.

"Bu konunun Arya'yla ne ilgisi var?" dedi tedirgin olmuş ve şüphelenmişti. Tahmin ediyor ama ihtimal vermiyordu.

"O, o kız," dedim. "Ona âşık oldum."

Bir süre duraksadı. Bir şey söylemedi. Ne söylemesi, nasıl teselli etmesi, ne yapması gerektiğini düşündü. Bu, bir sigara içimi kadar devam etti. "Olanların hiçbirinde senin suçun yok. Tıpkı ona âşık olmanın da suç olmadığı gibi."

"Ama yine de karşısına çıkıp, senin ailen benim babam öldürdü diyemiyorum. Suçsuz olmak işleri kolaylaştırmıyor."

Bir küfür mırıldandı. "Emin misin o kız olduğundan?" diye sordu. Bir ihtimal de olsa o kız olmasın istiyordu benim gibi.

"Eminim. O da biliyor," dedim.

Şaşırdı ama artık neden burada olduğumu anlamıştı. "Biliyor mu? Nereden biliyorsun bildiğini? O mu söyledi?"

Bakışlarımı yere çevirip kupkuru olan gözlerimi ovuşturdum. "Anne babasının mezarlarına anlatıyordu. Duydum. Biliyor," dedim etrafa bakınıp gözlerimi sürekli kırparak.

"Sen de ne yapacağını bilmiyorsun. Nasıl açıklayacağını, ne demen gerektiğini..."

"Aynen öyle," deyip derin bir nefes verdim. Kafamı tekrar arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım. Artık dayanılmaz bir hal almıştı gözlerimin sızısı. Uyumak, biraz dinlemek istiyorlardı. Ben de istiyordum. "Henüz ne diyeceğimi bilmiyordum. Savunmasız yakaladı beni. Ben de kaçtım."

"Kız bilmesine rağmen susmuş. Senin doğru zamanı bulmanı beklemiş yani."

Yutkundum. Bir şey demedim. Bunlar bildiğim, tahmin edebildiğim şeylerdi. Arya ince ruhlu, düşünceli bir kızdı. Benim hazır olmamı beklemişti, emindim. Düşünemediği tek şey, onu sevdiğim sürece buna hiçbir zaman hazır olamayacağımdı. "Önünde sonunda karşısına çıkmam gerekecek. Her zaman kelimelerle aramız iyi olmuştur ama şimdi söyleyecek bir şeyim yok. Bir cümleyi bırak, cümleye başlayacağım kelimeyi bile seçemiyorum. Özür mü dileyeyim? Özrü kalmış gibi..."

"Yerinde kim olsa öyle pat diye söyleyemezdi. Kendine haksızlık etme."

"Ona haksızlık ettim. Baksana, bildiği halde bana hâlâ aynı gözlerle bakıyordu. Bu yüzden anlayamadım. Bu kız bir özrü

değil, binlerce özrü ve iyi bir itiraf duymayı hak ediyor."

Sıkıntıyla ofladı. "Ne diyeyim ki, oğlum? Babamız olacak kişiyi biz seçemiyoruz ki. Âşık olacağımız kişiyi de seçemiyoruz bazen. İkinizin de bir suçu yok ama en çok sizin canınız yanacak."

"Daha fazla yansın istemiyorum."

Gözlerimi açtığımda oda karanlıktı. Ahşap yapılma tavanı izledim boş boş. Uykusuz geçirilmiş bir aya ek olarak, neredeyse hiç uyumadan geçen beş günün sonunda bedenim pes etmişti ve saatlerce uyumuştum.

Komodine uzanıp telefonumu aldım. Ekran ışığıyla gözlerimi kıstım ve saate baktım. Neredeyse on dört saattir uyuyordum. Zihnim gittikçe açıldığında, kendi nefes sesimin dışında başka bir nefes sesi daha duydum. Kaşlarımı çatıp kafamı yastığımdan kaldırdım ve sağıma baktım. Diğer duvarın dibindeki yatakta biri uyuyordu. Gözlerimi birkaç kez açıp kapattım ve ayaklarımı yataktan aşağı salladım. Baş ağrım geçmiş ve sessizlik müthiş iyi gelmişti. Ayağa kalktım, diğer yataktaki bedenin Savaş'a ait olamayacak kadar küçük olduğunu fark ettim. Aklıma gelen şeyle nabzım hızlandı. Sessizce, yüzünü görebileceğim kadar yaklaştım. Alnına dağılmış saçları görmem onun kim olduğunu anlamam için yeterliydi. Duraksadım. Rüya mı görüyordum? Burada olamazdı. İmkânsızdı. O, olamazdı.

Bana döndü yavaşça. Pencereden içeri giren ay ışığı yüzünü aydınlattı. Beyaz teni ay ışığında parlıyordu sanki. Oydu. Yutkundum. Sanki biri boğazımı sıkıyor gibi bir histi bu. Aynı zamanda heyecanlı hissediyordum. Ne zaman, neyle, kiminle, neden gelmişti? Gelmemesi gerekirdi. Ondan kaçıp gelmiştim. Hazır değildim. Kafam hâlâ dağınıktı. Sessizce ve biraz da te-

laşla odadan çıktım. Yeterince uzaklaşınca bir küfür mırıldanarak, seri adımlarla merdivenleri inip salona ilerledim. "Savaş," diye seslendim sinirle. Bunu yapan kişinin o olduğuna adım gibi emindim. Salona girdiğimde Savaş ve Kutay, PES oynuyorlardı. Kutay'ı görünce Arya yalnız gelmediği için rahatlamış olsam da, aynı zamanda daha çok sinirlenmiştim. Kaşlarımı çatarak onlara ilerledim ve Kutay'ın kafasına vurup televizyonun fişini çektim. Söylenerek bana döndüklerinde Savaş'a baktım. "Onları sen mi çağırdın?" diye sordum. Sesimdeki sinir elle tutulur cinstendi.

Kutay ellerini kaldırdı. "Yemin ederim yerini o söyledi. Hatta hepimizin uçak biletini de o aldı."

Kaşlarımı daha çok çattım. "Hepinizin?" dediğimde mutfaktaki sesleri yeni yeni duyuyordum.

Savaş yüzümdeki ifadeyi görünce, yaptığından biraz pişman olmuşa benziyordu. "Arya tek başına olursa çekinebilir diye düşündüm," diye açıkladı.

O sırada Esra salona girdi, yanımdan geçip yemek masasına ilerledi ve elindeki salatayı bıraktı. "Selam," dedi gülümseyerek.

Gözlerimi sinirle kapattım. "Evimi hamama mı çevirdin?" dedim.

Gözlerimi açtığımda Bahadır ellerine tabaklarla bana doğru ilerliyordu. "Selam, kardeşim," dedi.

Küfretmeye başladığımda Savaş kalkıp beni dışarı çıkardı. Hepsinden çok yukarıda uyuyan kişiyi düşünüyordum. Neyse ki uyuyordu. Uyandığı anı hayal etmekten kaçındım.

"Bak, özür dilerim kardeşim ama beş gündür buradayız ve tek yaptığın kendine işkence çektirmekti. Kafanın içi dolu ve ne yapman gerektiğine tamamen karar veremedin. Bunu anlıyorum ama planlar ne zaman yüzde yüz düzgün işler ki? Aşkta planların işlemediği kesin. Tecrübeyle sabit. Belki de doğaçla-

ma yapman en iyisidir. Tutma kendini. İçinden geldiği gibi yap," dedi.

Hâlâ sinirli olsam da haklılık payı yok değildi. Planlarım işlemiyordu. Konu Arya olduğunda her şey sarpa sarıyordu. Ona anlatmaya hiçbir zaman hazır olamayacaktım ve zaman pek çare değildi. Gözlerimi pencereye çevirdim. Orada olduğunu bilmek, orada uyuduğunu bilmek tuhaf ama güzel bir tuhaflık hissettiriyordu.

"Arya yaşadığını görünce çok sevindi. Dakika başı nefes alışverişini kontrol ediyordu. Uyanmanı beklerken uyuyakaldı sanırım."

Kaşlarımı çattığımda kapıda Argun belirdi. Elinde tencere vardı. "Doğru söylüyor," diyerek Savaş'ın söylediklerini destekledi. Tencereyi masaya bırakıp kollarını açarak bana yaklaştığında ben de kollarımı açtım. Sarıldık birbirimize. "Nasılsın?" diye sordu.

"İdare etmeye çalışıyorum."

"Belli oluyor," dedi inanmış gibi.

Onun bana sarıldığını gören Kutay koşarak yanımıza geldi. "Sarılma zamanı!" diye bağırdı.

Bu çağrı herkesin evden çıkıp bana sarılmasına sebep oldu; Esra'nın bile. Gerçi o daha çok Bahadır'a sarılmıştı. "Bu kez sevgili olmazsanız büyü yaptıracağım," dedi sinsi bir ses tonuyla.

Bahadır sinirimin bozulacağını düşünerek onu sırtına alıp uzaklaştırdı bizden. Kutay da Esra'nın verdiği görevleri yerine getirmek üzere peşlerinden içeri girdi. Argun yanımızda kalmıştı.

Savaş omzuma vurduğunda ona sarıldım. "İyi ki varsın," dedim.

Sırtıma vurdu. "İyi ki kardeşimsin."

Birbirimizden ayrıldığımızda Savaş, Argun'un omzuna vurup içeri girdi. Argun, "Buraya gelmemizi ben de doğru bulmadım," dedi. "Ne bileyim, ne diyeceğini falan daha düşünmemişsindir muhtemelen diye."

Ellerimi ceplerime soktum. "Biraz öyle."

Elini omzuma koydu. "Kimse seni böyle görmeye alışık değil. Birçok farklı tedavi uygulayacaklar üzerinde haliyle. Savaş'ın yöntemi de bu. Sonuçta adam diş hekimi. Müthiş bir tedavi bekleyemeyiz."

İstemsizce güldüm. "Arya'yı görmeye hazır değildim ama Savaş da haklı bir yerde. Planladığım zaman ya plana ayak uyduramıyorum ya da planı ayaklarıma uyduramıyorum," diye söylendim.

"Arya zamana ihtiyacın olduğunun farkında. Buraya gelmeyi o da benim gibi istemedi ama iyi olup olmadığını da çok merak ediyordu. Büyük bir ihtimalle hiçbir şey olmamış gibi yapacaktır. Hâlâ zamanın var diyebiliriz."

Minnetle kafamı salladım. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak onun özel gücüydü ve dünyanın en merhametli insanıydı. "El kadar kız, yeri gelince nasıl da olgun oluyor..."

"Bir Ulaş'ın olsun istiyorsan öyle olman gerek," dedi alayla.

Bu düşünce beni de gülümsetti. "Ulaş'ın Arya'sı olur mu dersin?"

"Olmaz mı be! Olur tabii. Bu kız tam sana göre. Sana layık."

"Peki ben? Ben ona layık mıyım?"

"Layık olmasan âşık olur muydu?"

"Layık olmayana âşık olunmaz mı?"

"Olunur."

"O zaman?"

"Sen olmazdın ama. Sen adaletli adamsın."

Derin bir nefes verdim ve omzuna vurdum. "Eyvallah, Argun. Vallahi bak. Harbiden eyvallah."

Sarıldık birbirimize. Güzel dostlar biriktirmiştim bu hayatta. Tabutumu taşıtacak kadar.

Sofra hazır olunca Esra, Arya'yı uyandırmak için yukarı çıktı. Keşke uyandırmasaydı. Uyumaya olan ihtiyacı şüphesiz besine olan ihtiyacından çoktu.

Çok geçmeden birbirinden farklı adım sesleri duyuldu. Arya'nın sesini seçebildim az çok. Kalbimde ufak bir ritim bozukluğuna sebep oldu sesini duymak. Arya uykulu, hafif şiş gözleriyle Esra'nın arkasından içeri girdi. Bize doğru gelirken hafif topallıyordu. Bakışlarımı ayaklarına çevirdim, sağ bileği sarılıydı. Kaşlarım çatıldı, bileğine ne olmuştu? Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. İçeri girer girmez gözleri önce beni buldu. Ona baktığımı görünce, özür dileyen bakışlar atıp gözlerini kaçırdı. Biraz rahatlamış gibi omuzları gevşemişti. Gideceğimden korkmuştu sanırım.

Esra oturma planını Arya karşıma denk gelecek şekilde ayarlamış olsa da Argun buna engel olmuş, yerini Arya'ya vermişti. Arya, Argun'a minnetle teşekkür ederek sandalyeye oturdu. Aynı hizada oturduğumuz için birbirimizi görmemiz daha zor olacaktı ve ikimiz de rahatça yemek yiyebilecektik; şayet iştahımızı bulabilirsek.

Gözlerimi Kutay'a çevirip 'hayırdır?' bakışı attığımda, 'mühim bir şey yok' der gibi kafasını yana salladı. Arya'nın bileğinden bahsettiğimi anlamıştı hemen.

Esra koltuk değneklerini getirdi. "Buraya bırakıyorum," diyerek, Arya'nın ulaşabileceği bir yere koydu.

Arya sessizce teşekkür etti. Olmayan iştahım da kaçmıştı

bu durum karşısında. Zorla bir iki kaşık çorba içtim. Sofrada boş muhabbetler dönüyordu. Esra, Simge'yi kötülüyor, Savaş eğlenmek için 'aa, neden iyi kızdır' deyip onu gıcık ediyordu. Gözlerimi devirdim. Normal şartlarda çekemeyeceğim bu muhabbet şu an daha çekilmez geliyordu. Ta ki o da fikrini belirtene kadar.

"Ben de onu sevmiyorum."

Söyleyiş tarzı istemsizce gülümsetti beni.

"Sen neden sevmiyorsun?" diye sordu Savaş ciddi bir ses tonuyla. Gerçekten bunun sebebini merak ediyordu.

"Bencil ve insanlara önem vermeyen biri bence. Bana ismimle hitap etmeyi reddettiği gibi, aynı zamanda küçük görüyor. Bunu dile getirmiyor ama bakışlarıyla belli ediyor."

Arya'nın bir başka insanla ilgili düşüncelerini belirttiği sayılı zamanlardandı. Şaşırtmıştı beni. Savaş bana baktı. "Simge tam bir yelloz çıktı. Hâlâ arkadaş mısınız?" diye sordu.

"Sayılır," dedim umursamazca. Simge'yle olan arkadaşlığımı düşünecek vaktim yoktu.

Esra, benim arkadaşım olup bana hiç benzemeyen arkadaşlarımdan bahsetmeye başladı bu kez. Bu konuda epey bir dertliydi. Simge'yle Bahadır eskiden flörtleşmiş oldukları için ondan bu kadar çok nefret ediyordu muhtemelen ama öyle olmasa bile Simge sineye çekilecek bir tip değildi.

"Şimdi de Argun'a yürüyor," dediğinde herkes Argun'a baktı.

Arya'nın boğazında her ne kaldıysa öksürdü birkaç kez. Birkaç yudum su içtiğini gördüm. Aramızda oturanların en ufak bir hareketi onu kapatıyordu ve bu da canımı sıkıyordu.

"O, sana layık değil bence," diye mırıldandı Arya.

Somurttuğunu hissedebiliyordum. Ses tonu onu ele veri-

yordu. Söylediği cümleye karşılık Argun'la birbirimize baktık; tesadüf diye bir şey yoktu. Argun, "İnsan kendine layık olana mı âşık olur?" diye sordu ona.

"Affedersin?" dedi Arya mahcupça.

Argun'un onu terslediğini düşünmüştü. Argun gülümsedi. "Sadece bir soru sordum. Bu konu hakkındaki düşünceni merak ediyorum," diyerek kendini ve amacını açıkladı. Merakla Arya'nın cevabını bekledim.

"İnsan her zaman kendine layık olana âşık olmaz ama her zaman hem kendine hem de ona karşı adaletli olması gerekir diye düşünüyorum."

Argun gülümsedi, bu cümle onu oldukça tatmin etmişti. "Sana katılıyorum ve aynı fikirdeyim," dedi, Simge konusunda ona katıldığını belirterek. Ardından bana baktı tekrar. Burukça gülümsedim. Neredeyse sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla konuştu. "Bu kız sana layık demiştim. Sen Arya'nın Ulaş'ısın. O da Ulaş'ın Arya'sı."

Bahadır, Argun, Esra ve Arya erik ağacının altında durmuşlar, erik yiyorlardı. Arya'yı izliyordum. Kutay yanımda dikiliyordu. "Katır inadını bırakıp onunla konuşacaksın değil mi?" diye sordu.

Ona baktım. "Savaş mı yolluyor sizi? Hepiniz aynı aforizmayı üflüyorsunuz. İnat etmiyorum. Konuşma yetimi kaybettim."

Kafasını salladı. "Hepimiz mutlu olmanızı istiyoruz. Söyleyeceklerini bir an önce düşün ve artık yüzün gülsün be kardeşim."

"Keşke o kadar kolay olsa," dedim ve ekledim. "Bileğine ne oldu?" diye sordum.

"Arya'yı al dediğinde onu almaya gittim. Kötü bir haldeydi tahmin edersin ki. Arabaya kadar yürümesine yardım et-

tim ama ayağını burktu. Kötü bir şey yok ama, sadece birkaç gün üzerine basamayacak. Yürümesi kolay olsun, bileğine çok yüklenmesin diye koltuk değneği kullanmasını istedim. Birkaç güne kalmaz tamamen iyileşmiş olur."

O uzunca anlatırken, ben 'kötü haldeydi' cümlesinde kalmıştım. "Çok ağladı mı?"

Canımı sıkmak istemese de yalan söylemek de istemiyordu. Kafasını salladı yavaşça. "Kötü bir şey yaptığını düşünüyor."

Bu, beni güldürdü. Arya ve kötü bir şey yapmış olma eylemi o kadar zıttı ki. "Kötü bir şey yapmaya o kadar müsait değil ki," dedim Arya'ya bakarak. Benim olduğum yere kasıtlı olarak hiç bakmıyordu. Aferin, kız çocuğu diye geçirdim içimden. Yakınımda ol ama uzak dur. Bir süre daha.

"Eee? Sevgili olacak mısınız?" diye sordu Kutay.

"Çöpçatan mısın, doktor mu?"

"Mesleğimi karıştırma."

"Hangisi olduğun belli olmuyor, kusura bakma."

Kalbi kırılmış gibi, elini kalbinin üzerine koydu. "Hayatım boyunca böyle bir şey hiç duymamıştım. Hiç. Gerçekten. Çok kırıldım," deyip koltuğa oturdu.

Gösterisini umursamadım. "Kendime verdiğim bir söz var."

"İntikamdan mı bahsediyorsun?"

"Her şeyi anlatsam bile o adamı içeri tıkmadan yüzüne bakamayacakmışım gibi hissediyorum. Ona her baktığımda, her şeyi bildiğini gözlerinde görecekmişim gibi hissediyorum."

"Onun o kız olduğunu biliyordun. Onun yanındayken kaç kez geldi bu gerçek aklına? Yandı mı canın, yoksa acılarının dindiğini mi hissettin? Dürüst ol."

"Ona her baktığımda, o kız olduğu gerçeği yüzüme bir tokat gibi iniyor ama acıtmıyordu. Onun yanında olmayı hep sevdim

sanırım," dedim dürüstçe.

"Hah işte! Sana bakarken onun aklına bunlar gelmiyor. Sana bakınca, âşık olduğu adamı görüyor. Sen anlattığında da hiçbir şey değişmeyecektir. Her şey geçmişteki kötü bir anı olacak ikiniz için de. Ve bir engeliz olmayacak artık. Aslında hiç yoktu ama."

Arya'yla geçirdiğim onca zamanı düşündüm. Onun için korkuyordum, onun için koşuyordum, onun için dayak yiyordum, onu seviyordum, ona bakıyordum, ona üzülüyordum, ona sarılıyordum. Yaşadığımız çoğu şey babam yüzündendi ama ben hep onu düşünüyordum. Kutay haklıydı. Ona, babamdan korumam gereken kız gözüyle bakmayalı epey oluyordu. Ona, sevdiğim birine bakar gibi bakıyordum.

Herkes uyumuştu, uyku tutmadığı için bahçeye indiğimde Arya'yı gördüm; sandalyeye oturmuş, gökyüzünü izliyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Duymak için birkaç adım yaklaştım ona.

"Buz krala biraz daha zaman vermeliyiz. O gelene kadar havalar biraz soğusa keşke. Tek başınayken üzülüp erimesin. Bulut Krallığı'nda işler pek iyi gitmiyor. İyi bir kraliçe olamadığım kesin. Ulaş bizim krallığımızda yaşasaydı böyle olmazdı. O, zeki biri. Bir krallık yönetebilirdi kolayca."

Onu ayla konuşurken birçok kez görmüştüm. Konuşacak kimsesi olmadığında bunu yapıyordu hep. Buruk gülümsemesi soldu birden ve gözleri parladı.

"Buz kralını çok kırdım. Ona baktığımda görünmez çatlaklar görüyorum sanki. Bunu yaptığım için kendimi cezalandırmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama o kadar az şeyden zevk alıyorum ki, kendimi cezalandırabileceğim tek şey yine o. Beni mutlu edebilecek her şeyi kendime yasaklıyorum."

Sanki çok mutluymuş gibi, bir de kendini mahrum bırakıyordu. Söyledikleri içimi cız ettirdi. Uykusu gelmiş gibiydi, dirseğini masaya, yanağını da avucuna yasladı.

"Bulut ve buz birleşirse ne olur, biliyor musun? Kar yağar. Sevgimizin bu kadar zor ve eşsiz olmasının sebebi belki de budur. Buz kralı geri geldiğinde ona bu konu hakkında ne düşündüğünü soralım. Eminim yine güzel bir fikri vardır." Gözlerini kapattı. "Buz kralı sonsuza kadar mutlu olsun. Yanında ben olmayacaksam bile," diye fısıldadı, sanırım ardından da bir dilek tuttu.

Hayatım boyunca insanlar tarafından sevilen biri olmuştum. En azından annemin sevgisi yeterdi bana. Ama şimdi Arya'nın sevgisi karşısında kendimi ilk kez sevilen bir çocuk gibi hissediyordum. Tüm sevgisini koşulsuzca bana vermeye hazırdı ve veriyordu da. Ona sarılıp saçlarını öpmek ve her şeyin bir gün gönlünce olacağına inandırmak istiyordum.

Yavaşça yanına ilerleyip yanındaki sandalyeye oturdum. Eli yanağında uyuyakalışını izledim. Uykusu iyice derinleşene kadar bekledim. Kafası elinden kayacak gibi olduğunda başını tuttum yavaşça. Yanağını avucuma yerleştirdi. Kafasını kendime doğru çekip omzuma yasladım. Sağ kolumu beline doladım, sol kolumu bacaklarının altından geçirip kucakladım ve yavaşça ayağa kalktım. Yanağını omzuma yaslamış, uyumaya devam ediyordu.

Bileğine dikkat ederek odama çıkardım. Normalde Esra'yla kalacaktı ama Esra uyurken odasına giremezdim. Kendi odama götürüp yatağıma yatırdım onu. Üzerini örtüp dışarı çıktım ve bahçede gezindim biraz. Yine bir güneşin doğuşunda onu düşündüm.

#5. Yakışacağın Yeri Biliyorsun

"Bir kuş cıvıltısında, yeşille mavinin buluştuğu o noktada ya da bir kavuşma anında seni bulmak öyle kolay ki sevgilim, artık güzel olan her şeyde sen varsın. Hayır. Hayır, güzel olan her şey sensin."

Filiz Puluç

Arya Ateş

Gözlerimi açtığımda gökyüzüyle karşılaşmayı beklerken ahşap tavanla karşılaştım. Güneş ışığının aydınlattığı odada birkaç toz parçasını görebiliyordum. Bu, mutlu yaz sabahlarını hatırlatmıştı bana. Gözlerimi kapatıp açtım ve kafamı yan tarafa çevirdim. Ulaş'ın odasındaydım fakat Ulaş yoktu. Yanağımı

koyduktan sonra, koltuğa oturup herkesin hazırlanmasını bekledim tek başıma. Bahadır çok dağınık biri olduğu için her şeyi her yerdeydi. Esra ona eşyalarını toplamasında yardım ederken bir yandan söyleniyor, ileri gittiğini düşündüğünde özür dileyip, söylediği şeyin hafifletilmiş haliyle tekrar kızıyordu. Bahadır her ne söylerse söylesin aynı güleçlikle karşı çıkıyor ve asla kabul etmiyordu. Onları gülümseyerek izledim. Yukarıyı kontrol etmek için çıktıklarında izleyecek bir şeyim kalmamıştı. Ondan başka. Kafamı bahçeye çevirdim. Argun'la konuşuyorlardı. Argun'un onu bizimle geri dönmesi için ikna etmesini çok istiyordum fakat gelecek gibi durmuyordu. Argun'un ona kızar gibi bir hali vardı.

Herkes hazırlandığında Bahadır'ın yardımıyla ayağa kalktım. Sırt çantalarından birini sırtına, birini de göğsüne takmıştı. "Teşekkürler, Arkides," dedim.

"Esra, bak sevgiline Herkül diyorlar," diye övündü.

Esra merdivenlerden henüz yeni iniyordu. "Sen bir bebeksin, Bahadır," deyip Bahadır'ın yanaklarını öptü, sonra da geride bıraktığı ruj izini temizledi.

Ulaş'ın bana kazandırdığı muhteşem arkadaşlarım olduğunu düşündüm bu görüntü karşında. Ama o eksikti. Her şeyde değil ama kendisini paylaşma konusunda çok bencildi. Özellikle benimle paylaşma konusunda.

Sırt çantamı taktım ve hepimiz bahçeye çıktık. Argun ve Savaş Abi, Ulaş'la vedalaştılar ve havalimanından kiraladıkları arabaların yanına gittiler. Diğerleri de aynısını yapıp bizi Ulaş'la yalnız bıraktılar. Utanmıştım ama onunla vedalaşacağım ve ne söyleyeceğimi bilmediğim için gerginliğim utancımı bastırmıştı. Artık sadece ikimiz vardık burada. Benden kaçtığı yerde onunlaydım ve tam karşımda duruyordu. Ağlamamaya çalıştım ve derin bir nefes alıp gözlerine baktım. Gözlerine böyle doğrudan bakmayalı çok uzun zaman olmuştu sanki. "Özür dilerim," diye

mırıldandım.

Ağlamamak için verdiğim çabanın buraya kadar süreceğini biliyordum.

"Ne için?" dedi, sesinde üzgün ve alaycı bir tını vardı.

Bu alaycı tınının altında asıl özür dilemesi gerekenin kendi olduğu düşüncesi yatıyordu. Umursamadım. "Bildiğim halde sana söylemediğim için. Ben... seni daha fazla üzmek istememiştim. Sadece..." Sustum, çünkü ağlayamaya başlayacağımı hissetmiştim. Dudaklarımı birbirine bastırıp derin nefesler alıp vermeye başladım. Kendimi ne kadar sıksam da gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Kaybettiğimi kabul ederek kendimi kasmayı bıraktım. Titreyen bir sesle devam ettim. "Kaderimizde değiştiremeyeceğimiz, seçim şansımızın olmadığı şeyler var. Ailemiz gibi. Onları biz seçmiyoruz. Bu yüzden baban için... kendini suçlama. Senin suçun değil, Ulaş. Benim suçum da değil." Her kelimemde daha çok üzüldüğünü görüyordum ama belki teselli edebilir de acısını hafifletebilirim diye konuşmaya devam ettim. "Sana baktığımda babanı görmüyorum ben, Ulaş. Seni görüyorum. Sadece seni. Benim kahramanım olan Ulaş Tütüncü'yü görüyorum ve öyle de kalacaksın. Ne olursa olsun. Burada biraz daha kalmak mı istiyorsun? Tamam, kal. Ama birazcık. Biraz kelebekler için çok uzun bir süre. Bir saat kal, belki bir gün. Ama dön, tamam mı?"

Gözlerini gözlerimden kaçırıp sanki bir rüyadan uyanmış gibi derin bir nefes aldı ve gözlerini birkaç kez kapatıp açtı. Gitmem gerektiğini anladım.

"Kendine iyi bak," deyip ona sırtımı döndüm ve yanından ayrıldım.

Kutay, Argun'un kullandığı arabanın arka koltuğuna oturmama yardım etti ve ön koltuğa geçti. Bahadır ve Esra, Savaş Abi'nin arabasındalardı. Kafamı cama yasladım ve gözyaşlarımı

silmekle uğraşmadım. Arkası bana dönük olan Ulaş'ın sırtını camın üzerinden parmağımla okşarken akmaya devam edeceklerini biliyordum.

Rize-Artvin Havalimanı'nda biletlerimizi almak için beklerken kendimi grip gibi hissediyordum ama biyolojik olarak hasta olmadığıma emindim. Sıra yavaşça ilerliyordu. Bizim de acelemiz yoktu. Kendi aramızda konuşma grupları oluşturmuştuk. Argun bana en yakın olan kişiydi ve sırt çantamı sol omzunda taşıyordu. "Kötü mü geçti konuşma?" diye sordu ben burnumu çekince.

Gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde dostane bir ifade vardı. İçlerinde en çok çekindiğim kişi o olmasına rağmen gün geçtikçe daha yakın arkadaş oluyormuşuz gibi hissediyordum. Özellikle bu olay sonrasında sanki artık daha yakın gibiydik. "Konuşmadı. Daha çok bir monologdu. Yine de ondan özür dileyebildim," deyip burukça gülümsedim ve omuzlarımı yukarı kaldırıp indirdim çaresizce. Bu, elimden başka bir şey gelmiyor demekti benim için.

"Biraz daha kafasını toplasın. Gelecektir. Tilkinin dönüp dolaşacağı yer kürkçü dükkânı."

Geleceğini biliyordum. Benim korkum bunun uzun sürmesi ve döndüğünde benden tamamen vazgeçmiş olmasıydı. Beni bu korkutuyordu. "O bir tilki değil ama."

Dişleri gözükecek şekilde güldü. Bu hareket onu çok şirin göstermişti. Gülünce üzerindeki tüm soğukluk uçup gitmişti. "O, genelde bir tilkidir."

"Daha çok bir buz dağı gibi. Kocaman, hareket etmeyen bir dağ."

"Bir yanardağ," diye eklemede bulundu.

"Bir yanardağ," diye katıldım ona. "Bu kez buz dağı değil."

Sıra ikimize geldiğinde görevliye doğru ilerledik. Argun'un biletlerimizin yan yana olmasını söylediği sırada, Kutay hızla yanımıza gelip kendi biletini de bizim yanımızdan aldı. Gülümsedim. Bazen hiperaktif bir çocuk gibi oluyordu. Biletlerimizi alıp kapıya ilerledik. Ben değnek kullandığım için benim hızımda yürüyorlar ve aralarında muhabbet ediyorlardı. O an sanki Ulaş buradaymış gibi hissedince durdum. Argun ve Kutay da durdular. Arkama dönüp etrafa baktım umutla.

"Sorun ne?" diye sordu Argun.

"Sanki Ulaş buradaymış gibi hissettim," dedim sanki dünyanın en normal cümlesiymiş gibi.

"Anlamadım?" dedi normal olarak.

Esra ve Bahadır bize yakın oldukları için Esra söylediklerimi duymuştu. Durumu abartarak "Arya, Ulaş yakınlarda olduğunda onu hissedebiliyor bazen. Tuhaf gibi geliyor kulağa ama birkaç kez şahit oldum. Psişik güçleri var sanırım," diye açıkladı.

"Altıncı hislerin Ulaş için çalışıyor gibi bir şey yani."

Argun olaya Esra'dan daha mantıklı bir açıklama getirince minnetle ona baktım. Gözlerim etrafta Ulaş'ı arasa da onu bulamadım. Omuzlarım umutsuzlukla düştü. Değneklerimle onlara döndüm tekrar ve aralarından geçip yavaşça yürümeye devam ettim.

"Yok artık," dediğini duydum Argun'un.

Kalbim heyecanla göğüs kafesime çarptı. Kafamı çevirip arkama baktım. Ulaş bize doğru geliyordu işte. Dudaklarımda bir gülümseme oluştu. Ağlayacaktım sanırım yine.

"O, bir cadı," dedi Esra, eğlendiğini belli eden bir tonda.

"Sadece onu hissedebiliyorum," diye mırıldandım, Ulaş'ı izlerken hipnotize olmuş gibiydim. Yanında hiç eşya olmadığını fark ettim. Bizimle gelmiyor muydu?

Savaş Abi telefon konuşmasını bölerek Ulaş'a baktı. "Geliyor musun?"

"Hayır."

Hayal kırıklığıyla yüzüm düştü. Birimiz bir şeyimizi unutmuş olmalıydık. Ben hariç herkese bakıyordu yine.

"Argun'un arabası bende, uçakla gelmeyeceğim. Yanıma yol arkadaşı almaya geldim," diye açıkladı neden burada olduğunu.

Gözlerimi Argun'a çevirdim. O da bana baktı. Çok şanslıydı. O olmak istiyordum ki, beklemediğim bir şey oldu. Ulaş karşıma geçip sol koltuk değneğimi elimden aldı. Gözlerini hiç çekmeden bana bakıyordu. Şaşkınca onu izledim. Yol arkadaşı olarak beni mi alıyordu yanına? Koltuk değneğimi kolunun altına sıkıştırdı. Bana doğru eğilip kolunu belime sardı. Her ne kadar bana destek oluyor gibi dursa da aslında beni taşıyordu. Kalbim hızla atarken onun dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

"Allah'a emanet," deyip benimle birlikte yürümeye başladı.

Olayın şokunu atlatmam çıkış kapısına dek sürdü. "Telefonum Esra'da kaldı," dedim.

"Telefona ihtiyacın yok," dedi dümdüz karşısına bakarken.

"Eşyalarım da Argun'da..."

Bana baktı. "Lazım olan tek şey sendin. Seni aldım. Gerisi tamam."

Bunu söylerken içtendi. Ses tonunda sevgi, üzüntü, birçok şey vardı. Onu bir kez daha çok sevdim. Onu bir kez daha çok özledim.

Argun'un arabasını gördüm biraz ileride. Buraya o arabayla gelmişti. Arabanın yanına yaklaşınca eğildi. Ayağımı yere bastım. Ön koltuğun kapısını açıp binmeme yardım etti. Ben yerime yerleşince diğer değneğimi de alıp kapımı kapattı. Değnek-

lerimi arka koltuğa koydu, arabanın arkasından dolanıp kendi koltuğuna geçti. Terleyen avuçlarımı dizlerime silip kemerimi taktım.

Ne söylemeliydim? Ne yapmalıydım? Bilmiyordum ama önemli olan gelmesi ve beni yanına almış olmasıydı. Bu bile beni mutlu etmeye yeterdi.

Arabayı çalıştırmadan önce navigasyona İstanbul yazdığında üç farklı yol seçeneği belirdi. En uzun sürecek yolu seçti. Ne diyeceğimi bilemiyordum ama içimde bir şeyler kıpırdıyordu. Yüzümde bir gülümseme peyda oldu. Mutlu hissediyordum. Yola koyulduğumuzda sessizdik. O konuşmak isteyene kadar sessizce onu izleyecek ve canını sıkacak her davranıştan kaçınacaktım.

Aynı arabada onunla uzun bir yolculuğa çıkmak her şeyi daha güzel bir hale getirmişti. Gökyüzü artık daha parlak, güneş daha sıcak, ağaçlar daha yeşildi. Tüm bunları tek bir kararıyla yapabiliyordu ve ben bu adamı seviyordum.

Artvin'den Trabzon'a kadar hiç konuşmadı. O yolu izledi, bense onu izledim. Camı açıktı ve rüzgâr yüzünden bir tutam saçı yüzüne düşmüştü. Tişörtünün kollarını bir kez katlamıştı. Yolu izlerken düşünüyordu. Her zamanki hali vardı üzerinde. En sevdiğim hali. En güzel manzaraya sahiptim. Camın dışındaki koyu yeşil ağaçlara en çok Ulaş yakışıyordu. Bu düşünceme gülümsedim.

Önce sol bileğindeki saatine, ardından sağ tarafına baktı. Bakışlarını takip ettiğimde ahşap bir evi andıran restoranı gördüm. Sağa saptı ve restoranın yanındaki alana arabayı park etti. Araba durunca açlık hissi mideme hücum etti. Kemerini açıp indiğinde ben de kemerimi açtım. Arabanın etrafından dolanıp kapımı açtı. Araba yüksek bir araba olduğu için, inebileyim diye kollarını bana uzatınca sıkıca tutundum. O sırada saçlarım yüzüne çarptı. Ben yüzüne bakıyordum, o da bileğime bakıyordu.

Belimden tuttu ve bileğime dikkat ederek beni yavaşça yere bıraktı. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Uzun süredir konuşmadığım için sesim kısık çıkmıştı. Koltuk değneklerimi vermek için kapıyı açmaya yeltendi. "Koluna tutunabilir miyim?" diye sordum biraz çekinsem de.

Değneklerle yürümek kollarımı yoruyordu ve zaten kısa bir mesafe yürüyecektim. Hem bileğim çok kötü bir durumda da değildi. Birinin koluna girip rahatça yürüyebilirdim. Bir şey demeden yavaşça kafasını salladı ve kolunu uzattı. Koluna girdim, hafif topallayarak onunla birlikte ilerledim. Benim için yavaş adımlar atıyordu. Keşke daha çok yürüsek diye geçirdim içimden. Ulaş'ın kötü bir yan etkisiydi bu. Onunla geçirdiğim her dakika saniye gibiydi.

Ahşap yapıdan içeri girdik. Çok güzel bir yerdi. Şöminesi ve eski desenlere sahip, işlemeli oturma yerleri vardı. Geleneksel duruyordu. "Çok güzel," diye mırıldandım. Bir masaya geçtik. Şal olarak Karadenizli kadınların taktığı şallardan vardı. Gülümseyerek alıp saçlarımın üzerine örttüm.

Ulaş beni izliyordu. "Yakıştı," dedi.

Yarı utanç, yarı mutlulukla yarım yamalak gülümsedim. Utanınca ne yapacağımı bilemediğimden, menüye baktım. Ulaş olaya gayet hâkim bir şekilde yemekleri bana açıkladı. Hangisinde ne eti var, o yemeğin içine ne koymuşlar, hepsini sayıp öneride bulundu. Önerisine uydum. "Senin yediğinden yemek istiyorum," dedim.

Sipariş verdi. Ortaya mıhlama söylemiş, yemekler gelene kadar onu yemeyi önermişti. Daha önce adını duymuş olsam da hiç yememiştim. Peynir ve çeşitlerini seviyor olsam da denemekte çekimser davrandım. Önce onun yemesini bekledim ve tereddüt ettiğimi fark etti. Bir parça ekmek kopardı, mıhlamaya batırıp bana uzattı. Şaşırsam da ağzımı açtım. Tüm kararsızlıklarımı tek bir hareketiyle netliğe sürüklüyordu. Ağzımdaki

kokmayı çiğnedim. Tadı çok güzeldi. Benden bir tepki bekleyen Ulaş'a beğeniyle gülümseyip başparmağımı kaldırdım. "Beğendim," deyip yemeğim gelene kadar onunla birlikte mıhlama yedim.

Ana yemeklerimizi de yedikten sonra Ulaş sütlaç yemek istedi. Onu bir tatlıyla hiçbir zaman eşleştirememiş, tatlı yerken hayal edememiştim. Çünkü tatlı şeylere gıcık oluyor gibi bir havası vardı sürekli. Fakat şimdi görüyordum ki sütlaç seviyordu. Ben sütlacı sevmezdim. Bu tezatlık beni gülümsetti. Yine farklıydık ama ortak noktalarda bulunmamıza engel değildi bu. Farklılıklarımızla güzel duruyorduk.

Bakışlarımı fark edince kaşını kaldırdı. Yüzümdeki gülümsemeyi silmeden açıkladım. "Tatlı yediğini bilmiyordum."

"Ben de insanım. Şekere ihtiyacım oluyor, senin kadar olmasa da," dedikten sonra sütlacını paylaşmak için bana da bir kaşık uzattı.

Sütlacı sevmiyor olsam da teklifini geri çeviremezdim. Kaşığı elinden aldım. "Sütlaç sevmem," derken bir kaşık sütlacı ağzıma götürdüm.

Kaşları hafiften çatıldı. "Yediğin o zımbırtılardan çok daha sağlıklı olduğu için mi?"

"Yediklerime zımbırtı deme, onlar da nimet."

Onunla aynı tabaktan sütlaç yemek güzeldi. Tatlımızı bitirince hesabı ödeme konusunda onunla tartışamadım, çünkü cüzdanım çantamda kalmıştı. Çantam da Argun'daydı. Kredim kartımsa arabada, ceketimin cebindeydi. Hesabı o ödedikten sonra teşekkür ettim tekrar. Arabaya kadar yürümeme yardım etti.

Tekrar yola koyulduğumuzda yemek yemenin ve sıcağın etkisiyle mayışmıştım. Kemerimi açıp ona döndüm iyice ve koltuğa kıvrıldım. Ulaş bana bakıp elini vitesten çekti ve koltu-

ğuma uzattı. Ayarıyla oynayınca koltuğum geriye doğru yattı. Ardından, gözlerini yoldan ayırmadan kemerime uzanıp yerine taktı. Rahattım ama koltuğum yattığı için ondan uzaklaşmıştım. Elimi koltuğun altındaki demire koydum. "Beni öne iter misin?" diye sorduğumda önce bana, ardından elime bakıp ne yapmak istediğimi anladı. Elini koltuğun arkasına koyup beni ileri itti ve ikimizi hizaladığın da elimi çektim. "Teşekkürler." Elimi koltukla yanağımın arasına koyup elime yaslandım. "Çok sessiz. Müzik açabilir miyim?" diye mırıldandım. Cevap olarak CD çaları açtı. En son dinlediği parça kaldığı yerden çalmaya başladı. Neşet Ertaş dinlemesi beni gülümsetti. O, eski bir adamdı. "Eski bir adamsın," dedim.

Kısa süreliğine bana baktı. Ardından yola döndü tekrar. "Bu, kötü bir şey mi?"

Cevabını gerçekten merak ettiği belliydi ve sohbet etmeyi istediğini belli eden bir ses tonuyla sormuştu. Koltuğun izin verdiği kadar kafamı iki yana salladım. "Hayır, iyi bir şey. Eski kitaplar gibi düşün. Daha değerli, daha güzel, daha anlamlı."

Camları biraz aralayıp eliyle saçlarını düzeltti. Saçlarını düzeltişini izledim büyük bir hayranlıkla. Saçlarını çok seviyordum. Onlara dokunamadığım için mi çok seviyordum bilmiyorum ama çok seviyordum işte. Benim saçlarımın aksine onunkiler çabucak uzuyordu. İpek gibi yumuşak ve düz saçları vardı. "Saçların çok çabuk uzuyor. Yeni kestirmemiş miydin? Bir gün seninle gelebilir miyim? Berberine yani. Saçlarını kestireceğin zaman. Senin o halini merak ediyorum." Bana baktı. Uzamış kâküllerim kirpiklerime karışmıştı biraz. Elini uzatıp kâküllerimi sağa doğru itti. O bunu yaparken gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda yola bakıyordu hâlâ. Kafasını salladı hafifçe, 'olur' der gibi. Heyecanlanmıştım.

"Bir ara kâküllerini keselim," dedi.

Ağlamamak için zor tuttum kendimi. Saçlarımın uzadığını

fark etmişti ve tekrar kesmek istiyordu. Mutlu olmuştum, çünkü Ulaş sözünü tutardı. Sırf kâküllerimi keseceği için bile gidemezdi. "Keselim," dedim ağlamaklı bir sesle. Ağlamamak için gözlerimi kapattım. Uyudum sandı sanırım. Bilmiyorum. Şarkıya usulca eşlik etmeye başladı.

"Sinemde gizli yaramı kimse bilmiyor, hiçbir tabip şu yarama merhem olmuyor, boynu bükük bir garibim yüzüm gülmüyor, gönlüm hep seni arıyor, neredesin sen?"

Sesi tuhaf bir biçimde güzeldi. Şarkıya uyuyordu. Hissediyordu. Hissediyor oluşu canımı sıktı biraz. Gözümden bir damla yaş süzüldü. Sıcak, rüzgârlı bir akşamüstünde onu dinleyerek uyuyakalmak hayatımdaki en güzel ve en hüzünlü uykuya dalışlardan biriydi.

Uyandığımda Ulaş hâlâ araba kullanıyordu. Hava kararmıştı. "Neredeyiz?" diye sordum.

Gözlerini kısa süreliğine bana çevirip tekrar yola baktı. "Neredeyse Çorum'dayız."

Gözümde Türkiye haritası canlanırken, neredeyse yolun yarısını bitirmiş olduğumuzu fark ettim. "Yavaş gidemez miyiz?" dedim. Sesim mutsuz çıkmıştı. Ayağını gaz pedalından hafifçe çekti. Ne kadar yavaşlarsa yavaşlasın, yolumuzun az kaldığı gerçeği canımı sıkmıştı bir kere. Daha uzun bir yol olmasını isterdim. Onunla dünyanın en uzun yolunu gitmek isterdim. Yanağımı tekrar koltuğa yasladım, o sırada midemin bulandığını fark ettim. "Bir yerde durabilir miyiz? Midem bulanıyor."

Müsait bir yerde sağa çekince kemerimi açtım ve arabadan kendim indim. O da indi ve arabanın önünde durdu. Topallayarak yanına gittim. Beni aniden kucaklayıp kaputa oturttu. Gözlerine baktım, yüzüme bakıyordu. O geri çekilirken burukça

gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim. Bir şey söylemedi, cebinden sigara paketini çıkardı, bir sigara yakıp kaputa yaslandı. Birlikte, ışıksız gökyüzüne baktık. "Keşke çok uzağa gitsek... ama yukarı doğru," dedim.

"Bulut Krallığı'na mı?"

Aldığım cevabın şaşkınlığıyla bakışlarımı gökyüzündeki yıldızlardan çekip onun yüzündeki yıldızlarına, ışıl ışıl parlayan gözlerine çevirdim. Hem şaşırmış hem de utanmıştım. Tek başıma konuştuklarıma şahit olması çok manidardı. "Biliyor muydun?"

Kafasını salladı. Karşımızda uzanan yola bakarken, "Seni konuşurken duyuyorum bazen... geceleri," dedi dürüstçe.

"Belki de uyurkonuşurumdur?" diye mırıldandım. Güldü. Gerçekten güldü. Sesli bir gülme değildi ama gülmüştü. Onu güldürdüğüm için mutlu oldum. Bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdim. "Bazen anlatacak çok şeyim varmış gibi hissediyorum ama anlatacak kimsem olmuyor," dedim ve anında pişman oldum, çünkü kendini kötü hissetsin istemiyordum. Sigarasının dumanı gökyüzüne yükseldiği sırada, "Konuyu mu değiştirsen acaba?" diye sordum.

"Malum konuya mı geleyim?"

Omuzlarım düştü. Onu yine üzmüştüm. Onu önce güldürmek, ardından da üzmüş olmak müthiş pişman hissettirmişti. "Hayır, hayır. Öyle demek istemedim."

"Sakin ol," dedi sigarasından bir nefes alırken. "Seni bırakıp gitmeyeceğim."

Ses tonu ve söyleyiş şekli, beni bırakıp gittiği için kendine kızgınmış veya bana karşı mahcup hissediyormuş gibiydi. Oysaki her iki gidişi için de onu suçlamıyordum. Kendince haklı sebepleri vardı. Mahcup veya kötü hissetmesini istemiyordum. Titrek bir nefes verdim. "Gittiğin zaman mutlu olacaksan so-

run olmaz, Ulaş," deyip kararlılıkla gülümsedim. Eğer gittiğinde mutlu olacaksa beni çok üzmezdi, çünkü ben onu böyle seviyordum. Başka biriyle olan mutluluğu beni mutlu etmeye yeterdi. Ben onu karşılıksız seviyordum. Onu sevmeyi de seviyordum. Bensiz mutluysa, ben de onun bensiz mutluluğuyla mutlu olabilirdim. Kimsenin kimseyi sevmek zorunda olmadığının bilinci içinde onu seviyordum. O, benden uzakken üzülüyordum, çünkü o da üzgündü.

Sigarasından son bir nefes alıp asfaltta söndürdükten sonra izmariti yol kenarına attı. "Miden nasıl?"

"Biraz daha iyi."

"Benzinlikte durup çay içelim," dedi.

Kaputtan inmek için harekete geçtiğimde kolunu belime sarıp beni aşağı indirdi. Ona sarılma isteğimi bastırıp koltuğuma geri döndüm. Arabayla biraz ilerledikten sonra bir benzinlik değil ama çok şirin bir yer bulduk. Restoranımsı bir yerdi ve insanlar dışarıda yemeklerini yiyorlardı. "Burası olur mu?" diye sordum parmağımı cama yaslayarak. Sesli olarak cevap vermese de arabayı oraya doğru sürdü. Gülümsedim. Ormanın içinde, ışıklı, neşeli bir yerdi. Araba durunca neşe ve heyecanla kapımı açtım. Arabadan indim, değneklerimi almadan, biraz topallayıp biraz zıplayarak boş bir banka ilerledim ve oturdum. Ulaş arkamdan gelirken iki çay söyledi ve karşıma oturdu. Ona gülümsedim ve etrafımıza bakındım. Biraz ileride aileler yemek yiyor, sohbet ediyor, çocuklar oynuyor, koşuşturuyordu. "Keşke telefonumu alsaydım, fotoğraf çekerdim," diye mırıldandım. Telefonu elindeydi, saatine baktı, sonra bana uzattı. Bir telefona, bir ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Eve gidince hepsini sana yollarım," dedi.

Yüzümdeki gülümseme büyüdü ve telefonu aldım. Aklıma gelen fikirle ona baktım tekrar. "Her ne çekersem çekeyim atacaksın değil mi? Söz ver."

Bu sorum karşısında kaşlarını çatıp şüpheyle baktı. Ona aynı yüz ifademle masumca gülümseyip ellerimi lütfen der gibi birleştirdim.

"Söz," dedi.

Heyecanla ekranı sola kaydırdım. Kamera açıldı. Etrafımızdaki güzel manzarayla başladım ilk önce. Ardından asıl manzarama geri döndüm. Onu çay içerken çektim. Sonra ellerini, saçlarını, kafasını almadan sadece bedenini, kafasıyla birlikte gökyüzünü çektim. Çektiğim her fotoğraf gülümsememi daha çok büyütüyordu. Gülümsemelerimi büyüten adamdı o. Onun her şeyini seviyordum. Onu parça parça seviyordum ve bütünken diyecek söz bulamıyordum. Onu çektiğimi bildiği halde hiç sesini çıkarmadı. Bu yüzden bir kez daha minnettar kaldım ona. Biraz mola verip çektiğim fotoğraflara baktım. O kadar güzel çıkmıştı ki. Bu fotoğrafların benim telefonumda olacağını bilmek içimi ısıtıyordu. Bir yandan da onun telefonunda kalacağını bilmek hem biraz utanmama hem de biraz kıskanmama yol açıyordu. Sosyal medyada bu fotoğraflardan birini paylaşması beni kıskandırırdı. Çünkü onları ben çekmiştim. Onu çok seviyordum ve onu çekerken, duygularım çektiğim fotoğraflara yansımış gibi geliyordu. Özdemir Asaf'ı anlıyordum. Benim onda gördüğümü görecekler diye ödüm kopuyordu.[17]

Yanağımı masaya yaslayıp onu izlerken kendimi çektim, ardından çektiğim fotoğrafa tıkladım. İnsan âşık olunca gözleri parlar mıydı? Şeker yediğim zamanlar dışında gözlerimin bu kadar çok parladığını görmemiştim. Bu düşünce gülümsetti beni. Kamerayı Ulaş'a çevirip gözlerini yakınlaştırdım. Onun da gözleri parlıyordu bence. Sütlacın etkisi olamazdı. Olur muydu? Somurttum. Belki de sütlaç yediği içindi. Bilmiyordum. Kutay burada olsaydı bir açıklama yapabilirdi. O etrafa bakıp çay içer-

17 Özdemir Asaf'ın 'Sende gördüğümü görecekler diye ödüm kopuyor,' sözüne atıfta bulunulmuştur.

ken ikimizin öz çekimini yaptım. Kamerayı tekrar ona çevirip video kaydı başlattım. "Birkaç sorum var," dedim.

Bana baktı. "Sor bakalım."

Gülümsedim. Sesi davetkâr gelmişti. Sohbet edecek havadaydı demek ki. "En sevdiğin mevsim?"

Düşünmeden, "Sonbahar," dedi.

Kalbim küt küt attı. "Benim de. Neden peki?" diye sorarken aynı zamanda sol elinin fotoğrafını çektim.

Çayını içerken bana bakıyordu. "Bir neden olmadan da sevebilmeli insan bir şeyleri. Bir nedeni yok," deyip omuz silkti.

"En sevdiğin renk?"

"Gri ve Siyah."

"Ben de eskiden moru severdim. Şimdilerde gri ve kahverengiyi seviyorum."

"Neden?" diye sordu.

Gülümsedim. "Gri sensin, kahverengi de sonbahar," dedim ve telefonu aramızdan çekip gözlerine kameradan bakmayı bıraktım. "Bir de gözlerin," diyerek gözlerine baktım. Gözlerine bakarken kendimi iyi hissediyordum. Sonra utanarak kamerayı gözlerimizin arasına soktum.

"Gözlerin çok yeşil," dedi.

Şaşkınlıkla kaşlarım kalktı. "Yeşil mi?" diye sorarken telefonu tekrar aramızdan çektim. Kafasını salladı ve çayını bitirdi. Çenesiyle çayımı işaret etti. "Çayın soğuyor."

Videoyu kapatıp çayımı içmeye başladım ama konunun kapanmasına izin vermedim. "Gözlerim yeşil değil ki," dedim hafif bir alınganlıkla. Neden gözlerimin yeşil olduğunu söylemişti?

İkinci çayını istedi ve yeni gelen bardağa bir süre baktı. Sonra şunları söyledi;

"Göz göze değilse bile yan yana seninle

Bir akşamın

Utançları perdeleyen sessizliğinde

Gel seyrine koyulalım

Birlikte koşturduğumuz bütün yolların

Hani güneşle yükselip göklere

Coşku saçan uçmaların ve çoğalmaların

Gel seyrine koyulalım birlikte

Bıçaklaşırken kâğıt yırtılan

Ve gittikçe sancılaşan tavırların..."

Çayından bir yudum aldı. Ne düşündüğümü ve alınganlığımı unutmuştum. Tek düşündüğüm oydu. Sesi bir süre kulağımda tekrar etti kendini.

Çayımı bitirdiğimde ayağa kalktı. "Yolcu yolunda gerek," deyip kalkmama yardım etti. Koluna girmeme izin verdi ve yavaşça arabaya ilerledik.

"Kimin şiiriydi?" diye sordum merakla.

"Adnan Yücel. Küllenen Yürekler Utansın," deyip arabanın kapısını açtı.

Koltuğa oturdum. O da kendi koltuğuna geçti. Yine ona doğru dönüp kemerimi bağladım ve onu izlemeye koyuldum. "Şiir okumayı seviyor musun?" diye sordum.

Hafifçe kafasını salladı. "Genel olarak okumayı seviyorum. Gözüme hoş gelen her şeyi okurum. Bazen gözüme hoş gelmeyen şeyleri okuduğum da olur. Gözüme hoş gelmemesi okunmaya değer olmadığı anlamına gelmez."

Düşüncelerini açıklarken takındığı bu tavrını seviyordum. Öyle konuşuyordu ki, sanki yazılı bir metni okuyor gibiydi ve bu yüzden midir bilinmez, düşüncesi karşısındaki kişiye hemen nüfuz ediyordu. "En sevdiğin şiir hangisi?" diye sordum.

"Bir gün okurum belki," dedi muzip bir ifadeyle.

Bu ifadesi ve ses tonu hoşuma gitmişti. Ona güveniyordum ve bir gün okuyacağını biliyordum. Kafamı sallayıp kabul ettim. En sevdiği şiiri onun sesinden dinlemeyi sabırsızlıkla bekleyecektim. Telefon hâlâ bendeydi, çaktırmamaya çalışarak fotoğraflarını çekmeye devam ettim. Fotoğraflanmaya değer gördüğüm şeyleri de çektim tabii, mesela yan yana duran kollarımız gibi. Şarjı bitmesin diye ara verdim bir süre. Hava iyice kararmış ve biraz ürkütücü olmuştu. "Yol çok karanlık ve bizden başka kimse geçmiyor sanki," dedim.

"Çok kullanılmıyor burası artık. O yüzden çok geçen yok," diye açıkladı.

Yola çıkarken en uzun yolu seçtiği geldi aklıma. Gülümsedim memnun bir halde. Onunla en karanlık yolda ilerlemek bile ışıltılıydı. Vites değiştirdiği sırada arabadan bir tıkırtı geldi ve araba gittikçe yavaşlamaya başladı. Biraz endişelenerek kafamı koltuktan kaldırdım. "Bir sorun mu var?"

Derin bir nefes aldı ve bir sorun olduğunu belli edecek şekilde dikleşti. Arabayı sağ tarafa iyice yanaştırdı.

"Benzinimiz mi bitti?" dedim, böyle bir durumda hiç kalmadığım için başka bir tahminim yoktu.

"Hayır. Balatalarla ilgili muhtemelen. Buraya gelirken ses geliyordu zaten."

"Bana şaka yapıyor olabilir misin?" diye sordum bir umutla. 'Şaka yapan birine benziyor muyum?' der gibi bakıp arabadan indi. Ben de kemerimi endişeyle çıkarıp indim arabadan. "Biliyorum şaka yapmıyorsun ama bu kez yapmış olabilirsin diye düşündüm. Çünkü tam hiç araba geçmiyor dediğim sırada bozuluverdi," diyerek onun olduğu tarafa doğru ilerledim.

"Bu, benim şaka yaptığımı değil, senin maşallah dediğinin üç gün yaşadığını gösteriyor," deyip arabanın altına bakmak için çömeldi.

Kafamı iki yana sallayarak karşı çıktım. "Benim nazarım değmez bir kere."

Arabanın altına bakarken homurdandı. "Keşke Artvin'deyken Argun'a söyleseydim."

Belki birileri geçer umuduyla yola bakıyordum ama ne gelen ne de giden vardı. Yakınlarda hiç ışık da gözükmüyordu. "Ne yapacağız?"

"Telefonumu verir misin?" dedi ayağa kalkıp ellerini çırparken.

Cama yaklaşıp içeri uzandım. Telefonu alıp onun yanına geri döndüm. Telefonu aldı ve çatık kaşlarıyla ekranına baktı ilk önce. Elini havaya kaldırıp birkaç adım dolaştı. Telefon çekmiyor olmalıydı.

"Telefon da çekmiyor. İyice korku filmi klişesine bağladık," diye söylenip telefonunu arka cebine koydu. Arabanın arkasına doğru ilerlerken peşinden gittim ben de.

"Ağzından yel alsın," dedim.

"Ağzımdan yel mi alsın? Uzun zamandır bu deyimi kullanan duymamıştım," dedi, sanki şu an bir sorunumuz yokmuş gibi rahat bir halde. Sanırım beni rahatlatmak için strese girmiyordu. "Seri katil olduğunu sanmıyorum. En fazla ayı vardır," diye devam etti.

Biraz korkarak etrafa kulak kesildim. Yaz mevsiminde olduğumuz için ayı varsa uyuyor olamazlardı. Ulaş arabanın camlarını kapatıp anahtarı yanına aldı ve bagajdan reflektörü alıp arabanın birkaç metre arkasına koydu. Arka koltuktan sırt çantasını alıp kapıları kilitledi ve kilitlediğinden emin olmak için kontrol etti.

"Bence sabah olana kadar arabada kalalım, olmaz mı? Etraf çok karanlık. Işık falan da görünmüyor yakınlarda. Arabada oturup birinin geçmesini bekleyebiliriz. Ya gerçekten ayı çıkarsa

karşımıza?"

Dediklerimi ciddiyetle dinledikten sonra aynı ciddiyetle bileğime baktı. "Ayı gelirse koşabilir misin?"

"Komik değil," diye sitem ettim, gerçekten tedirgin olmuştum.

"Biliyorum. Bu yüzden şaka yapmam pek." Elindeki feneri açarak ışığı yüzüme tuttu. Gözlerimi kıstım. "Ayıdan koşarak kurtulamazsın zaten," derken kolunu belime sardı ve feneri yüzümden çekti.

Ayağımın üzerine fazla basmadan, Ulaş'ın da büyük yardımıyla onunla aynı hızda yürümeye çalıştım. "Böyle konuşma. Kötü senaryolar geliyor aklıma. Bir yerinin kanadığını bir daha görmek istemiyorum."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Hep böyle misin?" diye sordu.

"Korkak mı?"

"Hayır. Kendinden çok başkalarını mı düşünürsün hep?"

Genelde öyleydim ama bunu nereden esinlenerek sorduğunu merak ettim. O da bunu anlayıp açıkladı.

"Sanki ayı görürsek tek zarar görecek olan benmişim gibi konuştun. Kendini pek umursuyor gibi değilsin," dedi gözlerime bakarak.

Öyle bir bakıyordu ki ölecek gibi hissettim. Gözlerinden iki el uzanıp sarıldı sanki bana. Gözlerindeki şey şefkatin saf hali gibiydi. O kadar güzel bakıyordu ki gözleri parlıyordu zifiri karanlıkta. "Öyle denebilir sanırım." Zira bana göre normali buydu. Sevdiğin insanlar için daha çok endişelenir ve korkardın.

Ulaş gözlerini birkaç saniye kapatıp derin bir nefes aldı ve ciddi yüz ifadesine geri döndü. Cırcır böceklerinin sesleri duyuluyordu. "Araba neden bozuldu?" diye sordum.

Yolun ilerisine bakarken cevapladı sorumu. "Artvin'e giderken arabayı biraz fazla hızlı kullandım. Balatalarında bir sorun olduğu belliydi zaten ama baktırmadım. Argun bakım zamanının geldiğini söylemişti."

Yaptığı bu dikkatsizlikten dolayı kaşlarım çatıldı. "Ya hızlı giderken yolun ortasında kalsaydın?"

Bir şey demedi. Ne halde geldiğini bildiğim için daha fazla kızamadım. O konuyu açmak istemiyordum. Ulaş yolları ezbere biliyormuş gibi, bizi sola doğru yönlendirip patika bir yola soktu. Biraz ilerleyince loş bir ışık hüzmesi belirdi ağaçların arasında, ileride bir motel gözüktü.

"O korkunç motellerden değildir, değil mi?" diye sordum.

"Meraklı küçük kızlardan olmazsan hayatta kalan tek kişi olabilirsin."

"Tek kişi olmak istemem."

Bu söylediğim onu gülümsetti. Motele girdik. Az önceki tedirginliğime güldüm. Motelin sahibi yaşlı bir çiftti ve seri katile benzemiyorlardı. Ulaş onlara çekiciyle ilgili birkaç soru sordu ve bir oda tuttu.

"Sen geri mi gideceksin?" dedim. Yalnız kalmaktan ve bu saatte dışarıda tek başına o ıssız yerde olmasından endişe etmiştim.

"Çekiciyle birlikte giderim. Araba yapılınca sabah gelir alırım seni," dedi.

İçine sinmemişti ama. Yüzünden belli oluyordu. Beni tek başıma bırakmak istemiyordu. Ben de onu tek başına bırakmak istemiyordum. "Ben de seninle geleyim?" diyerek fikrimi söyledim. Kaşları çatılınca, "Sana nasıl ulaşacağım? Hem hiç uyumadın," dedim bu kez.

Motelin sahibi olan teyze araya girdi. "Sabahları şehre servisimiz var, yavrum. İstersen Mehmet Amca'n arabayı çektirir,

işçilerle konuşup iyice tembihler. Yarın servisle gider alırsınız arabayı. Hem istirahat etmiş olursunuz hem de hanım kızım tek başına kalmamış olur."

Teyzeyi onaylayarak kafamı sallarken Ulaş'a baktım. "Olmaz mı?"

Biraz düşündükten sonra, "Öyle yapalım," dedi.

Mehmet Amca'yla ayarlamaları yaptıktan sonra bir oda daha tuttu. Yan yana olan odalarımıza çıktık. Elimi kaldırıp gülümsedim. "İyi uykular."

Odasının kapısını açarken, "İyi uykular, kız çocuğu," dedi.

Kız çocuğu dediğinde kollarımı ona sarıp sıkıca sarılmamak için kapımın kolunu tuttum. Sadece gülümseyebildim. Odama girdim ve kapıyı kapatır kapatmaz, sağlam olan ayağımı birkaç kez sessizce yere vurdum. Kendimi kıyafetlerimle yatağa bırakmadan önce perdeleri açtım. O kadar güzel bir manzara vardı ki. Mutluluğuma mutluluk katan manzarayla daha çok gülümseyip yatağa uzandım ve manzaraya bakacak şekilde sağıma döndüm. Bu seferki manzaram Ulaş kadar güzel değildi ama hatırı sayılırdı.

Gördüğüm kelebek, ses çıkarmadan ilerlerken bastığım dalın çatırdamasıyla uçup gidince omuzlarımı düşürdüm. Etrafımda uçmaya başladı tekrar. "Bir dakika konuşamaz mıyız? Sadece bir kez yakından bakmak istiyorum sana. Seni buraya kadar takip ettim. Buna hakkım olmalı," deyip onu takip etmeye devam ettim. "Kaybolursam Ulaş sana çok kızar, çünkü suçu sana atacağım." Gökyüzünün o muhteşem maviliğiyle ağaçların yeşilliğinin arasındaki kelebeğe bakarken gülümsedim. Kendi telefonumu genelde fotoğraf çekmek ve şarkı dinlemek için kullanırdım ama telefonum maalesef yoktu ve Ulaş

da telefonunu yanına almıştı. Uçakta dinlemek için kullandığım iPod'umu cebimden çıkarıp rastgele bir şarkı açtım. Kulaklarıma Vampire Weekend'in Step şarkısı dolduğunda gülümseyerek kafamı gökyüzüne kaldırdım, şarkının ritmi ve kelebekle birlikte dönmeye başladım. Ellerim havadaydı. Dans ederken kelebek ve ben müziğe kendimizi kaptırmıştık. Gördüğüm en güzel kelebekti. "Şarkıdan sonra sana bakabilir miyim?" dedim kelebeğe. "Sana zarar vermeyeceğim, kütüphaneci sözü." Kelebek bana yaklaşmak yerine gökyüzüne doğru uzaklaşınca omuzlarım düştü tekrar. "Nereye gidiyorsun? Şarkıyı mı beğenmedin? Hey! Fazla uzaklaşma, Ulaş beni bulamazsa-" Cümlemi bitiremedim, çünkü arkama döndüğümde Ulaş'ı görünce yerimde korkuyla sıçradım. Sol omzunu ağaçlardan birine yaslamış, beni izliyordu. Elimi göğsüme koydum. "Ödümü kopardın." Az önce söylediklerimin ne kadarını duyduğunu merak ederek utandım. Bileğime çok yük vermemeye çalışarak ona ilerledim. "Şey... hava çok güzeldi ve belki uyuyorsundur diye seni rahatsız etmek istemedim," dedim neden ondan habersiz dışarı çıktığımı açıklamak için. O sırada ayağım yerdeki bir dala takılınca öne doğru tökezledim. Tam düşecekken Ulaş beni sıkıca tuttu. Çatık kaşlarına aldırmadan mahcupça gülümsedim. "Günaydın."

Ayakta durabildiğimden emin olunca bir iki adım geri çekildi. "Yakışmış," derken saçlarıma bakıyordu.

Saçıma bağladığım şeyi hatırlayınca gülümsemem genişledi. "Ayşe Teyze verdi. Çok tatlı bir kadın. Bu sabah aşağı indim. Kahvaltı olup olmadığını soracaktım ki, bir kızın Ayşe Teyze'yle kavga ettiğini gördüm. Çok terbiyesiz bir kızdı. Ayşe Teyze çay koyarken eli titrediği için çay tabağına biraz dökülmüş sanırım. Kız öyle şeyler söyledi ki, ağzına bir tane vurmak istedim. Hayatımda belki de ilk kez birine vurmak istedim. Çok sinirlendim. Simge'ye veya Burcu'ya bile bu kadar sinirlenmemiştim.

Ona vurmadım ama karışmadan da edemedim. Biraz atıştık. Kız utandı kendinden. Yani umarım utanmıştır, çünkü utanmalı. Ayşe Teyze, benim dün geceki kız olduğumu hatırladı hemen. Teşekkür etti. Sonra ona yardım ettim biraz. Çok şirin tavukları ve inekleri var. İneği elimi bile yaladı," deyip, ineğin yaladığı elimi göstererek güldüm. "Taze gül reçeli yapmıştı, biraz yedim ama seninle kahvaltı yapmak için sadece bir dilim ekmek yedim. Çok güzeldi gerçekten. Hayatımda yediğim en güzel reçeldi. Bütün yemekleri Ayşe Teyze yapıyor, kullandığı malzemeleri de kendi yetiştiriyormuş." Başımı gösterdim. "Bu yazmayı bana hediye etti. Genç kızlar saçlarına bağlıyor, sen de öyle yaparsın dedi. Ben de elimden geldiğince yapmaya çalıştım. Pek beceremedim ama saçımda duruyor." Ulaş söylediğimi her kelimeyi dikkatle dinliyordu. O öylece beni izlerken çok konuştuğumu fark ettim. "Çok konuştum değil mi?" dedim mahcupça.

Parmağını uzatıp yanağımdaki bir şeyi sildi ve dudaklarına götürdü. "Gül reçeli güzelmiş," dedi.

Ölmek üzereydim. Anın verdiği şaşkınlık ve kalp ritmimin bozukluğuyla sendeleyince kolumdan tutup beni olduğum yere sabitledi. Tutuşu belli belirsizdi, parmak uçlarının bileğime hafiften değdiğini hissediyordum sadece. Yutkundum. Gözlerini gözlerime dikmiş, çok güzel bir şeye bakıyormuş gibi bakıyordu.

"Olduğun yere aitmiş gibi duruyorsun hep. Yakışacağın yeri biliyorsun," dedi. Sesi fısıltı şeklinde çıkmıştı. Sanki bir sır veriyor gibiydi. Bunları söylerken kâküllerimi düzeltti. "Benimle o kadar meşgulsün ki, kendinin farkında dahi değilsin." Parmaklarının tersiyle, tişörtümün kolumu açıkta bıraktığı kısmı yukarıdan parmak uçlarıma kadar okşadı ve eli, elimin tam yanında durdu. Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. "Kahvaltı yapalım," dedi ardından. Bana doğru eğildi ve kolunu belime sardı.

Onun yardımıyla yürürken nefesimi tutmuştum, kalbim kulaklarımın arkasında atıyordu sanki. Her bir atışını duyuyordum. Acaba o da duyuyor mu diye merak ettim.

Kahvaltı yapacağımız masaya geldiğimizde beni oturttu ve lavaboya gitti. Gözden kaybolduğunda hemen kalkıp lobiye gittim, çıkışımızı yaptırdım ve hesabı kredi kartımla ödedim. Yolda yemek için elma, evde yemek için de reçel aldım. Aldığım şeyleri giderken almak üzere lobiye bırakıp masaya geri döndüm. Ulaş geldiğinde kahvaltımıza başladık. Ekmeğe gül reçeli sürüp ona uzattım. Reçeli çok sevmediği ortadaydı ama beni kırmayıp bir ısırık aldı. Gerisini ben yedim. Ulaş tam bir peynir, zeytin ve çay adamıydı. Bir sürü zeytin yemiş, benim de en az yedi tane yemem konusunda öneride bulunmuştu. Ben de onu kırmamıştım haliyle.

Muhteşem bir kahvaltıdan sonra Ayşe Teyze ve Mehmet Amca'yla vedalaştık. Vedalardan her zaman nefret ederdim. Ulaş, Mehmet Amca'dan yol tarifi alırken, servise bineceğimi söyleyip motelden çıktım. Attığı şüphe dolu bakışın farkındaydım. Servise binip cam kenarına oturdum, lobiyi görebiliyordum. Ayşe Teyze bir şeyler söyleyip poşetleri Ulaş'ın eline tutuşturdu. Ulaş servise doğru gelirken gülümsüyordum. Yanıma oturduğunda kaşları çatılmıştı. "Her zaman erkekler hesap ödemez. Asma suratını," deyip poşeti açmak istedim ama izin vermedi. Ona somurtup camdan dışarı baktım ve Mehmet Amca'yla Ayşe Teyze'ye gülümseyerek el salladım.

Argun'un arabasını tamirciden sapasağlam alıp yolumuza devam ettik. Eskişehir'i geçerken hiç durmasak da Bursa'da onu durdurup yol kenarından şeftali aldım. Kucağımdaki poşetle beraber sevinçle arabaya döndüm. Ulaş da arabaya binince, "Bir çeşme bulmalıyız," dedim. Ayşe Teyze'nin verdiği bıçakla bir elma soydum ve bir dilimini Ulaş'a uzattım. "Yolda giderken seni besleyebilirim ama şeftalileri yıkamamız lazım."

Elma diliminden bir ısırık alıp geri kalanını elimden aldı.

Gördüğümüz ilk çeşmede durduk. Arabadan inip şeftalileri yıkadım. Biraz su içip saçlarımı ve ensemi ıslattım. Hava çok sıcaktı. Ulaş öylece dikilmiş, bir eli cebinde, diğer eliyle sigara içiyor, bir yandan da beni izliyordu. Avucuma biraz su doldurup ona attım. Önce kaşları çatıldı. Ardından sigara tuttuğu eline su geldiği için sigarası sönmüş mü diye kontrol etti. Daha sonra sigarayı dudaklarına yaklaştırıp bana doğru ilerlemeye başladı. Biraz tedirgin olarak birkaç adım geriledim. "Kızdın mı?"

Sorumu es geçerek çeşmeye eğildi ve avucuna aldığı suyu bana attı. Bunu o kadar dümdüz yapmıştı ki, su atmasına değil, atma şekline gülmeye başladım. Gülmeye devam ederken ona yaklaştım rahatlıkla. "En azından kızmadığında biraz gülümseyebilirsin."

Yarım ağızla gülümseyip omuz silkti. "Mizacım böyle."

"Bunun mizacın olduğunu sanmıyorum. Seni daha önce gülerken görmüştüm. Sadece gülmek için kendine izin vermen gerek," dedim ve konu malum konuya gelmeden devam ettim. "Ama bir yandan da haklısın, şakaların komik değil."

Alaylı bir gülümseme yerleşti yüzüne. "Şaka yapmakta hiç iddialı olmadım."

"Şaka yapmayan birine göre iddialı bir gülümsemen var," diye mırıldandım gülümsemesine bakarken. Ardından bunu fısıltı şeklinde değil, normal konuşma sesimle söylediğimi fark ettim. Bakışlarımı yere çevirip sağ kaşımın üzerini kaşıdım. Parmaklarım kâküllerimde dolaşırken yerdeki taşlarla ilgilendim biraz. Sigarasını bitirip çeşmeye yöneldi tekrar. Ben de onu izlemeye koyuldum yine. Su içip saçlarını geriye yatırdı ve yüzünü yıkadı. O kadar güzel görünüyordu ki, tüm güzel şeyler gibi bu an da uzun sürmedi. Arabaya geri döndük.

Aniden öne doğru savrulunca gözlerimi açtım. Ulaş frene basmış olmalıydı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Akşam olmak üzereydi. Uyuyakalmıştım. "Neredeyiz?" diye sorduğumda köprüden geçtiğimizi fark ettim. Sorumu kendim cevapladım. "İstanbul!"

Kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Korktum."

"Çok mu yüksek sesle söyledim?"

Kafamı iki yana sallayıp, somurtarak koltuğumda doğruldum. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Hayır. İstanbul'a geldiğimiz için korktum. Yol o kadar da uzun değilmiş," deyip köprünün ardındaki denize baktım. Ne demek istediğimi anlamıştı. Anlamaması mümkün değildi zaten. Hiçbir şey konuşmamıştık ve benden yine kaçmasından korkuyordum. Keşke geri dönseydi. Mesela Kars'a gidebilirdik. En uzak yoldan. Bir şey söylemeyince yüzüne baktım. Yola bakıyordu. Daha fazla canını sıkmak istemediğim için konuşacak bir konu bulmaya çalıştım. Elindeki kahve bardağına baktım. "Ne içiyorsun?"

Bana uzattı. Karton bardağı alıp kapağındaki küçük boşluktan içeri baktım önce. Koyu bir sıvıydı. Ardından kokladım. Saf kahve kokuyordu. Tadını sevmeyeceğimi bilsem de nasıl kahve içtiğini merak ettiğimden bir yudum aldım. Beklediğimden daha acı bir tatla yüzümü ekşitip bardağı ona geri uzattım. Bardağı alırken yüz ifademe bakınca keyfi biraz olsun yerine gelmiş gibiydi.

"Zehir gibiymiş," dedim.

"Şekeri sevdiğin için sana acı geliyor."

Ağzımdaki tattan kurtulabilmek için bir elma aldım poşetten.

"Korkmana gerek yok... Gitmeyeceğim."

Sesi beni rahatlatmak ister gibi yumuşak ve sakin çıkmıştı.

Gözlerine bakmaya çalıştım. Kısa bir süreliğine gözlerini bana çevirdi. O kısa sürede bir şey söylemedi ama söylediklerine inanmamı sağladı. Gözlerime bakmasa bile inanırdım ama bakmıştı. Bu, güvende hissettirmişti.

"Bir dahaki gidişimde sen de benimle gelirsin. Babaannem ve dedem oradayken gideriz," derken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Çok severler seni."

Gülümsedim elimde olmadan. Biraz da utanmıştım onlarla tanışacak olmanın heyecanıyla. "Çok isterim, mutlaka gidelim. Ben de onları severim," dedim heyecanla.

Kafasını salladı. "Gidelim."

Ellerimi yanaklarıma koyup kızarıklıklarını kapatmaya çalışırken gülümsemem gitgide genişlemişti. Artık evimize gelmiş olmaktan korkmuyordum, çünkü biliyordum ki Ulaş gitmeyecekti. Ona sarılıp saçlarına öpücükler bırakmak istiyordum.

Ulaş, Argun'un garajına getirmişti bizi. Buraya ilk defa geliyordum. Garajdan çok bir atölyeydi ama içinde araba olduğu için garaj terimi uygun duruyordu. İçeride, bizim geldiğimiz araba haricinde üç araba daha vardı. Biri, Ulaş'ı araba kullanırken gördüğüm ilk arabaydı; mat siyah Porsche. Diğerleri de Argun'un ikinci arabası olan spor bir Audi ve son olarak Argun'un şu an altında bir şeyler yaptığı Kutay'ın arabasıydı. Ulaş, Kutay'ın arabasının kaportasına kapı çalar gibi vurduğunda, Argun üzerinde yattığı tekerlekli düzenekle arabanın altından kolayca çıktı. Ulaş'ı görünce mutlu olmuştu. Ulaş elini uzatıp kalkmasına yardım etti. Birbirlerine sarılırlarken gülümseyerek onları izledim.

Argun bana döndü. "Selam."

"Selam," dedim.

Selamlaşma faslı bittiği an Argun araba konusunda Ulaş'a kızmaya başladı. Onlar arabanın yanına giderken ben de etrafa

bakındım. Aslında Ulaş'ın olan ama hiç kullanmadığı arabasıyla, Argun'un muhtemelen yarışlarda kullandığı Audi arasında bir sürü arabaları inceledim. Argun yarışmayı özlüyor muydu, merak ediyordum. Arabaları çok sevdiği ve onlardan anladığı belli oluyordu. Ben arabaların yumuşak dokusunu okşarken, Argun fazla hızlı gittiği için Ulaş'a kızıyordu. Araba kazası konusunda oldukça hassastı haklı olarak. Ulaş yiyecek bir şeyler almak için gittiğinde gezi turunu henüz yeni bitirmiştim. Argun arabanın yanından ayrılıp yanıma geldi. "Garajın çok güzelmiş," dedim.

Gururla gülümsedi. "Zamanında yarışlardan çok kazandım."

Onu yarışırken hayal etmeye çalıştım. Daha önce hiç gerçek bir araba yarışı izlememiştim. "Özlüyor musun yarışmayı?"

Yarıştığı araba olarak tahmin ettiğim arabaya yaslanıp kaputuna birkaç kez vurdu. "Özlüyorum tabii."

"Bu arabayla mı yarışıyordun?"

Kafasını iki yana salladı gülümseyerek. "Pek sayılmaz. Bununla hiç yarışamadım. Son yarışımdan önceki yarıştan kazandığım para vardı. Kullanmadığım bir arabayı da satıp, tüm paramı birleştirip bunu almıştım. Sonra kaza yaptım." Hüzünlü bakışlarımı görünce sesli bir şekilde güldü. "Öyle bakma, geçti gitti. Dert etme," diyerek arabasını okşadı. "Araba kullanmayı biliyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır."

"Dünyadaki en zevkli şeylerden birini kaçırıyorsun. Trafikte kullanmaktan bahsetmiyorum tabii," deyip bu kez dişlerini gösterecek şekilde güldü.

Dişleri çok güzeldi ve gülünce yanağında hafif bir gamze oluşuyordu. Yeşille bal rengi arası gözleri olduğunu fark ettim. O an Argun'la gerçekten yakın arkadaş olabileceğimizi hissettim bir kez daha. İyi bir dinleyici ve akıl vericiydi. Kutay kadar eğlenceli biri değildi ama sıkıcı ve somurtkan da değildi. Her

şeyi kararında yapıyor gibi bir hali vardı. Bu yüzden Ulaş'ı anım satıyordu bana sanırım.

"Sen öyle diyorsan eminim öyledir," dedim.

Gülümseyerek Ulaş'ın arabasını işaret etti. "Şu arabayı Ulaş'a kabul ettirebilirsen, araban olduğunda tüm sorunlarıyla ilgileneceğime dair söz veriyorum."

Ulaş'ın arabasına baktım. "Neden kabul etmiyor?"

Omuz silkti. "Yorum yok."

"Arabayı ona kim aldı peki?"

"Yorum yok."

"Hiç yardımcı olmuyorsun ama sanırım bir tahminim var," dedim. Muhtemelen babası aldığı için istemiyordu bu arabayı. Ulaş'ın çok katı olduğu durumlar genellikle babasıyla ilgili oluyordu.

"Bir Ulaş'ın olsun istiyorsan istikrarlı olmalısın," dedi ve ellerini sildiği bezi omzuna attı.

O sırada Ulaş içeri girdi. Kendimize güzel bir sofra hazırladık. Dürümlerimizi yerken arabalar hakkında kısa bir süre konuştular. Ulaş da arabalara ve terimlere en az Argun kadar hâkimdi ve bu konudan ciddi anlamda zevk alıyorlardı. Arabaları sevdiğini daha önce fark etmemiştim. Arkamdaki o güzel araba onundu ama kullanmıyordu bile. Derinden bir acı hissettim. Onu ne kadar seversem seveyim az gelecekmiş gibi hissediyordum böyle anlarda. Ona sarılıp tüm acılarını dindirmek istiyordum ama yapamıyordum.

Kısa bir araba muhabbetinden sonra, benim de konuşabileceğim konular konuşmaya özen gösterdiler. Bu tutumları gülümsetti beni. Argun komik tarafını da ortaya çıkarmıştı. Zekice espriler yapabiliyordu ve bu özelliğini sadece rahat hissettiğinde ortaya çıkardığını fark etmiştim. Kendi mekânında, en yakın arkadaşlarından biriyleydi. Samimi bir ortamdı ve artık onun için yabancı değildim.

Argun kendi babasının arabasını nasıl kaçırdıklarıyla ilgili komik bir anılarını anlatırken, Ulaş da gülümseyerek olayın anlatımına yorum yapıyordu. Arabayı kaçırırken yaptıkları hataları ciddi bir tavırla tartışırlarken gülerek onları dinliyordum. Hayatımdaki en güzel günlerden ikisini geçirdiğimin bilinciyle gülümsedim daha çok. İçim içime sığmıyordu sanki. Gün hiç bitmesin istiyordum. Güzel şeylerin bağımlılık yapma özelliği vardı.

Argun hiç yarışamadığı arabasıyla bizi eve götürürken hava epeyce kararmıştı ve uzun zamandan sonra huzurla gökyüzünü izledim. Eve geldiğimizde üzüldüm biraz. Birlikte apartmana girdik. Argun iyi akşamlar dileyip eve girdi. Kapının önünde Ulaş'la kaldık. Ondan ayrılmak istemiyordum. Kendi evine girdikten sonra o ulaşılmaz adam geri gelecekmiş gibi hissediyordum. "Eve girince hemen uyu. Çok yoruldun," dedim. Kafasını sallayıp yüzünü ovuşturdu. Bunu yaparken ne diyeceğini bilemeyen bir adam gördüm. Bu yüzden zorluk çıkarmamak adına iyi akşamlar diledim. Onu anladığım için minnetle baktı. O konuşmadığı zamanlarda onu anlamayı seviyordum.

Kâküllerime dokundu. "İyi akşamlar," dedi.

Kitap okurken bazı kısımlarda aklıma araba yolculuğumuz geliyordu. Elma Şekeri'nin tüylerini okşarken iç çektim. "Ya bir kelebeksem ve rüya görüyorsam ne olurdu?" diye kendi kendime sordum. Elma Şekeri parlak mavi gözlerini bana dikti. Çenesinin altını okşadım. "Uyanınca Ulaş yine bir ateş olurdu muhtemelen ve ben de muhtemelen yine ona uçardım. Değil mi?" deyip gülümsedim.

O sırada kapım çaldı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bundan sonra kapı her çaldığında böyle çarpacaksa çekeceğim vardı. Elma Şekeri'ni kucaklayıp kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda

karşımda Esra vardı. Yüzümde hemen bir gülümseme oluştu. "Selam!" dedim neşeyle.

Elma Şekeri'ne dikkat ederek boynuma atladı. "Selam, selam!" İçeri girdi. Elinde eşyalarım ve telefonum vardı.

"Elma Şekeri'ne baktığın için teşekkür ederim," dedim.

Birlikte salona ilerlerken omuz silkti. "Benim için bir zevkti," deyip Elma Şekeri'ni okşadı ve bana baktı heyecanla. "Ulaş tüm fotoğrafları sana gönderdiğini söyledi." Daha şiddetli bir heyecanla ekledi. "Birlikte fotoğrafınız var mı?"

Onun heyecanı bana bulaşmış bir şekilde heyecanla gülümsedim. "Onun gibi bir şey. İsteyerek çektirdi sayılmaz. Daha çok ben çektim."

Kolumdan tuttu ve aynı koltuğa karşılıklı oturduk. "Anlat hemen. Neler yaptınız? Yol nasıldı? Konuştunuz mu hiç?"

Tüm soruları müthiş bir heyecanla sormuştu. Gülümsemeden edemedim. "Çay koyayım mı?" diye sordum.

Şiddetle reddetti. "Hayır, sadece anlat," dedi ve tüm dikkati ve heyecanıyla kulak kesildi.

Kısaca anlattım her şeyi. Gözlerinden temel anlamda kalp çıkararak dinledi ve yastıklarımdan birini sıkmaktan dümdüz etti. "Yeşil gözlü olduğumu söyledi. Bunun bir anlamı var mı sence?" dedim.

Dalgın bir şekilde koltuğa bakarken dudağıyla oynuyor ve kafasını sallıyordu. "Bir yerden tanıdık geliyor. Sanki bu muhabbeti biliyorum ama hatırlayamıyorum."

"Hatırlaman gerek, bence önemli bir şey."

Kafasını salladı. "Biliyorum, biliyorum, hatırlayacağım şimdi, bir dakika ver bana."

Gülümsedim. "Tatlı bir şeyler getireyim."

Mutfağa gidip buzdolabından iki kutu dondurma, çekme-

ceden iki kaşık aldım ve çabucak geri döndüm. Kutulardan birini alıp hemen açtı ve dolu bir kaşığı ağzına soktu. Kaşığı ağzında bekletirken hâlâ hatırlamaya çalışıyordu. Bir anda heyecanla bana döndü. "Hatırladım! Lisedeydik. Argun'un gözlerinden bahsediyorduk yeşil mi, ela mı diye. Ulaş tuhaf bir şekilde yeşilden hoşlanmıyor, gözler hariç. Çünkü o gün yeşili sadece gözde sevdiğinden bahsetmişti. Bu yüzden bir kadına âşık olursa, o kadının yeşil gözlü olma olasılığının çok yüksek olduğu ya da kadına yeşil gözlü olduğu için âşık olma olasılığının yüksek olduğuyla ilgili karmaşık bir şeyler söylemişti. Birebir aynı kelimeleri kullandı diyemem ama temelde bu gerçek yatıyordu. Hatta Kutay, Ulaş'ın yeşil gözlü bir kadın tanımadığıyla ilgili dalga geçmişti o zaman. Bir de Aslı'nın mavi gözlü oluşuyla."

Kalbim hızlı hızlı attı o bunları söylerken. Her kelimesi kalbimin ritmine ritim katmıştı. Artık nefes alamıyor gibiydim. Esra sırıtarak neşeyle bana bakıyordu.

"Sana gözlerin o kadar yeşil ki demiş. Senin gözlerini çok seviyor, hayatının aşkı olduğunu düşünüyor bile diyebiliriz!" diye çığlık attı.

İnanamayarak burukça gülümsedim. "Kahverengi gözlerimi yeşil görecek kadar çok seviyor mudur beni?"

Gülümseyerek elimi tuttu. "Seni o kadar seviyor ki, seni tamamen yeşil bile görüyor olabilir. Seni sevdiğine inanıyorum. Tamam, soğuk biri ama sana herkese baktığı gibi bakmadığına yemin edebilirim."

Kollarımı ona sardım. "İyi ki varsın. Gerçekten. Teşekkür ederim."

Benden ayrılıp yanaklarımı sıktı. "Herkes senin gibi kıymetimi bilse keşke," dedi buruk bir şekilde.

Kaşlarımı çattım. Bir şeyler olmuş olmalıydı ben yokken. Canı sıkılmış gibiydi. "Kötü bir şey mi oldu?"

Omuz silkip sıkıntıyla nefes verdi. "Yok, aslında kötü değil. Olmasını beklediğim bir şeydi ama canımı sıkmadı da diyemem."

"Anlatsana."

"Balo günü akşama doğru hava bayağı kötü oldu. Tabii sen de o gün kötüydün, havayı ya da Burcu'yla baloya gideceğim için yanına gelemediğimi hatırlamıyor olabilirsin. Neyse, Burcuların evinde onun hazırlanmasını bekliyordum. Ulaş'ı görüp görmediğimi sordu. Kiminle randevusu olduğunu merak ediyordu. Ben de seninle olduğunu söyledim dürüstçe. Kötü havalarda Burcu daha çekilmez bir hal alabiliyor. Doğru söyleyip söylemediğimi sordu. Doğru olduğunu söyledim. O etmeden önce Ulaş'a balo için teklifte bulunup bulunmadığını sordu. Teklif falan etmediğini söyledim. Kabullenemedi durumu. Senin teklif ettiğini, bunu herkesten sakladığını iddia etti. Bunu hem kendine hem sana hem de Ulaş'a yapmasına dayanamadım. Ulaş'ın sana âşık olduğunu ve artık bunu kabullenmesi gerektiğini söyledim. Ulaş sana hiçbir zaman o gözle bakmadı dedim."

"O ne dedi peki? Kalbini mi kırdı?"

"O hep bencil biriydi. En kötü zamanlarında ben yanında oldum. Ama o, ev arkadaşlarımla veya Bahadır'la olan sorunlarımda beni hep geçiştirip durdu. Hiç şöyle oturup karşılıklı dertleştiğimizi hatırlamıyorum. Konu hep o olurdu. Beni en son ne zaman teselli ettiğini hatırlamıyorum bile. Sanırım lisede, sınav sonucumla falan ilgiliydi. Onun hayatındaki rolüm sadece dinlemekten ibaret. İhtiyacı olduğunda orada olacak kişiyim yani."

Kaşlarımı çattım. "Bu, çok bencilce ama."

"Biliyorum..."

"Ona daha önce neden söylemedin?"

"Çünkü onun için üzülüyordum. Aslı'yla çok yakın arkadaş-

lardı ve aynı kişiyi seviyorlardı. Ulaş Aslı'yla sevgili olduğunda Burcu tek başına kaldı. Ona yardım etmek istedim. Arkadaşlığımız öyle başlamıştı zaten. Yani ben başından beri onların arkadaş grubunda değildim. Neyse işte, iyi bir arkadaş onun hoşuna gidecek şeyleri değil, gerçekleri söyleyendir, değil mi? En azından bence öyle. Ulaş konusunda artık durmasını her zaman söylüyordum ama bu kadar net değildim. Zaten kırılıyordu, bir de üstüne ben kırmak istemiyordum. Zaman geçip daha da güzelleşince şansının artmış olabileceğini düşünmeye başladı. Olayın güzellik olmadığını anlamak istemedi bir türlü."

Anlayışla kafamı salladım. Üzgün görünüyordu. Derin bir nefes alıp devam etti.

"Senin aramızı bozduğunu söyledi. Daha fazla kendimi tutamadım. Benim de sabrımın sonu var sonuçta. Aramızı bozan kişi oydu ve her zaman başkalarını suçluyordu. Ben de seni savundum. Seninle arkadaşlığımız yeni başlamış olabilir ama seninle daha çok zaman geçiyorum. Seninle daha çok konuşuyorum. Çünkü Burcu'yla hiçbir zaman gerçek anlamda arkadaş olamadık. En azından o, benim gerçek arkadaşım olamadı. Ama beni suçladı. Yine. Bir sürü kötü şey söyledi. Çok sinirlendim. Sinirlenince ağlarım bazen. Ağladım ve ben de kötü şeyler söyledim. Bencil olduğunu ve kötü bir arkadaş olduğunu falan. Bir daha da konuşmadık o günden beri. Söylediklerimde haklıydım ama onun bana yaptığını yaptım. Ondan farkım kalmadı."

Yüzüne dikkatle baktım. Gerçekten de pişman olmuş gibi görünüyordu. "Kötü hissediyorsan eğer doğru yapmamışsın demektir. Arayıp, söylediklerin için özür dileyebilirsin," dedim.

Yanağımı sıktı. "Mesaj attım bile ama geri dönmedi. Geri dönmesini de beklemiyorum zaten. Tam onluk bir hareket. Bu yüzden içim biraz daha rahat."

"Herkes sinirlenince kötü şeyler söyler."

"Sen söylemiyorsundur."

Gülümsedim. "Bir de Ulaş'a sor."

Neşesi yerine gelmişti tekrar. Güldü. "Gerçekten mi?"

Kafamı salladım. "Sinirlenince kişiliğimin değiştiğini söylüyor."

"O diyorsa haklıdır," deyip omuz silkti ve devam etti. "Ama rahatladım sanırım. Seninle konuşmak iyi geldi."

Mahcupça elini sıktım. "En azından senin için bunu yapabiliyorum."

Gülümseyerek bana daha çok yaklaştı. Heyecanı tekrar geri gelmişti. "Neler çektiğini göstersene," diyerek telefonumu işaret etti.

Onu da fotoğraf çekmeye ve çektirmeye karşı bir merakı vardı. İkimizin arasında kalan telefonumu aldım, aynı heyecanla fotoğraflara bakmaya başladık. Esra etrafı çektiğim fotoğraflarda mırıltılar çıkardı. Sıra Ulaş'a ve bana geldiğinde dikkatini daha çok verdi ve saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok iyi çıkmış, pis çocuk," dedi.

Gülümsedim. "Çok güzel biri zaten."

"Hep öyle gelir insana. Bana sorsan Bahadır'ı kimselere değişmem."

Bu görüşüne katılıyordum. Ulaş'ın gittikçe güzelleştiğini düşünmem veya gittikçe babama benzediğini düşünüyor olmam bu yüzdendi... Ulaş'la kollarımızın yan yana olduğu, ikimizin de biraz saçlarımızın, biraz da yanaklarımızın göründüğü fotoğrafa bakarken kesik bir nefes aldı.

"Ama bu çok güzel. Bayıldım. O kadar güzelsiniz ki. Omuzlarınızın hizası bile ne kadar uyumlu bir çift olduğunuzu gösteriyor resmen."

Omuz hizalarımıza bakıp gülümsedim. Ardından ikimizi çektiğim diğer birkaç fotoğrafa daha baktı.

"Cidden liseli âşıklar gibisiniz."

"Ben zaten liseliyim," dedim gülerek.

"Ay pardon, doğru," diyerek kahkaha attı. "Ama artık liseli sayılmazsın. Hem Ulaş'a ne demeli? Kazık kadar adam." Göz kırptı. "Instagrama atsana bunlardan birini."

"Hangi sıfatla atacağım ki? Hem ayıp olur. Ona da sormam gerekir."

"Sevgili olduğunuzda atarsın o zaman. Çok güzeller."

Utançla gülümsedim. Esra fotoğrafların üzerinde düzenleme yaparken dondurmamı yemeye devam ettim. Bir süre geçmişti ki, Ulaş'ın yeni bir gönderi paylaştığına dair bir bildirim geldi telefonuma. Kaşık ağzımda duraksadım nefesimi tutarak. Onun çok güzel çıktığı fotoğraflardan birini atmış olmazdı umarım. Onu benim gördüğüm gözle görmelerini istemiyordum.

Esra heyecanla gözlerini bana çevirdi. "Fotoğrafınızı paylaşmış olabilir mi?"

Bu düşünceyle midemde tuhaf bir şeyler hissettim. "Yapar mı öyle bir şey?"

Omuz silkti. "Ulaş'ın ne yapabileceğini sadece Ulaş bilebilir. Bir de yakın arkadaşları. Sonuçta ben kankası değilim."

Bu söylediğine gülsem de karnım ağrımaya başlamıştı. Nefesimizi tutarak, heyecanla bildirime tıkladık birlikte. Ekranda ilk önce uygulama açıldı, ardından gönderi. İkimiz de nefesimizi hâlâ tutuyorduk. Onu çektiğim fotoğraflardan biriydi. Bana bakarken çekmiştim. Elinde çay bardağı, alnına bir tutam saç düşmüş, yorgun ama çok güzel bakıyordu. Sevecendi. Kalbim, onu görmenin verdiği mutluluk ve onu böyle gören diğer insanların varlığının bilinciyle çarptı göğüs kafesime. Bir yandan onu böyle kimse görmesin istiyordum, bir yandan da böyle bir şeyi herkesin görmesi gerektiğini düşünüyordum.

Fotoğrafın altına 'Küllenen yürekler utansın...' notunu düş-

müştü. Okurken dudaklarımda bir gülümseme oluştu. Sanki fotoğrafın içinden bana bakıyor ve yine o şiiri okuyor gibiydi. Gözlerim hâlâ yeşil gibiydi.

"Küllenen yürekler utansın... Bu ne demek?" diye sordu Esra.

"Bana okuduğu şiir..." dedim sanki kendimde değilmiş gibi. Hâlâ fotoğrafa bakıyordum.

#6. Etrafımda Ol... Her zaman.

"Sevdiğim şarkıyla akran olman, sanki seni bana o zamanlardan beri anlatmak istemiş de ben anlamını henüz kavrayabilmişim, değerini henüz bilebilmişim gibi hissettiriyor şimdi..."

Filiz Puluç

Sabah kalktığımda yeni bir günün vermiş olduğu heyecan ve biraz tedirginlik vardı üzerimde. Ulaş artık benden kaçmıyordu, bu yüzden her gün artık yeni bir getiri demekti benim için. Tedirginliğim de Ulaş'ın benden uzak durma ihtimali içindi.

Rutinlerimi gerçekleştirdikten sonra, canım kahvaltı yapmak istemedi. Elma Şekeri'ne mamasını ve suyunu verip biraz

sevdikten sonra üzerimi giymeye koyuldum. Beyaz, bol bir tişört ve açık mavi bir kot giydim. Saçlarımı topuz yaptım.

Duyduğum korna sesiyle camdan dışarı baktım. Eren beni almaya gelecekti. Ona gelme diyemezdim ve Ulaş'a bununla ilgili bilgi verip vermemekte kararsız kalmıştım. Sonuçta bir ilişiğimiz yoktu birbirimizle. Ona karşı nasıl davranmalıydım bilmiyordum ama bir taktik geliştirmiştim kendimce; benimle konuştuğunda konuşacak, konuşmadığında onu rahat bırakacaktım.

Elma Şekeri'ni öptüm ve evden çıktım. Aşağı inip ağır kapıyı kendi çabamla açtım. Eren'in arabasına bindim. "Günaydın," dedim koltuğa oturunca.

Güneş gözlüğünü kaldırıp saçlarının üzerine bıraktı gülümseyerek. "Günaydın." Yolu kontrol edip yola koyuldu. Ana yola çıkana kadar evleri inceledim. "Anlat bakalım," dedi.

Ona döndüm, yola bakıyordu ama dikkati bendeydi. Omuz silktim yavaşça. "Pek bir şey yok. Sadece birazcık daha yakınız sanırım. O konu hakkında konuşmadık."

Anlayışla kafasını salladı. "Daha önce de dediğim gibi, kolay bir durum değil." Kırmızı ışıkta durup bana baktı. "Sevdiğin birinin gözlerine baka baka ondan uzak durmak zor bir şey. Hele de böyle bir gerçek varsa omuzlarında. Üstesinden yine de iyi geliyorsunuz."

Onu onaylar anlamda kafamı sallarken burukça gülümsedim. Yeşil ışık yandı. Yola tekrar baktığında sıkıntıyla nefes verdim. "Ona senin kim olduğunu nasıl anlatacağımı da bilmiyorum. Onu daha da üzecek bu olay."

Kafasını salladı. "Bazen bir şeylerin üst üste gelmesi daha iyidir. Aynı anda iyileşir yaralar. Tamamen iyileştikten sonra aynı yarayı deşmek daha can sıkıcı olacaktır. Ona yalan söyleyemezsin."

Haklıydı. Tam bitti derken başka bir dert açmak yerine, tüm dertleri bir arada ele almak belki de daha mantıklı olabilirdi. Hem ona yalan söyleyemez ve daha fazla saklayamazdım. "Eğer konuşmaya karar verirse, elimden geldiğince onu incitmemeye çalışarak senin kim olduğunu söyleyeceğim. Ondan bir şey daha saklamak istemiyorum."

Gülümsedi. Elini uzatıp tepeme koydu ve saçlarımı okşadı. "Çok olgunsun. Seninle gurur duyuyorum."

Bu hareketi beni gülümsetse de elini itip saçımı düzelttim. Can Kırığı'nın otopark kısmına arabasını park etti. Kapımı açıp arabadan indim. Koltuk değneklerimi artık kullanmayı düşünmüyordum. Bileğim daha iyiydi. Yavaş adımlarla, eskisine göre daha az topallayarak içeri girdim. Eren de arkamdan geliyordu.

Can Abi beni görünce kaşlarını çattı. "Umarım müşteri olarak buradasındır."

Topalladığım halde işe geldiğim için kızmıştı. Şirince gülümsedim. "Mutfakta çalışabilirim. Bulaşık için mesela."

"Hayır."

Omuzlarım düştü. Ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Ama... Ama... Lütfen?" dedim ama kararında ısrarcı bir tavır sergileyince, o sırada yanımızdan geçen Bahadır'a baktım 'yardım et' der gibi.

"Baristamıza çırak lazım değil mi sence de abi? Biz çok itibar gören, çok özel bir kafeyiz neticede. Çok talep oluyor. Bir çırak iyi olurdu," dedi Bahadır ve bana sırıtarak göz kırptı.

Can Abi'yle bakıştıklarında gözlerimi baristanın olması gereken yere, kasaya çevirdim. Ulaş'ın orada olduğunu görünce şaşırdım. Geçici olarak baristalık yapacaktı, neden hâlâ oradaydı? Ben bunu düşünürken, Ulaş çatık kaşlarını Bahadır'dan çekip bana yöneltti. Neden kızmıştı? Çalışıyorum diye mi, yoksa onun yanında çalışacağım diye mi? Yoksa yine aramız soğuk

muydu? Omuzlarım düştü bu bakışlar karşısında. "Ben eve gideyim," diye mırıldanarak geriye doğru bir adım attım.

Can Abi karşı çıktı hemen. "Her ne kadar abartmayı sevmese de Bahadır haklı. Çırağa çok ihtiyacımız var," dedikten sonra, konuşmama fırsat vermeden omuzunun üzerinden Ulaş'a baktı. "Ulaş, yeni çırağın Arya!"

Ulaş kafasını salladı bana bakarak. "Tamam, patron."

Can Abi'ye ilk kez patron dediğini duyuyordum. Ona da kızmış olmalıydı. Neden kızmıştı ki bu kadar? Benim aksime, Can Abi, Ulaş'ın patron demesine takılmamış, daha çok keyiflenmişti. "Bahadırcığım, sana zahmet Ulaş'ın çırağına yardım eder misin? Erenciğim, sen neyi bekliyorsun canım? Fayanslarımız seni bekliyor." Eren olan biteni gülerek izliyordu o sırada. Bana göz kırpıp işine döndü Can Abi ellerini birbirine vurdu. "Haydi Can Kırığı çalışanları, o mükemmel hizmetinizi müşterilerimize gösterin," dedi neşeyle.

Neşesi bulaşıcıydı. Gülümsetti bu görüntü beni. Can Abi, her şeye rağmen bir gün mutlu olabileceğime dair umudumdu. Bahadır beni aceleyle, biraz da benimle müzik eşliğinde dans ederek kasaya doğru ilerletti. Gülerek ona eşlik ettim. Etrafımda döndürüp beni kasanın önüne bıraktı ve bir koşu önlüğümü ve yaka kartımı getirdi. "Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

Alayla güldü. "Teşekkür edip etmeyeceğine gün sonunda karar verirsin," deyip çenesiyle Ulaş'ı gösterdi ve fısıldayarak konuşmaya devam etti. "Patlayabilir gibi duruyor. Korkunç." Geri geri yürüyerek uzaklaşırken, "Kolay gelsin," diye ekledi.

Somurtarak el salladım. Önlüğümü belime bağlayıp yaka kartımı taktım ve Ulaş'ın yanına ilerledim. "Günaydın."

"Günaydın," dedi soğuk soğuk.

Buz adam aramıza geri dönmüştü. Ne güzel! Yüzüm düştü

daha çok. "Ne yapayım?" diye sordum.

Tabureyi gösterdi. "Otur."

Gösterdiği tabureye oturdum. Yüksek bir tabureydi ve kendi etrafında dönebiliyordu. Beni omuzlarımdan tutup tezgâha doğru çevirdi. Kahve makinelerini gösterdi. Her makineyi nasıl kullanacağımı ve nasıl espresso, americano, filtre kahve yapacağımı tek tek anlattı ve uygulamalı olarak gösterdi. Kahveyi bir sanat gibi işliyordu sanki. Yaptığı ilk kahveyi önüme bıraktığında ona baktım. Ciddiyetle bana bakıyordu. "İçeyim mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırıp.

"İyi bir filtre kahvenin tadı böyle olur. Kendi yaptığının iyi olduğunu anlaman için tadını bilmen gerek."

Bardağı kavrayıp tadına baktım. Kahve içmeyi sevmesem de onun yaptığı kahveleri denemek – o her ne kadar bana soğuk olsa da – kulağa hoş geliyordu. Ağzıma değil tabii ama olsun. Bir başka kahveyi önüme bıraktığında su içip onun da tadına baktım. Bu, diğerinden daha güzeldi. "Biraz daha süt koyabilirmişsin," dedim yüzümü ekşiterek.

"Kahve damlatılmış süt satmıyoruz," dedi.

Pis adam! Yaptığı kahve çeşitlerinin hepsinden birer yudum içmiştim ve kahvaltı yapmadığım için midem ağrımaya başlamıştı. Yüzümü buruşturup kollarımı karnıma sardım. "Midem ağrıyor."

"Aç mısın?"

Kaşlarını çatarak sormuştu bunu. Bana kızacaktı. Kafamı salladım. "Kahvaltı yapmamıştım."

Kaşlarını daha çok çattı. "Neden söylemedin?"

"Kahve içeceğimi bilmiyordum. Ben kahve içmem," diye açıklamada bulundum.

Önündeki camlı bölmeyi kaydırıp sandviçlerden bir tane

aldı ve tabağa koyup önüme bıraktı. Ardından sıcak ve tatlı bir şeyler yapmaya başladı. İçeceği hazırlayınca önüme bıraktı. "Sıcak bir şeyler iç. İyi gelir."

Beni düşünüyor olması gülümsememi sağladı. Aptal çocuklar gibi gülümsedim. Benim için yaptığı içecekten bir yudum aldığımda mide ağrımı çoktan unutmuştum; tadı harikaydı.

"Beğendin mi?" dedi ben hâlâ dudaklarımı bardaktan çekmemişken.

Gerçekten beğenip beğenmediğimi merak ediyor gibi bir hali vardı. Dudaklarımı bardaktan çektim gülümseyerek. "Bayıldım. Nedir bu?"

"Bir adı yok."

Kaşlarım kalktı, anlamamıştım.

"Bazen bir şeyleri karıştırıp deniyorum. Onlardan biri," diye açıkladı.

"Sen tatlı şeyleri sevmezsin. Neden tatlı şeyler deniyorsun ki?"

Bir şey demeyip sandviç tabağını önüme ittirdi. "Sandviçini ye."

Sandviçimi yiyip adı olmayan içeceğimi içtikten sonra mide ağrım tamamen gitmişti. Ulaş döktüklerimi toplayıp sıcak sütle kahve getirdi. "İçmesem olmaz mı?" dedim.

"İçmen için değil," deyip kahve olan bardağı önüme koydu. "Kahveye genelde sütle desen veriyoruz. Ama bazen sosla da verdiğimiz oluyor." İçinde süt olan, küçük bir sürahiye benzeyen kabı aldı ve kahve olan bardağa süt dökerek desen vermeye başladı. Bir çiçek çizmişti ve oldukça basit görünmüştü gözüme. "Genelde bunu çizerler, çünkü basit ve pratik. Sütü nereye döküp nerede kıvamını incelttiğinle ilgili. Biraz da estetik anlayışın varsa kolay."

Önüme, kahve dolu başka bir bardak koydu. Süt olan kabı kaldırıp yavaşça dökerken, elimi onun gibi hareket ettirdim. Sütün ayarını tutturamadığım için, çizdiğim çiçek son anda ortadan kaybolmuştu. "Bu, bir elma şekeri," diye uydurup gülümsedim. Hiçbir şeye benzemiyordu aslında.

"Elma şekerinden çok bir kargaşaya benziyor."

"Evet, içimi yansıttım." Gözlerini kahveden çekip gözlerime baktı. Gözlerinin rengi kahveden daha güzel ve sıcak duruyordu artık. "Bana neden sinirlisin?"

"Sinirli değilim."

"Sinirli olduğunu biliyorum. Sinirlisin."

"Sinirli değilim."

Sesi sinirli çıkmıştı bu kez. "Bak, sinirlisin işte," diye düzeltim.

Bir şey söylemedi. Eren yanımıza gelip bana selam verdi. "İki filtre kahve. Sabahın köründe nasıl içiyorlar anlamıyorum," deyip dirseklerini tezgâha yasladı.

Omuz silktim. Ben de anlamıyordum ama insanlar besbelli bundan zevk alıyordu. Ulaş gibi. "Ulaş içebiliyor. Belki de sinirli insanlar bunu yapabiliyordur," dedim imayla ve Ulaş'ın gösterdiği gibi, filtre kahve yapmaya koyuldum.

"Müşterilerimizi yargılamayız," dedi Ulaş. Eren'e sinirle baktı ve önüme bir bardak bıraktı.

Neden Eren'e sinirlenmişti ki? Ona laf çarpan bendim.

"Bu, kötü oldu. Yargılamak benim mesleğim," dedi Eren.

Ulaş bir şey söyleyecekti ki aralarına girip kahveleri tezgâha bıraktım. Eren teşekkür ederek kahveleri alıp uzaklaşırken müzik sisteminin düğmesine bastı. Sezen Aksu'nun Canımsın Sen şarkısı sızmaya başladı hoparlörlerden. Omuzlarımı gevşetip şarkıya eşlik ederek, dağıttığım eşyaları topladım. Gelen başka

bir siparişi hazırlamaya koyuldum. Sipariş hazır olunca genelde Ulaş'ın bastığı düğmeye bastım. Ona basmayı çok istemiştim hep. Ulaş çatık kaşlarla bana baktı. Huysuz dede. Kafe gittikçe kalabalıklaşırken sürekli çay doldurup limonata yapıyordum. Kahve yapma işini Ulaş'a bırakmıştım. Çay ve limonata doldurmak daha eğlenceliydi. Milkshake yapmayı bile öğrenmiştim. Ulaş'tan daha iyi yaptığımı iddia bile edebilirdim. Herkes sevdiği şeyleri yapmalıydı bence. Milkshake yaparken içine sevgimi katıyordum. Milkshake karıştırıcısında kalan milkshake'i ağzıma dökmemek için kendimi zor tutarken, Ulaş görmeden köşesini sıyırıp parmağımı yaladım. Sırıttım. Bardağı tezgâha koydum ve üzerine kremşanti sıktım. Pipeti koyarken büyük bir ciddiyet içindeydim.

O sırada Ulaş kulağıma yaklaşıp, "Ne yaptığını görmediğimi sanma," dedi.

Yakalanmış olsam da sinsice gülümsedim. Mola vaktimiz gelince Ulaş sigara içmeye çıktı. İkimiz birden yerimizden ayrılamayacağımız ve o, benim ustam olduğu için ilk mola hakkı onundu. Bana bir milkshake içebileceğimi söyleyip dışarı çıktı. Kendime bol çikolatalı bir milkshake yapıp sipariş aralarında içmeye çalıştım. Sipariş hazırlamak garsonluktan daha zordu. Sonunda birkaç dakika da olsa boş kalınca, mutluluk içinde tabureye oturup bardağımı ellerimin arasına aldım. Ulaş'ın Argun'la konuştuğunu görebiliyordum. Argun bahçedeki masalarla ilgilenmekle görevliydi. Yaz okulunu bitirmiş ve tekrar kafede çalışmaya başlamıştı. Kutay hâlâ gönüllü staj yapıyor ve akşamları ders çalışıyordu. Ona üzülüyordum. Görüş açımı kapatan kişiyle gözlerimi birkaç kez kırpıp önüme baktım. Burcu halinden pek de memnun olmayan bir tavırla karşımda dikiliyordu. Tartışma yaratacağı belliydi.

"Bunu sen mi yaptın?" dedi iğrenmiş gibi ve elindeki kahveyi önüme bıraktı.

"Evet, sanırım ben yaptım."

"Boyundan büyük işlere burnunu sokmaya çok meraklısın, onu anladık ama bari bu işe bulaşıp kafenin kalitesini düşürmeseydin."

Esra'yla olanlardan sonra bana olan nefreti had safhalara ulaşmıştı, gözlerinden belli oluyordu. Yine de bir tatsızlık çıksın istemiyordum. Daha birkaç gün önce kavga çıkmıştı kafede. Bir kargaşaya daha dolaylı yoldan neden olmak istemiyordum. "Beğenmediysen biraz bekle, Ulaş yapsın," diye önerdim. Kahvenin nasıl olması gerektiği hakkında bir fikrim olmadığı için karşı çıkamamıştım. Belki de gerçekten berbat yapmıştım.

O sırada Ulaş geldi. "Sorun ne?"

Burcu tezgâhın üzerindeki kahveyi sertçe itti. "Bu, benim her zaman içtiğimden değil."

Ulaş kasanın arkasına, yanıma geçti. O gelince kenara çekildim. Burcu'nun beğenmediği kahveyi kenara alıp yenisini yapmaya koyuldu. Kahveyi dökmek için yeltenmiştim ki beni durdurdu. "Kalsın," deyip Burcu'ya bir bakış attı.

Bardağı olduğu yere bıraktım ve kahveyi nasıl yaptığını izlemeye koyuldum. Ben de öyle yapmıştım aslında ama sütü çok dökmüştüm belki de. Kahve içerken yüzünü buruşturan biri var mı diye baktım etrafa. Yok gibiydi. Burcu tamamen kötü niyetinden ve bana sataşmak için yapıyordu demek ki.

Ulaş yeni kahveyi uzattı. Burcu fincanı alıp sinirle ayrıldı yanımızdan. Ulaş, Burcu'nun getirdiği kahveyi önce kokladı ardından bir yudum aldı. "Gayet güzel. Kokusu da tadı da iyi. Kahvende bir sorun yok," dedi.

"Pis kız," diye söylendim arkasından.

"Dişini geçirecek birini arıyor. Tam aradığı kişisin."

"Önüne gelen bana kızıyor," dedim ve kahveyi lavaboya döktükten sonra bardağı sudan geçirip, mutfağa gitmesi için kirli biriktirdiğimiz kutuya koydum.

"Özür dilerim," dedi.

"Ne için?" dedim ortalığı toplamaya devam ederken.

Beni makinelerin olduğu tezgâha yasladı ve karşıma dikildi. "Sinirli davrandığım için."

"Neden yaptın?" dedim merakla. Gerçekten merak ediyordum bu sabah neden sinirlendiğini.

Çenesinden boğazına inen sakallarına dokundu. "Yanındakini sevmiyorum."

"Kimi? Eren'i mi?" Bir şey demedi. Sadece yüzünü ekşitti ve bu 'evet' demekti. "Neden bana sinirleniyorsun peki?"

Geri çekilerek, "Müşterilere bak," dedi bıkkın bir sesle. Sanki bana bir sürü şey anlatmış da ben anlamamışım gibi.

"İyi," diye söylendim ve işime döndüm.

Molaya çıktığımda ben de Argun'la birlikte oturdum. Bu sefer o da moladaydı. Bahçeyi Eren devralmıştı. Ben çay içerken, Argun çayıyla birlikte sigarasını içiyordu. "Çok zorluyor mu seni?" diye sordu.

"Biraz... Bu sabah sinirliydi bana."

"Neden?"

Omuz silktim ve çayımdan bir yudum aldım. "Eren'i sevmiyormuş," dedim.

Çay bardağını dudaklarına götüren eli durdu ve dişlerini göstererek güldü. "O mu söyledi Eren'i sevmediğini?"

Kafamı salladım onaylayarak.

"Ve anlamadın?" dedi imayla.

Yanaklarımın yandığını hissettim. Yüz ifademe gülümseyerek baktı ve omuz silkti.

"Ne demek istediği açık bence."

Yani Ulaş'ın beni Eren'den kıskandığını mı anlamam gerekiyordu? Yanaklarım daha çok yandı. "Ulaş'a benzediğin için anlıyorsun. Ayrıca..." Gerisini getirmedim, daha fazla utanmak istemiyordum.

Kaşını kaldırdı. "Ayrıca ne?" Bu konuyu konuşurken eğlendiği sesinden ve tavırlarından belli oluyordu.

"Yok bir şey," dedim utanarak.

"Israr ediyorum."

Pes ettim. "Yanlış anlamalara meyil vermek istemem. Bu yüzden genelde dümdüz konuşurum. Ulaş öyle değil. Yanlış anlamış olabilirim diye iki şekilde de düşünmek zorunda kalıyorum hep," diye açıklamaya çalıştım kendimi.

"Hakkın var," dedi.

"Teşekkürler," deyip gülümsedim.

"Ne için?"

"Beni dinlediğin ve Ulaş'ın aksine daha düz konuştuğun için. Sanırım ne demek istediğini anladım."

Dişleri gözükecek şekilde gülümsedi yine. Köpek dişleri çok sivri duruyordu. "Rica ederim," deyip çayını bitirdi ve bardağını bir kenara koydu. "Burcu'nun derdi neymiş?" diye sordu.

"Yaptığım kahveyi beğenmemiş. Ulaş tadına baktı ama bir sorun olmadığını söyledi. Dişini geçireceği birini arıyormuş."

"Peki, sen diş geçirilecek biri misin? Bence değilsin."

"Değil miyim?" dedim şaşkınlıkla.

Kaşlarını çattı. "Etrafında dönen olaylara bak, Arya. Diş geçirilebilecek biri olsaydın hayat sende koparmadık parça bırakır mıydı?"

"Koparmadı mı sence?"

"Parçalanmakla koparılmak aynı şeyler midir? Ben parça-

lanmış ama hâlâ tek parça halinde bir kız görüyorum karşımda. Tek bir parçan koparılmış gibi durmuyor. Hâlâ buradasın, gülümsüyorsun ve sevebiliyorsun. O halde hayat dişlerini geçirebilmiş ama senden bir şey koparamamış. Burcu mu dişlerini geçirebilecek sana? Sen gördüğüm en güçlü insanlardan birisin. Ulaş da öyle."

"Neredeyse her gün ağladığım halde mi?" dedim.

Samimiyetle gülümsedi. "Bilhassa öyle zamanlarda. Ağlamak zayıflık değildir. Aksine cesur olduğunu gösterir. Ağlıyorsan karşı koymaya çalışıyorsun demektir. Vazgeçen birinin ağladığını görmedim hiç. Gülüyorsan da aynı şekilde. Bu yüzden sen Ulaş'tan daha cesursun."

"Gerçekten mi?"

"Ulaş'ı kaç kez samimi bir şekilde gülümserken ya da gülerken gördün?"

"Çok az."

Kafasını salladı onaylayarak. "Korkuyor çünkü. Birine daha güvenmekten, birini daha sevmekten, birini daha kaybetmekten, birine daha zarar vermekten, bilincini yitirmekten, ağlamaktan ve gülmekten korkuyor. İnsanlar içini görsün istemiyor. Arada senin gibi zorla kapıyı aralayan oluyor işte, binde bir."

Soluksuz ve göz kırpmadan onu dinledim. Ulaş'ın konuşmalarını ve düşüncelerini severdim. Argun'un da kendine özgü, üzerine düşünülmüş düşünceleri olması ona çok büyük saygı duymamı sağlamıştı. "O iyi olacak, değil mi?" diye sordum.

Yavaşça omuz silkti. "Kim bilir?"

Kendimden emin bir şekilde ona baktım. "İyi olması için elimden geleni yapacağım."

"Sonuna kadar destekçinim"

Ulaş'ın – neredeyse – tüm arkadaşları tarafından destekle-

nevi olmak güzel hissettiriyordu. Tam da Ulaş'ın arkadaşlarını anşanmışken kafeden içeri Simge girdi. Argun'la birbirimize baktık. Hafifçe kaşlarını çattı ve bileğindeki saate bakıp ayağa kalktı. "Konu ben değilimdir umarım. Kabak tadı vermeye başladı artık," diye söylendi. "Hadi bakalım, mola bitti. İş bekliyor."

Kafamı sallayıp ayağa kalktım. Yardıma ihtiyacım olmasa da nezaketen Ulaş'ın yanına kadar yürümeme yardım etti. Simge, Ulaş'ın yanındaydı ve bizim onlara doğru geldiğimizi fark etmişti. Önce Argun'u inceledi, ardından bıkkın bir ifadeyle bana baktı. Anladığım kadarıyla Burcu ve Simge gerçekten birbirlerine çok benziyorlardı. Eskiden çok yakın arkadaş olmalarına şaşmamalıydı. Argun beni bir nevi Ulaş'a teslim edip işine dönerken teşekkür ettim ve sistemden siparişleri kontrol etmeye başladım. Ulaş'ın henüz başlamadığı siparişleri yapmaya koyuldum onlar konuşurlarken. Çayları doldurup Ulaş'ın elindeki mocha dolu bardağı aldım ve üzerine kremşanti sıkıp zile bastım. Ulaş bana baktı kısa bir süreliğine, ardından Simge'ye döndü tekrar.

"Özel konuşabilir miyiz?" dedi Simge, bana hoşnutsuz bir bakış atarak.

Az önce Ulaş bana baktığı için dikkatini ona vermediğini düşünmüştü sanırım.

"Tam olarak konu ne?" diye sordu Ulaş da sıkıldığını belli eden bir ses tonu ve tavır sergileyerek. Yüz ifadesinden artık bu durumun canını sıktığı anlaşılıyordu. Argun muydu konu yine merak etmiştim.

Simge ofladı. "Bak, bunu yapmaktan ben de en az senin duymaktan nefret ettiğin kadar nefret ediyorum ama o, benim en iyi arkadaşım. Sen Argun için yapmaz mıydın?"

Ulaş'ın kaşları çatıldı. Cevap vermedi. Sinirlenmeye başlamıştı.

"Aslı iyi değil. Gerçekten. Depresyona girdi ve bu, her zamankilerden biri değil. Ne yemek yiyor ne de odasından çıkıyor. Ailesine durumunu söylemek zorunda kaldım. Onlar da Aslı için endişeleniyorlar. Aslı eve gitmeyi reddedince onlar geldiler. Birkaç gündür bizimle kalıyorlar. Gelip bir konuşsan olmaz mı? Şu an birini dinleyecekse o kişi sensin. Biliyorsun."

Yanılmıştım. Konu Argun değil, Aslı'ydı. Çay doldururken Ulaş'a baktım. Nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum. Sırtını makinelere doğru yaslayıp bana baktı. Önüme dönüp çayları doldurmaya devam ettim. Çay bardaklarını tabaklara, tabakları da kenarlarına bisküvi koyup tepsiye yerleştirdim. Tepsiyi tezgâha bırakıp zile bastım. Diğer bir siparişe geçmek için ekrana baktım ama okuduğumu aklımda tutamıyordum. Aklım Ulaş'taydı.

Ulaş sıkıntıyla nefes verdi. "Tamam. Bu akşam uğrarım."

Simge teşekkür edip çıkışa yönelince kaşlarımı çattım. Kahve yapmak için Ulaş'ın yanındaki makineye ilerleyip tuşlara bastım. Ulaş limonata dolduruyordu. Tezgâhtaki tepsiye kahveyi bıraktım. O da limonatayı tepsiye bırakıp bana baktı. Bana baktığını bilsem de ona bakmadım, başka işlerle uğraşmaya devam ettim. Ulaş, "Arya-" dedi ama cümlesini tamamlayamadı.

Eren, "Arya, benim bir işim var. Erken çıkıyorum. İş çıkışına yetişir, seni evine bırakırım," diyerek araya girdi.

Ulaş'ın kaşları çatıldı ve Eren'e baktı. "Arya'yı biz bırakırız," dedi sinirle. Gerçekten Eren'i görünce sinirleniyordu.

Ulaş'a baktım elimde olmadan hafifçe somurtarak. "Sen bırakamazsın," dedim imayla ve devam ettim. "İşin var."

Kaşları çatıldı. "Argun bırakır."

"Kendim giderim," deyip, biraz da sinirle zile bastım ve işime döndüm.

Eren, "Görüşürüz," diyerek göz kırptı ve kafeden çıktı.

Bardak almak için döndüğümde karşıma dikildi Ulaş. Ona bakmayı reddedip yanından geçecekken kolumdan tutup, arkadaki tezgâha yasladı yine. "Ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Çalışıyorum. Sen ne yapıyorsun? İnsanlar yanlış anlayabilir."

Son cümlemi umursamadı. Gerçekten sinirlenmişti. "Ondan bahsetmiyorum."

"Neyden bahsediyorsun?"

Neyden bahsettiğini biliyordum ama konuşsun istiyordum. Arya diyordu ve gerisi sessizlik oluyordu. Sinirlendiriyordu beni. Ona gıcık oluyordum böyle yaptığında. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, bir şey de söylemeden geri çekildi. Ulaş böyleydi işte. Konuşmuyor ve benim onu anlamamı bekliyordu. Belki anlıyordum, evet, ama duymaya ihtiyacım vardı. Duysam rahatlar, iyi hissederdim ve doğru anladığıma emin olurdum. Sinirle onu iterek yanından geçtim ve işime odaklandım.

Ulaş kafeden çıkalı bir saat olmuş ve hâlâ geri dönmemişti. Birkaç garsonla birlikte arka kısımda yemeğimizi yerken, tabağıma bakıp onu ve Aslı'yı düşünüyordum. Aslı'nın yanına gitmiş olduğu gerçeği bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Onun düşünceleri değil, Aslı'nın düşünceleri beni rahatsız ediyordu. Onu benden başka birinin de sevebileceğinin farkındaydım ve bu düşünceyle barışıktım fakat yine de bir kötü hissediyordum. Çünkü benim değil, Aslı'nın yanındaydı. O an kendimi Deniz'in yerine koydum, Erim'in beni her soruşunda neler hissettiğini tahmin edebiliyordum. Ulaş bana sürekli Deniz'i sorsaydı kırılırdım ve bu, beni kahrederdi. Deniz de aynısını hissetmişti muhtemelen. Yıllardır sevdiği adamın, yeni arkadaşıyla bu kadar ilgilenmesi onu çok üzmüştü şüphesiz. Bu yüzden arkadaşlığımızı devam

ettiremeyeceğini düşünmüş ve bana açıkça söylemişti. Onu kırılmıştım ama şimdi anlayabiliyordum neler hissettiğini. Hastaneden çıktıktan sonra iki kez onu ziyaret etmiş ve ikisinde de geri çevrilince denemeyi bırakmıştım. Evet, başka dertlerim de vardı ama o, benim arkadaşımdı. Aramızı düzeltmek için daha çok çabalamam gerekiyordu.

Masadan kalktım aceleyle. Diğerlerine, "Afiyet olsun," dedim ve yine acele bir şekilde tabağımı temizleyip makineye yerleştirdim.

Can Abi dışarıdaki masalardan birine oturmuş, kitap okuyordu. Eşyalarımı ceplerimin üzerinden kontrol edip yanına ilerledim, topallasam da elimden geldiğince hızlı hareket ediyordum. Geç kalmıştım. Çok geç kalmıştım. "Can Abi," dedim.

"Ne oldu, Arya? İyi misin? Ne bu acele?"

"Şey... acaba erken çıkabilir miyim? Yapmam gereken çok önemli bir şey olduğunu fark ettim de."

Kaşları merakla kalktı ama ne olduğunu sormayacağını biliyordum. "İyisin ya?" dedi.

Gülümseyerek kafamı salladım. "İyiyim."

"İyi öyleyse. Çık bakalım."

"Teşekkür ederim," dedim geri geri adımlayarak. El salladım ve önüme döndüm. Taksi bulmak için caddeye yürürken arkamdan seslendi.

"Ulaş'a çok kızma. O, merhametli bir adam."

Burukça gülümseyip kafamı salladım. "Biliyorum."

Taksi beni Deniz'in evinin önünde bıraktı. Yavaşça ilerledim iki katlı yapıya. Yavaşlığımın sebebi topallıyor oluşum değil, tedirgin oluşumdu. Geri çevrilsem de bu kez yüzsüzlük etmem

gerekecekti. Arkadaşlığımız buna değerdi. Değmeliydi. Zili çaldım. Kapıyı, yüzü artık tanıdık olan kadın açtı. "Merhaba. Deniz'i görmeye gelmiştim," dedim.

Beni tanıdığını belli eden bir gülümseme ve mahcubiyet belirdi yüzünde. "Deniz Hanım'a müsait olup olmadığını sorayım. Biraz bekleyin lütfen," dedi.

Yürüyüp gitmesine izin vermedim. "Lütfen, bu üçüncü gelişim. Onunla konuşmam gerekiyor. Zorla girdiğimi söylerim. Olmaz mı? Hem kötü bir niyetim yok."

Ne diyeceğini bilemez halde dudaklarını ısırıp etrafına bakındı. Gönlü el vermemiş olacak ki, kafasını sallayıp beni içeri aldı. İçeri daha önce giremediğim için ne tarafa gitmem gerektiğini bilmiyordum. Kadının bana yol göstermesini bekledim. Koridoru işaret etti, "Soldaki ilk oda," dedi.

Kapının önünde durup derin bir nefes aldım, sonra kapıyı yavaşça çaldım.

"Girin," dedi tanıdık sesi.

Kalbimin heyecanla attığını hissediyordum. Ne diyeceğimi bilemiyordum ama sadece yapmak istiyordum. Kapıyı aralayıp hafifçe içeri eğildim. Yatağında uzanmış, kitap okuyordu. Gözlerini kitaptan güçlükle ayırıp kapıya çevirdi, beni görünce şaşkınlıkla doğruldu, ne yapacağını bilememiş gibi görünüyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. "Arya?" diyerek ayaklandı.

Hâlâ eski Deniz'di ama bariz bir şekilde zayıflamıştı. "Selam," dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. Sesim titrediği için mi bilmiyordum ama gözleri dolmuştu. Benim de ondan farklı bir yanım yoktu. Bir adım atarak tamamen içeri girdim.

Ayakta dikilmeyi bırakıp bana sıkıca sarıldı. "Özür dilerim," dedi ağlamaklı bir sesle.

Bunu beklemesem de kollarımı ona sardım. "Ben de özür dilerim."

Bir süre sessiz kalarak sarıldık birbirimize. Onu özlemiştim. Belki kısa bir süre arkadaş olmuştuk ama onu gerçekten arkadaşım gibi hissetmiştim. Ona sarılınca gerçekten arkadaş olduğumuzu hissedebiliyordum. Tüm arkadaşlar küserdi ve her arkadaş affederdi. Birbirimizden ayrıldığımızda mavi gözleri kızarmıştı.

"Seni kırdım. Ne kadar aptalım," diye kızdı kendine ve devam etti. "Aptalın tekiyim, Arya, yüzüne bakmaya bile yüzüm yok."

Kafamı iki yana sallayıp gözlerimi sildim. "Öyle söyleme. Daha anlayışlı olamadığım için özür dilerim," dedim ve burnumu çektim. "Nasıl hissettiğini anlayamamıştım."

Elimden tuttu ve yatağa doğru ilerlemeye başladı. Topalladığımı fark edince durdu. "Ayağına bir şey mi oldu?"

"Önemli bir şey değil. Sadece bileğimi burktum." Yatağına oturduk birlikte. Ellerimi sıkıca tuttu. Durumuna üzülmüştüm. Bunca zamandır bu odada tek başına zaman geçiriyordu. Hiç değilse benim arkadaşlarım vardı ama onun sadece Emir'i vardı. "Biraz zayıflamışsın. Neler oldu, anlatsana. Ulaş'la ilgili bir gelişme var mı?" dedi.

"Bir sürü şey oldu," dedim gülümseyerek.

"Haklısın. Bir sürü şey oldu."

Elini sıktım. "Sen nasılsın? Sen anlat asıl."

"Yaptıklarımı düşününce kendimi aptal gibi hissediyorum. O an çok çaresiz hissetmiştim ama şimdi dönüp bakınca ne kadar karamsarmışım diye düşünüyorum. O an çıkış kapısı yoktu ama çok şükür ki artık o çıkış kapısını görebiliyorum. Ailemin yüzüne bir süre bakamadım. Onları çok feci üzdüm. Bu yüzden hâlâ üzgünüm."

"Herkes hata yapar. Şükür ki iyisin şimdi. Önemli olan bu. Aynı şeyi bir daha yapmayacağını biliyorlar. Hatanı anlamışsın

ve en önemlisi artık çaresiz hissetmiyorsun."

Kafasını salladı. "Neyse. Kapatalım bu konuyu. Sen anlat. Ben pek bir şey yapmadım, anlatacak hiçbir şey yok diyebilirim. Ha! Bu arada sınav sonucunu Emir'den öğrendim. Altın Çağ'a gidebilirsin!" dedi heyecanla.

Eski Deniz gibiydi. Heyecanlı, güler yüzlü ve pozitif. Bu, özlediğim bir görüntüydü. İçtenlikle gülümsetti beni. "İnşallah gidebilirim," dedim.

Cevabımdan memnun olmamış gibi kaşlarını çattı. "Ulaş'la aranız nasıl? Kötü mü?"

"Eskisi gibi uzak değiliz ama çok yakın da değiliz. Ama iyiyiz sanırım."

"Canını sıkan bir şey olmuş gibi?"

Kafamı salladım gülümseyerek.

Bir dakika işreti yapıp ayağa kalktı. "Çikolatalı süt hazırlayıp geliyorum hemen. Sen de anlatacaklarını toparla o zamana kadar. Her detayı bilmek istiyorum. Seninle konuşmayı çok özledim ve anlatacakların için çok heyecanlıyım. Belki ağlarız diye peçete de getireyim," deyip koşarak odadan çıktı.

Bu hali beni güldürdü. Ben de onu ne kadar özlediğimi şimdi daha iyi kavrıyordum. Onu beklerken odasını inceledim. Kocaman, ferah bir yerdi. Tek duvarı tamamen camdı ve bahçeye açılıyordu. Duvarları ve mobilyaları beyazdı. Bir duvarda boydan boya uzanan gömme bir kitaplık vardı ve neredeyse tamamı kitaplarla doluydu. Çok geçmeden Deniz elinde bir tepsiyle girdi içeri. Tepsiyi tam ortamıza bıraktı. Bardaklardan bana en yakın olanını alıp bir yudum içtim. Beklenti ve merak içinde karşımda bağdaş kurdu. Derin bir nefes alıp arkamdaki yastıklara yaslandım ve Erim'le kuzen oluşumuzu öğrenmem dâhil her şeyi anlattım. Ailemi de. Ulaş'la aramızdaki özel konuya çok değinmeden, neredeyse her şeyi anlattım.

Tüm konuşmamı beni asla bölmeden dinledi ve hayrete düştüğü açıktı. Bu türden bir dram beklemiyordu. "Sen... çok güçlü birisin," deyip tepsiyi aramızdan çekti ve yanağımdan öptü. Başını dizlerime koydu. "Ayrıca çok affedici birisin. Yüce gönüllüsün. Ulaş'ı suçlamıyorsun, beni suçlamıyorsun."

"Affedicilikle bir ilgisi yok. Ben mükemmel insanlar aramıyorum. İyi insanlar arıyorum," dedim.

"Anlattıklarını düşününce Ulaş'ın seni sevdiği ortada. En ufak bir şüphen bile olmamalı."

"Argun ve Esra da bunu söylüyorlar ama bazen öyle davranıyor ki, biz mi yanlış anlıyoruz diye düşünmeden edemiyorum."

"Ulaş karmaşık biri, evet, katılıyorum. Ama kesinlikle bu kadar yanlış anladığımızı sanmıyorum."

Şu an Aslı'nın yanında oluşunu hatırlayınca somurttum elimde olmadan. "Neden Aslı'nın yanına gidiyor ki?" diye söylendim.

Kafasını dizlerimden kaldırıp yüzüme baktı. "Erim'in ben intihar ettikten sonraki halini gördün mü hiç? Çok değişti. Bana karşı yani. Bana bir şey söylerken iki kez düşünüyor artık. Çünkü onun da bir kabahati olduğunu biliyor. İntihar etmek benim aptallığımdı ama kendini suçlu hissediyor işte. Ne dersem diyeyim, hissettiği suçluluk duygusunu üstünden atamıyor. Yani demem o ki, Ulaş da kendini suçlu hissediyor olabilir. Düşünsene, sen sevmiyorsun diye biri canından oluyor veya olmak istiyor. Ulaş bunun vebalini almak istemiyordur. Kimse istemez. Ulaş soğuk biri ama merhametli de."

Can Abi'nin bahsettiği şey de buydu. Biliyordum ama sorun tam olarak bu değildi. Sorun Aslı ve Simge'nin onun merhametini suistimal ettiklerini düşünmemdi. Sorun Ulaş'ın buna izin vermesiydi. Sorun bana hiçbir şey söylemeyip onu anla-

mamı bekliyor oluşuydu. "Biliyorum," dedim. "Ulaş bir şeyler yaptığında nedenlerini az çok tahmin edebiliyorum ama bence onun iyi niyetini suistimal ediyorlar. Bir diğer konu da bana hiçbir şey söylemediği halde benim her şeyi anlamamı bekliyor oluşu. Benimle neden konuşmuyor ki? Arya diyor sadece. Bir şey diyecekti ama sonra Eren geldi ve söylemekten vazgeçti. Bana en ufak bir şey söylese o kadar rahatlarım ki. Hem Aslı onun eski sevgilisi. Ya tekrar olursa diye düşünmeden edemiyorum."

Yanağımı sıktı, tamamen yanıma yerleşti ve kafasını omzuma yasladı. "Öyle düşünme. O gemi kalkalı çok olmuştur."

"Gemi kalkmış olabilir ama geri gelmeyecek diye de bir şey yok."

"Ulaş'ı uzun zamandır tanıyorum sayılır. O hep az konuşan biriydi. Konuşmadığında onu anladığına inanıyor belli ki," deyip omuz silkti. "Olamaz mı?"

"Olabilir, ki zaten öyle gibi. Ama duymaya ihtiyacım var. Bazen konuşsa hiç fena olmazdı ama yine de onu anlamayı seviyorum. Genelde anlıyorum en azından," dedim gülümseyerek. Sonra, "Erim'le aran nasıl?" diye sordum. Sorguya çekilme sırası ondaydı.

Omuz silkti. "Eskisinden daha yakın davranıyor."

Aklımın bir köşesindeki soru tekrar gün yüzüne çıktığında yutkundum. "Şey... o olay tam olarak nasıl oldu?"

Böyle bir soru beklediğini tahmin ediyordum. Yine de derin bir nefes aldı. "Ben... ben... çok yalnızdım. Artık kimse yokmuş gibiydi. Seninle olanlardan sonra kalbim çok kırılmıştı. Emir desen her gün okula gidiyor, okuldan sonra da annesinin zoruyla özel ders alıyordu. Merhaba diyecek zaman bile bulamıyorduk. Abimi çok özlemiştim ama eve gelmesi için ısrar edemezdim. O da okuyor sonuçta. Yavaş yavaş depresyona girdiğimi, artık

neredeyse hiç mutlu olmadığımı hissetmiştim. Sürekli ders çalışmaya, sıkılınca kitap okumaya başlamıştım. Sürekli okuyor ve neredeyse odamdan hiç çıkmıyordum. Annem ve babam neyim olduğunu sorduklarında onlara sınav stresi olduğunu söylüyordum."

Destek olmak için kafamı omzuna yasladım ve kolumu beline sardım. O da kafasını kafama yaslayıp anlatmaya devam etti.

"Bahçelerimiz bir olduğu için Erim'i izliyordum bazı akşamlar. Akşamları genelde bahçede oturup köpeği Batsy'yle oynar. Tek eğlencem onu izlemekti zaten. Kalbimi kırmış olsa bile. Yine sıradan, sıkıcı bir akşamdı, kitap okuduğum sırada bahçede bir hareketlenme çarptı gözüme. Batsy'yle oynadığını düşünerek bahçeye baktım ve onu bir kızla gördüm. Her ne kadar çapkın biri gibi dursa da sadece iki sevgilisi olmuştu ve ikisini de eve getirdiğini görmemiştim. Olayın şaşkınlığı ve eklenen kalp kırıklığımla kalkıp camın önünde dikildiğimi fark etmedim. Beni gördüler haliyle. Kız bana bakıp bir şey sordu. Onu duymamış olsam da Erim'in ne dediğini gayet net bir şekilde duydum. 'Küçük bir liseli kardeşim daha.' Öyle bıkkın bir ifadeyle söylemişti ki bunları... O anki ruh halimle bu acıya daha fazla dayanamayacağımı düşündüm. Bardağı taşıran son damla oldu..."

"Yanında olamadığım için çok üzgünüm," dedim.

"Ben de. En çok da buna ben sebep olduğum için... İyi ki geldin, Arya."

Kafamı omzundan kaldırıp gülümseyerek ona baktım.

"O olaydan sonra davranışlarında garip bir şekilde değişiklikler oldu. Samimi olup olmadığını bilmiyorum ama öyle gibi duruyor. Sadece neden bu kadar değiştiğine anlam veremiyorum."

"Beni hastaneye götürmek için geldiğinde ağlıyordu," dedim.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Kim? Erim mi?"

"Evet. Gelmeseydim zorla götürecek gibiydi. Çok üzgündü."

Hüzünle gülümsedi. "Herkesi çok üzdüm."

Kolunu okşadım. "Onu hâlâ seviyorsun ama değil mi?"

"Birini sevmekten vazgeçmek mümkün değil gibi geliyor bana. Aslına bakarsan ondan vazgeçmek de istemiyorum. Özellikle de şimdi davranışları olumlu yöndeyken."

Anlayışla kafamı salladım. Ne demek istediğini, nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. Seven insanlar birbirlerini kolayca anlardı. "Peki, o kız kimmiş, öğrenebildin mi?"

Yüzü düştü. Bu durumun canını sıktığı ve hâlâ içinde şüpheler barındıran bir konu olduğu belliydi. "Hayır. Belki sevgilisidir."

"Seni umutlandırmak için söylemiyorum ama seni seviyormuş gibi duruyor. Âşık olduğunu düşünen biri olarak söylüyorum; o gün, çok değer verdiği bir insanı kaybetmekten deli gibi korkan birini gördüm. Kimse sıkıcı liseli komşusu için öyle ağlamaz." Söylediklerimin onu umutlandırmayacağını biliyordum ama yine de gülümsemeden edemedi. Bunun düşüncesi bile onu mutlu ederdi. Bu kadarını hak ediyordu.

"Erkekler konu aşk olduğunda aptallaşıyor mu?" diye sordu.

Düşünüyormuş gibi yaparak cevapladım. "Babam ve Ulaş hariç, olabilir sanırım."

Verdiğim cevaba sesli güldü. "Babam hariç ama Erim dâhil," dedi.

Onun gülmesi beni de gülümsetti. Buraya geldiğime memnundum. Onunla konuştuğumuza, tekrar gülebildiğimize memnundum.

"Bizde kalsan olmaz mı? Birlikte uyuyabiliriz. Ya da uyku tulumlarında yatarız?" dedi.

İkilemde kalsam da özlem ve sevgi dolu gözlerle bana bakması kararım üzerinde büyük bir rol oynadı. "Kalabilirim sanırım."

Sevinçle zıpladı. "Aylardır ilk kez her şey eskisi gibiymiş gibi hissediyorum."

Gülümsedim. "Galiba ben de."

Ellerimden tutup beni kaldırdı ve pencerenin önüne götürdü. "Şu evi görüyor musun?" dedi ve Erimlerin evi olduğunu tahmin ettiğim villanın arkasındaki villayı gösterdi. "Ulaşlar eskiden orada oturuyorlardı, biliyor muydun?"

Şaşırmıştım. Teyzemle bu kadar yakın oturduklarını bilmiyordum. O halde teyzem, Levent Tütüncü'yle komşuydu. "Gerçekten mi?"

"Biz taşındığımızda Ulaşlar burada oturuyorlardı. Ulaş'la Erim'in top oynadıklarını hatırlıyorum hayal meyal. Erim bizi oynatmadığında Ulaş fasulye olmamıza izin veriyordu."

Bu anı gözümde canlandı ve gülümsetti beni. Sevdiğim adamın küçüklüğünü hayal etmek ve onu böyle tatlı şekilde anımsamak, ona olan dargınlığımı alıp götürür gibi oldu.

"Hadi bunu kutlayalım," dedi. Sonra telefonundan hareketli bir şarkı açıp dans etmeye başladı. Onu böyle mutlu gördüğüm için ben de mutlu hissediyordum. "Tek ayağının üzerinde dans edebilirsin," diyerek elimi tuttu.

Dans ederken bir yandan da şarkıya eşlik ettik. Bunu yapmak bana da iyi gelmişti. Sürekli kahkaha attığımız için nefes nefese kalmış olsak da durmadık. Nefesimiz gittikçe kesilirken, yerimizde sallanmaya yetecek kadar enerjimiz kalmıştı. O sırada pencereye doğru döndüm ve hiç beklemediğim iki misafirle karşılaştım. Deniz de görmüştü. "Ay lanet olsun! Rezil olduk," diye ciyaklayarak perdeyi kapattı. Bu yaptığı hareketten sonra birbirimize bakıp bir kahkaha daha kopardık. Gülmekten kar-

nım ağrımaya başlamıştı. Perdenin arkasında kalan cam tıklatıldı. Deniz kendini toparlayıp önce perdeyi, ardından da sürgülü kapıyı açtı. "Bizi dikizlemeye utanmıyor musunuz?" diye çıkıştı onlara.

Emir omuz silkti gülerek. "Hangi kabile dansı olduğu konusunda tartışıyorduk," dedi. Kuzen olduğumuzu öğrendiğimden beri onu sadece bir kez görmüştüm sanırım. Bana içtenlikle gülümsedi. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Sen nasılsın?"

Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Ders çalışmaya öyle alışmışım ki, şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. Abim, normal bir insan nasıl yaşar kursu veriyor."

Dediği şeyle istemsizce Erim'e baktım. Kafasıyla selam verdi. Gülümseyerek ben de ona selam verdim. "Ayağına ne oldu?" diye sordu. Dans ederken aksadığımı fark etmiş olmalıydı.

"Burktum sadece. Önemli bir şey değil."

Erim kaşlarını çattı. "Ulaş yüzünden mi oldu?"

Kaşlarımı çattım ben de. "Hayır."

Keyifle gülümsedi. Beni sinirlendirmek hoşuna gidiyor gibiydi. "Tamam, sinirlenme," dedi.

Emir birlikte bahçede oturmayı teklif edince dışarı çıktık ve sedir koltuklara oturduk. Erim, Deniz'in, Emir de benim karşıma oturmuştu. "Kuzen olduğunuzu ne zaman söyleyecektiniz?" diye yapay bir sinirle sordu Deniz.

Emir mahcup bir ifadeyle baktı Deniz'e. Sonra bakışlarını abisine çevirdi. Erim'in açıklama yapmasını daha uygun buluyordu sanırım, çünkü muhtemelen bunu ilk öğrenen Erim'di. Yine de, "Öyle olması gerekti diyelim," dedi.

Annesi ona her şeyi anlatmış mıydı merak etmiştim ama hâlâ çok yakın değildik. "Teyzem nasıl?" diye sordum nezaketen.

Emir ilk başta kimden bahsettiğimi anlamadı. Erim hemen atıldı. "İyi."

Emir, "Ona teyze demen tuhaf hissettiriyor," dedi.

"Bana da," diyerek gülümsedim rahat hissetmesi için. Bu durum onun için de zor olmalıydı.

Annesinden 'o' olarak bahsetmesi de garip gelmişti. *Sevgili* teyzem sadece bana karşı değil, çocuklarına karşı da soğuktu sanırım.

Erim dikkatle bana bakıyordu hâlâ. Dayanamayıp kaşımı kaldırdığımda yine gülümsedi. Aynı ortam ve aynı sıcaklıkta olmamıza rağmen aramızda en çok eğlenen oydu. "Ulaş nerede?" diye sordu.

"Ulaş'a sor," dedim.

Dişlerini gösterecek şekilde sırıttı. "Benden nefret falan mı ediyorsun?" dedi ve oturduğu yerde öne doğru eğildi.

"Bilmem," dedim huysuzca. Ondan nefret etmiyordum ama gıcık oluyordum. Tavırları ve Ulaş hakkında sürekli imalı konuşması sinirlerimi bozan özelliklerinden sadece birkaçıydı. Beni sinir ettiğini bildiği için daha çok eğleniyordu.

"Nasıl öğretti sana?"

"Neyi nasıl öğretti?"

"Onun bana baktığı gibi bakmayı?"

"Onun gibi baktığımı bilmiyordum."

"Bundan şikâyetçi değil gibisin. Ayrıca biz kuzeniz."

"Bu tavrın hoşuma gitmiyor," dedim açıkça. "Hem beni kuzenin olarak görüyor musun gerçekten?"

Nedenini anlamasam da sorum kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Elbette."

Ben de kaşlarımı çattım. "Öyle görünmüyor."

"Nasıl görünüyor?"

"Ulaş'ın değer verdiği biri misin? O zaman benim için de değerlisin, seni üzüp onu da üzeyim der gibi bir tavrın var daha çok."

Söylediğim şey onu güldürdü. Sanki çok komik bir şey demişim gibi bir gülüştü bu ve tuhaftı. Gerçekten değişmiş olduğunu düşündüm. Eski Erim gibi durmuyordu. Hâlâ Ulaş'la uğraşıyordu ama tavırları eskisi kadar sahte değildi.

"Gerçekten ona benziyorsun," dedi samimiyetle. "İnan bana, seni kuzenim olarak görüyorum. Emir kadar kardeşimsin benim."

Böyle bir cevap, böyle gözle görülür bir samimiyet beklemediğimden afallamıştım. Onu ilk kez bu kadar samimi görüyorum desem yanlış olmazdı. Beni sinirlendirmekten hoşlansa da bu görüntü, birbiriyle uğraşan abi kardeş modelini anımsatmıştı.

Ben cevap vermeyince aynı samimiyetle sözlerine devam etti. "Ulaş'la bir derdim yok. Yani artık yok... Ulaş da bunu biliyor. Sevdiğin çocuk için kötü planlarım olmadığına güvenebilir ve gardını indirebilirsin."

Söyledikleri beni utandırmıştı, yanaklarımın yandığını hissetmeye başlamıştım. Gözlerimi başka bir yere çevirip sessiz kaldım.

"Seni eve bırakayım mı?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Deniz araya girdi. "Bizde kalacak."

Erim'in kaşları kalktı. "Ulaş'ın haberi var mı?"

Bu soru kaşlarımı çatmama neden oldu. Ben onun nerede, ne yaptığını bilmiyorken, benim nerede, ne yaptığımı neden bilecekti ki? "Neden haberi olsun?" dedim.

"Aranız mı bozuk?" diye sordu ciddi bir tavırla.

Emir, Erim'in ciddi tavrı ve soruları karşısında şaşırmıştı. "Sevgililer mi?" diye sordu.

Bu sorunun muhatabı ben olsam da soruyu sorduğu kişi Deniz olmuştu. Buna minnettar olmuştum. Deniz, "Öf, çok salaksın ya," dedi. İkisinin arasına oturdu ve sessizce Emir'e bilgi aktarmaya koyuldu.

Erim'in tüm dikkati Deniz'e odaklanmıştı. Deniz'e fark ettirmeden hafifçe ona doğru döndü. Sevdiği bir şeyi izleyen net bir ifadesi olmasa da hayranlık duyduğunu belli eden bir bakış vardı gözlerinde. Deniz'i sevdiğine o an gerçekten inandım. Fakat neden sustuğunu veya bunu neden kendine sakladığını anlayamıyordum. Bakışlarını yakaladığımı görünce toparlanıp sırtını koltuğa yasladı.

"Aramız bozuk falan değil. Hâlâ merak ediyorsan," diye sorusunu cevapladım sonunda hafif bir imayla.

İmamı fark edip görmezden gelerek, "Öyle olsun," dedi ve ayağa kalktı. "Batsy'yi dışarı çıkaracağım. Görüşürüz o zaman. İstersen tabii."

Gülümsedim. İyi niyetli olduğuna kanaat getirmiş ve samimiyetine güvenmiştim. "Tabii," deyip omuz silktim.

Bu sırada Emir de ayağa kalkmıştı. Bakışlarını bana çevirip heyecanla, "Dedem ve anneannemle tanışmadın-"

Erim hemen araya girdi. "Daha sonra tanışırlar. Arya kendini hazır hissettiğinde."

Minnettarlıkla gülümsemeye çalıştım. Bu konu hâlâ kabullenilmesi zor bir şeydi benim için. "Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim, küçük kız kardeşim," deyip Deniz'e döndü. "İyi akşamlar, Deniz Hanım."

Bu yaptığı beni gülümsetti. Deniz'i sevdiğine artık emin olsam da, kesin bir şey yokken bunu Deniz'e söyleyip onu boşuna umutlandıramazdım ama bir umut olduğunu görmek sevindiriciydi.

Deniz ve ailesiyle birlikte güzel bir kahvaltı yaptık. Annesi ve babası çok iyi insanlardı. Deniz neşesini annesinden, hiperaktif oluşunu babasından almış gibiydi. Babası sürekli bir şeyler anlatıyor ve bize tavada krep şov yapıyordu. Deniz'le kahkahalarla gülüyorduk. Sürekli aklıma Ulaş gelmese gülüşlerimin süresi birkaç saniye daha uzayabilirdi diye düşündüm. Onu merak ediyordum ve dün gece aradığında açmadığım için pişman olmuştum.

Kahvaltıdan sonra Deniz'le sonu gelmeyen bir konuşmaya daha başlamış ve günü akşam etmiştik. Bu gece de kalmam için ısrar ettiğinde bu kez kabul etmedim. "Bir kedim var," dedim.

Dudak büzdü ama işin içinde kedim olunca ısrar edemedi. "Peki," dedi yenilgiyle.

"Sen de benimle kalabilirsin, ne zaman istersen."

Kafasını sallayıp kollarını bana sardığında ben de ona sarıldım. "Seni ne zaman göreceğim?" diye sordu filmlerdeki gibi bir ses tonuyla.

"Her boş vaktimde sana mail atacağım," diye dalga geçtim.

Gülerek benden ayrıldı ve yumruğunu sıkıp, zafer kazanmak isteyen bir edayla bana gösterdi. "Ulaş'a karşı savaşındaki gelişmelerden beni haberdar et mutlaka. Savaşı kaybetmeyeceğiz. Ben sık sık seni rahatsız ederim. Can Kırığı'nda buluşur, kurabiye yeriz."

Eline bakarak gülümsedim ve yumruğunu tutup indirdim. "Savaşmayalım sevelim. Hem ben Can Kırığı'nda çalışıyorum."

"O zaman ben de işe girerim ve molamızda yeriz."

"Neden olmasın?" diyerek gülümsedim. Ailesiyle de vedalaşıp çıktığımda Erim peşime takıldı. "Sizi eve bırakabilir miyim, hanımefendi?" dedi.

Ona baktım. "Kendim gidebilirim aslında."

Hâlâ peşimden gelirken gülümseye devam ediyordu. "Rica ediyorum."

İnat etmenin fayda göstermeyeceğini anlayıp pes ettim. "Peki."

Gülümsedi ve cebinden anahtarını çıkarıp arabasına ilerledi. Ben de peşinden yürüyüp arabaya bindim. Araba uzaklaşırken bizi izleyen Deniz'e el salladım. Patikaya benzeyen bir yola girdik. Sanırım bu yol, evlerin çiftlik evi görünümüne uyumlu olması için yapılmıştı. Etrafı izlerken aklıma gelen düşünceyle ona baktım. "Deniz'i seviyorsun değil mi?" diye sordum. Böyle bir soru beklemediği belli oluyordu. Ben cevap beklerken kaşlarını çatarak arabayı durdu. "Neden durduk?" dedim. Arka tarafı işaret etti. Kafamı çevirdim, Ulaş arabasının kapısına yaslanmış, doğruca bana bakıyordu. Sinirli olduğunu bu mesafeden görebiliyordum.

"Seni almaya geldi. Sabahtan beri burada bekliyor," dedi Erim.

Ben arabadan inip yanına giderken, Ulaş çok kısa bir süre Erim'e bakıp başıyla selam verdi, ardından bana döndü. Erim'in arabasının hareket ettiğini duydum. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde orada dikiliyordum. Telefonlarını açmamıştım ve beni çok merak etmiş olmalıydı. Tek bahanemse Aslı'nın yanına gitmiş olduğu için ona kızgın oluşumdu.

"İyi misin?" diye sordu.

Bağırmadığı halde sesini oldukça net duydum. Mahcupça bakıp kafamı salladım.

"Aramalarımı cevaplamıyorsun. Amacın beni sinirlendirmek ve endişelendirmekse bu konuda çok başarılı olduğunu söylemeliyim," deyip arkasını döndü ve arabaya bindi.

Moralim bozulmuştu. Onu endişelendirmek istememiştim

ama sinirlendirmek istemiştim, çünkü ben de ona sinirliydim. Onu sevdiğimi biliyordu, muhtemelen beni de seviyordu ama eski sevgilisini teselli etmeye giderken bana bir şey söylemiyor, rahatlatacak tek kelime etmiyordu. Peşinden ilerleyip arabaya bindiğimde hemen gaza bastı. Kemerimi takıp ona baktım üzgünce. Her ne kadar hâlâ kendimi haklı görüyor olsam da, ortada benim için bariz bir tehlike varken onu habersiz bırakmış olmamın verdiği vicdan azabı haklılığımı bastırıyordu. "Özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim," dedim.

"Sinirlendirmek istedin yani?" dedi kaşlarını çatıp.

"Evet," diyerek kabul ettim. "İstedim, çünkü sen de beni sinirlendiriyorsun."

Bir şey demedi. Şaşırmadım. Aslı'nın yanında ne kadar kalmıştı bilmiyordum ama beni gece aradığına göre epey kalmış olmalıydı. Pis adam. Onu kıskanıyordum. Benim ortalıkta olmadığımı ne zaman fark ettiğini merak etmiştim. Can Abi çıktığımı mı söylemişti, yoksa eve mi uğramıştı? Bu soruları soracak cesaretim yoktu. Burada olduğumu Erim'den öğrendiği belliydi. Gerçekten araları düzelmiş miydi? Ona tüm bu soruları soramadığım için somurtup ona kaçamak bakışlar atmaya devam ettim. Hava kararırken güneş onun olduğu taraftan batıyordu. Sanki güneş ona batıyor gibiydi. "Özür dilerim," dedim tekrar. Sesim, sessizliği yavaşça böldü. "Seni sinirlendirdiğim için. Artık sinirli olmanı istemiyorum." Sinirim geçmişti ve artık sinirlenmesini gerçekten istemiyordum. Sevgim tüm duygularıma karşı onu koruyordu. Bana kısa bir süre bakıp yola döndü tekrar. Bir şey söylemedi. Bir şeyler söylenmesi gereken zamanlarda susan Ulaş'ı sevmiyordum. Onu susarken de severdim ama zamanlaması kötüydü.

Eve gelince arabadan inip kapısını kapattı. Onun peşi sıra indim, arabanın etrafından dolaştım ve apartmanın kapısının önünde tam karşısında dikildim. "Hâlâ bana kızgın mısın?" diye

sordum. Derin nefes alıp çıkladı. Büyük sıkıntı çekmiş gibi bir nefes alıştı bu. Canımı sıkmıştı yine. Cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı. Bir nefes çekip dumanını havaya üflerken arkasındaki arabaya yaslandı. "Endişeli misin hâlâ pekiz" diye sordum bu kez.

"O biraz daha kalır," dedi tuhaf bir şekilde bana bakarken.

Hüzünlü bakışları içimi dağıtıyordu. Evet, tam olarak içimi birbirine katıyordu o bakışları. "Endişelenmeni istemiyorum," dedim fısıltı şeklinde. O böyle üzgün olunca içim sıkılıyordu.

"Sen etrafımdayken o kadar kolay değil."

"Etrafında olmasaydım daha mı kolay olurdu?"

Bir şey demedi. Sessizliği iç sıkıntıma sıkıntı kattı ve kalbimi kırdı bu sessizlik. Gözlerim dolarken kafamı salladım. Arkamı dönüp eve gitmek, daha fazla onun da canını sıkmak istemedim.

"Arya!" deyip bileğimi tuttu.

Dolan gözlerimle ona döndüm. Yine devamı gelmeyen bir cümle olduğunu anlayarak sinirlendim tekrar. "Arya deyip susuyorsun. Susma, Ulaş. Konuş benimle."

"Konuşmadığım zaman anlamıyor musun beni?"

"Anlıyorum ama bazen duymaya ihtiyacım oluyor. Şu an gibi."

Yine sustu. Sadece gözlerime baktı. Gitme der gibiydi ama bileğimi bıraktı. Bırakmasaydı gitmezdim. Gitmeye yeltenerek bir iki adım atıp ardından tekrar ona baktım. Gözyaşımı silerek, "Argun haklı. Ben senden daha cesurum," dedim.

Gülümsedi ve kafasını sallayarak onayladı beni. "Öylesin."

Bu tavrı ve cevabı beni daha çok sinirlendirdi. Sinirimle ona ilerleyip koluna vurdum. "Gülümseme! Konuşmuyorsan gülümseme de! Kalbime bunu yapmaya hakkın yok!" diye kızdım

ve bir kez daha vurdum koluna.

Beni kolumdan tutup kendine çekti ve sarıldı. Başımı göğsüne yasladı, kollarını sıkıca sardı. Ağlayarak kafamı göğsüne gömdüm. Onu öyle çok özlüyordum ki, durduğum yerde bile ona âşık oluyor, kırılıyor, kızıyor, özlüyor ve affediyordum kendi kendime.

"Özür dilerim," dedi pişman bir tonda.

Beni sinirlendirdiği için miydi, yoksa tavrı veya Aslı için mi? Ona birçok açıdan kızgındım.

"Etrafımda ol. Her zaman. O zaman her şey daha katlanılabilir oluyor."

Sesi çaresizmiş gibi geliyordu. Biçare bir adam gibi. Kalbim parçalara ayrılıyormuş gibi hissettim her kelimesinde. Hıçkırıklarım boğazıma dizildi.

"Bir kişinin daha vebalini taşıyamam. Ona verebileceğim tek şey merhamet. Bundan mahrum etmeyi göze alamadım. Daha fazla vicdan azabı çekecek halim kalmadı, kız çocuğu."

Kollarımı beline sardım sıkıca. Ona sıkıca sarıldığımda sıkıntılarının birazını alabilmeyi çok isterdim. Kalbinin üzerine alnımı yaslayıp hıçkırdım. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Vebal taşıyacak omuz kalmadı çünkü."

"Aslı'dan bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum, Ulaş. Neden mutlu olamıyorsun?" deyip kafamı kalbinden kaldırıp yüzüne baktım.

Kafasını eğip en güzel duyguları barındıran gözleriyle gözlerime baktı. "Takdiriilahi. Elbet güler bir gün yüzümüz."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken alnımı kalbine yasladım tekrar. Allah'ım, lütfen Ulaş'ın yüzünü güldür, vicdanını rahatlat, yükünü hafiflet. Lütfen. Lütfen. Dua ettim, çünkü elimden onu sevmekten başka bir şey gelmiyordu. Gözlerimi

kapattım. Elini saçlarıma koyup okşadı yavaşça. Kalp sesinin eşliğinde ona sokuldum biraz daha. İtiraz etmeden kucak açtı kolları, daha çok sardı beni. Keşke hep burada kalabilseydim...

#7. Her Şeye Rağmen Sevmek

"Bir sonbahardır sesin, içimde ne var ne yok hasta eder kendine."

Filiz Puluç

Ulaş Tütüncü

Hüzünlü bir akşamüzeri, Arya başını göğsüme koymuş, bana sarılmış bir şekilde uyuyakalmıştı. Orada bir süre öylece dikildim. Ona bu kadar yakın olabildiğim nadir anlardan biriydi. Elimden geldiğince uzatmak istiyordum. Uyuyakalması dün gece onun da benim gibi rahat bir uyku çekmediğine işaretti. Benim yanımda her zamankine nazaran daha kolay uyumasını seviyordum. Uyumaktan korkan bir kız çocuğunun kollarımda

bu kadar kolay uyuyabilmesi değerli hissettiriyordu. Arya'nın en iyi yaptığı şey buydu işte. İyi hissettiren nadir şeylerdendi. Ona bakmak hem acı verici hem de dünyadaki en güzel şeylerden biriydi. Her gülümsemesinde olduğu gibi, her üzüntüsünde de yer alıyor olmak hem zevk hem de acı veriyordu.

Ağırlığını iyice üzerime verişinden, uykusunun gittikçe derinleştiğini anlamıştım. Gitme zamanı gelmişti. Dudaklarımı kafasına belli belirsiz bastırdım. Eğer öpersem yok olacakmış gibi geliyordu. Bu düşünceyle gülümsedim. Narin bedenini yavaşça kucağıma aldım. Gözlerini hafifçe araladı. "Uyumaya devam, et kız çocuğu," diye fısıldadım. Yanağını omzuma yaslayıp elini kalbimin üzerine koydu. Yavaş adımlarla apartmanın kapısına ilerledim ve ağır kapıyı sırtımla iterek açtım ve ayaklarına dikkat ederek içeri girdim. Merdivenleri çıkmaya başladım. Evin anahtarını her zaman koyduğu yerde bulamayınca bizim evin kapısını çaldım. Kapıyı Argun açtı ve kucağımda Arya'yı görünce geçebilmem için kenara çekildi. İçeri girip odama ilerledim. Aralık olan kapıyı omzumla açtım ve onu yatağın üzerine bıraktım. Diz çöküp, burktuğu bileğine dikkat ederek ayakkabılarını çıkardım. İnce yorganımı üzerine örttüm. Yorgana sarıldı ve kaldığı yerden uykusuna devam etti. Kâküllerine dokundum, ayakkabılarını alarak odadan çıktım.

Ayakkabıları dışarı bırakıp, salonda oturan Argun'un yanına gittim. Kitap okuyordu ama ben içeri girince dikkatini bana verdi. Kendimi koltuğa bıraktım yorgunca. Kafamı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapattım. "Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Bahadır ve Esra dışarıdalar. Esra tatil için bir şeyler alacaktı. Kutay hastanede, birazdan gelir sanırım."

Kafamı salladım hafifçe. Gözlerim ve başım ağrıyordu. Başımdaki ağrının hafiflemesini umarak parmaklarımla şakaklarıma bastırdım.

"Sende durum nedir?" diye sordu.

"Onu ağlattım," dedim can sıkıntısıyla. Gözlerimi aralayıp tavan baktım. "Yine..."

"Bu, alışılmış bir durum oldu artık."

Söylediği şey çok acımasızca gelmiş olsa da haklıydı. Onu sık sık ağlatıyordum, hem de ağlamasından bu kadar nefret ettiğim halde. İçimde ona karşı müthiş bir sevgi ayaklanmış, kalbimi sıkarak patlatmak istiyormuş gibi hissettim. Bu durum karşısında derin bir nefes aldım. "Ona, benden daha cesur olduğunu söylemişsin," dedim Arya'nın bana söylediğini hatırlayarak. Onun bana söylediği her şeyi ezberlemek gibi bir özellik geliştirmiştim. İstesem de unutmuyordum. Sanırım bu yüzden acısı da hiç geçmiyordu.

"Yanlış mıyım?"

"Hayır. Ama duymak iyi gelmedi."

"Ne bekliyorsun hâlâ?" dedi Argun kızgınlıktan öte meraklı bir sesle. Elindeki kitabı koltuğun koluna koydu ve iyice bana döndü.

"Benden vazgeçmesini sanırım." Bunu söylerken müthiş bir acı hissettim. Bir kelimenin üzerimde bu kadar etki edeceğini sanmazdım.

"Bunu istiyor musun gerçekten?"

"Hayır," dedim dürüstçe. O cümleden sonra gelen acı bunun ispatıydı. "İstemiyorum." Benden vazgeçsin istemiyordum. Yanında duracak kadar da cesur değildim. Bir belirsizliğin içinde savruluyor ve onu da savuruyordum.

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Onunla bir odada yapayalnız kalmak istiyorum. Bütün dertlerimiz, sorunlarımız kapıda kalsın, içeri girmesin istiyorum."

"Güzel bir hayal."

Sesinde bu dileğe karşı büyük bir istek vardı. En az benim kadar bunun mümkün olmasını isteyeceğini biliyordum. Burukça gülümsedim. "Olmayacak kadar güzel hem de. İstersen sen de gelebilirsin," dedim. Acımla alay etmeyi seviyordum. Delirmemenin yolunu bulmuş sayılırdım.

"Bildiklerini ona anlattıktan sonra hayalini gerçekleştirebilirsin, biliyorsun değil mi? Seninle her yere gelecektir. İstersen ben de gelirim." Son cümlesini söylerken az önceki şakama atıfla gülümsedi.

"Bildiği halde anlatmak o kadar zor ki. Doğru kelimeleri bulamıyorum. Anlatıp kurtulmak istiyorum bu vebadan ama onu hasta etmekten korkuyorum."

"O zaten hasta bir kız, Ulaş. Sevgiye ve ilgiye ihtiyacı var. Sen de onu bundan mahrum bırakıyorsun."

Bir şey diyemedim. Haklıydı. Haklı olması sadece canımı sıkıyordu. Bir süre sustuk ikimiz de. Boş kaldığım her saniye nasıl açıklayacağımı düşünüyordum.

Argun yine işin içinden çıkamadığımı anlamış olacak ki başka bir konu açtı. Fakat iç açıcı bir konu değildi. "Bu arada Aslı'ya gittiğin zaman çok bozuldu."

"Fark ettim," dedim keyifsizce. Dün gece eve geç saatte geldiğim için dünün raporunu ancak şimdi verebiliyordu. Aslı'nın yanından ayrıldıktan sonra Arya'yı aramış, bulamayınca dışarıda dolaşmıştım.

"Erim neyin peşinde sence? Sana haber veren de oymuş," dedi.

Kafamı koltuktan kaldırıp saçlarımı karıştırdım. "Deniz'e âşık olduğunu kabullenince insafa gelmiştir belki."

Kaşları kalktı. "İntihar eden kıza mı âşık?"

Cebimdeki sigara paketini yoklarken kafamı salladım.

"Nereden biliyorsun? Erim'le bu muhabbetleri yapacak kadar yakın olduğunuzu sanmıyorum," diye devam etti.

"Kendimden biliyorum. Kıza âşık olduğunu kabullenemiyordu bir süredir. Hastanedeki halini görseydin sen de ona vurduğuna pişman olurdun."

Son cümlem onu güldürdü. "O tartışılır."

Güldüm ben de. "Haklısın."

"O zaman ikinize karşı da tehdit değil artık."

Kafamı salladım. Onu Arya'ya karşı bir tehdit gibi görmeyeli uzun zaman oluyordu. Annesiyle araları çok iyi sayılmazdı, bu yüzden annesini her ne kadar tehdit gibi görüyor olsam da Erim bir tehdit değildi. "Öyle görünüyor ama annesi için aynı şeyleri söyleyemem."

"O kadında sevmediğim birçok şey var."

"Bir de bana sor," deyip ayağa kalktım ve cebimden sigara paketimi çıkardım. "İyi okumalar sana."

"Eyvallah," dedi ve kitabını eline aldı.

Balkona çıkıp sigaramı yakacakken Arya'nın evinden gelen kedi sesiyle kaşlarım çatıldı. Bir gündür evde tek başına olmalıydı. Daha önce Arya'nın kâküllerini kesmek için yaptığım gibi, uzanıp yan balkona geçtim. Balkon kapısını açtığımda Elma Şekeri hemen yanıma geldi. Eğilip onu kucağıma aldım, tüylerini okşarken mama kabının olduğu köşeye ilerledim. Suyunu tazeleyip mama verdim. "Sahibin gelemedi bu akşam da. İdare et," dedim. Kedi suyunu içerken tüylerini okşuyor, bir yandan da eve bakıyordum. Bu duvarlar Arya'nın her haline şahit oluyordu. Böyle düşününce canım sıkıldı. Gerçi son zamanlarda en küçük şeyler bile canımı sıkar olmuştu. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Elma Şekeri'ni, "Uslu dur," diye tembihledim ve geldiğim gibi çıktım evden. Kendi balkonumuza geçip bir siga-

ra yaktım ve sadece bir tane sigara içmeyi başardım. Sessizce odama gittim ardından. Kapıyı aralık bıraktım. Kitaplığımla yatağımın arasındaki koltuğa ilerledim. Kitaplıktan Özdemir Asıf'ın Yalnızlık Paylaşılmaz kitabını alıp koltuğa oturdum. Arya yüzünü bana dönmüş bir şekilde uyuyordu. Dayanamayıp elimi uzattım. Yanağını okşadım hafifçe. Kâküllerini düzelttim ve bir elim saçlarını okşarken sessizce kitap okumaya başladım.

Yaz güneşi odamın penceresinden içeri girip Arya'nın yüzüne vurduğunda, sanki güneş ondan doğuyor gibiydi yine. Güneş gelmesin diye ellerini gözlerime siper edişi geldi aklıma. Aynı şeyi ona yapma düşüncesi aklımdan geçerken, benden hızlı davranıp büyük, parlak gözlerini açtı. Kahverenginin en yeşil tonuna sahipti gözleri. Artık gözleri yeşil gibi geliyordu. Bir süre nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Gözleri benim gözlerimi bulduğunda şaşırmıştı. Ama bu şaşkınlık yerini çabucak sevgili, güzel bir bakışa bıraktı. Ardından uykulu sesiyle, "Günaydın," dedi ve tamamen bana doğru döndü. "Neden senin odandayız?" diye sordu. Yastığımı, kızaran yanaklarından birini saklamak için kullandı. Bu görüntü o kadar güzeldi ki, nasıl bu kadar masum olabiliyor diye düşünmeden edemedim. Küçük bir kız gibiydi. Yanakları her zamankinden daha yumuşak duruyordu.

"Evinin anahtarını bulamadım," dedim tüm düşüncelerime rağmen tek düze bir sesle.

"Artık ayakkabılığa koymuyorum anahtarımı."

"Fark ettim."

Fark etmeme gülümseyip gözlerini ellerime çevirdi. Heyecanlı bir sesle, "Ne okuyorsun?" diyerek doğruldu.

Kitabı kapattım ve diğer elime aldım. Somurttu hemen.

somurtunca alt dudağı diğerinden biraz öne çıkıyordu. Bunun farkında değildi muhtemelen. Sadece benimle meşguldü. Ne kadar güzel olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ben onu incelerken onun da beni incelediğini fark ettim. Gözlerime bakıyordu. "Uyumadın mı?" dedi.

"Uyudum."

Kaşlarını çattı. "Yalan söylüyorsun. Uyumadığında gözlerin biraz daha kısık oluyor," dedi.

Bunu fark edecek kadar beni incelemiş olmasına şaşırmamıştım ama duymak, duraksamama sebep oldu. Bundan yararlanarak elimdeki kitabı aldı. Elimden bir şeyin çekilmesinden nefret ederdim ama o yapınca işler değişiyordu. En ufak bir sinirim oynamadı ama kaşlarımı çattım.

"Özdemir Asaf mı okuyordun?" dedi az önceki aynı heyecanla.

Özdemir Asaf'ı sevdiğini biliyordum. Onun gibi güzel bir adam olduğumu ve güzel adamları sevdiğini söyleyişi hâlâ aklımdaydı. Sesi gittikçe silikleşiyordu ama kelimeleri daima orada kalacaktı.

"Bana da bir tane şiir okur musun?"

Sorusunu duymazdan geldim. Ona şiir okumak kaçındığım bir aktiviteydi. "Kahvaltı yapalım," diyerek kitabı elinden aldım, ayağa kalkıp en üst rafa koydum. Kapıya ilerlediğim sırada, kitabı almak için yatağın üzerinde ayağa kalktı. "Kitaplığıma ve kitaplarıma dokunmak yasak," diye uyardım. Omuzları düştü hemen. Ardından ekledim. "Ayrıca bileğin henüz iyileşmemişken, yaylı bir yatakta ayakta durman pek akıl işi değil, kız çocuğu. Bileğini kırmayı düşünüyorsan böyle devam et." Onu indirmek için yatağa yöneldiğim sırada benden önce davrandı. Ağırlığını sağlam olan ayağına vererek inmeye çalıştı ama acele ettiği için dengesini kaybetti. Düşmeden onu tuttum. Refleks ve korkuyla

kollarını omuzlarıma sardı. Şok ve heyecanla gözleri büyümüş ve gözlerime sabitlenmişti. Bana bu kadar yakın olmayı beklemiyordu.

"Özür dilerim," dedi mahcup bir sesle.

Belinden tutarak aşağı indirdim. "Dikkatli ol. Bu gidişle öldüreceksin kendini," dedim. Tekrar kapıya yöneldiğimde peşimden geliyordu.

"Sen beni kurtarırsın." Bir şey söylemeden odadan çıktım. Olaya açıklık getirmek istemiş olmalı ki, "Kahramanım olmaya devam etmen gerek yani," diye ekledi.

Gülümsedim ama cevap vermedim. Arkamdan sessizce söylenerek banyoya ilerledi. Ben de mutfağa girdim. Evdeki herkes sabah erkenden kendi işine gitmişti. Benim izin günümdü ve bir planım olduğu için Arya'nın bugün işe gelemeyeceğini Can Abi'ye haber vermiştim. Su ısıtıcının düğmesine bastım, buzdolabından kahvaltılıkları çıkardığım sırada Arya mutfağa girdi. "Yardım edeyim mi?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Otur."

İtiraz etmeden oturdu. Her şey hazır olduğunda karşısına oturdum ben de. Kutay'ın kahvaltıda yediği çikolatalı kremaya uzandığında kavanozu alıp, uzandığı yere peyniri koydum. Bana kaşlarını çatarak baktı. Kavanozu masanın ona en uzak köşesine bıraktım. "Kutay, D vitamini eksiğin olduğunu söylemişti. Peynir güzel seçim," dedim alayla, sanki peynire kendi isteğiyle uzanmış gibi.

Ne demek istediğimi anlayıp bir parça peynir aldı. "Hiç komik değilsin."

"Komik bir mizacım yok," deyip omuz silktim.

"Evinizde çikolataya dair bir şey görmek şaşırtıcı."

"Kutay kahvaltıda çikolata yemeyi seviyor."

Dudaklarından güzel bir gülüş döküldü. "Bu kadar sıcakkanlı olmasının sebebi belli oldu. O da çikolata seviyormuş. Kutay onun çikolatasından yememe kızmaz bence."

Kavanozu alıp biraz daha uzağa koydum.

"Neden bana işkence ediyorsun?" dedi somurtarak.

Sesi üzgün çıkmıştı, bu yüzden sorusunun genel bir soru olduğunu anladım ama genele vurmadan cevapladım. "Önce düzgünce kahvaltını yap. Rüzgâr çıksa uçacaksın." Yüzünde bir gülümseme oluştu. Onu mutlu edebilmek bu kadar kolayken, canını bu kadar çok yaktığım için kendimden nefret edebilirdim. Bir kadın düşünün ki, kendinizden nefret ettiriyor.

Tabağını ve çatalını topladı ve kalkıp yanıma oturdu. Tabağını önüne bırakıp şirince gülümsedi. "Tabağımdakileri bitirirsem çikolata yiyebilir miyim?"

Neredeyse hiçbir şey olmayan tabağını doldurdum. Yüzündeki gülümseme hızla kayboldu. Gülmemek için kendimi zor tutarken, sorusunu, "Evet," olarak cevapladım.

"Çok kötüsün," diye söylenip tabağına döndü ve hırsla yemeye başladı.

Yemeğini büyük lokmalarla, acelesi varmış gibi yiyordu. Her lokmada yanakları dolu dolu oluyordu. Sanırım bunu alışkanlık haline getirmişti. Onu izlediğimi fark edince ağzındakileri yutup, aklımı okumuş gibi, düşündüklerimin sebebini açıkladı. "Yemekhanede beni pek sevmezlerdi. Kriz geçirdiğim için benden korkuyorlardı sanırım. Nehir hariç. Kahvaltıda önümdeki her şeyi yerlerdi, ben de onlardan daha çok yemek için yanaklarımı doldurarak yemeye başladım. Bazen farkında olmadan ağzımı çok dolduruyorum. Sanırım bu yüzden koca yanaklıyım," dedi.

Bir kez daha konuşmadığım halde anlamıştı beni. Ağlamamaya çalışsa da beceremedi, gözleri dolunca, "Affedersin," deyip başını eğdi.

Yutkundum. Çocuklar o yaşta çok acımasız olabiliyorlardı. Özellikle terk edilmişlerse... Genişleyip sönen küçük burnuna baktım Arya'nın. Ne zaman ağlayacak olsa burun kanatları açılıp kapanıyordu. Bu, onu sevimli yapıyordu. Her şeyiyle masum geliyordu gözüme. Elimi uzatıp yanağına dokundum. "Seni sevmemek zor iş," dedim. Burnunu çekti ve yanağını elime yasladı. Kediyi anımsatıyordu. Gözyaşlarını sildim. Bir süre sonra kafasını kaldırdı ve gülümsedi. Bu huyuna hayranlık duydum bir kez daha. Kendini toparlamakta yetenekliydi. Hayatında birçok kez düşecek olduğunu bilen yaratıcı, ona bu özelliği özellikle vermiş olmalıydı. Kriz geçirdikten sonraki sabah hiçbir şey olmamış gibi gülümseye devam ediyordu. Gözlerini silip önüne döndü ve yemeye devam etti. Çikolatayı önüne bıraktım.

"Tabağımdakileri yiyebildiğim kadar yiyeceğim. Söz," dedi ve, "Sen çok güzelsin," diye ekledi.

Bunu dalgınlıkla söylemişti. Utanmaması için tepki vermeden kahvaltı yapmaya devam ettim. Çayını içerken beni izliyordu. Parlak ve büyük gözleriyle öylece izliyordu. Aniden aklına bir şey gelmiş gibi dikleşti. "Eyvah, Elma Şekeri!"

"Ne olmuş kedine?" diye sordum sakince.

"Tam bir gündür yalnız," dedi panikle. Aklından ne tür senaryolar geçiyordu Allah bilir.

"Dün gece miyavlıyordu. Ona bakmaya gittim. Gayet iyi," dedim.

Omuzları rahatlıkla gevşerken sırtını sandalyesine yasladı. "Sahi mi? Teşekkür ederim." Ardından bu kez aklına bir soru gelmiş gibi duraksadı. "Nasıl girdin eve? Anahtarı bulamamıştın?"

Kafamla balkonu işaret ettim.

"Çok tehlikeli, bir daha yapma," diye kızdı.

"Bugün planın var mı?" diye sordum.

şaşırmıştı, kafasını iki yana salladı.

"Güzel. Alışverişe gideceğim. Gelmek ister misin?"

Böyle bir soru beklemediği için heyecanlandı ve bunu saklamak için çaba göstermedi. Nasılsa öyleydi, benim aksime duygularını saklama ihtiyacı duymuyordu. "Çok isterim," dedi. Tabağındakileri bitirmeye çalışırken onu izledim. Hepsi bittiğinde kalkıp masayı toplamaya başladı. Çayımı bitirip ben de ona katıldım. Kahvaltılıkları dolaba, kirlileri makineye yerleştirdik. İşimiz bitince, "Ben hazırlanayım o zaman," dedi ve gülümseyip evden çıktı.

Arabayı kapalı otoparka park edip girişe ilerlerken gözlerini bana çevirdi. "Ne alacağız?"

En sevdiğim takım elbisenin ceketine silikon döküp sonra daha berbat hale getiren Bahadır'ı anımsadım. "Takım elbise," dedim.

"Sen takım deneyeceksin ben de izleyeceğim yani?" dedi emin olmak için.

Bu düşünceden zevk aldığı belli oluyordu. Kafamı salladım ve yürüyen merdivene ilerledim. "Aşağı yukarı."

Gülümseyerek adımlarını hızlandırdı ve yürüyen merdivene benden önce adım atıp bana döndü. Benden bir basamak yukarıda durunca boylarımız eşitlenmişti fakat yüzlerimizin bu kadar yakın duracağını hesap edememişti. Gözlerimiz aynı hizadaydı. Bu da onu mutlu etmişti. Hafifçe gülümsedim ben de. "Bunu sevdim," dedi.

Hangi konudan bahsettiğini anlamamıştım. Gülümseyerek bana bakıyordu sadece. Yürüyen merdiven sonsuz uzunlukta olmadığı için ikimiz de bu duruma içerleyerek merdivenin sonuna geldik. Takım elbiseleriyle göz önünde olan markalardan

birinin mağazasına girdik. Ben mahvolan takımıma benzer bir takım ararken Arya etrafı geziyordu. "Ulaş," diye seslendi. Kafamı ona çevirdim. Elinde bir takım tutuyordu. "Bu nasıl?" diye sordu.

Takımı inceledim; hoş duruyordu ama fazla düğünvariydi. "Jüride giyeceğim, düğünde değil," dedim.

"O zamaaaan," diyerek, gözüne kestirdiği diğer takımı yukarı kaldırdı. "Bu nasıl? Sana mavi gömlek çok yakışıyor, içine buz mavisi gömlek giyersen-" Utanmış olacak ki devamını getirmedi. "Hadi dene," deyip takımı aceleyle elime tutuşturdu ve arkasını dönüp başka takımlarla ilgilenmeye başladı. Yanakları kızarmıştı. Yavaş adımlarla kabine ilerlerken gülümsedim. O sırada görevliye buz mavisi gömlek soruyordu. Kabine girip takımı askıya astım. Tişörtümü çıkarmıştım ki, Arya elinde buz mavisi bir gömlekle, kapısını kilitlemeyi unuttuğum kabine girdi. Beni yarı çıplak görünce gözlerini sıkıca kapattı ve arkasını dönerek elindeki gömleği bana doğru uzattı. "Çok özür dilerim," dedi utançtan ölmesine ramak kalmış bir sesle.

Ona işkence etmemek adına gömleği aldım. Dışarı çıkıp kapıyı kapattı hemen. Elimde olmadan güldüm ve kapıyı kilitledim. Takımı giymiş olarak dışarı çıktığımda Arya boş durmamış, benim için gri bir takım, beyaz bir gömlek ve koyu gri, mat bir kravat bulmuştu.

"Çok yakışmış," dedi. Saf bir beğeniyle bakıyordu. Elindekileri bana uzattı. "Ama bu takım ondan daha güzel diye düşünüyordum. Hem gri."

O sırada satış elemanı takımların kumaşları ve kesimleriyle ilgili bilgiler veriyordu ama sadece Arya'nın yorumu önemliydi. Uzattıklarını alıp kabine geri döndüm. Satış elemanı, Arya'ya başka bir takım önerdi. "Hayır," dedi Arya. "Bunu beğeneceğini sanmıyordum. Öyle biri değildir. Bence şimdi denediğini alacaktır." Sesi, kendinden son derece emindi.

Takımı giyip kabindeki aynaya baktım. Gerçekten de güzel bir takımdı. Ne çok gösterişliydi ne de çok gündelik. Hem düğünde hem de jüride giyebilirdim. Zevkini beğenmiştim. Ya zevklerimiz çok benzerdi ya da beni iyi tanıdığı için neyi beğeneceğimi tahmin edebiliyordu. Kabinden çıktığımda bir süre sessiz kaldı ve öylece beni izledi. Yorumunu merakla bekliyordum. Bunu fark edince gözlerini kırpıştırarak kendini toparladı. "Şey... ben çok sevdim. Mükemmel oldun," diyerek beğeniyle kafasını salladı.

Ben de kafamı sallayarak ona göz kırptım ve sürekli bir şeyler söyleyen satış elemanına döndüm. "Bunu alacağım."

Arya Ateş

Ulaş'ın, üzerinde takım elbiseyle karşımda dikilen hali öyle güzeldi ki, yüzümdeki gülümsemeyi silmem uzun zaman alacak gibi duruyordu. Onu öyle görünce o kadar tuhaf hissetmiştim ki... Sanki mümkünmüş gibi, her zamankinden daha güzel görünmüştü. Pantolonunun paça ölçüsü alınırken, ben de kol düğmelerine bakıyordum. Bana yardımcı olan satış elemanı, "Beyefendiyle birlikte misiniz?" diye sordu.

Bu soru biraz burukça gülümsememe neden oldu. "Hayır," dedim gözlerimi kol düğmelerinden çekmeden.

"Affedersiniz, yanlış bir şey söyledim sanırım."

"Hayır, sorun değil."

"Oldukça iyi bir fiziği var. Modellikle ilgilenebilirmiş."

Haklıydı. Boyu ve kilosu çok orantılıydı ama bu tür bir şey yapmak isteyecek biri değildi. "Modellikle ilgileneceğini pek sanmıyorum," dedim. Bu sırada, koyu gri yuvarlak taşların mermer gibi göründüğü kol düğmeleriyle, taşları siyah olanların arasında kalmıştım. İkisi de oldukça güzel duruyordu.

Ulaş kabinlerin olduğu taraftan saçlarını düzelterek çıkınca, niyetimi anlamaması için ona doğru ilerledim. Ulaş takımın

ücretini ödedi ve pantolonun terziden iki saat sonra geleceğini öğrendik. Mağazadan çıkarken, daha iki saatimiz olduğu için neşeyle ona baktım. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum.

Omuz silkti. "Başka bir planım yok," deyip beklentiyle bana baktı. Planı benim yapmamı istiyordu.

"Kitaplara bakalım mı?" diye sordum kitapçıya doğru yürürken.

İtiraz etmeden peşimden geldi. Yüzünde bir gülümseme vardı. Bu da gülümsememi genişletiyordu. Ona bakarak geri geri yürüyordum. Kitapçıya girdik, birbirimizden ayrılmadan rafların arasında gezinmeye başladık. Sevdiği, okunması gerektiğini düşündüğü, beğenmediği kitapları benimle paylaşırken, tüm dikkatimle onu dinledim. Öyle güzel bir andı ki. Dünya üzerinde en çok sevdiğim iki şey bir aradaydı. Kitaplar ve Ulaş.

Ulaş dikkatini çeken kitapları incelemeye başladı. Telefonumu sessize alıp birkaç tane fotoğrafını çektim gizlice. Kitaplara öyle dalmıştı ki bunu fark etmedi. Telefonumu cebime koyup yanından ayrıldım. Bugün Ulaş'ın kitaplığında gördüğüm, isimleri aklımda kalan ve henüz okumadığım kitapları ve benim severek okuduğum ama onun kitaplığında olmayan nadir birkaç kitabı buldum. Okuduğum tüm kitapları neredeyse okumuştu, okumadıysa da okumayı planlıyordu. Geri döndüğümde, bıraktığım rafların biraz uzağında, bir başka aralıkta buldum onu. Birkaç kitap almıştı o da. "Hazır mısın?" diye sordum ve elimdeki kitapları görmesin diye ondan olabildiğince uzak durdum. Kafasını sallayarak onayladı beni. Birlikte kasaya ilerledik. "Önce sen," dedim. Benim kitaplarımın parasını ödemesini istemiyordum. İtiraz etmeden kendi kitaplarını ödedi. İtiraz etmeyişi şaşırtmıştı beni ama tartışmadığımız için memnundum. Benim ödemem de bittikten sonra kitapçıdan çıktık

"Ben lavaboya gideceğim," dedim. Elimdeki poşeti aldı. "Şu kafede oturabilirsin. Hem ayakta beklememiş olursun," diye

ekledim. Eğer orada otururbut nereye gittiğimi göremez diye düşünmüştüm.

"işin bitince ararsın," derken kuşkuyla baktı.

Gülümsedim. Ulaş kafeye girince, takım elbiseyi aldığımız mağazaya doğru koşar adımlarla ilerledim. Hangisini alacağıma karar veremediğim için kol düğmelerinin ikisini de satın aldım. Neyse ki işlerini hızlı yapıyorlardı. Ücretini ödeyip küçük paketleri ceketimin ceplerine koydum ve mağazadan çıktım. Geri döndüğümde telefonuyla ilgileniyordu. Yanına ulaştığımda kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Ne saklıyorsun?" diye sordu.

Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. "Hi-hiçbir şey," dedim.

Tek kaşını kaldırdı. "Lavaboya gitmedin."

Bunu nasıl anlamıştı bilmiyordum ama pes etmeyecektim. Şirince gülümsedim. "Bence gözlerin güneşten kamaştığı için yanlış görmüşsün."

"Doğru. Gözlerim kamaşıyor," dedi.

Bunu öylesine söylemiştim, içeri güneş ışığı girdiği falan yoktu. Bu yüzden söylediklerinin ne ifade ettiğini anlamadım. Anlamasam da gözlerime bakarak çok güzel bir şekilde söylemişti.

"Eğer gezmek istemiyorsan dışarıda bir yere oturalım mı?" diye sordu.

Bu tür yerleri gezmekten zevk almıyordum. Onunla sohbet etmek daha anlamlıydı. "Olur," dedim. Açık alanı olan bir kafeye geçtik. Sandalyeye oturduğum anda Ulaş elini uzatıp sandalyenin ayağından tuttu ve beni sandalyeyle birlikte kendine çekti. Anın şokuyla gözlerine baktım şaşkınca. O da gözlerime bakıyordu ve bana doğru eğilmişti.

"Bir şey saklıyorsun ve benimle ilgiliymiş gibi hissediyorum," dedi. Sandalyemdeki elini yavaşça ceketimin cebine soktuğunu hissettim. "Tuvalete gitmeden önce ceplerin boştu."

Demek oradan anlamıştı. Cebimden çıkan kutuya bakıp benden uzaklaştı. Nefesimi tuttuğumu o an fark ettim ve ciğerlerimdeki havayı serbest bıraktım. O, bulduğu kutuyu açarken, diğer kutuyu da cebimden çıkarıp önüne koydum. "Sürpriz yapmak istemiştim," dedim kötü bir niyetim olmadığını belirterek. İlk kutudan çıkan kol düğmelerinden birini eline alıp bana baktı. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırıp gülümsedim. "Şey... takımına çok yakışır diye düşündüm."

Kol düğmesini yerine bırakıp kâkülümü düzeltti. "Eksik olma," dedi sevecen bir sesle.

Eksik olma. Çok güzel bir temenniydi ve sadece Ulaş'ın söyleyebileceği türden bir şeydi. Teşekkür etmek yerine kullandığı bu kelimeler değerli hissettirmişti. Çünkü onun için kelimelerin ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden kullandığı her kelime benim için önemliydi. Gülümsememin genişlemesine engel olamadım. Onu her an daha çok seviyordum, onu sevdikçe kalbim genişliyordu. O kadar ki, akciğerlerim için yeterince yer kalmıyordu. Nefes almakta gittikçe zorlanmamın sebebi buydu. Biliyordum. Tıka basa Ulaş'la doluydum.

Elini çekip kendi kitaplarının olduğu poşeti bana uzattı. "Sürpriz yapmayı planlayan sadece sen değilsin," dedi. Yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Geçirdiği vakitten memnun ve mutlu olduğu belli oluyordu.

Poşetteki kitapları heyecanla çıkardım. Ondan hediye olunca her biri fazlasıyla değerliydi. Gülümseyerek ona baktım ve onun için aldığım kitapları poşetten çıkardım. "Ben de sana almıştım," derken kıkırdamama engel olamadım. O da sesli bir şekilde güldü ve kitapları incelemeye başladı. Gülüş sesi o kadar güzeldi ki. Benim varlığıma alıştıkça duygularını daha az gizliyormuş gibi hissediyordum. Benimle geçirdiği vakit ne kadar uzun olursa o kadar kendisi oluyordu.

İkimiz de kitaplarımızı incelemeye koyulduk. Bana aldığı ki-

tapları sırasıyla açıkladı. Hiçbirini okumamıştım, bu yüzden çok heyecanlıydım. Onun okuduğu ve benim de okuyacağım bir sürü kitabım olmuştu. Önce okumamı istediği kitabı gösterdi; *Dorian Gray'in Portresi.* Ben de onun okumasını istediğim kitabı gösterdim; *Muhteşem Gatsby.* Kitaplarımızı orada okumaya başladık. Hayatımdaki en güzel saatlerden ikisini geçiriyordum.

Kitaplara ve birbirimize dala dala iki saat su gibi akıp gitmişti. Normalden az okumuştum, çünkü okuduğum bazı şeyler aklıma Ulaş'ı getiriyordu ve ona bakmadan edemiyordum. Görünüşe göre o da çok yol katedememişti. Kalkma zamanı geldiğinde benden önce davranıp hesabı ödedi. Sürekli bir hesap yarışışında olacağımız kesindi. Mağazadan takımı teslim alıp otoparka indik. Bugün bitsin istemiyordum hiç. Eskisine göre öyle yakındık ki, hayal gibiydi. Dünle bugün arasında sadece yirmi dört saat olduğuna inanamıyordum. Eşyaları arka koltuğa düzgünce yerleştirdik. Yerlerimize geçtik, kemerimi bağlarken Ulaş arabayı çalıştırdı.

"Kumpir sever misin?" diye sordu.

Ona bakıp gülümsedim. "Sen seviyor musun?"

Sorusuna soruyla karşılık verdiğim için midir bilinmez, kaşlarını çattı. "Evet."

"Ben de severim."

Dakikalar sonra Ortaköy'e gelmiştik. Paralı otoparklardan birine arabayı bıraktı ve birlikte insan kalabalığına doğru ilerledik. Bir yandan da havadan sudan sohbet ediyorduk. Ulaş kalabalıkta kendine yol açarken arkasından yürüyordum. Omzunun üzerinden sık sık bakıp orada mıyım diye kontrol ediyordu. Kumpircilerin olduğu kısımda kalabalık artınca bileğimden tuttu ve beni emniyete aldı. Girdiğimiz mekânda merdivenleri

çıkarken de bileğimi bırakmadı ve köprü manzarası olan bir masaya oturduk.

Kumpirlerimizi nasıl istediğimize dair verilen kâğıdı doldururken, onun neleri işaretlediğine bakıp kopya çektim biraz. Bunu fark edip gülümsedi. "Kediler meraktan ölürlermiş," dedi gözlerini kâğıdından ayırmadan.

Omuz silkerek gülümsedim. Kâğıtları doldurunca garsona verdik. Kumpirlerimizi beklerken telefonuna gelen bildirileri kontrol etti. O fark etmeden birkaç tane daha fotoğrafını çektim ve zaferle gülümsedim. Onunla fotoğrafım olsun istiyordum ama bunu söylemeye veya rica etmeye cesaretim yoktu. Hayat akıp gidiyordu ve ben karşısında duramıyordum. Hem hayatın hem de Ulaş'ın...

Ulaş'a bana aldığı kitaplardan en çok hangisini sevdiğini sorduğumda, önce bahsettiği her kitaptan güzel bir alıntı yapıp, ardından kısa bir açıklama getirdi. Alıntı yapmayı seviyordu, ben de onun bu inceliğini seviyordum. Olaylara farklı açılardan bakabiliyordu. Bunu fark edeli epey olmuş olsa da her seferinde düşüncelerine hayran oluyordum. Bana aldığı kitapları anlatması bitince, ona aldığım kitaplar hakkında ne düşündüğümü merak içinde sordu. Fikirlerime önem verdiğini bu denli belli ettiği nadir zamanlardandı. Ülkenin bir ucundan diğer ucuna yaptığımız yolculukta bile böyle yakınlaşıp sohbet edememiştik. Bu, ara ara heyecanlanmama sebep oluyordu. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve dudaklarımı ıslattım. Ona aldığım kitaplar hakkındaki düşüncelerimden çok neler hissettiğimden bahsettim. İçeriklerine dayanmadan yorum yapmakta onun karar profesyonel değildim.

"Okudukça etraflıca tartışırız," dedi.

Ulaş'ın geleceğe yönelik bir planı vadetmesindeki muazzam güveni hissettim. Eğer o diyorsa yapardık mutlaka. Gülümsedim sevinçle. Çok isterdim. "Çok isterim," dedim ne kadar istediğimi sakınmayarak. Yüz ifadem hafifçe gülümsemesine yol açtı. O anda aklıma Henry Miller'ın Uykusuzluk kitabı geldi. En kısa zamanda onun hakkında da konuşmak istiyordum.

Kumpirlerimizi bitirdikten sonra çıkıp arabaya bindik. Ulaş sol aynaya bakıp yolu kontrol ettiği bir sırada, açık camdan gelen rüzgârla saçları gözlerinin önüne düştü. Tereddüt etsem de elimi uzatıp saçlarını geriye çektim ve öylece bekledim, çünkü arabanın yönü değişmeden rüzgâr saçlarını önüne getirmeye devam edecekti. Araba sola döndüğünde rüzgârın yönü değişti ve istemeden bıraktım saçlarını. Sahil yolundan ilerliyorduk. Çok geçmeden, onun genellikle oturduğu bankı gördüm. Sanki içimi okumuş gibi o bankın yakınında arabayı sağa çekti. Emniyet kemerini açtığını görünce ben de kemerimi açıp arabadan indim. Sanki o da en az benim kadar eve gitmek istemiyordu. Onun arkamdan geldiğini düşünerek banka ilerledim. Sığınağına beni de alması nedense kötü bir şey olacakmış gibi hissettirdi. Buraya iyi günlerinde geldiğini sanmıyordum. Hava grimsi bir renkti. Gülümsedim. "Bulut kraliçesi griyi sever," diye mırıldandım. "Bulut kraliçesi mutlu olduğu için gökyüzü sevdiği renge boyanmış."

Ulaş'ın henüz gelmediğini fark edince etrafıma bakındım. Biraz ilerideydi, pamuk şekeri alıyordu. Bu görüntü beni şaşırtsa da gülümsetmiş ve burada olmanın verdiği huzursuzluğu bir nebze silikleştirmişti. Banka oturup gökyüzüne baktım. "Bunu gördün mü? Buz kralı bana pamuk şekeri alıyor," dedim ve gözlerimi Ulaş'a çevirdim tekrar. "Buz kralı, bulut kraliçesine iyi davranıyor. Bulut kraliçesi buna memnun. Biliyorsun, pamuk şekeri bizim kutsal eşyalarımızdan biridir." Bana doğru gelirken gözlerine bakıp gülümsedim. "Buz kral, bulut kraliçesine elma

şekeri hediye etti ve sonsuza kadar kraliçenin yanında kalıp onu şeker ve çikolatayla besledi." Biraz alay, biraz da gerçekleşmesini ister bir tonda söylemiştim.

Ulaş yanıma oturup pamuk şekerini bana uzatırken kaşlarını çattı. "Kraliçe ya çok aptal ya da şeker komasına girmek istiyor," dedi.

Oyunuma ayak uydurmasına gülümsedim. "O zaman neden bana şeker aldın?" diye sordum paketi açarken.

"Uzun zamandır şeker yediğini görmedim."

Haklıydı. Uzun zamandır ne elma şekeri ne de pamuk şekeri yemiştim. Bunu fark etmiş olması beni şaşırtmıştı. "Evet, biraz canım sıkkındı," deyip gülümsedim yine. Çünkü artık canım sıkkın değildi. O, yanımdaydı.

Kâküllerime dokundu. "Fark ettim."

"Ama şimdi iyiyim," dedim hemen.

Bir şey demedi. Dudaklarına uzattığımda elimi tutup benim ağzıma yöneltti pamuk şekerini. Gülümseyerek elimi kendime çektim. "Sütlaç yemen bile bir şoktu zaten," diye mırıldandım. Pamuk şekerimin son parçasını koparıp kalp şekli verdim ve gökyüzüne tutup fotoğrafını çektim. Ardından onu da yedim. Ulaş'a baktığımda yanağına kirpiği düşmüştü. Elimi uzatıp kirpiği aldım. "Bir dilek tut." Kaşlarını çattı ve buna zerre kadar inanmadığını belli eden bir şekilde baktı. "Tut lütfen," diye ısrar ettiğimde kısa bir süre gözlerini kapatıp açtı. "Alt mı, üst mü?"

"Üst."

Parmaklarımı açtım. Kirpiği üst parmağımda kalmıştı. Bu, dileği kabul olacak demekti. Heyecanla ona baktım. "Gördün mü? Dileğin kabul olacak!" Aynı heyecanla ona yaklaştım. "Ne dilemiştin?" Şirince gülümseyeme çalıştım ve bana söylemesini umut ettim.

"Dileğimi söylersem kabul olur mu?" diye sordu alayla.

"Alay edersen olmayacağı kesin," diye söylendim.

"Bu, benimle Allah arasında," dedi ve denize baktı.

Yüzünde yine eskisi gibi bir ifade belirmişti. İçimdeki o huzursuzluk geri geldi. Bir süre denize ve ona baktım. Sessizlik süremiz uzadıkça içimde bir şeyler kıpırdamaya başladı. Heyecandan değildi. Artık korkuyordum. Konuşmasından korkuyordum. Bildiklerini veya bilmediklerini anlatmasından. Bir yandan da anlatıp kurtulsun istiyordum. Duyacaklarımdan korkuyordum ama onun omuzlarında daha fazla yük olmak istemiyordum. Onda kapladığım yer omuzları değil, kalbi olsun istiyordum. O acı çekmesin gerekirse ben çekeyim istiyordum.

Duyduğum çakmak sesiyle kafamı ona çevirdim. Sigara yakmış, düşünceli bir ifadeyle denize bakıyordu. Hafif çatıktı kaşları. Birkaç gün içinde saçları fark edilecek şekilde uzamıştı. Kaşlarımı çattım. Bunu herkes fark ediyor muydu? Yoksa ben mi fark ediyordum ondaki bu ufak değişimleri? Ensesindeki saçlarına dokunmak geliyordu içimden ama maalesef bunu yapmaya cesaretim yoktu.

Gözlerimi elmacık kemiğinde ve çenesinde gezdirdim. Çenesindeki yara izinde takılı kaldı yine gözlerim. Ufak bir şeydi ama yerini bir kez bildikten sonra artık görünmez olamıyordu; sakalı uzasa bile. Gözlerimi dudaklarına çevirdim. Yukarı doğru kıvrıldığı nadir zamanlarda ne de güzel duruyorlardı. Ona çok yakışıyordu gülümsemek. İçimdeki sevginin dolup taştığını hissettim o an ve bu, korkumun artmasına sebep oldu. İçimdeki sevgiden korkuyordum. İnsan bir başkasını bu kadar sevebilir miydi? O kadar seviyordum ki, onu izlerken ağlayabilirdim.

"Nasıl oldu?" diye sordum bana bakması için. Bakışlarına ihtiyacım vardı. Kafasını bana doğru çevirdi, anlamamış bir ifadeyle baktı. "Çenendeki yara," diye açıkladım sorumu. Sakalları çıktığı için şu an çok belli olmuyordu aslında ama ben görüyordum. Şaşırmış gibiydi. Ufak bir yara olduğu ve genelde kirli sakallı olduğu için fark etmeme şaşırmıştı sanırım.

"Küçükken ağaçtan düştüm, Artvin'de," dedi.

Cevabı gülümsememe neden oldu. Küçük bir Ulaş, ağaca tırmanıp düşüyor ve çenesinde bir hatıra bırakıyor. Bunu hayal etmek güzeldi. Bana bakmaya devam etti. Sadece öylece baktı bana. O susunca ben de sustum. Gözlerime bakarken dalmıştı. Düşünüyordu. Kafasından binbir türlü düşünce geçiyordu. Bunu görebiliyordum. "Çok düşünme," dedim. Gözleri bakmaktan görme faslına geçti söylediklerimle. Tam anlamıyla gördü beni gözleri. Gözlerinde hüznü görebiliyordum. Ona destek olmak için gülümseyip, bacağının üzerindeki elinin üç parmağını tuttum. Ellerimize çevirdi başını. Elimi çekmedim. Korkuyordum ama yanımdaydı. Sevgim korkumdan daha büyüktü.

"Konuşmam lazım," dedi.

Kafamı salladım hafifçe ve onu bekledim. Gözyaşlarım hazırda bekliyordu. Onları tutmakta çok zorlanacaktım ama onun için, onu daha fazla üzmemek için elimden geldiğince engelleyecektim gözyaşlarımı. Derin bir nefes alıp verdi ve tek eliyle, elini elimden çekmeden bir sigara daha yaktı. Ateşe bakmak onun yanındayken tuhaf bir şekilde daha kolaydı. Beni yakacak olan ateş o olmasına rağmen.

"Tüm hikâyeye hâkim değilim. Bildiklerimin de ne kadar doğru olduğu muamma ama bildiğim ne varsa... anlatmaya çalışacağım." Başparmağıyla parmaklarımın üstünü yavaşça okşadı, sigarasından derin bir nefes aldı ve devam etti. "Eskiden... o adamı... yani... babamı çok severdim. Dünyadaki en bilgili ve iyi adamdı benim için. Bize çok vakit ayıramazdı ama akşam hep birlikte yemek yediğimizde tüm sevgisini hissetmek yeterli olurdu. Annemin dediğine göre doğumum bereket getirmiş. Ben doğduktan sonra babam işlerini üç katı kadar büyütmüş... Ben beş altı yaşlarına geldiğimde babam, çok meşgul olup çocuklarına zaman ayıramayan ebeveynlerden olmuştu neredeyse. Yine de bana vakit ayırıyordu. Abimle aramızda dokuz

yaş var. Bu yüzden genelde en çok ilgilenilen çocuk bendim. Öyle çok büyük bir ilgi değildi elbet. Babam akşam yemeğinden sonra benimle bir saat maç yapardı, o kadar. Abim küçükken bunu yapmaya bile zamanı yokmuş babamın, işleri iyi değilmiş o zamanlar. Böyle olunca işte, kendimi ilgi odağı gibi hissediyordum. Annemse sabah benimle birlikte evden çıkar, akşam benimle birlikte girerdi. Psikolog olmasını bu yüzden severdim. O, mükemmel bir annedir. Benimle maç yapar, babama kızmamamız ve onu anlayıp desteklememiz için bizimle sürekli konuşurdu."

Elimi okşayışı yavaşlayınca, korkumla orantılı olarak kalbim hızlanmaya başladı. Gözlerini kapatıp açtı ve yine denize baktı.

"Birinci sınıftan yedinci sınıfa kadar babam beni okuldan hiç almadı. Ben okula gitmeden önce abimi almaya giderdik bazen. Bunu söylemesem bile abimi çok kıskanırdım o zamanlar. Yedinci sınıftayken yeni bir Türkçe öğretmeni gelmişti ve beni çok severdi. Soyadım oldukça dikkatini çekmişti ama nedenini söylememişti hiç. Bir gün babama beni okuldan alması için çok ısrar ettim. Geldi... Türkçe öğretmenimiz bahçede benimle konuşuyordu. Babamı gördüğünde önce şaşırdı, sonra çok sevdiği birini görmüş kadar mutlu oldu. Babama baktım. O da en az öğretmenim kadar şaşırmış ve mutlu olmuştu."

Yutkundum. Bahsettiği Türkçe öğretmeni benim annem miydi? Hikâyenin gidişatı beni daha çok korkutmaya başlamıştı. Ağlamak istiyordum ama ona kıyamıyordum. Cesaretini kırmak, yarıda bırakmasına, başka bir güne ertelemesine neden olmak istemiyordum. Sıktım kendimi. Ona soru sorup hikâyesinin yönüne müdahale edemedim.

"Anlamadım ilk başta. Sanki birbirlerini yıllardır tanıyor gibilerdi. Sanki bu anı uzun zamandır bekliyor gibilerdi. Kafam karışmıştı. Evli bir adamın, tanımadığı bir kadına sarılması, onu gördüğüne bu kadar sevinmiş olması tuhaf gelmiş, canımı sık-

mıştı. Olayın şaşkınlığıyla ne konuştuklarını pek dinleyemedim. Vedalaştıklarında babamla arabaya ilerledik. Öğretmenimi nereden tanıdığını sordum ona. 'Çok eski bir arkadaşım. Uzun zamandır şehir dışındaydı,' dedi. Rahatlamıştım. Arkadaşlar birbirine sarılırdı. Her şey normal gibiydi."

Gözlerini çevirip bir kez bile bana bakmıyor olsa da gözlerimi ondan hiç çekmedim. Sanki zorla nefes alıyor gibi nefes nefeseydi.

"Ama... o günden sonra her şey değişti sanki. Babam bizimle yemek dahi yemiyor, benimle maç yapmıyor, sürekli çalışma odasında oluyordu. Çoğu gün eve daha az uğruyordu, sürekli yorgundu, sinirliydi. Telefonda biriyle tartışıyordu. Taner adının geçtiğini birkaç kez duyduğumu hatırlıyorum. Daha önce de bu adı duymuştum ve babamla çok yakın arkadaş olduklarını biliyordum."

Babamın adını duymam ve bazı şeylerin kafamda şekillenmeye başlamasıyla gözyaşlarım akarken dudağımı ısırdım. Babası, annesini annemle aldatmış olamazdı. Annem yapmazdı. Annemi tanıyordum.

"İçime kurt düştü. O yaşlarda çok şüpheci olursun ve böyle şeylerden ödün kopar ya. Aynı öyleydim. Derya Ateş. Taner Ateş'in eşi miydi diye sordum kendi kendime. Bu düşünceler karnımın ağrımasına sebep oluyordu. Ne abime söyleyebiliyordum ne de anneme. Gittikçe içime kapanmaya başlamıştım. Bunu fark eden yine Derya Ateş olmuştu ama artık onunla da konuşmak istemiyordum."

Gözlerini bana çevirdi tepkimi ölçmek için. Gözlerime bakınca gözlerini kapattı. Devam etsin diye elini sıktım.

"Erimlerle komşuyduk ve arkadaş olsak da aynı okullarda değildik. Annesi benim gittiğim okulun eğitimini beğenmiyordu. Babam benimle zaman geçirmeyi artık bir kenara bıraktığı

için, annem akşamları Erim'le maç yapmama izin veriyordu. Uyku vaktine kadar onların bahçesinde maç yapardık. Bir gün babam beni çağırmak için Erimlere geldi. Bahçenin ön tarafına giderken Erim'in annesinin, 'Lisede sevgiliydiniz ama artık ikiniz de evlisiniz. Onun peşini bırak,' dediğini duydum. Babamın buna çok sinirlendiğini hatırlıyorum. Beni görünce konuyu kapattılar. O an babamın annemi aldattığını düşündüm. Bu yüzden annenden nefret ettim ve hep suçladım," dedi ve bana baktı.

Gözleri kızarmıştı, benimse içimde müthiş bir ağırlık oluşmuştu. "Ba-ban, annemle mi aldatmış anneni? Bu doğru olamaz ki..." dedim. Sesim sona doğru kısılmıştı.

Kafasını iki yana sallayıp elini yanağıma koydu ve okşadı yavaşça. "Aldatmak sadece fiilen olmaz, kız çocuğu. Annenin babamla birlikte olduğunu sanıyordum ama artık yanıldığıma hiç şüphem yok. Sorun tamamen benim babamdaydı. Zaman içinde annenin babana nasıl âşık olduğuna tüm samimiyetimle inandım."

Hıçkırarak ona baktım. Böyle bir hikâye beklemiyordum ama artık ailemin neden öldürüldüğüne dair bir tahminim vardı. Hiç beklemediğim bir tahmin.

"Anneme hiçbir şey söyleyemedim, çünkü babamı çok seviyordu, ona âşıktı. Ama günler geçtikçe işler sarpa sardı. Babam, annemden, evden ve abimle benden uzaklaştı. Derken annem öğrendi. Nereden öğrendiğini hiç sormadım. Annem ve babam kavga ettiler. Annemi ilk kez bağırırken görüyordum. Babam evi terk etti. Annemle ben kaldık. Abim üniversite okuyordu, o sırada Ankara'daydı. Annem gelmesini istemedi ama içten içe istiyordu. Canan Abla, annemin üniversiteden arkadaşıydı. Can Abi'yle birlikte bize çok yardım ettiler o zaman. Annem işini bırakıp eve kapattı kendini. Bambaşka biri oldu. O zaman çocuk olmayı bir kenara bıraktım. Annemin bir çocuğa değil, bir oğula

ihtiyacı vardı. Onu teselli edip ayağa kaldıracak güçlü bir evlada."

İçimdeki büyük acıyla elini sıktım. Ona sarılamadım ama dudaklarımı omzuna yasladım ve öylece bekledim bir süre. Titriyordum. Islandığımızı fark ettim. Yağmur yağmaya başlamıştı.

"Annem biraz daha iyileştikten sonra her pazar beni babama yollamaya başladı. Eğer babama gidersem onunla kalmayı bırakırım diye düşünüyordu, çünkü bana eziyet ettiğini sanıyordu. Onu üzmemek için babama katlanıyordum... O gün... babamdaydım."

O gün, ailemin öldüğü gündü. Doğum günümdü.

"Ortada bir şeyler döndüğü, babamın bir sıkıntısı olduğu her halinden belliydi. Darmadağın ve tedirgindi. Geç saatlerde telefonu çaldı. 'Çıkmam gerekiyor. Geç gelirim, beni bekleme, uyu sen,' dedi ve gitti. Bir daha geri dönmedi."

O gün dışarıda gördüğüm takım elbiseli adamı anımsadım. Titrememem arttı ama kendimi tutmaya çalıştım. Ulaş da taş gibi sertti. O da kendini sıkıyordu ve nefes nefeseydi. İkimiz için de zordu ama o benden daha güçlü kalabiliyordu. Devam etmesini beklemiyordum ama etti. Her şeyi anlatmaya kararlıydı.

"Ertesi gün Can Abi aldı beni o evden. Okula gitmedik. Nedenini sordum. Söylemedi. Bir hafta sonra okula gittiğimde, yaşananları öğrendim. Okulumuzun sahiplerinden olan Ateş ailesi... ölmüştü... Özür dilerim..."

Dudaklarımdan tuhaf bir ses çıktığında kafamı omzuna daha çok gömdüm. Ona sığındım. Elini saçlarıma koydu. Islanmış saçlarımı okşarken elimi bırakmıyordu. İkimiz de daha sıkı tutunduk birbirimize. Ailem bir adamın aşkı yüzünden mi ölmüştü? Karşılıksız sevgi yüzünden mi anne ve babamı kaybetmiştim? Bu, çok acımasızcaydı. Çok bencilceydi. Babasından nefret ettim. Sevgi böyle bir şey değildi ki. Sevgi ömrüne ömür

katardı, hayatını elinden almazdı. Ben Ulaş için ölürdüm ama benim için ölmesine izin veremezdim. Peki, annesi? Benim kimin kızı olduğumu biliyor muydu? Tüm bu düşüncelerle, yüzümü daha çok bastırdım ona. Sevgi en fazla seveni öldürürdü, sevdiğini değil. Anne ve babam bunu hak etmemişlerdi. Onlar kendi halinde, iyi insanlardı.

"Özür dilerim. Babamın yaptığından şüphelenip polise gittim. Hiçbir kanıtım yoktu. İnanmadılar. Annesini aldattığı için babasına öfkeli bir çocuktum onlar için," dedi.

Ben sakinleşene kadar sessiz kaldık. Arada sırada bana bakıyordu. Bir ara gözlerini sildiğini gördüm. Bu, kalbimi kırdı. "Sen bunları hak etmiyorsun," dedim fısıltıyla.

"Böyle bir şeyi kimse hak etmez," dedi. Sesinde saf acı vardı.

Kafamı kaldırıp omzunu öptüm ve öptüğüm yere başımı yasladım tekrar. Bir süre daha sessiz kaldık. Sakinleşmeyi bekledik. "Erim'le kavga etmenizin sebebi de bu muydu?" diye sordum sakin bir sesle. Artık sadece burnumu çekiyordum.

"Lisedeydik. Erim'le arkadaştık hâlâ. Ta ki bir gün, babamın ne kadar şerefsiz biri olduğu hakkında herkesin önünde bağırıp çağırana kadar. Ne söylediğini detaylı olarak hatırlamıyorum. Ne yaptığımı da. Hastanede uyandım. Sinir krizi geçirdiğimi, Erim'i fena bir şekilde dövdüğümü söylediler. Bir daha birbirimizin yüzüne bakmadık. Neden benden bu kadar nefret ettiğini ilk başta anlamamıştım. Senin kuzenin olduğunu öğrenene kadar... Babam adamın teyzesini ve eniştesini öldürmüştü. Nefret etmekte haklıydı."

Boğazıma bir başka yumru daha oturdu. Yaşadıklarının yanında, bunun bilincinde olan biriyle birlikte bir çocukluk geçirmişti. "Hiçbir şey sana karşı nefretini haklı çıkarmaz, Ulaş. Senin suçun yok," diye fısıldadım ağlayarak. Parmaklarını saçlarımda dolaştırmaya devam etti. "Polislikten de bu yüzden mi vazgeçtin? Baban yüzünden?"

"Babamın suçlu olduğu hâlâ kanıtlanmış değil. Şüpheli ve kayıp. On sekiz yaşına girer girmez askere gittim. Döndüğümde polislik sınavına girdim ve kazandım. Babamı bulmak, yaşattığı her şeyi ona yaşatmak istiyordum. Annem polis olmamı hiç istemedi bu yüzden. İntikam almamı istemiyordu. Harun'la okulda tanıştık. Çaylakların izni olmayan birçok yere girdik gizlice. Bir sürü dosya karıştırdım. Olayı kurcalarken de senin ölmediğini öğrendim. Adına bir mezar yoktu ama sen de ortada yoktun. O zaman seni babamdan saklayan birileri olduğunu anladım. Ama hakkında hiçbir bilgi yoktu. Daha üst seviye, ulaşılmaz veriler lazımdı. Onlara ulaşmayı çok denedim. On beşinci seferimde yakalandım ve okuldan atıldım. Sicilime işlendi suçum tabii. Annem daha fazla üzülmesin diye mimar olmaya karar verdim. O sicille beni kabul eden tek okul, babamın da ortaklarından biri olduğu bu üniversiteydi işte. İntikam alma isteğimle alakasız olsun, annem şüphelenmesin diye mimarlık seçmiştim. Ama dolaylı da olsa alakalıydı. Evinizdeki yangının, evin sisteminden kaynaklandığına dair tamamı palavra olan bir dosya okumuştum."

Aklıma Eren geldi. Eren'in babası...

"Evin sistemini yapan adamı buldum. Ünlü bir yazılım mühendisi ve mimardı. Yiğit Arga. Ama ne tesadüftür ki, büyük yangından bir sene sonra o da bir yangında vefat etmişti. Karısı ve çocuğu da ülkeyi terk etmişlerdi. Elime bir ipucu geçiyordu ama devamı gelmiyordu. Sanki izleniyormuşum gibiydi. Derken sen geldin..."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Kahverenginin en güzel tonuna sahip gözleri hâlâ kızarık duruyordu. Bize bunu yaşatan herkesten nefret ediyordum.

"Senin o kız olduğunu, peşinde adamlar olduğunu fark ettiğimde anladım. Sen, aradığım kızdın. Arya Ateş'tin." Sol elinin parmaklarının tersiyle yanağımdaki yaşları sildi, yanağımı eli-

ne yasladım. Devam etti. "Sonra dedim ki kendime; Ulaş, ne olursa olsun bu kızı koruman lazım. Hayatın pahasına koruman lazım. Bu kızın yaşaması lazım. Bir Tütüncü hayatını yeterince mahvetti zaten. Senin bu kızı kurtarman lazım."

"Bu yüzden mi kendini suçluyorsun? Babandan seni okuldan almasını istediğin için mi? Normal bir çocuk olduğun için mi?" diye kızdım ona.

O kadar yorgun duruyordu ki, bitkin ve hasta gibiydi. Bu, onu hasta ediyordu. Beni hasta ettiği gibi.

"Babam beni almaya gelmeseydi olaylar böyle gelişir miydi diye düşünüyorum hep. Daha güzel bir hayatın olabilirdi."

"Bu, senin elinde değil," diyerek kafamı iki yana salladım.

"Öyle hissetmediğim çok zaman oldu... Teyzen de babamın yaptığını düşünüyor. Bu yüzden sevmiyor beni. Teyzen olduğunu öğrendiğimde bunu sana söylemesi için onu tehdit ettim. O da gerçekleri sana anlatmam için beni tehdit etti. Seni..." deyip duraksadı.

Beni sevdiğini söyleyeceğini düşünerek kalbim çarptı bencilce. Kızdım kendime.

"...Sana değer verdiğimi biliyordu. Yalan söyledim. Arya benim için hiçbir şey ifade etmiyor, sen zararlı çıkarsın dedim."

Yalan söylemesi beni mutlu etmişti. "Parktayken teyzemi haklı çıkarmaktan kastın buydu," dedim. Parkta beni bırakıp giderken ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Teyzemden biraz daha soğuduğumu hissettim. "Ona karşı iyi şeyler hissedemiyorum," diye mırıldandım. Islanmış saçlarımı bir kenara itti. Onun saçları da alnına yapışmıştı. "İntikam almak istiyor musun hâlâ?"

Kafasını salladı yavaşça. "Alacağım"

Öyle öfkeliydi ki, öfkesi ona zarar verecekti ama bir şey diyemedim. Şimdilik. Daha yakın olduğumuz ve daha acısız bir günde konuşacaktım onunla.

"Detayları daha sonra anlatsam-"

Lafını bitirmeden kestim sözünü. "Sorun değil," diye fısıldadım ağlayarak. Omuzları gevşedi biraz. Hâlâ elini bırakmamış, sıkı sıkı tutuyordum. Gözlerini silmesi dudağımı ısırmama sebep oldu. Gözlerini bana çevirdiğinde gülümsedim burukça. "İyi misin?"

Hüzünle gülümsedi. "Asıl sen iyi misin, kız çocuğu? Ben bu gerçeklerle on sene yaşadım."

Gözlerim tekrar dolup boşalmaya başladı. "Üzgünüm," dedim. Bana eğildiğinde ben de ona yaklaşıp sağ kolumu boynuna sardım ve ellerimiz o an ayrıldı. Sıkıca sarıldı bana. Hani karnınız ağrıdığında sıkıca bastırınca geçerdi ya sanki ağrınız. Öyle sıkıca sarıldı bana acımız geçer belki diye.

"Üzülme," diye fısıldadı. "Yeterince üzüldün zaten."

Tavanıma bakarken gözyaşlarım öylece akıyordu. Bu durum her ne kadar tanıdık olsa da uzun zamandır bu türde bir ağlama yaşamamıştım. Acil bir telefon gelince Ulaş beni eve bırakıp annesinin yanına gitmişti. Ondan haber var mı diye telefonuma baktım ama yoktu. Onu aramaya cesaretim de yoktu. Rahatsız etmek istemiyordum. Belki de bu açıklama sonrası benimle konuşmak istemeyebilirdi. Onu anlardım. Telefonumu komodine koyacakken mesaj geldi. Ekrana baktım hemen heyecanla.

Gönderen; Ulaş'ılamıyor

'Parktayım.'

Gülümsedim gözlerimi silerken. Yataktan kalktım, saçlarımı parmaklarımla tarayarak aynanın karşısına geçtim. Ağladığım için burnum ve gözlerim kızarmıştı. Banyoya gidip yüzümü yıkadım ve burnuma ve göz altlarıma renklendirici krem sürüp gülümsedim. "Gülümse ki Ulaş daha fazla üzülmesin," diye fı-

sıldayarak kapıya ilerledim.

Parka girdiğimde Ulaş kumlara uzanmış, sigara içiyordu, gözleri kapalıydı. Saçlarına dokunan her kum tanesini kıskanmamak mümkün değildi. Ayak ucuna oturup onu izlemeye başladım. Elimi başının altına koymamak için zor tuttum kendimi. Geldiğimi biliyordu. Bir süre hiç konuşmadık. Bugün her zamankinden daha fazla konuşmuştu zaten. Tıpkı yolculuk ettiğimiz zamanki gibi. Gözlerini açtı, sigaranın dumanını üflerken gökyüzüne baktı. "Paris'te ne var?" diye sordu.

"Ne?"

"Duvarındaki haritada bazı yerler işaretli. Quebec, Indianapolis ve Paris."

Durduk yere duvarım aklına neden gelmişti bilmiyordum ama söylediği şeyin, en son konuştuğumuz konu hakkında olmamasına sevinmiştim. "Orada adını söyleyemediğim bir yer var," dedim gülümseyerek. "Bir yapı aslında. Zemininde bir yıldız var. Fransa'ya ilk kez gittiğinde o yıldızın üzerinde durup dilek tutarsan ya dileğin kabul olurmuş ya da Fransa'ya bir daha gidermişsin," diye açıkladım.

"Neden bu kadar çok dilek tutuyorsun?" Sesi hüzünlüydü hâlâ ve sessiz akşamda daha hüzünlü gibi geliyordu kulağa. Hüzünlü ve yalın.

Vereceğim dürüst cevabın beni ağlatacağını hissettim. "Hayatımda artık iyi şeyler olsun istiyorum." Elimde olmadan sesim boğuk çıkmıştı biraz. Gözlerini yıldızlardan alıp bana çevirince kafamı eğdim gözlerimi görmesin diye. Bacaklarını kendine çekerek doğruldu. Yüz yüze oturuyorduk artık. Kafasını eğmişti, saçlarının saçlarıma hafiften çarptığını hissettim. "Dua da ediyorum ama... Böyle şeylerin bir maneviyatı olduğuna inanıyorum. İnanmak istiyorum... Eğer yaparsam... bunun gerçek olacağını düşünmek işime geliyordur belki de. Bilmiyorum,"

diye ekledim. Kafamı kaldırdım. Gözlerime baktı. Gözleri öyle güzeldi ki yine. Daha önce ağladığı için mi bilmiyordum ama parlıyorlardı.

"Hayatında hep kötü şeylerin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sesindeki acı yerli yerinde duruyordu, yanına üzgün bir tını da eklenmişti. Dolan gözlerimden birinden yaşlar akmaya başladı. "Artık değil." Sesim fısıltı şeklinde çıkmıştı. Bu kadar yakınken heyecanlanıyor, aynı zamanda da korkuyordum. O, benim hem neşem hem de kederimdi. "Arkadaşlarım var artık," derken gülümsedim. Samimiyetle gözlerine baktım. "Sen de varsın." Son cümlem gözlerini kapatmasına sebep oldu. Kalbimi kırmıştı bu. Onu daha rahat görmek için kafamı arkaya yatırdım biraz. Yıldızlı bir gecede üzgün durmak hiç yakışmıyordu ona. Mutlu olsun istiyordum. Benim mutluluğuma mal olsa dahi mutlu olsun istiyordum. Çekiniyor olsam da kaybedecek neyim var ki diye düşündüm ilk kez. Kendimi tutamayıp parmak uçlarımı yanağına değdirdim. Önce hafiften kaşları çatıldı. Elimi tamamen yanağına koyduğumda kaşları gevşedi. Gözyaşlarım akarken gülümsedim. Sakallarını parmaklarımda hissetmek tuhaftı. Sanki gerçek değil gibiydi. "Hayatımdaki iyi şeyleri sen getirdin, Ulaş. Bunu kendine yapma," dedim yalvarır bir tonda.

Gözlerini açtı. Gözleri her zamankinden daha sıcak bir kahve tonundaydı sanki. "Neyi?"

"Bunu işte. Canın yanıyor hâlâ. Hem de sorumlusu olmadığın bir şey yüzünden."

Elini uzatıp gözyaşlarımı sildi. Elim hâlâ yanağında duruyordu. "Elimde değil," dedi acı çektiği belli olan bir sesle ve devam etti. "Çok seviyorum ama kendime yediremiyorum. Yapıştı üzerime. Kurtulamıyorum."

Gözünden süzülen bir damla yaş parmaklarımın arasına sız-

dı. Kalbim camdanmış gibi paramparça oldu o an. Onu çok sevdiğimi biliyordum. Onun için neler yapabileceğimi, neleri göze alabileceğimi biliyordum. Ama onun beni bu kadar sevdiğini, bu kadar sevebileceğini bilmiyordum. Ben yanında nefes alamazken, yanımda taş kadar sert durabilen adamın ağlayacak kadar beni sevebileceğini bilmiyordum. Çektiği acı düşündüğümden daha fazlaydı. Onu ağlatacak kadar çok acı çekiyordu. Ağlayacak kadar çok seviyordu. Kalbimin hızlı atması ve içimdeki sıkıntı nefes almama gittikçe engel oluyordu. Saatlerce koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım ve bitkin hissediyorum. Ağlamaktan titremeye başlayan dudaklarımı araladım konuşabilmek için. Sesimi bulamıyordum. "Her şeye rağmen seni seviyorum, Ulaş," diyebildim zorlukla.

İlk kez ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordum. Hâlâ ne için bekliyordu bilmiyordum. Her zaman net biri olsa da bu kez ikilemde gibiydi. Hazırlıksız yakalanmıştı. "Yanlış yerdesin," diye fısıldadı. Eli hâlâ yanağımdaydı. Saçları kâküllerime değecek kadar eğilmişti. İkimiz de ağlıyorduk.

"Ben, olduğum yeri seviyorum," diye fısıldadım. Kalbim atmayı bırakacak gibiydi.

Dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu. Hem çok mutsuz hem de mutlu gibiydi. Yüzümü inceledi bir süre. Sanki rüya görüyormuş gibi bir yüz ifadesi oluştu. Tüm kasları gevşedi. Sanki o an kendiyle savaşmayı bırakmış gibi hissettim. Yanağımdaki elini yeni hatırlamış gibi yanağımı okşamaya başladı tekrar. Öyle hafifçe dokunuyordu ki, varla yok arasıydı. Sanki hipnoz olmuş gibiydi. "Rüya gibi geliyor... Her şeyi anlattığım halde hâlâ beni sevdiğini söylüyorsun," dedi ve inanılmaz bir şeymiş gibi güldü.

Onu izliyordum. Kalması için onu zorlamayacaktım daha fazla. Gitmek isterse bırakacaktım. Canının yandığını görmeyi

artık istemiyordum. Eğilip gözyaşlarımı öptüğünde gözlerimi kapattım.

"Seni, bu dünya üzerindeki her şeyden daha çok seviyorum, Arya," diye fısıldadı tenime doğru.

#8. Savaşılmaya Değersin

"Güzelsin sevgilim, herkes gibi. Fakat seni ayıran bir şey var sende, benden midir bilmediğim. Sanmıyorum ki benden olsun. Ben hiç bu kadar güzel görebilir miyim?"

Filiz Puluç

Hayat beklentilerden ibarettir bazen. Beklemekle geçer ömrümüz. Bir yolcuyu bekleriz, bir teslimatı, bir yolu, bir sırayı bekleriz, sevdiklerimizi bekleriz... Beklentilerimizi karşılamak için savaş veririz bazen. Onu hak etmek veya elde etmek için uğraş veririz. Tıpkı benim gibi...

Ulaş'ı beklemiştim, Ulaş için savaş vermiştim, hem kendi şeytanlarımla hem onun şeytanlarıyla.

Elmacık kemiğimdeki dudakları geri çekilip varlığı hissedemeyeceğim kadar uzaklaştığında, hayal görüp görmediğim

korkusuyla açıldı gözlerim. Kendini kuma bırakmıştı. Kımıldamadan duruyordu. Gözleri kapalıydı. Her ne kadar benim kadar titrememiş olsa bile saçları terlemişti. Bu, en az benim kadar heyecanlandığını gösteriyordu. Ulaş'ın bu tür reaksiyonlar verebiliyor olması şaşırtıcı geliyordu. Onu buz dağı kavramına öylesine oturtmuştum ki kendime kızdım. Artık daha kolay nefes alıyor gibiydim. Tüm sıkıntımı almıştı sanki Ulaş.

Gözlerimi sildim ve bacaklarımı kendime çektim. Çenemi dizlerime yasladım, gözyaşlarım usulca akarken onu izledim. Mutluydum ama ağlamamı bir türlü durduramıyordum. Tuhaf hissediyordum. Karmakarışık olmuştum. Öyle tuhaf bir gündü ki. Ne tekrarlansın istiyordum ne de bitsin istiyordum.

Kendini toparladığından emin olduğunda, "Var mı bir hasar?" diye sordu.

İlk karşılaşmamızdaki soruyla aynı olsa da bugün ifade ettikleri bambaşkaydı. "Para mı vereceksin yine?" diye sordum burnumu çekip.

"Bu kez verdiğim hasarı paranın karşılayacağını sanmıyorum. Daha elle tutulur bir şey lazım." Gözlerini açtı. Hâlâ ağladığımı görünce kaşları çatıldı yine. Çenemi dizlerimden kaldırıp gözlerimi sildim ve gülümsedim. O artık ağlamıyordu ama gözleri hâlâ hafif kızarıktı. "Tüm sevgimi ve ilgimi vermeye çalışacağım," dedi ciddiyet ve samimiyetle.

Kalbimin kulaklarımda attığını hissediyordum. Kulaklarım kızarmıştı kesin. "Her zaman verdiğin hasardan daha fazlasını ödüyorsun."

"Sen buna değersin, Arya," dedi ve yüzünde buruk bir gülümsemeyle gözyaşlarımı sildi dikkatlice.

Yanağımı eline yasladım. "Sana sarılmak istiyorum," dedim burnumu çekerek. Kollarını hafifçe iki yana açtı sarılmam için. Ona yaklaşıp kollarımı boynuna sardım. Kollarını belime doladı.

Salıncakta hafifçe sallanırken yanımdaki salıncakta oturmuş, sigara içiyordu. Yanağımı salıncağın demir zincirine yaslamış, onu izliyordum. Gözlerini bana çevirdi. "Uykun mu geldi?"

Uykulu gözlerimi kırpıştırdım. Çok ağladığım ve bir sürü duyguyu şiddetle hissettiğim için yorgun düşmüştüm. Bu yüzden uykum gelmişti. "Hayır," diye itiraz edip kafamı iki yana salladım aceleyle.

Alaycı bir gülümseme oldu dudaklarında. "Belli oluyor." Sigarasını bitirdi ve izmaritin üzerine basarak ayağa kalktı. İzmariti yerden alıp yakındaki çöp kutusuna attı.

"Biraz daha kalamaz mıyız?" diye sordum ayağa kalkıp. Eve gidersek her şeye baştan başlayacakmışız gibi düşünmekten kendimi alamıyordum. Onu kaybetmekten, onun tekrar gitmesinden korkuyordum.

"Uyandığında güneşin doğmasından başka değişen pek bir şey olmayacak, kız çocuğu. İnsanlık kolay kolay değişmez. İnsanlar da öyle."

Aklımı okuyordu sanki. Yine de zaman geçirmek istiyordum. Bu boş parkta ve bu güzel havada, o hâlâ beni seviyorken, öylece ayakta karşılıklı dikilmek güzeldi. Elinin üzerinden koluna doğru uzanan damarları gözlerimle takip ettim. Kendini belli eden kasları geçip kalbinin olduğu yerde oyalandım biraz. Siyah bir tişört vardı üzerinde. Yakasının açıkta bıraktığı teninde gümüş zinciri parlıyordu. Künyesinin zinciri. "Yine de korkuyorum," dedim fısıltı şeklinde, sanki sır veriyormuş gibi.

Ardından âdemelmasını ve çenesini geçtim, elmacık kemiklerinin ardından gözlerine baktım. O zaten bana bakıyordu. Bileğimi tutmak için eğildiğinde alnındaki saçları kâküllerime karıştı yine. Saçlarımız birbirine sarılmıştı sanki.

"Gitmemi isteyene kadar yanında olacağım, kız çocuğu," dedi kendinden emin, her zamanki Ulaş sesiyle. Bu ses tonu bana güven veriyordu. Bunu bildiği için bu ses tonunu kullandığına emindim neredeyse.

Babası yüzünden veya bu konuyla ilgili başka bir nedenden ötürü kendini sevilmeye değer görmüyor gibiydi. Buna şaşırıyordum. Onu sevmemek mümkün değildi ki. Tanıyan herkes onu severdi. Onu sevmemek zor işti.

Bileğimi iki parmağı avucuma gelecek şekilde tuttu. Ben de elimi kapatıp iki parmağını avucuma hapsettim. Bir şey demeden yürümeye başladı. Peşine takıldım yine. Yavaş ve uyumlu adımlarla eve yürürken konuşmadık. Bugün epeyce konuşmuştuk. Eve gitmek, uzun zaman sonra ilk kez eve gitmek gibiydi. "Kız çocuğu," diye mırıldandığımda bana baktı, kaşları soru sorar gibi kalkmıştı. "Bir süre bana hiç kız çocuğu demedin."

Kafasını salladı yavaşça. "Seni kendimden uzak tutmanın bir başka yoluydu. Yanlış mıyım?"

Haklıydı. Bana kız çocuğu demediğinde aramızda kocaman bir duvar beliriyordu sanki. "Haklısın," dedim.

Bileğimi bırakmadan bir tane sigara yaktı. Apartmana girmek yerine kapının önündeki basamaklardan birine oturdum. Sigarasını bitirene kadar içeri girmeyecekti çünkü. Yanıma oturdu. Karşımızdaki küçük dükkânın vitrininden yansımamıza baktım. İlk zamanlarda durakta yan yana duruşumuzun yansıması geldi aklıma. Artık o kadar da zıt durmuyorduk. Aksine birbirimizin bir parçası gibiydik. Omuzlarımızın arasında neredeyse hiç mesafe yoktu ama onun omuzları benimkilerden daha yüksekti. Omzuna başımı yaslamayı istedim ama çekiniyordum. Uykum da gittikçe artarak geliyordu. "Hiç gitmemi istediğin oldu mu? Konuşmadığımız sırada," dedim ve uykumun dağılmasını umut ederek derin bir nefes aldım.

"Hayır," dedi kafasını yavaşça iki yana sallayıp.

"Neden? Daha kolay olmaz mıydı gitmem?"

Bana baktı ve o sırada sigara dumanını üflemek üzereydi. Sana üfleyince gözlerim yandı. Gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda bana bakıyordu hâlâ.

"İşte, sana karşı böyle hissediyorum."

"Nasıl?"

"Sigara içerken arada bir gözlerim yanar dumanından ama içmeyi bırakmama neden olmaz."

Gözlerim acısa da gülümsedim. Ben gözlerimi ovuştururken kafamı omzuna yasladığını hissettim. Karşı çıkmadım. Onun sigarasını bitirmesini beklemeyi umuyordum ama uyuyakaldım.

Uyandığımda gözlerimi açınca Koca Göz'le karşılaştım. Odamdaydım. Doğrulup saçlarımı geriye attım. Dün yaşananlar bir bir aklıma gelirken gülümsedim. "Beni seviyor," deyip Koca Göz'e sıkıca sarıldım. Kendimi çok mutlu hissetsem de ona sormak istediğim birçok soru vardı. Fakat zamana bırakmayı düşünüyordum. Onu iki gün üste üste sıkıntıya sokmayacaktım.

Yatağımdan çıkıp dünkü kıyafetlerimi eşofmanlarımla değiştirdim ve banyoya ilerledim. İşlerimi hallettikten sonra mutfağa giderken salondaki görüntüyle olduğum yerde kaldım. Ulaş kollarını göğsünün üzerinde bağlamış bir şekilde koltuğumda uyuyordu. O, buradaydı. Burada. Benim salonumda uyuyordu ve beni sevdiği gerçeğiyle burada bulunuyordu. Kalbim hızla atmaya başladı yine. Farkında olmadan yanına adımlarken buldum kendimi. Yanındaki boşluğa oturup onu izlemeye koyuldum. Saçları hâlâ alnında dağınık haldeydi ve kaşları çatıktı.

"Her zaman kaşlarını çatıyorsun," diye fısıldadım ve saçlarını alnından çekip gülümsedim. Onu bir kedi sever gibi sev-

mek istiyordum. Yanağını okşamak istiyordum. Uyanır mıydı? Uykusu derin birine benziyordu ama emin de olamıyordum. Denemeden bilemezdim. Eğer uyanırsa yüzüne düşen kirpiğini aldığımı söylerdim. Dudağımı ısırıp, dikkatle ve yavaşça elimi yanağına koydum. Elim tenine değmekle değmemek arasındayken çatık kaşları gevşedi. Bu, gülümsetti beni. Dün anlattıklarından sonra bile kriz geçirmediğimi fark ettim o an. Ailemle ilgili herhangi bir anı bile kriz geçirmeme sebep olurken, dünkü açıklamadan sonra krizsiz bir gece geçirmiştim. Ulaş bana iyi geliyordu. Ulaş'ın sevgisi bana iyi geliyordu ve iyileşiyordum.

Dün onu ilk kez kartlarını tamamen açık oynarken görmüştüm. Bana küçüklüğünü anlatmıştı ve sevgisinin hepsini vereceğini söylemişti. Bu, Ulaş için büyük bir adımdı. Hem de en kocamanından. Kutay, Argun ve Bahadır ona baktıklarında bu Ulaş'ı görüyorlardı sanırım. Artık onlarla aynı Ulaş'a bakacağım için mutluydum. İstediğimde onu görebilecek, konuşabilecek, sohbet edebilecek, onunla gülebilecektim.

Onun bana yaptığı gibi, iki parmağımın tersiyle elmacık kemiğini okşarken, bir yanda da yüzünü inceliyordum. Dudakları hafif aralıktı. Gözleri hiç hareket etmiyordu. Rüya görmüyordu sanırım. Ben her gece kâbus veya rüya görürdüm. Mutlaka. Dün gece Ulaş'ı ve kendimi görmüştüm mesela. Kişilik bozukluğu olan insanların rüya göremediği hakkında bir yazı okumuştum. Ben bunları düşünürken yeni uyanmış sesiyle, "Günaydın," dediğinde elim donakaldı.

Kanımın yanaklarıma ve kulaklarıma pompalandığını hissettim. "Günaydın," dedim utanç dolu sesimle ve şirince gülümseyerek. "Şey... yanağında kirpik vardı da..." Elimi çabucak geri çektiğimde gözlerini açtı. Saçları alnına gelmiş ve birkaç tanesi bileşmiş, sanki gözüne girecek bir kanca gibi duruyordu. Çekinerek uzandım ve parmağımla saçlarını kenara çektim.

"Gerçeksin," dedi.

"Hı?"

Açıklama yapmadı. Öylece bana bakıyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek ayağa kalktım. "Ben kahvaltı hazırlayayım?" Aslında soru sormamıştım ama sesim soru sorar gibi çıkmıştı. Ayağa kalktı, saçlarını eliyle dağıttı ve esnetmek için boynunu erkeksi bir şekilde çevirdi. O kadar güzel görünüyordu ki şu an ve ben orada öylece dikilmiş, onu izliyordum. Bu görüntüye bir daha bakarsam taşikardiden öleceğimi düşünüp hızla mutfağa gittim. Utancın verdiği sıcaklıkla buzdolabını açıp kafamı içeri soktum ve yanaklarıma süt şişelerinden birini bastırırken kafamı toplamaya çalıştım. Dün Ulaş'ın kahvaltıda özellikle yediklerini hatırlamaya çalışırken malzemeleri çıkarmaya başladım. Banyodan su sesi geliyordu. Derin bir nefes alıp buzdolabının kapısını kapattım. Su ısıtıcının düğmesine bastım; önce kahve sonra çay içiyordu. Tabakları, çatal ve bıçakları masaya yerleştirdim. Sahanda yumurtayı seviyordu anladığım kadarıyla. Ben de yumurta kırdım ve tabağa alıp masaya koydum. Ulaş'ın sevdiği oranla kahveyi de yapıp onun oturacağı yere kupayı bıraktım.

Elma Şekeri miyavlayarak mutfağa girdi. Arkama döndüm ve Ulaş'ı kapının çerçevesine yaslanmış, beni izlerken buldum. Ne kadar zamandır oradaydı? Elini yüzünü yıkadığı ıslak saçlarından belli olsa da hâlâ uykulu görünüyordu. Geçmiş günlerin verdiği bir uykusuzluk vardı üzerinde. Kendimden biliyordum. Günde ortalama dört saat uyuyan biriyken, muhtemelen onun sayesinde birkaç gündür daha çok uyuyordum artık. "Uyanamadın mı hâlâ?" diye sordum üzerimdeki utangaçlığı atmaya çalışarak. Omzunun kapıyla olan temasını kesip kafasını iki yana sallayınca saçları da senkronize şekilde sallandı. Birkaç su damlasının yere düştüğünü gördüm. Öyle hoş bir görüntüsü vardı ki.

"Hâlâ uyuyor muyum diye düşünüyordum," dedi.

"Nasıl yani?"

"Rüya içinde rüya olayı," diye açıkladı.

"Rüya görüyor musun?"

Soruma kaşları çatıldı biraz. "Arada birkaç tane görürüm."

Rüya gördüğü için neden kaşlarını çatıyordu ki? "Bunun rüya olduğunu düşünmene sebep olan şey ne peki?" derken Elma Şekeri'nin yemek kabına mamasını boşalttım. Elma Şekeri hemen kabının başına geçti ve yemeye başladı.

Ulaş da eğildi, Elma Şekeri'nin tüylerini okşarken bana baktı. "Sevilerek uyandırılmam genelde."

Kurduğu cümleyle gözlerimin açıldığını hissettim. Yanaklarım ve kulaklarım yanmaya başladı. Nefes almayı unuttuğum için aniden nefes alınca tükürüğüm nefes boruma kaçtı ve öksürmeye başladım. Masadan tutundum öksürerek. O da doğrulup yavaşça sırtıma vurdu. Yüzündeki alaycı gülümsemeyle tatlı bir ifadesi vardı. O tatlı ifade de nereden çıkmıştı? "İyiyim," dedim. "Kahvaltı yapalım hadi." Ona arkamı döndüm, ellerimle yanaklarımı kapatıp olabildiğince yavaş bir şekilde çay doldurmaya koyuldum. Keşke dolduracağım yüzlerce bardak olsaydı. Çünkü ancak o zaman yanaklarımın kızarıklığı geçerdi. Ulaş kahvenin olduğu yere geçip oturdu. Ben karşısına otururken mırıldanmaya başladı.

"Bir gece,

Gecede bir uyku...

Uykunun içinde ben...

Uyuyorum,

Uykudayım,

Yanımda sen."

Özdemir Asaf'ın Özlem adlı şiirinden alıntı yapmıştı. Bu şiiri biliyordum, çünkü annem şiirleri çok severdi, babam da

anneme şiir okumayı. Ağlayacakmış gibi hissettim. Babamın anneme okuduğu bir şiiri Ulaş'ın bana okuması çok anlamlıydı benim için. Kalbimin göğsümü yumrukladığını hissediyordum. Gözlerini gözlerimden çekmiyordu. Bense çekemiyordum. Girdaba kapılmış gibi hissediyordum. Baktıkça düşüyordum. Şiiri kısık bir sesle tamamladım.

"Uykumun içinde bir rüya,

Rüyamda bir gece,

Gecede ben...

Bir yere gidiyorum,

Delice...

Aklımda sen."

Sesim en fazla bir fısıltı kadar çıkmıştı. Karşısında otururken öylece ona bakıyordum. Gözlerini masadan çekip bana baktı ve gülümseyerek göz kırptı. Bunu yaparken öyle rahattı ki. Artık duygularını tutmak zorunda değildi ve bu Ulaş'ı görmek güzeldi. Devam ettim...

"Bir şiir bir geceye değer,

Bir şiir bir uykuya değer,

Bir şiir bir uyanmaya değer,[18]"

Şiiri bitirdiğimde gözlerimin buğulandığını görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım hafifçe gülümseyerek. "Bir şey olmadı." O sırada gözümden bir damla yaş aktı. "Mutlu oldum sadece."

"Mutlu olduğunda da ağlayacaksan işimiz var, kız çocuğu." diye söylenirken yanağımı okşayarak gözyaşımı sildi. "En sevdiğim şiiri sormuştun."

"Bu muydu?" diye sordum.

---

18 Özdemir Asaf, Yalnızlık Paylaşılmaz, Yapı Kredi Yayınları.

"Hayır, ama bunu da severim."

Gözlerimi sildim ve kocaman gülümsedim. "Kahvaltı zamanı!" diye neşeyle bağırdığımda yüzünü ekşitti. Kıkırdadım. Bıyık altından gülümsedi o da. Artvin yolcuğumuzdan aldığım gül ve kayısı reçelinden koymuştum sofraya. Ulaş gül reçelinden yiyince şaşırdım. "Reçel sevmiyorsun sanıyordum."

"Gül reçelini *artık* seviyorum."

Sesindeki imayla bünyem infilak etti, elim çay bardağına çarpınca çayı Ulaş'ın üzerine döktüm. Çığlık atıp ayağa fırladım. İyi refleksleri sayesinde Ulaş çekilmeyi başarmıştı, çayın çok az bir kısmı karnına gelmişti sadece. Masanın üzerini silerken endişeyle ona baktım. "Çok yandın mı? Çok sıcaktı. Özür dilerim."

Ağzındaki lokmayı bitirip bana baktı. "Artık uyandığıma eminim en azından," dedi çay dökülen tişörtünü umursamadan.

Teninde bir şey var mı diye bakmak için tişörtünü alttan tutup biraz yukarı kaldırdım. Çay gelen kısım biraz kızarmıştı. "Acıyor mu?" diye sorarken kızarıklığa dokundum yavaşça. Parmak uçlarım yanmış gibi hissettim. Teni çok sıcaktı. "Buz koyalım mı?"

Kafasını iki yana sallarken tişörtünü aşağı çekip karnını kapattı. Sandalyeme uzandı ve beni yanına kadar çekti. "Önemi yok, kız çocuğu. İyiyim. Kahvaltını yap," dedi.

Mahcupça gülümseyerek kafamı salladım ve saçımı kulağımın arkasına atıp masaya döndüm. Kahve kupasına uzanıp bir yudum alırken kahvaltılıkları işaret etti. Elini sandalyemden çekip çikolata kavanozunu kendi yanına çekti yine. Tabağımı önüme alıp Ulaş'ın tabağından kopya çekerek doldurdum. Ulaş kahvaltısı nasıl bir şeydi merak etmiştim. Bunu fark etse de bir şey demedi. Yoksa artık utançtan kafamı masaya vuracaktım.

Sağ dirseğini masaya sabitlemişti, elini hareket ettirdikçe

kol kasları kasılıp gevşiyordu ve dikkatimi dağıtıyordu. "Spor yapıyor musun?" diye sordum.

Bu sorumun nereden çıktığını anlamamıştı. "Bir ara gidiyordum. Neden sordun?"

Omuz silktim. Nedenini asla söyleyemezdim. "Merak ettim," deyip önüme döndüm tekrar. Ulaş spor yaparken onu izleyen kadınlar aklımda belirince kaşlarımı çatıp kafamı iki yana salladım. "Neden spor yapıyordun?"

"Sağlık için."

"Sadece sağlık mı?" diye sordum saçma bir şekilde.

Kaşları çatıldı ama sinirli değildi. Anlayamamıştı sorularımı. Kafamda neler döndüğünü az çok tahmin ediyor ama kesin kanıya varamıyor gibiydi. "Başka bir sebebi mi var bu işin? Kadınları etkilemeye ihtiyacım yok," dedi.

Bunu, kendini beğenmişlikten çok bir kadına ihtiyacı olmadığını belirtme amacıyla söylemişti ama yine de canım sıkılmıştı, çünkü haklıydı. Bir kadının ondan etkilenmesi için iyi bir fiziğe ihtiyacı yoktu. İstediği her kadını etkileyebilecek biriydi. "Doğru," deyip somurtarak tabağıma döndüm. Bana baktığını hissetsem de bozuntuya vermemeye çalışarak ağzıma bir parça peynir attım. Parmaklarını saçlarımda hissettim kısa bir süre sonra. Topuzumdan çıkan tutamları kulağımın arkasına yönlerdi oldukça yavaş bir hareketle. Kulağımı okşamıştı bunu yaparken.

"Bir insan, birini sevdiğinde diğerlerine karşı kör olmayı bilmeli, kız çocuğu. Özellikle o kişi için dış görünüş önemliyse. Çünkü ne güzel kadın biter dünyada ne de yakışıklı adam."

Ona baktım. Sırtını sandalyesine yaslamıştı. Ben de yasladım. "Bu, kadınların seni çok beğendiği gerçeğini değiştirmiyor ama," dedim. Normalde beni sıkıntıya sokabilecek konuları onunla rahatça konuşabiliyor olmak tuhaftı. Onunla zaman geçirdikçe açılıyordum. Sözleri beni çözüyordu.

"Beni gözünde büyütüyorsun, Arya," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Seni gözümde büyütmüyorum. Zekisin, çok güzel düşüncelerin var ve kelimelerle aran çok iyi, biriyle nasıl konuşulur, nerede nasıl davranılır iyi biliyorsun, şiirleri ve kitapları seviyorsun, bir sürü enstrüman çalabiliyorsun, nazik-sin. Tüm bunların dışında çok da yakışıklısın. Seni tanıdığım, bu çok da uzun olmayan zaman içinde seni seven üç kadın tanıdım. Kendimi de saydığımda dört kadın yapıyor. Daha bilmediğim niceleri vardır eminim ve onlara kızamıyorum. Çünkü seni severlerse eğer çok haklı sebepleri olur."

"Bu saydıkların birini sevmek için yeterli mi?"

"Değil mi?"

Kafasını iki yana salladı yavaşça. Parmakları hâlâ kulağımın etrafında yavaşça geziniyordu. "Tüm bunlara rağmen benden zerre hazzetmeyen birçok kadın da olmuştur. Birini sevmek için bazen tek bir sebep yeterlidir, bazen sebepsiz yere de sevdiğin olur. Bazen tek bir gülümseme yeter, bazen hiçbir şeye ihtiyacın olmaz, sadece seversin, tabii bazen de birçok sebep gerekir."

Haklıydı ama ben de haklıydım. Onu gözümde büyütmüyordum. O çok güzeldi, her şeyiyle. Büyütsem saçlarının ve çenesindeki yaranın güzelliğinden de bahsetmem gerekirdi.

"Şu bahsettiğin dört kadını ele alalım. Biri sanıyorum ki saplantılı sarışın. Beni yakışıklı ve havalı bulduğu için seviyor. Tüm bunlar kaybedilecek şeyler. Burcu, nazik, ulaşılmaz ve yakışıklı olduğumu düşündüğü için seviyor beni. Tüm bunlar da kaybedilecek şeyler. Aslı, beni, daha doğrusu eski beni seviyor. Şu an olduğum adam hakkında en ufak bir fikri yok. Sen... beni ben olduğum için seviyorsun. Onların gördüğü şeylerin hepsini ve bu saydıklarımın daha fazlasını gören tek kişisin. Ben, beni gerçekten seven iki kadın görüyorum senin aksine."

Kalbim çarptı üzüntüyle ve ellerimi kucağıma koydum. "Aslı

ve ben mi?"

"Sen ve annem. Beni seven kadınları sayarken annemi unuttun, kız çocuğu." Omuzlarım rahatlıkla gevşerken gözünden kaçmadı. Kaşları çatıldı. "Aslı'yla aramda hiçbir şey olmayacak, Arya. O defter kapanalı çok oldu. Aslı onun tanıdığı Ulaş olmadığımı önünde sonunda anlayacaktır."

Mahcupça kaşıma dokundum. Dün gece tüm sevgisini bana vereceğini söylemişti, bense hâlâ Aslı'dan bahsediyordum. Bunu söylediğinde sevgisinden ölebileceğimi tahmin etmiştim ama gerçekten olacağına ihtimal vermemiştim. Yanılıyordum. Ulaş'ın sevgisi karşısında ölebilirdim. "Özür dilerim," dedim.

Kafasını iki yana salladı özre gerek olmadığını belli etmek için. Kafasıyla tabağımı işaret etti. "Kahvaltını yap."

Kafamı sallayıp tekrar tabağıma döndüm ve yanaklarımı doldurmaya başladım. "Ulaş," dedim.

"Söyle kız çocuğu" dedi.

"Sadece ismini söylemek hoşuma gidiyor," deyip kocaman gülümsedim.

Ne diyeceğini bilemez halde gözlerime baktı. Şaşkınlığından faydalanıp çikolata kavanozunu aldım ve kocaman bir ekmeğe sürüp kocaman bir ısırık aldım.

Deniz'le bir saat kadar telefonda konuşup gelişmelerden onu haberdar ettikten sonra Esra kapıma dayanmıştı. Olacaklara kendimi hazırlamaya çalışarak kapıyı açtığımda üzerime atladı. Neredeyse ikimiz de düşecektik. Kıkırdayarak dengemizi bulduk ve Esra benden ayrılıp zıpladı. "Marul is the best!" dedi ve uzanıp kapıyı kapattı. "Anlat, hemen anlat." Beni salona götürdü aceleyle. O kadar heyecanlı ve mutluydu ki yerinde duramıyordu.

Olayı, bazı kısımlarını özel çerçevemizden çıkarmayıp gizli tutarak genel olarak anlattım. Ben anlatırken şekilden şekle girmiş, heyecandan yerinde duramamıştı. Romantik bulduğu her detayda sessiz bir çığlık atıp iç çekerek, kucağına sıkıştırdığı yastığa daha çok sarılmıştı. Yastık yok olmak üzereydi. Anlatırken ara sıra gözlerim dolsa da genel anlamda mutluydum. Ulaş'ın artık benden uzak durmak için hiçbir sebebi kalmamış ve apaçık bir şekilde yanımda durmaya karar vermişti. Bu, büyük bir haberdi.

"Sen var ya! Bir efsanesin. Ben, hayatımda çirkef biri olmadığı halde böyle tuttuğunu koparan kadın görmedim. Ulaş'ı resmen dize getirdin," dedi hâlâ inanamayarak. Sonra hayal kırıklığıyla omuzları düştü. "Offf, sizin ilk günlerinizi göremeyecek miyim?"

"Neden öyle dedin?"

"Tatil yapmayı düşünüyorduk ya. Bahadır hariç hepsi yan çizdi. Ulaş gelmek istemedi. Büyük bir ihtimalle senin için. Argun da Ulaş'ı bırakmak istemedi. Kutay da sevgililerin yanında tek kalmak istemedi. Burcu'yla zaten konuşmuyoruz. Ama şimdi sen ve Ulaş sevgili oldunuz. Ulaş'ı ikna edersek hep birlikte tatile gidebiliriz!" Sesindeki heyecan cümlesinin sonlarına doğru zirveye çıkmıştı. Ellerimi tuttu heyecanla. "Ulaş'ı ikna edebilecek tek kişisin. Siz gelmezseniz biz baş başa kalırız."

"Daha iyi değil mi?"

Gülerek saçlarını topladı. "Bir süre sonra sıkılırız kesin. Arkadaşlarımızla daha çok eğleniyoruz."

Ulaş'ı ikna etmeyi düşünmediğim için bir şey demedim, o da sesli düşünmeye devam etti.

"Ulaş yüzde iki yüz sen yoksun diye gelmek istemiyordu. Çünkü yüzmeye ve denize bayılır. Ama ısrar da etmemem lazım aslında. Seni götürmek istediği bir sürü yer biliyordur o kirli

çok. Muthiş yerler biliyor. Arada Bahadır'la tartıştığımız zaman Bahadır'a taktik veriz."

Ulaş'ın Bahadır'a sevgililer günü hediyesi konusunda geldiği aklıma. Onun bu tür tavsiyeler vermesi beni gülümsetmişti.

"Kulağa inanılmaz geliyor değil mi? Kapının biri olabilir ama çok zevkli çocuk. Argun da Ulaş'ın daha romantik ve daha az kaba hali diyebiliriz. İkisini de alan yaşadı. Biri senin, bakalım diğerini kim kapacak."

Kulaklarımın yandığını hissederken, Esra gülerek ağzına hamur çekti. O sırada kapı çaldı. Kalbim yine hızla atmaya başladı. Her kapı çalışında böyle heyecanlanacak mıydım? Bu, Ulaş'tı çünkü kapı çalış tarzını artık çözmüştüm. Zile basmadığı zamanlar belli bir ritimle çalıyordu kapıyı.

Kapıyı açtığımda karşımda duruyordu. Mavi tişörtünün kollarını yukarı kıvırmış ve kot pantolon giymişti. Saçları her zamanki gibiydi ama saatler içinde güzelleşmiş gibi geldi. Arkamdaki bir şey dikkatini çektiğinde gözlerini gözlerimden çekip kaşlarını çatarak, dikkatini çeken şeye, muhtemelen Esra'ya baktı. Esra ona her ne yaptıysa gözlerini devirdi. "Ben sonra uğrarım," deyip yüzünü buruştu.

Esra kahkaha atarak yanımıza geldi. "Ne münasebet, ben giderim," dedi neşeli bir sesle ve çabucak ayakkabılarını giydi. Ulaş'a imayla gülümseyip karşı evin kapısını çaldı.

Birkaç dakika sonra kapıyı Bahadır açtı. Önce sevgilisine, sonra bir an bize bakıp başıyla selam verdi. "İyi akşamlar, efendim," dedi ve gülümseyerek sevgilisini içeri aldı. "Üstüne gitme adamım," dediğini duydum Esra'ya. Esra da hemen kendini savunmaya geçmişti o sırada.

Onların kapısı kapandığında Ulaş'a döndüm. "Aç mısın?" diye sordu.

Bunu sorunca, Esra'nın, Ulaş'ın muhteşem yerler bulduğunu

dair söyledikleri kulaklarımda yankılandı. Oralardan birine mi gidecektik? "Sanırım evet," dedim.

"Güzel. Aşağıda bekliyorum. On dakika sonra görüşürüz." Merdivenleri inmeye başladı yavaşça.

Kapıyı kapatıp koşarak odama gittim. Açık renk bir kotla beyaz bir tişört giydim çabucak. Makyaj yapmadığım için oldukça kısa sürmüştü hazırlanmam. Elma Şekeri'nin mama kabını kontrol edip onu öptüm ve evden çıktım. Spor ayakkabılarımı giydiğim sırada, aynı zamanda sekerek merdivenleri indim. Ağır kapıyı kendi çabamla açıp son basamakları da indiğimde Ulaş apartmanın önünde, arkası bana dönük şekilde bekliyordu. Onunla yemek yiyecek olmanın heyecanıyla merdivenleri koşarak indiğim için nefes nefese karşısına geçtiğimde kaşlarını çattı. "Koştun mu, kız çocuğu?"

Sigara tutan elini tutup saatine baktım ve gördüğüm şeyle tatmin olarak gülümsedim. "Tam on dakika," dedim neşe içinde. Zafer gülümsemem tüm yüzüme yayıldı.

Diğer eliyle, alnıma yapışan kâküllerimi düzeltti. "Geç kalsaydın da beklerdim. Lafın gelişi söylemiştim."

Güneş batarken günün son ışıkları yüzüne vuruyordu ve gözleri mükemmel gözüküyordu yine. "Biliyorum," dedim gülümsemeye devam ederken.

Sigarasını bitirmesini bekledik. Biraz etrafında döndüm ve Galata arkasında kalacak şekilde önünde durdum. Telefonumu çıkarıp birkaç fotoğrafını çektim. İtiraz etmedi. Her zaman fotoğraf çekmeye merakım vardı. Esra'nın da profesyonel fotoğraflar çektiğini öğrendiğimden bu yana merakım daha çok artmış veya tetiklenmişti. Esra'dan birkaç taktik öğrenmiştim. Ulaş bu taktiklere gerek olmayacak şekilde kusursuz çıkıyordu her fotoğrafta ama olsun.

Sigarasını bitirdiğinde yan yana yürüyerek ilk akşam yemeğimiz için yola koyulduk...

Kadıköy'deki güzel restoranlardan birinde otururken ellerimi yanaklarıma koymuş, dışarısını izliyordum. Ulaş dışarıdaydı, telefonla konuşuyordu. Kiminle konuştuğunu bilmesem de yüz ifadesinden iyi biri mi, kötü biri mi olduğunu çıkartabilirdim. Her ne hakkında konuşuyorsa aldığı cevaplardan memnundu. Teşekkür ettiğini anladım dudaklarından. Gözlerini, çevresinde taradığı yapılardan çekip içeri, doğruca bana çevirdi. Beni hemen bulmuştu. İstemsizce bir gülümseme peyda oldu dudaklarımda. Göz kırptı. Bana göz kırpmasını seviyordum. Bana göz kırpması bir yıldızın kayması gibiydi. O sırada telefonu kapattı ve bana arkasını döndü. Önünde bir araba durdu. Merakla izledim onu. Bir an için endişe duydum, ta ki arabadan hiç beklemediğim biri inene kadar. Tüm endişem yerini hüzne bıraktı.

Ahmet arabadan indiği gibi ağlayarak Ulaş'a sarıldı. Boyu oldukça uzamış ve biraz da kilo almıştı. Neredeyse onu tanıyamayacaktım. Benden bile uzun duruyordu buradan bakınca ve bu görüntü karşısında gözlerim dolu. Ahmet ve Ulaş birbirlerine sarılırken, uzun boylu, orta yaşlarda, takım elbiseli bir adam yanlarına geldi. Ulaş tek kolunu Ahmet'in üzerinden çekip adamla tokalaştı. Telefonda konuştuğu kişinin bu adam olduğunu tahmin ettim. Ulaş biraz konuştuktan sonra adam saatini işaret etti, Ahmet'in saçlarını okşadı ve arabasına binip uzaklaştı. Ardından Ulaş bir kez daha Ahmet'e sarıldı ve eli sırtında, onu restorandan içeri soktu. O sırada Ahmet her ne dediyse Ulaş ensesine hafifçe vurdu. Bu durum Ahmet'i epey keyiflendirmişti. Gözlerini silerken gülüyordu. Ben de gözlerimi sildim. Onu tekrar ağlatmak, kötü anılarını hatırlatmak istemiyordum. Heyecanla ayağa kalktım. Ahmet'te kendimi görüyordum bazen, bu yüzden onun mutlu olduğunu görmek beni mutlu etmişti. Ona doğru ilerledim ve sıkıca sarıldım. Gözlerim

doldu tekrar. "Kocaman olmuşsun!" diyebildim. Sesim gittikçe boğuklaşıyordu.

"Sizi özledim," dedi boğuk bir sesle.

"Biz de seni özledik..." Ondan ayrılıp biraz geri çekildim ve gülümseyerek yüzüne baktım. Ama gözyaşlarımdan net göremiyordum. Saçlarını okşadım. Boylarımız eşitlenmişti neredeyse. "Benden uzunsun neredeyse," deyip gülmeye çalışarak saçlarında gezdirdim parmaklarımı.

"Ulaş Abi'mi geçersem şaşırmam," diye övündü kendisiyle.

Ulaş'ın onun rol modeli olduğunu daha önce fark etmemiştim ama onu örnek aldığı çok açıktı. Saç tıraşı bile Ulaş'a benziyordu. "Ben de şaşırmam," diyerek onu onayladım. Gülümsemesi büyüdü.

"Kırk fırın ekmek yemen lazım daha," dedi Ulaş. Ahmet'in omzunu hafifçe sıktı ve bizi masaya yönlendirdi.

Ulaş'la Ahmet yan yana otururlarken, ben de Ahmet'in karşısına oturdum. Ulaş çapraz durarak ikimize de bakabiliyordu.

"Neler yapıyorsun? Yeni okulun nasıl?" diye sordum merakla.

Heyecanla anlatmaya başladı her şeyi. Evsiz, annesiz, babasız ve en önemlisi sevgisiz bir çocuğun hayata tekrar tutunduğunu görmek bana daha çok güç verdi. Ahmet heyecanla yeni hayatını anlatırken, arada bir Ulaş'la birbirimize baktık. Her şeyi elinden alınmış bir çocukken hayatımın bundan ibaret olmadığını ve tekrar bir şeylere sahip olabileceğimi bana gösteren kişi Ulaş'tı. Ahmet'e yol gösteren kişi de Ulaş'tı. O an Derya Teyze'nin ona bu ismi vermesindeki hikâyeyi ve amacı anımsadım. Belki de Ulaş'ın bu hayattaki amacı insanlara ulaşmak değil, onları olmaları gereken yere ulaştırmaktı. Ve eğer öyleyse... Ulaş ismini de soyadını da hakkıyla taşıyor demekti.

Olduğumuz kıtaya dönmek için vapura bindiğimizde denizi izlemeye koyulduk ikimiz de. Sol şakağımdaki saçları kulağımın arkasına ittiğini hissedip ona baktım. Kulaklığının bir ucunu benim kulağıma, diğer ucunu da kendi kulağına yerleştirdi bir şey söylemeden. Kısık sesle bir müzik açtı. Gülümseyerek tekrar denize döndüm. Çok geçmeden sol omzumda bir ağırlık hissettim. Kafasını omzuma yaslamıştı. "Mola," dedi uykulu bir sesle.

Saçları tenimi gıdıklarken, varlığıyla bedenim kaskatı kesilmişti. Yokluğuna dayanmak mümkün değildi, varlığına alışmaksa korkutuyordu. Sevdiği şeyleri sürekli kaybeden bir kızdım çünkü.

"Rahatla, kız çocuğu," dedi.

Sesi, denizin sesinde kaybolup gitmişti. Omuzlarımı ve bedenimi gevşetmeye çalıştım ve saçlarımı yumuşak saçlarına yasladım. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordu.

"Ahmet'i görmemiz için ailesini ikna etmek kolay olmamıştır. Önceden bu konuda çok katılardı. Eminim çok uğraşmışsındır."

Kafasını çevirip baktığında yüzlerimiz çok yakın olmuştu. Bundan rahatsızlık duymadım. Ona yakından bakmayı, nefesini tenimde hissetmeyi sevdiğimi keşfetmiştim. Biraz daha eğilse saçlarımız yine sarılabilirdi belki. Saçlarım, saçlarına âşıktı. Biliyordum.

"Aslında onlar beni aradı," dedi. "Daha önce aradığım için babasında numaram vardı. Ahmet'in birkaç gündür sürekli bizden bahsettiğini söyledi. Bizi görmek için onlardan izin almaya çekindiğini fark edince onlar teklif etmişler. Üzerinde kötü bir izlenim bırakmayacağımıza emin olunca beni aramaya karar vermişler."

Gözlerine baktım. "Ne zaman aradılar?"

"Birkaç hafta önce."

"Gittin mi?"

Hafifçe kafasını salladı. "Bizimkilerle gittik. Ahmet seni sorup durdu. Canını sıkmak istemedim olanları anlatıp. Sınavından sonra bir gün buluşuruz diye söz vermiştim ona da. Hemen hemen zamanında sözümü tutuğum için mutluyum."

Gerçekten mutluydu. Gülümsemiyordu veya sesinden anlaşılmıyordu bu. Onun mutlu olduğunu hissedebiliyordum. Onunla öyle uzun süre meşguldüm, öyle farklı hislerinin hedefi olmuştum ki, artık ne hissettiğini tek bir bakışından veya duruşundan anlayabiliyordum.

Oturduğumuz koltuğun sırt kısmına dirseğini, yumruğuna da kafasını yasladı ve öylece beni izlemeye başladı. Bu duruma alışık olmadığım için ne yapacağımı bilemeyerek dudaklarımı yaladım ve kaşıma dokundum yine. "Annen nasıl?" diye sordum. Dün annesini sormaya pek vaktim olmamıştı.

Pozisyonunu hiç bozmadan cevapladı sorumu. "İyi. Başıma bir şey gelmesinden korkuyor sadece. Seni de sordu, bir şeyler konuşmuşsunuz anladığım kadarıyla."

Annesinin ona detay vermeyeceğine güvendiğimden, kafamı salladım. Gerçi ona âşık olduğumu biliyordu. Neden bundan utanacaktım ki. "Başına bir şey gelmeyeceğine dair ikna oldu mu peki?" dedim.

"Başıma bir şey geldi zaten, Arya."

İsmimi bilerek, cümlesiyle hem bağlantılı hem de ayrı vurgulayarak söylemişti. Başına bir şeyin geldiğini hem bana bildiriyor hem de o şeyin ben olduğumu anlatmak istiyordu. Bu cümle beni gülümsetmişti ve biraz utanmıştım. Bana Arya dediğinde kendimi tuhaf hissettiğimi de fark ettim.

Elini cebine atıp bir sigara çıkardı. Dudaklarına yerleştirip

bir çırpıda yaktı ve derin bir nefes alıp dumanı havaya doğru üfledi. "Arya Ateş," dedi sanki düşüncelerimi okumuş gibi.

İsmimi ve soyadımı onun ağzından bir arada duymak tuhaf hissettirmişti. Kötü anlamda bir tuhaflık değildi. "Hı?" dedim onu izlerken dalgın bir sesle. Onunla ilgili kendi düşüncelerime ve onun güzel yüzüne dalmıştım.

Sigarasından bir nefes alıp üfledi. Gri dumanla birlikte kızıl küller uçuştu. Ateşin şüphesiz en güzel haliydi. "Eksik olma," dedi sadece. Ama bakışlarında daha fazlası vardı. Her zaman söylediklerinden daha fazlasını tutardı içinde. Bu, onu değerli bir sandık yapıyordu. Eğer o gün güzel bir akşamsa ve Ulaş hüzünlüyse, siz de şanslıysanız, kendini tüm açıklığıyla görmenize, içine bakmanıza izin veriyordu. Nadiren oluyordu bu. Beni aradığı o akşam, beni kurtardığı o akşam, bana anlattığı o akşam...

İçime çektiğim nefes ciğerlerimi yakmış gibi hissettim. O an anladım ki Ulaş haklıydı. Yanacaktım, yanmaya çoktan başlamıştım. Kanatlarım kül olup ateşin en güzel halinin görseli olacak, güzel bir akşamüstünde denize doğru uçuşacaktı. Ölümün, Ulaş'ın ve babamın bahsettiği o güzelliğini daha iyi anlıyordum. Ateşini mutlu edip ölümün güzelliğini tadan bir kelebek olmak da ölümün bir güzelliğiydi. Çekinerek ona doğru eğildim. Sigarayı dudaklarına götüren eli durdu. Uzanıp yanağından öptüm. Ardından biraz geri çekilip, yoğunlukla gözlerime bakan gözlerine aynı yoğunlukla baktım. "Sen ölümümü güzelleştirecek tek şeysin, Ulaş Tütüncü."

#9. Ölüme Yürüyen Güler Yüzlü Bir Adam

"Sana benzer birçok şey ama seni hissettirmez
her gülümseme..."

Filiz Puluç

Titreyen elimle balkonun kapısını açıp zorlukla bir adım attım ve olduğum yere yığıldım. Kollarımın arasındaki Koca Göz'ü bedenime sıkıca bastırdım. Ağrım vardı ama tam olarak neredeydi kestiremiyordum. Tenime çarpan ferah esinti ateşimi harlıyor, yangınımı alevlendiriyor gibi hissediyordum. Büyük bir yangın vardı içimde. Ara ara kontrol altına alınabilen fakat hiç sönmeyen. Korkuyordum. Daha fazla yanmaktan değil, bu yangının hiç sönmeyecek olmasından korkuyordum. Titrediğimi

biliyordum ama nedenini bilmiyordum. Yandığım halde neden titriyordum?

"Ne zaman söneceğim?" diye fısıldadım ağlayarak. Titreyen ellerimi zemine koydum. Koca Göz dizlerimin üzerine düştü, gözyaşlarım da onun üzerine. "Ne zaman yok olacağım?" Acıyla bir hıçkırık çıktı boğazımdan bedenimi sarsarak. Şiddetle titriyor ve acı çekiyordum. Öyle ki, bu durum nefes almamı zorlaştırıyordu. Kalbimin hızlı ritmi kulaklarımın arkasındaki damarlarda atıyordu âdeta. Kafamı zorlukla geriye attım ve can havliyle nefes almaya çalıştım. "D-dur... a-artık..." Sanki beynim bana işkence etmek için tasarlanmış bir yapıydı. Gerçek olup olmadığını bilmediğim bir sürü şey gösteriyor ve hissettiriyordu bana. Boğazım yanıyordu. Akciğerlerime oksijen değil, kül doluyordu sanki. Elimi göğsume bastırdım ağrıyı dindirebilmek için. "Dur lütfen!" Durmasını istedikçe bir sürü anı açığa çıkıyor ve bana işkence ediyordu. Annem ve babam önce gülümsüyor, sonrasında tutuşup kül oluyor, savruluyorlardı. Gülme seslerini işitiyordum, ardından bir çığlık susturuyordu onları. Annemin çığlığı...

Ellerimle kulaklarımı kapattım ve nefes almayı bıraktım. Gözlerimi kırpmadan karşıma sabitledim. Gözlerimi kapatırsam onları o halde görecektim. Çığlık atmamak için kaskatı kesildi vücudum. Patlayacak gibi hissediyordum. Yere iki damla gözyaşı düştü. Görüşüm bulanıklaşıyordu ve boğazımdaki damarların şiddetle attığını hissediyordum.

Karşıma biri geçti. Kollarımdan tutup yavaşça sarstı beni. Bulanık görüşümden dolayı kim olduğunu seçemedim. Yüzüne bakmam için çeneme dokundu. Ardından kollarını etrafıma sardı. "İyisin, güzelim. Hiçbir şeyin yok," dedi.

Sesi, çığlığı susturdu. Acıyla derin nefesler alırken sessiz bir şekilde ağlamaya başladım ve gözlerimi kapattım. Bedenim sarsılıyor ve titriyordu. Ben kollarının arasındayken geriye yas-

lanıp bacaklarının arasına oturttu beni. Sağ omzumu göğsüne yasladı ve kolunu belime sardı. Ben ağlarken saçlarımı okşadı. Ben iç çektikçe derin bir nefes alıyor, kulağımın altındaki kalbi hızla atmaya devam ediyordu. "Geçti güzelim," diye fısıldıyordu beni sakinleştirmek için ve işe yarıyordu. Sesi, o iğrenç karanlıkta yolumu bulmama yardım ediyordu. Tüm sesleri susturuyordu. O konuşunca geriye tüm gülüşler kalıyordu. Tüm iyi şeyler. Kötüler kaybolmuyordu ama gizleniyorlardı bir yere. Eskisi kadar korkutmuyorlardı beni.

Saçlarımı okşayıp bir şeyler fısıldarken kulağıma titremem yavaşladı, nefes alışverişim normale döndü. Zihnim yavaş yavaş kendini topladı, farkındalığım arttı. Gözlerimi birkaç kez açıp kapattım. Derin bir nefes aldım. Burnuma Ulaş'ın teninin kendine has kokusu geldi. Yanma hissi, bilincimi tam olarak kazanmamla yok olup gitmişti. Hafif esinti artık içimdeki ateşi harlamıyor, sönen ateş sonrası serinlik veriyordu. Ateşim artık içimde değil, yanımda duruyordu. Derin bir nefes aldım ve artık kendimde olduğumu belli etmek için ona daha çok yanaşıp yanağımı tekrar kalbinin üzerine yerleştirdim. Saçlarımın üzerinden hafifçe öptüğünü hissettim. Bu, kalbimi serinletti. Sağ elini sıkıca tuttuğumu fark ettim sonra. Titrediğim için elimi tutmak istemişti ve ben de eline sıkıca yapışmıştım sanırım. Elini o kadar sıkmıştım ki, uzamış tırnaklarımın avucuna battığını hissettim. Kesik bir nefes aldım acıyla. Gözlerim doldu tekrar. Elini hâlâ tutarken kendime çektim.

Amacımı anlayıp elini görmeme ya da bırakmama izin vermedi. "Sorun değil," dedi, gerçekten sorun değilmiş gibi. Beni gerçekten rahatlatmak istiyordu ve bunu sesine kadar yansıtıyordu.

"Özür dilerim," dedim ağlayarak. Elini kendime çekip avucuna baktım. Tırnaklarımın bazıları iz bırakmış, bazıları ufak kesikler açmıştı. Ona zarar vermiş olmanın verdiği büyük acıyla gözlerimden yaşlar aktı tekrar. "Özür dilerim..."

Aklıma parmaklarının çıktığı ve Kutay'ın onları düzeltti o korkunç anı geldi. Onu ve her şeyini çok seviyordum ama ona zarar veriyordum işte. Kafamı yukarı doğru hafifçe kaldırdım yüzünü görmek için. Hareketimi hissedince o da bana bakmak için kafasını eğdi. Gözyaşım akıp tişörtüyle yanağımın arasında kayboldu. Saçlarımı okşadığı eliyle diğer yanağımdan akan gözyaşımı sildi. "Ağlama, Arya," dedi.

Onu düşündüm. Tanıştığımızdan beri benim yüzümden başı kaç kez belaya girmiş ve zarar görmüştü. Dayak yemişti, silah çekilmişti ve tehdit edilmişti. Ben bile ona zarar veriyordum. Sadece eline yaptığım şeyle değil. Ortada olmadığımda korkudan deliye dönüyordu. Anlattıklarım veya ailemle ilgili en ufak bir şey bile onun canını acıtıyordu. Bencillik mi ediyordum? Belki de ben ateşten çıkamadığım için o da kendini ateşe atmıştı. Beni sevdiği için zarar görsün istemiyordum. Seni seviyorum diye yanımda olsun istiyordum ama açık açık zarar görüyordu. Onu ne kadar çok seviyor olsam da bunları ona yaşatmaya hakkım yoktu. Kimsenin yoktu. Onu hak etmiyordum. Argun'a ben söylemiştim ama asıl ben adaletli değildim. Bu düşündüklerimle gözlerimden hızla yaşlar akmaya başladı. Bunu fark edince merak ve uzuntu içinde gözlerime baktı. Hafifçe kaşları çatıldı. O konuşmadan ben konuştum. "Ulaş... Eğer dayanamayacağını düşünürsen bırak beni. Olur mu?"

"Anlamadım?"

Titreyen dudaklarımı zapt etmeye çalışarak zorlukla açıkladım. "Ben... sorunlu biriyim. Benim yüzümden sürekli zarar görüyorsun. Seni bırakacak güce sahip değilim. Eğer... eğer daha fazla dayanamazsan sen bırak beni."

Ağlamamın verdiği titreme tekrar gelirken gözlerime baktı bir süre. "Seni bırakabilecek güce sahip olduğumu düşünmen gururumu okşadı ama seni bırakıp gitme girişimlerimin hepsinin hüsrana uğradığını hatırlatmam gerek. Fizik kuralları ger-

çekti. Bu yüzden senden uzak durdukça etrafında döneceğim seni, sen de öyle. Aramızdaki şey bizden çok daha büyük. Bunun artık bizimle bir ilgisi yok."

Sesi derin ve sakindi. Söylediklerinin her harfi kulaklarıma ulaştıktan sonra beynimde değil, kalbimde anlam kazanıyordu. Gözyaşlarımı sildi yavaşça ve yanağımı okşadı.

"Varlığının verdiği mutluluğun zerresi kadar bile zarar vermiyorsun bana. Kendi adıma da bunu iddia edebilirsem, bir gün dünyanın en mutlu insanı olabilirim."

"Seni tanıdığımdan beri dünyanın en mutlu insanı olman gerekiyor o halde," dedim.

Eğilip kâküllerimin üzerinden alnımı öptüğünde elimi yanağına koydum. Sol yanağını kafama yasladı ve yanağındaki elimi yanağından çekip önce avuç içimi öptü hafifçe, ardından göğsünün üzerine, yanağımın hemen yanına koydu. Kalp atışını avucumun içinde ve kulağımda hissediliyordum. Bir süre sustuk. Onun nefes alıp verişini ve kalp atışını dinledim. Kalbi öyle güzel atıyordu ki. Bu melodiye âşık oldum. Onunla ilgili her şeye âşık olmaya müsait ve gönüllüydüm.

Ne kadar süre öyle oturduk bilmiyorum ama hava artık en karanlık haline bürünmüştü. Güneşin doğmasına az kalmıştı, sessizliği bozdu. "Neyin durmasını istiyorsun, Arya?"

"Anlamadım."

"Ağlarken bir şeyin durmasını istiyordun."

Yutkundum. Bundan ona bahsetmek istemiyordum. Onu üzecek, babasına karşı daha fazla kinlenecekti. "Her zamanki şeyler," dedim detay vermeden.

"Seni anılarından koruyamadığım için üzgünüm, güzelim."

"Üzülme," dedim.

Derin bir nefes verdi. "Bugün değil ama bir gün bana anlatmanı istiyorum."

Kafamı salladım yavaşça. Belki bir gün anlatabilirdim. Ne yaşadığımı merak ediyordu. Bunu anlıyordum. Ben de olsaydım anlatmasını isterdim. Ne yaşadığını bilmeyi isterdim.

"Söz veriyorum, güzel anılarını, unutulmasını isteyeceğin anılara dönüştüren herkesten bunun acısını çıkaracağım. Biraz daha dayanmaya çalış."

"Ben intikam istemiyorum," deyip ona baktım.

Gözlerini kapatıp kafasını demir parmaklıklara yasladı ve yutkundu. "Ben istiyorum."

Beynim uyanmaya başlarken hissettiğim ilk şey müthiş bir sıcaklık oldu. Güneş ışınları doğrudan tenime vuruyordu fakat gözlerime ışık düşmüyordu. Gözlerimi açınca Ulaş'ın sol dirseğini dizine, kafasını da elini yasladığını gördüm. Bu yüzden gözlerime ışık düşmüyordu. Gözlerimi birkaç kez açıp kapattım. Ulaş kafasını kafamın üzerine koymuştu, muhtemelen uyuyordu. Balkondaydık hâlâ.

Kafamı omzundan ayırdığımda bunu hissedip, sağ elini yanağıma koyarak kafamı tekrar omzuna yasladı. "Sadece iki saat oldu," dedi uykulu bir sesle. Sol kolundaki saate bakmıştı sanırım o sırada.

"Belin ağrıyacak. Uzanmalısın," diye fısıldadım.

Yanağını saçlarıma yerleştirip rahat bir pozisyon buldu kendine. "Biraz daha idare et," dedi ve tekrar uykuya daldı.

Onu biraz daha değil, uzun bir süre daha idare ederdim. Ona yaslandığım için benim yerim rahattı fakat o, demirlere yaslanıyordu. Hareketsiz şekilde yanağım göğsüne yaslı dururken, bir süre sonra ben de tekrar uyuyakaldım.

Tekrar uyandığımda güneş tepede biraz daha yükselmişti. Saatin kaç olduğuna bakmak için sol kolunu tutup yavaşça

kendime çektim. Güneş ışıkları yüzüme düştü ve yanaklarımı ısıttı. Kolundaki saate baktım. Kafeye geç kalmıştık. "Ulaş," diye fısıldadım.

"Efendim?" dedi yine uykulu bir sesle.

"Kafeye geç kaldık."

Kafasını kaldırdı ve saate bakıp yüzünü ovuşturdu. Sırtını demir parmaklıklardan ayırdığında yüzlerimiz birbirine yaklaştı. Hâlâ uyuyor gibi bir hali vardı.

"Uyandın mı?" diye sordum hafifçe gülümseyerek.

"Uyandım."

Öyle güzel görünüyordu ki, yüzünü ellerimin arasına alıp onu sevme isteğime karşı koymak zorunda kaldım. Saçlarının bir kısmı alnına düşmüştü. O an bu görüntü ve bu istek çok tanıdık geldi. Babamın yanaklarını sevdiğim birçok görüntü bir bir geliyor, Ulaş'ın yüzüne yerleşiyordu sanki. Kucağımdaki ellerimi sıktım. Avuçlarımda babamın sakallarının bıraktığı hissi hâlâ hissedebiliyordum.

Ulaş derin bir nefes aldı. Omuzları genişledi ve oturduğu yerde dikleşti. Uykusunu alamadığı için hafif kızarık gözleriyle yüzümü inceliyordu. "Günaydın," dedi sonunda. Gerçekten uyanmıştı artık.

"Günaydın," dedim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım. Onun da kalkması için elimi uzattım. Elimi tuttu, ağırlığını bana vermeden kalktı. Ayağa kalktığında kocaman oldu yine, yüzüne bakmak için kafamı kaldırmam gerekecekti.

"Argun'u arayıp geç kalacağımızı haber veririm. Sen de o sırada hazırlanırsın."

Kafamı salladım. Birlikte içeri girdik. Kapıya kadar ona eşlik ettim. Kâküllerime dokunup çıktı evden. Kendi evine girene kadar onu bekledim. Kapılarımızı birlikte kapattık. Hemen odama

yollandım. İlk iş olarak duş aldım. Elimden geldiğince çabuk bir şekilde üzerimi giydim. Saçlarımı taradım ve her zamankinden daha hızlı uzayan ve artık kirpiklerime karışan kâküllerimi ortadan ayırıp sağa ve sola meyil verdim. Normalde yaz aylarında onları tel tokayla tutturuyor olsam da Ulaş sevdiği için kendi hallerine bırakmayı tercih etmiştim. Saçlarımı iki topuz yapıp odamdan çıktım.

Mama kabına biraz mama koyup salladığımda Elma Şekeri koşarak yanıma geldi. Gülümsedim. Onu okşarken, "Umarım geceleri seni korkutmuyorumdur. Sen de biraz dayanmaya çalış," dedim. Farkında olmadan söylediğim son cümle gün gece Ulaş'ın bana söylediklerini hatırlattı. İntikam alana kadar dayanmamı istiyordu. Hâlbuki onun intikam almasıyla benim kâbuslarımın bir ilgisi yoktu. O, intikam aldığında her şey daha güzel veya çekilebilir olmayacaktı. "Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedim kendi kendime. Elma Şekeri bir süre yüzüme baktı, sonra bacaklarıma sürttü yanağını ve gırıldadı. Eğilip onu öptüm. "Ben de seni seviyorum," dedim.

Sırt çantamı aldım ve Elma Şekeri'ne el sallayıp evden çıktım. Ulaş henüz çıkmamıştı. Ondan önce hazırlanmış olmama şaşırdım ve bu kez onu bekletmediğim için gurur duydum kendimle. Kapılarını iki kez tıklattım ve birkaç adım geri çekilip beklemeye koyuldum.

Ulaş kapıyı açmadan önce parfümünün kokusu bana ulaştı. Telefonunu cebine koyarken bana bir bakış atıp ayakkabılarını giydi. Önce ceplerini kontrol etti, ardından kapıyı kapattı ve kilitledi. Bana ilerledi yavaşça. "Argun'la konuştum. Biraz geç kalacağımızdan Can Abi'nin haberi var."

Bunları söylerken sık sık saçlarıma takıldı gözleri. Takıldığı her an sanki kaşlarını çatmıştı. Nedenini anlayamamıştım ama sormadım da. Birlikte merdivenleri inerken o bir basamak arkamdan geliyordu. Bir kat inmiştim ki, topuzumu tutturduğum

tel tokalardan birini çekince, topuzumun biri açıldı ve saçlarım serbest kalarak omuzlarıma döküldü. Yerimde durup şaşkınca ona baktım. Tel tokayı parmaklarının arasında oynatarak yanımdan geçip merdivenleri inmeye devam etti.

"Ama... Neden yaptın?" diye sordum biraz sitem ederek. Hava çok sıcaktı.

Bana bakmadan omuz silkerek cevapladı. "Sevdim," dedi fakat sesi hoşnutsuz gelmişti.

Saçlarımı tekrar toplayıp topuz haline getirdim ama sabitlemek için elindeki tokaya ihtiyacım vardı. Dış kapıya geldiğimizde durdu, ağır kapıyı açtı ve geçmem için bekledi. Önünden geçerken diğer tel tokamı da çekince saçlarımın tamamı serbest kalmış oldu. Olduğum yerde durdum ve topladığım saçları bıraktım. Arkama dönüp ona baktım. Tel tokamı cebine koydu. Sırtını ağır kapıdan ayırdı ve bana doğru adım attı. "İzin verir misin?" diye sordu.

Ne yapacağını merak ederek, neye izin verdiğimi bilmeden kafamı salladım. Karşıma geçti, ellerini uzatıp saçlarımı toplamaya başladı. Boyu benden uzun olduğu için bunu yapmakta zorlanmadı. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip özenle yukarı doğru toplarken onu izliyordum. Topladığı saçları tek eliyle tutarken, diğer eliyle uzandı ve siyah saç bağcığımı taktığım bileğimi tutup dudaklarına götürdü. Bileğime belli belirsiz bir öpücük bıraktı. O kadar hafif bir öpücüktü ki, yüzünü görmüyor olsam hissedemezdim. Ardından dudaklarıyla tokayı çıkardı ve bileğimi yavaşça bırakıp saçlarımı toplamaya devam etti. Hem utanmıştım hem de kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. Muhtemelen pembeleşen yanaklarıma baktı hafif bir gülümsemeyle. Sonra gözlerini kâküllerime çevirdi, ortadan ikiye ayırmam hoşuna gitmemiş olmalıydı, onları özenle düzeltti. Fakat düzeltince kirpiklerime karıştıklarını gördü. Kaşları çatıldı hafiften. "Keselim bir ara," dedikten sonra tekrar ikiye ayırıp

meyil verdi. "Şimdi daha iyi," diye mırıldandı kendi kendine ve memnun bir şekilde bana baktı.

"Hani sevmiştin?" diye sordum gülümseyerek.

"Gerçekten sevdim."

"O zaman?"

"Saçının hiçbir evresine yetişemediğimi fark ettim. Bu yüzden bir kez de ben toplamak istedim."

Kalbimin genişlediğini hissediyordum yine. Onunla geçirdiğim, onun sevgisine maruz kaldığım süre arttıkça kalbim büyüyor, daha çok Ulaş'la doluyordum. İçimde bitmek tükenmek bilmeyen fakat açığa vurmaktan çekindiğim büyük bir sevgi vardı. İçimden atamadıkça patlamaya yaklaşıyordum sanki. Parmak uçlarımda yükselip kollarımı ona uzattığımda, rahatça sarılmam için biraz eğildi. Kollarımı boynuna doladım. Kollarını belime sarıp beni kaldırdı.

"Seni seviyorum... Seni çok seviyorum."

Ulaş arabayı Can Kırığı'nın çakıl taşlı otoparkına park ettiğinde hava daha da ısınmıştı. Bu yüzden Ulaş'ın geçen sefer bana içirdiği o güzel içecekten canım çekmişti. İçine ne koyduğunu ısrarla söylemeyince oldukça merak ettim. "Sır tarifi mi?" diye sordum arabadan inerken.

"Evet," dedi. Dalga geçiyor gibiydi.

"Hiç cömert değilsin ve bu da sana yakışmıyor."

Kafasını hafifçe bana çevirdi. Yüzünde keyif aldığını belli eden bir gülümseme vardı. "Eğer içmek istiyorsan söylemen yeterli. Neden bu kadar ısrar ediyorsun?"

Omuz silktim yavaşça. "Çünkü söylemediğin için tarifi daha çok merak ediyorum." Yine keyifle gülümsedi ama bir şey söy-

lemedi. Birlikte kafeye doğru ilerlemeye devam ettik. "Peki, müşterilere de yapıyor musun ondan?" diye sordum.

"Hayır."

Gülümsedim. Sadece bana yapıyor olması hoşuma gitmişti. Gözlerini bana çevirince utanarak, havaya bakmak ister gibi kafamı yukarı kaldırdım. Hafif bir esintiyle birlikte üzerimizde bir bulut durdu. Artık gökyüzüne bakabilmek biraz daha mümkün oldu böylece. Bulutlara bakmak beni mutlu ediyordu. Gözlerimi kapattım fakat bir süre sonra üzerime bir gölge düştüğünü hissettim, ardından bir şeye çarptım. Gözlerimi açtığımda Ulaş bana bakıyordu, ona çarpmıştım. "Affedersin," dedim gülümseyerek.

"Gözlerin güneşli havalarda daha yeşil duruyor," dedi.

Gözlerime öyle bakıyordu ki, sanki içimi görebiliyordu. Yine kalbim çarpmaya başladı ve patlayacak gibi oldu. Ne yapacağımı bilemeyerek, koşarak oradan uzaklaşmayı tercih ettim. Koluna çarpıp yanından geçtim ve kafeye girdim. İçeri girdiğim anda, çalışma arkadaşlarım hep bir ağızdan, "Sürpriz!" diye bağırdılar ve aynı anda konfetiler patladı. Şaşkınlıkla onlara bakarken aklımdan ilk geçen yanlış anda gelen davetsiz misafir olduğumdu. Ta ki Esra'nın elinde tuttuğu pastanın üzerinde 'Arya ve Ulaş' yazdığını görene kadar. Herkes gülümseyerek doğrudan bana bakıyordu. Damarlarımdaki kanın hızla adrenalinle dolup taştığını hissettim. Hareketsiz ve şok içinde öylece durduğum için kimse bana doğru adım atmamıştı ve olayı kavramamı bekliyordu. Beynim savaş ya da kaç emri vermişti ve ben kaçmayı seçtim yine. Önce bir adım geri attım zorlukla. Kaçacağımı anlayan Esra kaşlarını çattı ve bana doğru adım attığı anda hızla dışarı çıktım.

Ulaş yavaş adımlarla kafeye doğru geliyordu ama benim ona doğru koştuğumu görünce kaşlarını çatarak olduğu yerde durdu. Ona ulaşıp arkasına saklandım. "Kafeye gitme sakın,"

dedim utanç içinde. Gitmemesi için tişörtünden sıkıca tutum.

İlk başta ne olduğunu anlamasa da kalabalık peşim sıra dışarı taşınca neyden kaçtığımı anlamış oldu. Sürpriz partinin dışarı taşmasıyla Ulaş'ın arkasına daha çok gizlenip ona iyice yapıştım ve yüzümü sırtına gömdüm. Hem çok utanmıştım hem de pasta ve kutlamalar bana kötü şeyler anımsatıyordu.

"Ulaş gidelim buradan," dedim sırtına. Beni duydu mu bilmiyordum ama elini arkasına uzatıp elimi tuttu. İlgi odağı olmaktan hep çekinen biri olmuştum ve bir şeyleri göz önünde yaşamayı sevmiyordum. Bir ilişkinin bu şekilde kutlanması tuhaf gelmişti.

"Tamam, uzatmayalım," dedi Ulaş oldukça sakin bir şekilde.

"Ulaş haklı, bence de bu kadar şamataya gerek yok. Gelenek bozulmasın diye hastaneye gitmedim bu saate kadar. Biraz seri olursak herkes mutlu olur. Mesela Arya daha mutlu olur eminim," dedi Kutay.

O da bu durumdan hoşnut değildi anlaşılan. Ulaş'ın yanına biri gelince kafamı çevirdim. Kutay'dı, gülümsüyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ben de gülümsemeye çalışarak. Ulaş'a destek olup işi hızlandırdığı için minnettardım ama Esra'ya karşı mahcup hissediyordum. Bunu planlayan oydu muhtemelen ve partisinden kaçıyordum.

O sırada biri beni tutup Ulaş'ın yanına çekti. Argun'du. "Ne kadar hızlı biterse o kadar iyi," dedi.

Önüme döndüğümde bizimkiler dışında herkesin kafeye geri döndüğünü görünce biraz daha rahatladım. Omuzlarım gevşedi. Argun hâlâ yanımda duruyordu. Kaçmamam için bunu yaptığını sanmıştım ama aslında fotoğraf çektireceğimizi fark ettim. Bahadır, Esra'nın yanından ayrılıp Argun'un yanına geçti. Tam ortalarında ben vardım. Esra'nın elinde artık pasta değil fotoğraf makinesi vardı. Mahcup bir şekilde bana baktı. "Affe-

dersin, korkutmak istememiştim," dedi.

"Sorun değil," dedim.

Tekrar kocaman gülümsedi. "Peynir deyin. Ulaş sen istersen demeyebilirsin. Alıştım artık," dedi neşeli bir sesle, Ulaş'a takılmayı da es geçmeyerek.

Kafamı kaldırıp Ulaş'a baktığımda o da bana bakıyordu. Bana karşı o da mahcup olmuştu sanırım. Gülümsedim. "Gülümsersen bu fotoğrafı evime asabilirim," dedim iyi olduğumu belli etmek için. Kafasını salladı ve önüne döndü. Ben de önüme döndüm. Derin bir nefes alıp verdikten sonra, onlarla bir fotoğrafım olmasını istediğim için samimi bir şekilde gülümseyerek kameraya baktım.

Esra birkaç fotoğraf çektikten sonra fotoğraf makinesini Eren'in eline tutuşturup koşarak yanımıza geldi. Benim yanıma geçtiğinde Argun ve Bahadır yer değiştirdiler. Fotoğraf faslı bitince ne yapacağımı bilemeyerek kaşıma dokundum.

"Arya'yı daha fazla utandırmadan kısa kesin," dedi Ulaş.

Esra gözlerini kısrak ona baktı. "Onu germek benim de hoşuma gitmiyor ama o hep utanıyor. Parti vermemiz gerekiyordu. Bu, bir gelenek," deyip bana döndü ve sıkıca sarıldı. "Eğer kalbini ağzına getirdiysem özür dilerim," dedi geri çekilirken. "Kendime hâkim olamıyorum. Elimde değil. Kanım kaynıyor."

Gelenek olayını henüz anlamamıştım ama gülümseyerek kafamı salladım. "Anlıyorum," dedim.

Esra pastayla ilgilenmek üzere, Bahadır'ı da yanına alıp içeri gitti. Gözlerimi Ulaş'a çevirdim. Bana gülümsedi. "Bu, senin zaferin," dedi.

Gerçekten öyleydi. Ama bu zaferin gerçekten böyle kutlanacağını düşünmemiştim hiç. Zaten sıcak olan havaya ek olarak, bu kadar utanmanın ve heyecanın üzerine artık alev alacak hale gelmiştim. Çakıllı zemine bakarken ellerimle kendime

hava yapıyordum. Yanımıza Argun geldi. Kafamı kaldırıp ona baktım. Yeşil gözlerine bakınca Ulaş geliyordu aklıma.

"Kusura bakmayın," dedi. "Esra kutlamayı burada yaparsak sürpriz olacağını düşündü. Müşteri de olmayınca kabul ettik. Bizim de son dakika haberimiz oldu. Yoksa uyarırdım sizi."

Ulaş, "Her şeyi Esra'nın planladığı belli oluyor zaten," diyerek, onaylamadığını belli etti.

Gülümseyerek, "Sorun değil," dedim, Argun'un rahatlamasını istiyordum.

O sırada Kutay bileğimi yakaladı ve uzun parmaklarını nabzımın üzerine bastırdı. Ardından kol saatine bakmaya başladı. Bu hareketi beni gülümsetirken Ulaş'a baktım. O da Kutay'a bakıyordu kafasını iki yana sallayarak. Bir süre sonra Kutay bileğimi bırakıp, "Gayet iyisin," diye güvence verdi. "Ama yine de senin için her zaman müsait olan iki omzum var."

Hepimiz gülerken, "Dikkat et de omuzlarından olma, lazım olur," dedi Argun.

Ulaş dişlerini gösterecek şekilde güldü. Gülerken o kadar güzeldi ki yine. Keşke ben de en az Argun kadar onu güldürebilsem diye geçirdim içimden. Gülümseyerek onları izlerken elimi kâküllerimin altına sokup terleyen alnımı sildim. Ulaş bana baktı, ardından kafeye doğru ilerledi. Bir süre sonra elinde tepsiyle kafeden çıktı, önce bahçede oturmuş, gülümseyerek bizi izleyen Can Abi'nin yanına uğradı ve tepsideki çayı ona verdi. Ardından bizim yanımıza geldi, herkes içeceklerini alsın diye tepsiyi ortada tuttu. Bana, biraz önce bahsettiğimiz sır tarifini yapmıştı. Kendi bardağımı ve kendisine hazırladığı soğuk kahveyi gülümseyerek aldım. Tepsiyi bir kenara bırakıp kahvesini elimden aldı. Az sonra pastalar da gelmişti. Argun ve Kutay pastalarını alıp bahçedeki masalara geçerlerken ikimiz kaldık.

"Kusura bakma, kız çocuğu. Epeydir kimsenin ilişkisi olma-

yınca unutmuşum. Aklıma gelseydi seni uyarır veya kaçırırdım."

"Bu, bir gelenek mi gerçekten?"

Kahvesinden bir yudum içti. "Sanırım öyle diyebiliriz. Liseden beri yaptığımız bir şey. O zamanlar eğlenceli ve yaşımıza uygundu. En son lise sonda Bahadır için yapmıştık. Sonra kimsenin ilişkisi olmadı. Esra iple çekiyordu bunu yapmayı. O kadar zaman sonra ilk bana yapılacağını tahmin etmezdim. Bize nasipmiş."

Gülümsedim. Eski adamlar gibi konuşmasını seviyordum. Günümüzde onun yaşlarındakilerin eksik olma, Allah'a emanet ol, var ol, nasip gibi kelimeleri kullandıklarını sanmıyordum. Ama ben eski şeyleri seviyordum. Eski kitapları, eski kıyafetleri, eski müzikleri ve eski hayatları. Ulaş'la 60'lı yıllarda yaşamayı isterdim. Oraya da çok yakışırdı.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Eski zamanlardan kalma biri gibisin," dedim.

"Geride bırakılmış gibi mi, yoksa eskiye aitmiş gibi mi?"

Söylenen her cümleye farklı açılardan bakması ve bunu otomatikman yapıyor olması her seferinde çok ilginç geliyordu. Aynı zamanda her konuda hüzünlü bir kısım bulmayı başarıyordu. Çok içli biriydi ama buz gibi durarak saklıyordu kendi güzelliğini. "Eskiye aitmiş gibi. Sen geride bırakılamayacak kadar değerlisin."

İçtenlikle gülümsedi. "Çıkardığım zorluklar için kusura bakma, kız çocuğu," dedi bu konuya nasıl geldiğini anlamadan.

"Başka zorluklar çıkarmayı planladığın için geleceğe dönük bir özür mü bu?" diye sordum merakla. Gülümsemesi genişledi. Sorduğum soru onun soracağı türden bir soru olduğu için gülmüştü, biliyordum. Onun düşünme tarzını anlayabiliyor ve kendime uyarlayabiliyordum.

"Her zaman bir zorluk çıkar. Çıkmazsa, işte o zaman bir sorun var demektir."

"Her zaman en kötüsünü mü düşünürsün?"

Gözlerime baktı ciddiyetle. Çıkan esintiyle topuzumdan çıkan tutamları kulağımın arkasına doğru yavaşça sıkıştırdı. "Kendini kötüye alıştırırsan, kötünün iyisi senin için mükemmel olur. Yıkılman zor, mutlu olmansa az şeyle bile mümkün olur."

"Kulağa kendine eziyet ediyormuşsun gibi geliyor."

"Eziyet etmek anlayışa bağlı olarak değişir." Elini çekerken, kulağımın altından çeneme kadar olan kısmı iki parmağıyla okşadı. Parmak uçları soğuktu. "Can Abi seni tebrik ediyor," diye ekledi.

Gözlerimi Can Abi'ye çevirdim. Bizi izliyordu. O an bize bakarken kendisini ve âşık olduğu kadını gördüğüne emindim. Baktığı halde bizi görmüyordu çünkü. Mavi gözleri parlıyordu yine ve yanağından bir damla yaş süzülüyordu.

Ulaş, Eren'in aldığı siparişleri hazırlarken, dirseklerimi tezgâha koymuş, çenemi ellerime dayamıştım. Sürekli ayakta durmak yorucu oluyordu bir süre sonra. Eren karşımda duruyordu. Her zamankine göre daha az neşeli gibiydi. "Bugün her zamankinden daha neşeli duruyorsun," dedim düşündüğümün tam tersini söyleyerek. Gülümsedi. Gülümsemesi içtendi ve her zamanki gibiydi ama yine de o hüznü görebiliyordum sanki. Tuhaftı. Biri olmasa diğerinin anlamının olmayacağı iki zıt duygu bazen aynı anda, aynı yerde bulunabiliyordu. Ulaş'ta bunu çokça görüyordum ama Eren'de bunu görmek yabancı bir durumdu.

"Gözlerinden de bir şey kaçmıyor," dedi gülümseyerek. Gözlerimin büyüklüğüne imada bulunmuştu.

"Kaçmaz," dedim ben de gülümseyerek.

Ulaş siparişleri tezgâha bıraktı ve yanımda dikilirken elle-

rini tezgâha koydu. Doğrulup ona baktım. Asabı bozulmuş gibi bir hali vardı. Eren'den pek hazzetmiyordu ve gözlerime imada bulunması hoşuna gitmemişti anlaşılan. Argun'la olan konuşmamızı hatırladım. Gerçekten beni Eren'den kıskanıyordu sanırım ama bana bir şey demiyordu. Kararlarıma ve arkadaşlarıma saygı duyuyordu çünkü.

Eren siparişleri tepsisine alıp, "Anlatırım sonra," dedi ve yanımızdan ayrıldı.

Canını sıkan bir şeyler olduğu kesinleşmişti ve benim de canım sıkılmıştı. Çünkü canım her sıkıldığında benim yanımdaydı ve destek olmuştu. Fakat benim, ona ne olduğundan bile haberim yoktu.

Ulaş bir şeyler söylendi ama tam olarak anlamadım. Etrafa bakındım. Kimsenin bizimle şimdilik işi yok gibiydi. Sırtımı yasladığım tezgâha huzursuzca döndüm ve Ulaş'a baktım. Saçları hızlı uzuyordu ve yumuşak bir yapıya sahip oldukları için artık arkada durmuyor, dağılıyorlardı. Yine yüzüne dökülmüşlerdi. "Ulaş," dediğimde kafasını yorgunca geriye yatırdı önce. Ardından kafasını düzeltip boynunu ovaladı. Ona masaj yapma isteğimi engellemek için ellerimi arkamda birleştirdim ve sırtımı ellerime yasladım. "Bu akşam için bir planın var mı? Benimle?" diye sordum biraz utanarak.

"Hayır dersem onunla mı buluşacaksın?" dedi aksi bir tonda.

Doğru bir tahminde bulunmuştu. Haline gülümseyerek, "Hevet," dedim.

Cevabım kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Hevet?"

"Hem evet hem hayır demek." Birkaç adım atıp karşısında durdum. "Sana bir şey anlatmam gerekiyor. Ama önce Eren'le konuşmam gerek. Onunla konuştuktan sonra beni alır mısın?" diye sordum çekinerek.

"Neden önce onunla konuşuyorsun?" diye sordu.

Sorusuna nasıl yanıt vereceğimi bilemiyordum. Eren'in aslında kim olduğunu anlatmam gerekiyordu ve bu da canını sıkacaktı.

"Anlatacağın şey hiç hoşuma gitmeyecek gibi duruyor," dedi.

Bir şey diyemedim. Sadece burukça gülümsedim ve hafifçe omuz silktim. Sağ elinin işaret parmağının tersiyle yanağıma dokundu.

"Konuşalım bakalım. Anlatmakla bitmeyecek olsa bile derdimiz, tek çözüm yine de anlatmak."

"Anlattıkça azaltabiliriz,"

"Belki," deyip öylece yüzüme baktı.

"Bir de şey..." dedim.

"Ne?" dedi kaşını kaldırıp.

Kaşını kendisi kaldırmıyordu. Birine bir şey sorduğunda o kaş otomatik olarak kalkıyordu. Bunu şimdi fark ediyordum. "Saçlarını kestirecek misin?"

Soruma anlam veremedi. Konuyla çok alakasız olmuştu. Yanağıma dokunduğu elini çekip ensesine attı ve saçlarının uzunluğunu ölçtü. "Bir ara, evet. Neden sordun?"

"Kestirmesen olmaz mı? Bu hallerini seviyorum. Sana çok yakışıyor," dedim ve gözlerime bakarken devam ettim. "Saçlarının yüzüne dökülmesini seviyorum." Ona istediğim gibi dokunamıyor olsam da içimden geçenleri söyleyebildiğim için memnundum. Onu istediğim gibi sevmek ve dokunmak zamanımı alacaktı ama ona içimdekileri söylemekten çekinmiyordum. Geç kalma korkusu içindeydim. İnsan ömrünün bilinmezlik içinde oluşundan kaynaklanan bir korku vardı içimde.

"O halden anlarım," deyip kâküllerime dokundu. "Uçların-

dan kısaltırız istediğimiz gibi."

Söylediği her söz ruhuma işliyordu.

Siparişleri hazırladığım süre boyunca, Eren'in kim olduğunu Ulaş'a nasıl anlatacağımı düşündüm. Bunu zaten merak ediyordu, önünde sonunda soracaktı ve o sormadan anlatmak istiyordum, çünkü kendini bana açmıştı. Aynısını yapmazsam adil olmazdı. Ondan bir şey saklamak istemiyordum. Bunları Eren de anlatabilirdi elbette ama o anlatsın istemiyordum. Eren onu üzmek istemese de anlatırken seçeceği kelimelerde benim kadar hassas davranamazdı. Ulaş'ı benim kadar tanımıyordu. Hem Ulaş'ın bunu Eren'den öğrenmesi onu incitecek, onun karşısında kendini daha çok mahcup hissedecekti, biliyordum. Bu yüzden ben anlatmak istiyordum. Ben anlatırsam yine ben teselli edebilirdim.

Gözlerimi kahve makinesinden bardağa boşalan kahveden çekip Ulaş'a baktım. Limonata yapıyordu, işine odaklanmıştı, ona baktığımın farkında değildi. Biraz terlemişti ama halinden memnun olduğu belli oluyordu. Eren'in kim olduğunu öğrendiğinde nasıl hissedecekti? Çok üzülür müydü? Eren'e karşı mahcup hissetsin istemiyordum ama hissedeceğini biliyordum. Onu sevmiyordu ve sevmediği birine karşı mahcup olacak olması kalbimi kırıyordu. Ona Eren'in kim olduğunu anlattıktan sonra, şu ana kadar ona kötü davrandığı için bile mahcup hissedebilirdi, çünkü o böyle biriydi.

Kahvenin hazır olduğuna dair çıkan sesi Ulaş bana bakana kadar fark etmedim. Bakışlarını fark edince dönüp bardağı aldım ve tezgâhın üzerindeki tepsiye bıraktım. Yanıma geldi, kahvenin üzerine sütle desen vermeye başladı. Ben de onu izlemeye devam ettim. Onun sonsuza kadar süren güzel günler geçirmesini istiyordum.

"Çok düşünme. Her ne söyleyeceksen kaldırabilirim. En zor kısmı atlattım," dedi gözlerini bardaktan çekmeden.

Yutkundum. Siparişin hazır olduğuna dair zile bastı. Bir garson tepsiyi alıp gitti. Can Abi'nin tatildeki çalışanları gelmiş, çalışma saatlerimiz yarıya düşmüştü. Artık tam gün değil, yarım gün çalışacaktık. Bu yüzden akşam olduğunda vardiya değişimi yapıldı. Ulaş'a sarılamadan, sadece el sallamakla yetindim ve kafeden Eren'le ayrıldım. Dövme yaptığı yere gittik.

Dövme yapılan yerleri hep korkunç bir atmosferde hayal etmiş olsam da burası hayalimdeki yerlere çok zıttı. Hayalimde dövme salonları kırmızı spot ışıkları olan, her yerde dövme örnekleri asılı olan, üç duvarlı ve korkunç bir dövme sanatçısı olan karanlık yerlerdi. Ama burası öyle bir yer değildi. Etraf korkunç gözükmekten öte oldukça aydınlık ve ferahtı. Odanın bir köşesi çiçeklerle ve farklı bitkilerle donatılmıştı. Hoş bir görüntüsü vardı. "Neden buraya geldik?" diye sordum etrafı incelemeye devam ederken.

"Bir arkadaşım dövme yaptırmak istiyor. Bugüne söz vermiştim," dedi.

Gözlerimi ona çevirdim. Cebindeki eşyaları sehpanın üzerine bırakıp arkasındaki koltuğa yorgunca oturdu. Boynunu ovdu ve kafasını koltuğa yasladı.

"Hoş bir yermiş," diye mırıldanıp etrafı incelemeye devam ettim. Masanın üzerinde albüme benzeyen kataloglar duruyordu, sanırım içlerinde dövme yaptırmak isteyenlerin seçmesi için görseller bulunuyordu. Raflarında Japonca ve Türkçe bir sürü kitabın olduğu bir kitaplık vardı. Eren'in dövme yaptığı insanlarla çektirdiği fotoğraflar, duvara asılı olan ipe küçük mandallarla dizilmişti. İkimizin hiç fotoğrafı olmadığı geldi aklıma. Onunla bir fotoğrafım olsun isterdim. Bugün diğer arkadaşlarımla çektirdiğim fotoğrafla birlikte onu da çerçeveletip evimin güzel bir köşesine koyabilirdim.

Yanına doğru ilerlerken, "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Canım sıkkın olmadığı sürece, evet."

"Bu, şu an canının sıkkın olmadığı anlamına mı geliyor, yoksa mecburiyetten mi geldin?" Sorumu cevaplamadı. Günlerce çalışmış gibi bir yorgunluk vardı sanki üzerinde. "Sıkkın olduğunda nerede yaşıyorsun?"

"Mağarada."

Kafamı iki yana salladım onu tasvip etmeyerek. "Komik değilsin."

Gözlerini bana çevirdi, yüzünde düz bir ifade vardı. "Sen neden benimle geldin?"

"Canın sıkkın. Biliyorum. Görüyorum."

Doğruca gözlerime bakıyordu ve cevabım karşısında yüz ifadesi de bakışları da değişti. Sözcüklerin can bulduğuna inanırdım. Öyle olmuştu yine. Bu arada, can sıkıntısı sanki bir insan olmuş ve yanına oturmuştu. Gözleri parlaklığını kaybetti, omuzları düştü. Bu görüntü öyle üzdü ki beni. Yavaşça yanına iliştim. Ellerim kucağımda, ne yapacağımı bilemeden onu izledim. Sessizlik bir canavar gibiydi. O da diğer tarafında oturuyordu. Can sıkıntısıyla birleşmiş, omuzlarına yüklenmiş, onu yiyip bitiriyordu sanki. Elimi uzatıp omzuna dokundum. Fakat tepki vermedi. Tavana bakıyordu. "Anlatırım demiştin," dedim üzgün bir sesle. Elimi tekrar kucağıma koydum. Anlatmasını istiyordum. Anlatırsa belki biraz daha iyi hissederdi. Öyle umuyordum.

"Bana sevdiğim kızı anımsatıyorsun," dedi kafasını aniden bana çevirerek. "Tıpkı senin gibi iyi ve nazik biriydi. Kimseyi incitmek istemez, herkese yarım ederdi. Bazen başını belaya sokar ama hep zekâsıyla kurtarırdı kendini. Gözleri de büyüktü, seninkiler kadar değildi ama benim gözlerimden büyüktü."

Son cümlesine gülümsedi ama bu, bir gülümseme değildi. Ağlayacak gibiydi. Onu böyle acı içinde görmek kalbime ağırlık çökmesine neden olmuştu. Bir şey demedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Onu en son beş sene önce görmüştüm. Üniversiteye gidiyordu."

O an neden üzgün olduğunu anladım. Sevdiği kızı görmüştü. Ne zaman, nerede, nasıl görmüştü bilmiyordum ama bu durum onu çok etkilemiş ve paramparça etmişe benziyordu. Parçalanmış bir cam gibiydi ve onun dağılmasına şahit olacak şanslı(!) kişi bendim.

"Onu, orada bırakmıştım. Burada bulmayı beklemiyordum."

Sesindeki acı elle tutulur hale gelip bana ulaştı. Gözünden bir damla yaş aktı. İşte, parçalanmasına şahit oluyordum. Ağlamaya başladım. Elimden bir şey gelmiyordu ve hiçbir şeyin asla eskisi gibi olmayacağının farkındaydım.

"Onun... yaş almasını izleyememiş olmak oldukça... oldukça..." Cümlesini tamamlayamadan dudaklarını birbirine bastırdı. Artık kelimelere ihtiyacı yoktu. Gözyaşları art arda gözlerinden akmaya ve omuzlarını sarsmaya başladı. Bu parçalanma uzun süren bir evre olmuştu onun için ve şimdi onu alınmaz ve kontrol edilemez bir şekilde dağılıyordu.

"Ben... çok üzgünüm," diyebildim sadece. Onun için üzülmekten ve ağlamaktan başka elimden hiçbir şey gelmiyordu. Elini avuçlarımın arasına alıp sıktım. "Belki o da hâlâ seni seviyordur? Gidip konuşman gerek!"

Kafasını iki yana sallarken, akan gözyaşlarını sildi ama dolu gözleri yerine yenilerini gönderdi. "Sevmiyor. Biliyorum," deyip yutkundu.

Kalbim kırılıyordu. Bu acıyı yaşamış olmasını hiç istemiyor-

dum ama şimdi tam da içine düşmüş haldeydi. "Ne yapacaksın peki?"

"Geçmesini bekleyeceğim. Tekrar hissizleşmeyi. Daha önce de geçti. Her şey geçer yine."

Sustum yine. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp ellerimize düşüyordu. Diyebilecek bir şeyim ya da önerebileceğim bir çözüm yoktu. Sadece onun ağlamasını ve durulmasını bekledim. Ağlamak bazı zamanlarda içindeki zehri akıtmak gibi geliyordu.

Yarım saat kadar sessizlik içinde oturduk. Artık ağlamıyordu ama hâlâ paramparçaydı. Hem kafasını dağıtmak hem de bilmeye hakkı olduğu için, Ulaş'la yapacağım konuşmadan bahsetmek istedim. "Senin kim olduğunu Ulaş'a anlatacağım," dedim kısık bir sesle.

Gözlerini bana çevirdi. İçeride paramparça olsa da artık daha iyiydi. "Cesaretlendirilmeye ihtiyacın var mı peki?" dedi anlayışla ve yardıma hazır bir şekilde.

Gülümsedim. Hâlâ bana, bize yardım etmeye çalışıyordu. Kafamı iki yana salladım. "Bunun cesaretle bir ilgisi yok ki. Sadece bilmesi gerekiyor. Sonuçlarından korksam bile."

"Cesaret korkmamak değil, korktuğun halde yapmaktır. Sende de yeterince cesaret var o halde."

Argun'un neden Ulaş'tan daha cesur olduğumu söylediğini o an daha iyi anladım. Korksam bile yapıyordum ama Ulaş korkuları yüzünden adım atamıyordu bazen. Belki de zayıf noktası buydu.

"Eğer yeri gelirse ona de ki; Eren seni ne suçluyor ne de acıyor, hatta seni seviyor bile. Onu anlıyorum. Senin olmayan hatanın hayatını nasıl etkilediğini, sebebi olmadığın şeylerin bedelini ödemek zorunda kalmanın ne demek olduğunu biliyorum. Sıkmasın canını. Hayata bir daha gelmeyeceğiz ne de

olsa. Başkalarının günahının vebalini taşımak için hayat çok kısa. Kendisine zehir etmesine değmez."

Minnetle gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi ve elini kafamın üzerine koyup saçlarımı okşadı. "Sen iyi bir kız çocuğusun. Ondan vazgeçme. Bak, benim elimde sadece intikam isteği kaldı."

Yutkundum. "Sen de mi intikam istiyorsun?" dedim korkuyla.

Elini saçlarımdan çekerken kafasını salladı "İstiyorum... Ailemi elimden aldı, çektiğim acı yüzünden, sevdiğim kadına sırtımı döndüm. Her şeyimi aldı elimden. Cezasını bulmadan rahat etmeyeceğim, asla."

Söylediği her cümle acı doluydu fakat intikam istemek iyi bir şey değildi. Ulaş'ın da intikam istiyor oluşu beni yeterince korkutuyorken, onun da istiyor oluşu artık ciddi tehditti benim için. İntikamın zarar vereceği tek kişi kendileriydi ama bunu umursamıyorlardı. Onlar iyi insanlardı ve intikam almak istedikleri kişi bir katildi. Her şekilde kaybedeceklerinin farkında değillerdi. Katil olmuş birinin kaybedecek bir şeyi kalmamış demekti. İnsanlığını kaybetmişti, ondan ne alabilirlerdi ki?

"Ne yaparsan yap, ailelerimizi geri getiremezsin. Ne olursa olsun, asla eski hayatlarımıza dönemeyiz. Gençliğini, sevgini ve aklını yararsız bir intikam tutkusu için harcayamazsın. Bu haksızlık. Hem kendine hem annene hem de ona."

"O diye bir şey yok artık."

"Hâlâ bir annen var!" diye karşı çıktım.

"Annem yaşıyor ama beni tanımıyor, Arya. Kimseyi tanımıyor," derken dudakları titredi. "Çok üzgün ama neden üzgün olduğunu bile bilmiyor. Bir odada tek başına sadece ağlıyor. Ona yardım edemiyorum. Acısını dindiremiyorum. Beni yanında istiyor ama yanına gittiğimde beni tanımıyor."

Kendimi tutamayarak tekrar ağlamaya başladım. Güler yüzlü bu adamın içinde nasıl bu kadar çok acı olabiliyordu?

"İntikam almayıp da o insan müsveddesini rahat mı bırakayım? Olmaz. O adamın acı içinde yanmasını istiyorum. Aklını kaybetmesini, yarası olmasını ama ilacını bulamamasını istiyorum. Canımı yaktığı kadar canının yanmasını istiyorum. Ona olan nefretim her geçen saniye harlanıyor."

Hiçbir şey söyleyemedim. İntikamından vazgeç diyemedim bir daha. Vazgeçemeyeceğini ve ikna edilemeyeceğini biliyordum artık. Her ne kadar üzülsem de korksam da artık hayattaki tek amacı haline gelmişti bu intikam. Onun için çok geçti. Onu vazgeçiremez, yeni bir hayat kurması için ikna edemezdim. Tüm bunlar beni daha çok kahretti. Onunla daha önce tanışmadığım için üzgündüm, daha önce bunları öğrenmediğim için üzgündüm, sevdiği kız ondan vazgeçtiği için üzgündüm, onun çektiği acılar için üzgündüm.

"Ya... ya intikam alacağın kişi sana da zarar verirse?" dedim korkarak.

"Nasıl bir adamla karşı karşıya olduğumu biliyorum. O, bir katil ama ben de her şeyi göze aldım. Bazen hayal ediyorum o anı; intikamımı alıyorum ve o da can havliyle kafama bir tane sıkıyor... Gıkım dahi çıkmazdı, bir an bile pişman olmazdım yaptığımdan."

"Bu... çok acımasızca," dedim hıçkırarak ağlarken. Söylediği her şey kafamda canlanmış ve onu Ulaş'la birlikte hayal etmiştim. İşin ciddiyetini gittikçe daha çok kavrıyor, kavradıkça Ulaş için daha çok korkuyordum. Eren için geç kaldığım gibi, Ulaş için de geç kalmış olmaktan korkuyordum. "Ulaş da intikam istiyor," diye mırıldandım. Korku, gittikçe nefesimi kesiyordu. Bugüne kadar yaşadıklarımız aklıma geldikçe o adamın yapabileceklerini aklım almıyordu.

"Üzgünüm," dedi. Beni teselli etmedi bu konuda. Çünkü Ulaş'ın intikam alma isteğini anlıyordu.

"Ben de," dedim.

İntikamı için annesinden, sevdiği kadından vazgeçen, bunun için ölmeyi göze alan, hâlâ nefes alan, nazik ve güler yüzlü bir adam için ne kadar ağlanabilirse o kadar ağladım orada.

Eren de ağladı. Kendisine, annesine, babasına ve sevdiği kadına.

Ulaş'ı beklediğim süre boyunca yine Ulaş'ı düşündüm. Onu vazgeçirmek istiyordum. İntikam alsın istemiyordum. Onu kaybetmek istemiyordum. Daha fazla zarar görsün istemiyordum. Dün geceyi hatırlayıp gözlerimi kapattım. Ona zarar verdiğimi fark edince ondan ayrılmayı düşünmüştüm ama o, kendini hayati bir tehlikeye atmaktan geri durmayı reddediyordu. Titrek bir nefes aldım. Gözlerimi açıp aynaya baktım ve kâküllerimi düzeltirken onun parmaklarını hayal ettim. Sevdiğim insanları kaybetme korkusunun ruhumu yıprattığını hissedebiliyordum. Onu kaybedemezdim. O, olmazdı. Onu vazgeçirmem gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun onu vazgeçirecektim. Can Abi benimle aynı fikirde olurdu, emindim. Her konuda değildi belki ama bu konuda benim tarafımda olurdu biliyordum. Ulaş'ın zarar görmesini en az benim kadar istemezdi. Hem Ulaş'ı ikna edebilirsek Eren'e de yardım edebilirdik belki. Onu ikna etmek için Ulaş benden daha iyi çözümler ve fikirler bulabilirdi.

Kapıya üç kez vurulduğunda o olduğunu anladım. Kalbim, onu görecek olmanın heyecanıyla göğüs kafesime çarpmaya başladı. Koşarak kapıya gittim. Eren kapıyı açmıştı ve karşılıklı dikiliyorlardı. Ulaş gözlerini gözlerime kilitleyip bana baktı. Yine gözlerime değil, içime bakıyordu sanki. Ağlayacağımı hissettim.

Hızla ona adımlayıp parmak uçlarımda yükseldim ve boynuna sarıldım.

Onunla konuşmadan, onun tarafından görmezden gelinerek, onun tarafından kırılarak, reddedilerek bir süre geçirmiş ve bu sürede onu hep çok özlemiştim. Fakat şimdi onunla birlikte olmama rağmen, ayrı olduğumuz bu kısa zaman zarfında, onu eskiden olduğundan çok daha fazla özlediğimi fark ediyordum. Ulaş'ın sevgisini tam anlamıyla tatmadan önce ondan uzak kalmak daha kolaydı. Bu düşünceyle kalbim daha çok acıdı. Çünkü onu kaybetmek şimdi daha zor demekti. Her düşüncem onu kaybetmeye çıkıyordu ve daha çok korkuyordum. Derin derin nefesler aldığımı fark ettim önce, ardından tekrar ağlamaya başladığımı...

Beni yere bırakıp biraz uzaklaştı ve doğruca yüzüme baktı. "Neyin var?" diye sordu ellerini yanaklarıma koyup. Hem endişeliydi hem de olan biteni bilmediği için sinirliydi.

Kafamı iki yana salladım bir şeyim yok der gibi. "Sadece... seni özledim," dedim gözlerine bakarak.

Böyle bir cevap beklemediği ortaydı. "Eğer bu herif sana kötü bir şey yaptıysa veya söylediyse-"

Yanaklarıma koyduğu ellerini tuttum ve sözünü kestim. "O, bir şey yapmadı. Sadece seni özledim Ulaş. Yemin ederim." Burnumu çekip gülümsemeye çalıştım.

Omuzları biraz gevşedi ama tam olarak rahatlamış sayılmazdı. Eren'e baktı. "Eğer onu üzecek bir şey yaptıysan bunu unutmam," dedi ciddi bir yüz ifadesiyle.

Eren kafasını sallayarak onayladı sadece. Kendini benden önce toparlamış olsa da hâlâ havasında değildi. İçeri geçip koltuktan çantamı aldım ve onu daha fazla bekletmemek için koşturan adımlarla ilerleyip bana uzattığı elini tuttum. Eren'e kısaca, "Eyvallah," deyip beni daireden çıkardı. Eren'e üzgünce

el salladım. O da bana el sallarken gülümse işareti yaptı. Onu üzmemek için gülümsesem de acı çektiğini biliyor olmak hâlâ üzüyordu beni. Ulaş'ın adımlarına ayak uydurdum ve arabayla gelmemesine minnet duydum. Böylece o elimi tutarken uzunca bir yol yürüyebilirdik.

Temiz hava ve Ulaş'ın elinin hissettirdiği o güzel duygu içerisinde, kalbimin kırılan her bir yanı onarıldı. İz kaldı ama eskisinden iyi bir durumdaydı. Ulaş'ın üzerimde iyileştirme özelliği vardı. Burnumu çektim tekrar. Ulaş yeterince sessiz kaldığımıza kanaat getirerek konuşma kararı kaldı. Onu özlediğim için ağladığıma hâlâ tam olarak inanmamıştı.

"Seni kırdı mı?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. Bana bakıyordu. Şapka taktığı için saçları farklı görünüyordu. "Hayır," dedim yine. Kalbim kırılmıştı ama kalbimi kıran Eren değil, yaşadıklarıydı. "Gerçekten seni özlediğim için ağladım. Bazen duygularıma hâkim olamıyorum."

Durdu ve karşıma geçti. "Gelmem için araman yeterliydi."

Her arayışımda ne olursa olsun gelecek olmasını bilmek, onu arayabilmek ve onu özlemek güzel şeylerdi ve bunların hepsini onunla kazanmıştım. Eskiden sahip olup da kaybettiğim şeyleri bana tekrar kazandırıyordu. Ne olursa olsun yanıma gelecek birini, arayabileceğim birini, özlenebilecek birini... Hayatımı geri ödüyordu sanki. "Seni bu kadar özlediğimi fark edemedim," dedim.

Gözlerime o kadar yoğun baktı ki kalbim hızla attı yine. O sırada aniden gözlerini gözlerimden çekti. Şapkasını çıkardı ve benim kafama taktı. Uçlarından aşağı doğru çekince gözlerime kadar inmiş oldu şapka. Bir şeyler söyledi kendi kendine ama duyamadım. Şapkayı düzeltirken ona baktım tekrar. "Eren'in bir suçu yok," dedim onun hakkında söylendiğini tahmin ederek.

"O heriften bahsetmiyorum."

"Neyden bahsediyorsun?"

Saçlarını düzeltirken gözlerime baktı yine. "Senden bahsediyorum."

Ne dediğini tam olarak duymadığım için anlamamıştım. Anlamadığımı o da anlamıştı ama hiçbir şey söylemedi. "Ne dediğini duymadım," dedim. "Kötüsün."

Elimi tuttu ve yürümeye devam ettik. "Anlatacakların vardı," dedi.

"Parka kadar bekleyebilir," dedim. O sırada gözüme ilişen mısırcıya doğru onu çekiştirmeye başladım. Mısırlarımızı alıp yakınlardaki bir çay bahçesine oturduk. Ulaş iki çay söyledi. Ellerim yanarak masaya bıraktım mısırı. Soğuması için üfledim ve yemeye çalıştım ama hâlâ ısırılamayacak kadar sıcaktı. Mısırla uğraşmak aklımdakilerden kaçmak için bir denemeydi. Yanan parmaklarımı havada salladım. Ulaş'a baktığımda telefonuyla uğraşıyordu. Ben ona bakınca gözlerini bana çevirdi. Gülümsedim ve mısırıma odaklandım. Parmaklarımla koparmaya çalıştım ama yanınca elimi geri çekip parmaklarımı acıyla ağzıma soktum.

"Sıcak şeylere hâlâ dokunamıyorsun sanıyordum," dedi. Benim aksime kendi mısırından bir lokma yiyebilmişti.

"Hâlâ dokunamıyorum aslında."

"Dokunmaya cesaret ediyorsun ama."

Bir şey demeden onu izlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Öylece bana bakıyordu o da. "Dokunmaya korktuğum şeylerin genellikle sevdiğim şeyler olduğunu fark ettim. Daha sonra sevdiğim şey için çekilebilir bir acı olduğunu. Bunu senden öğrendim. Artık ateşten ve yanmaktan eskisi kadar korkmuyorum." Ondan öğrendiklerimi söylerken gururluydum. Bana birçok şey öğretmişti.

Söylediklerim yüzünde ufak bir tebessüm oluşturdu. "Seninle gurur duyuyorum, kız çocuğu."

Bu cümle beni öylesine mutlu etti ki kocaman gülümsedim. Gülümsememi izledikten sonra, "Orada ne oldu, Arya? Seni üzen şeyi bilmemek canımı sıkıyor," dedi.

Ulaş cevaplar arayan biriydi. Bulamadığında sürekli başa dönüyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Neden üzüldüğümü bilmiyor, bu yüzden bir türlü aklından çıkaramıyordu. Elimdeki mısırı ağzıma götürdüm ve üfledim. "Parka gittiğimizde anlatacağım. Söz." Mısırımdan bir ısırık aldım.

"Neden ötürü üzüldüysen, buna beni özlemen de dâhil, daha fazla üzülme. Artık buradayım."

Artık buradayım... O kadar güven verici bir cümleydi ki. Geçti artık demekle eş değerdeydi. Bana olan sevgisi dalga halinde kalbime çarptı. Gözlerim doldu yine. Bunu görse bir şeyleri hatırlayıp ağlıyorum sanacaktı ama her şey onunla ilgiliydi. Gözlerimi görmesin diye kafamı yukarı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Hava pembe ve mavi gibiydi. Öyle güzeldi ki. Gözyaşlarım geri gittiğinde onlardan daha güzel olan manzarama, ona geri döndüm. Telefonunda bir şeyler yazıyordu. "Ne yazıyorsun?" diye sordum merakla.

Elini uzattı. "Telefonunu verir misin?"

Cebimden telefonumu çıkarıp ona uzattım. Telefonu aldı, parmakları hareket ettiğinde duraksamasının nedenini tahmin edebildim. Arka planda Ulaş'ın güzel bir fotoğrafı vardı. O güzel yolculuğumuzda çektiğim fotoğraflardan biriydi. Utanarak önüme döndüm ve mısırımla oyalanmaya devam ettim.

"Çayını iç," dedi kendi çayından bir yudum alıp.

Kafamı sallayıp mısırımdan bir ısırık daha aldım. Çayımı içmeye başladığımda telefonlarımızı yan yana masanın üzerine bıraktı. Ne yaptığını sormadım. Bunun yerine, "En çok sevdiğin

şiirini ne zaman okuyacaksın?" diye sordum.

Gözlerime baktı. "Bana anlatacak hiçbir şeyin kalmadığında," dedi.

"Her zaman sana anlatacak bir şeyim olur."

Buharı üzerinde tüten çayından bir yudum daha aldı. "Her zaman değil."

Cümlesindeki hüznü sezdiğimde somurttum. Kötü bir şeyi kastettiğini biliyordum. "Bu, çok acımasızca ama," diye sitem ettim.

Hafifçe gülümsedi. "Öyle bir zaman gelirse, benim için ne ifade ettiğini anlamanı sağlar diye düşünüyorum."

"Peki, senin anlatacak hiçbir şeyin kalmazsa? Senin de hatırlamanı sağlar mı?"

Sorum gülümsemesini genişletti. "Aferin, kız çocuğu," dedi ve göz kırptı.

Mutlu olmuştum. Onun için ne ifade ettiğimi anlatan şiir, en sevdiği şiirdi. Ben onun en sevdiği şiirdim bir nevi. "Eğer bana küsersen sürekli bunu hatırlatacağım sana."

Kafasını iki yana salladı ve çayını bitirdi. "Hatırlatman için önce bana unutturman gerek."

Derin bir nefes alıp ellerimi yanaklarıma koydum. "Artık anlayabiliyorum," dedim dudaklarımda bir gülümsemeyle. "Aslı'nın seni neden bu kadar çok istediğini anlıyorum... Bir Ulaş'ının olması müthiş güzel bir şeymiş."

Eve yaklaştıkça park görünmeye başlamıştı. Yokuş yukarı çıkarken hiçbir şey konuşmadık. Ben sadece onu nasıl daha az üzebilirim diye düşünüyordum. Üzülecek olması kalbimi parçalıyordu. Eren'in ailesiyle babasının ilişiğini onu daha az kırarak nasıl anlatabilirdim?

Parka geldiğimizde ona baktım. "Belki saklanmamız gerekebilir," dedim ve onu büyük mavi borunun yanına yönlendirdim. Arkamdan beni takip ediyordu, boruya yaklaştığımızda beni kendine çevirdi, eğildi ve ellerini belime koyup beni yukarı kaldırdı. Omuzlarına tutundum. Beni büyük borunun içine oturttu. Ayaklarım aşağı sarkarken tam önümde durdu. Boylarımız eşitlenmişti. Kafamı kaldırmadan tam gözlerine bakabiliyor olmak güzeldi. Şapkasının ucundan tutup yüz seksen derece çevirerek ters taktım. Böylece şapkamın ucundan tutup göz kontağımızı bozamayacaktı. Ben bunu yaparken o da bir sigara yaktı. Dumanını bana gelmeyecek bir yöne üfledikten sonra bana döndü tekrar.

"Bana söyleyeceğin şeyi az çok tahmin edebiliyorum, Arya. Sıkma bu kadar canını. Eminim çok şaşırmam."

Kucağımdaki ellerime baktım. "Eren... Yiğit Arga'nın oğlu," dedim kısık ve üzgün bir sesle. Tepkisini görebilmek için kafamı kaldırdım. Beni izliyordu hâlâ ve hiç şaşırmışa benzemiyordu.

Kafasını salladı. "Sürpriz olmadı."

"Nasıl?"

"İlk geldiği günü hatırlıyorum. Sana kimliğini göstermişti. Normalde kimse ilk kez tanıştığı birine kimliğini göstermez. Sana bir şeyi kanıtlamak için yaptığını tahmin ettim. Ardından hemen yakın oldunuz. Bu da tahminimi doğruluyordu. Kafede işe başladığında soyadını öğrendim. Babasını ismen tanırdım. Yani neredeyse biliyordum. Ama seni üzen başka bir şey daha var."

O öyle deyince omuzlarım düştü. Bana baktığında her şeyi görebiliyordu. Bu, onun yeteneği miydi? "O, intikam almak istiyor."

"Sadece babamdan mı, yoksa benden de mi?"

Sanki ikinizden de dersem hiç şaşırmazmış gibi sormuştu

bunu. Babasının suçunu kaç kişinin ona mal ettiğini merak ettim. Belki de kendini bu kadar suçlu görmesinin sebebi herkesin suçu ona da yüklüyor olmasıydı. İnsanlar ondan uzaklaştıkça kendine pay çıkarmıştı belki de. Derya Teyze, Ulaş'ın eskiden böyle olmadığını söylemişti ve bu da tahminimi haklı çıkarıyordu. İnsanlar onu suçladıkça, dışladıkça mı içine kapanmıştı? Onu izlerken Özdemir Asaf'ın 'Bir Adam' şiiri geldi aklıma. Öylece çok Ulaş'ı anlatıyordu ki.

'Onu kırmış olmalı yaşamında birisi.

Dinledikçe susması, düşündükçe susması...

Tek başına iki kişi olmuş kendisiyle gölgesi,

Heykelini yontuyor yalnızın ustası.[19]'

"Bunun için seni suçlamıyor," dedim. "Sadece babandan intikam almak istiyor. Öyle ki, hayatta en çok istediği şey haline getirmiş bunu. Kendine bu uğurda ne olacağı umurunda bile değil."

Kafasını salladı ama bir şey demedi. Derin bir nefes verip sıkıntı içinde sigarasını söndürdü ve çöpe attı. Duyduğum üzüntü tekrar ruhumun derinliklerine kadar işledi. Gözlerim dolduğu için görüşüm net değildi. Onu daha net görmek için gözlerimi sildim.

"O, çok neşeli ve iyi biri... bir intikam uğruna her şeyden vazgeçiyor olmasını, ölmeyi bile göze almasını kabullenemiyorum." Bir cümle ne kadar kahredici olabilirse o kadar kahrediciydi. Bilhassa bunun bir benzerini Ulaş'ın yaşıyor olduğunu düşünmek. Akan gözyaşıma dokundu yavaşça. "Senin de intikam istiyor oluşun beni korkutuyor," dedim.

Kaşları çatıldı. "Hayatım o adamı yenmeye adanacak kadar ucuz değil, hayatımın değerinin farkındayım," dedi samimiyetle.

---

19 Özdemir Asaf, Yalnızlık Paylaşılmaz, Yapı Kredi Yayınları.

Sesi beni sakinleştirmek ister gibi yumuşacıktı. "Ama yine de intikam istiyorsun."

"İstiyorum."

"Ya zarar görürsen?"

"Zarar görmemek için elimden geleni yaparım."

"Bu, hiç güven verici değil," derken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Ağlama, Arya."

Yanağımdan çekmediği elinin parmakları yavaş hareketlerle bir damlayı daha sildiler. Ağladığımda çok üzüldüğünü görebiliyordum. Eskisi gibi kapalı bir kutu değildi benim için. "Vazgeçsen olmaz mı?" Kafasını iki yana salladı. Bu konuşmaya devam etmek de benim daha fazla ağladığımı görmek de istemiyordu. "Seni de kaybetmek istemiyorum. Seni zor kazanmış olmam, zor kaybedeceğim anlamına gelmiyor."

Dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. Bu söylediğim gerçekten ona komik gelmiş gibiydi. "Beni kazanman o kadar da zor olmadı," derken bir adım daha yaklaştı bana.

Yüzü, yüzümün tam karşısındaydı. Büyük bir özlem ve açlık içinde yüzüne bakıyordum. Yıllarca yüzüne bakmamışım gibi bir özlem duyuyordum ona karşı. Bunun sürekli olmamasını umdum. Yanımdayken dahi onu özlemek oldukça zor bir duygu durumuydu. "İntikamdan vazgeç," diye fısıldadım gözlerine bakarak.

"Ağlamadığın bir zaman bunu tartışırız," dedi.

"Bunu tartıştığımız her an ağlayacağım."

"O zaman sonsuza kadar tartışamayız."

"Sonsuza kadar sürerse sorun olmaz."

Gülümsedi yine fakat biraz daha buruk bir gülümsemeydi bu. Bu konuşmanın daha fazla devam etmeyeceğinin bilinciyle

kollarımı boynuna sardım ve sıkıca sarıldım ona. Kollarını belime doladı. Derin bir nefes aldım ve bu anı hafızama kazıdım. Bir süre öylece kaldık. Beni kendine çekerek yere indirdi. Kollarımı açıp ondan ayrıldım ama o doğrulmadı. Sokak lambasının ışığı boynundaki künyeden yansıyordu. Öylece izliyordu beni. Bana bu kadar yakınken normal şartlarda yapmaktan çekineceğim bir şey yaptım; parmak uçlarımda yükseldim ve sağ gözünün biraz altını, elmacık kemiğine doğru bir yeri öptüm. Kısa ve kuru bir öpücüktü. Geri çekildiğimde gözleri yine gözlerimi buldu.

"Bu, ne içindi?" diye sordu.

"Mutlu olmanı istiyorum," dedim.

"Olmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

Kafamı iki yana salladım beni yanlış anladığı için. Şu andan değil, genelden bahsediyordum ben. "Genel bir temenni bu," dedim.

Eğilip saçlarımdan öptü. "Karanlıkta bile pırıl pırılsın. Bunun nedeni kendi ışığın, güneş değil," diye fısıldadı saçlarımın üzerine.

Kollarımı beline sardım ve sağ yanağımı göğsüne yasladım. Kalp atışını, nefes alıp verişini duyuyor, sıcaklığını, varlığını hissediyordum. Birçok savaş dünyaya hükmedebilmek için yapılmıştı. Fakat bu savaşta ne taht ne bir taç ne de sonunda mutluluk vardı. Hayatını bu savaşa adamış Eren, çocukluğuna söz vermiş Ulaş ve kaybetmekten deli gibi korkan ben vardım. "Hep burada olmak istiyorum," diye fısıldadım ve kollarımı biraz daha sıktım. Zaman eğer donacaksa şimdi tam zamanıydı.

#10. Güzel Bir His...

"İsteyince ne de güzel cümleler çıkar parmaklarından,
ucunun bana hiç dokunmadığı..."

Filiz Puluç

Bugünün güzel bir gün olacağını haber veren güneşli, güzel bir sabaha açtım gözlerimi. Gözlerimde hafif bir sızı hissettim o an ama bu güzel günden hiçbir şey eksiltemezdi. Yatağımda doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. Bunun kötü bir karar olduğunu dokunur dokunmaz gözlerimin kaşınmasından ve batmasından anlamıştım. Gözlerimde alerji vardı. Yaz aylarında birkaç kez olurdu. Alışık ve tedbirliydim. Yatağımdan kalktım, banyoya giderken saçlarımı bir çırpıda topladım. Gözlerimi bebek şampuanıyla yıkayıp odama geri döndüm. Sade, beyaz bir tişört ve açık renk bir kot giyip ecza dolabından alerji damlala-

rımı aldım. Sırt çantama uzandım, eşyalarımı toparlarken gözlüğümü almayı da unutmadım.

O sırada kapı çaldı, Ulaş olduğunu çalışından anlamıştım yine. Elimde göz damlalarım, omzumda çantamla kapıyı açtım. Ulaş haki yeşil bir tişört giymiş, kollarını bir kez kıvırmıştı. Siyah kot pantolonuyla gayet sade ama şıktı. "Günaydın," dedi.

"Günaydın. İçeri gelir misin? Birkaç dakikalık işim var."

Kafasını sallayıp içeri girdi. Kapıyı kapatıp elimdeki damlaları ona uzattım. Hızlı adımlarla odama ilerledim, telefonumu aldım ve bir şey unutmadığıma kanaat getirerek geri çıktım. Çantamın fermuarını kapatırken omzumdan çıkarıp mutfak masasına bıraktım. Elma Şekeri'nin mamasını ve suyunu kontrol ettim. Ulaş kucağında Elma Şekeri'yle çıkageldi. Gülümseyerek onlara döndüm. Elma Şekeri kesinlikle Ulaş'ı çok seviyordu. Onu okşamak için Ulaş'a katıldım. Biz onu severken maması daha cazip gelmiş olmalı ki, bizden kurtulup mamasının başına geçti.

Ulaş elini çeneme atıp başımı yukarı kaldırdı ve gözlerime baktı. "Gözlerine ne oldu?"

"Alerji," diye açıkladım.

Eline tutuşturduğum damlaların üzerlerini okumaya başladı. İlaçların sıralamasını söyledim ve damlatması için başımı geriye yatırdım. Bana iyice yaklaştı. Ona bu açıyla bakarken çenesindeki iz daha net gözüküyordu. İlaçlarımı özenle damlattı. Damlalar akmasın diye olduğum şekli bozmadan dururken, ilaçları kutularına koyup çantamın önündeki bölmeye yerleştirdi. Ardından çantamı aldı ve beni bekledi. Bu hareketi çok tatlı geldiği için gülümseyerek ona baktım. Gözlerimden damlalar akarken sanki ağlıyor gibiydim. Peçeteyle yanaklarımı kuruladım. Gözlüğümü taktım ve evden çıktık.

Çantamı ondan alıp sırtıma taktım. Aşağı indiğimizde Argun

ve Kutay bizi bekliyorlardı. Onları görünce gülümsemem gerişledi. İkisini de sürekli göremiyordum ve onlarla konuşmayı özlüyordum. Onlar da benim arkadaşlarımdı artık ve hasretlerini çekiyordum. "Günaydın," dedim.

İkisi de uykulu seslerle 'günaydın' diye karşılık verdiler. Günaydın dediğim insan sayısının zamanla arttığını bilmek güzel bir histi. Argun'un arabasına ilerledik. Argun gözlerini ovuşturarak sürücü koltuğuna, Kutay da yanına geçerken, Ulaş ve ben arka koltuğa oturduk. Bu arabaya en son bindiğimde Ulaş'la Artvin'den geliyorduk. O günü düşünmek beni mutlu ediyordu. İç çektim. Bu hareketim Ulaş'ın dikkatinden kaçmadı ve bana baktı. Ne düşündüğümü anladığını bildiğim için kafamı dışarı çevirdim. Bir süre dışarıyı izledim. Güneş henüz yeni yeni doğuyordu ve güzel bir manzara vardı. Kafamı tekrar Ulaş'a çevirdiğimde bana bakıyordu. Gülümsedim. O da göz kırptı. Bana göz kırpmasına alışamamıştım hâlâ. Bu yüzden gözlerimi istemsizce birkaç kez kırptım. Bu da onu gülümsetti.

Can Abi yine hepimizden önce Can Kırığı'na gelmişti. Sabahları çok erken kalkıyordu. Her sabah yeni çiçeklerle mezarlığa gidiyor, ardından yürüyerek kafeye geliyor ve banka oturup güneşin doğuşunu izliyordu tek başına. O, hayatımda gördüğüm en iyi, en güzel ve en âşık adamdı.

Arabadan inip Can Abi'yi izlerken gözlerimi istemsizce Ulaş'a çevirdim. Bir gün bana bir şey olursa ne yapardı merak ettim. Beni unutur muydu ya da ne kadar sürerdi unutması? Can Abi gibi hiç geçmez miydi acısı, yoksa zamanla alışır mıydı? Bunların cevaplarını hiç bilmemeyi umut ettim.

Can Abi bizi görünce gülümsedi. Mavi gözleri her zamanki gibi parlıyordu. "Günaydın," dedi neşeyle.

Hepimiz ona günaydın dedik. Ulaş'la aralarında özel bir bağ vardı ve bu her an anlaşılıyordu. Hemen bir konu hakkında konuşmaya başladılar. Can Abi'nin Ulaş'a çok şey kattığı belli

oluyordu ve birlikte o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki, Ulaş'ın bazı yanları ona benziyordu. Onun için babası gibiydi.

Can Abi, "Gözlerine ne oldu senin öyle?" dedi dikkatle gözlerime bakarken.

Önemsiz olduğunu belli etmek için gülümsedim. "Önemli bir şey değil. Alerji sadece."

"Geçmiş olsun. Rahatsız hissediyorsan dinlenmek için eve gidebilirsin," dedi her zamanki babacan tavrıyla.

"İzin verirseniz size çay getirmek isterim," dedim, önünde duran boş çay bardağını alırken.

Bu cümle onu güldürdü. "Memnun olurum elbet."

Ulaş'ın gülümseyerek bizi izlediğini hissediyordum. Kafeye girdiğim sırada Argun ve Kutay bir şeye gülüyorlardı. Beni aralarına aldılar. Elimdeki bardak düşmesin diye onu sıkıca tutarken, gülerek onlardan kurtulmak istedim ama Argun beni tutuyor, Kutay da benimle dalga geçiyordu.

"Götür beni buralardan, Ulaş" dedi.

"Ya! Çok kötüsünüz," dedim gülmemeye çalışarak.

Peşimden içeri gelen Ulaş beni onlardan kurtardı. "İşinize bakın," dedi sahte bir öfkeyle.

Beni personel odasına doğru götürürken, elimdeki bardağı sipariş tezgâhına bıraktım. Ben kadınlar için ayrılmış odaya girerken, o da erkeklere ayırılmış odaya girdi. Dolabımdan kıyafetlerimi alıp üzerimi değiştirdim ve çıkardığım kıyafetleri düzgünce katlayıp dolaba kaldırdım. Önlüğümü belime bağlayıp, fermuarlı küçük göze telefonumu koydum. Aynaya bakıp saçlarımı atkuyruğu yaptım.

Kâküllerimi düzelttiğim sırada içeri Esra girdi. Şaşkınca ona baktım. "Esra?"

Benim şaşkınlığıma gülümsedi ve elindeki yaka kartını gu-

rurla kaldırdı. "Yeni iş arkadaşına hello de bebeğim. Dünkü performansımla Can Abi'nin gözüne girdim."

Onun burada çalışacak olmasına sevinçle karşılık verdim. Kollarını açtığında ona memnuniyetle sarıldım. "Burada çalışmana sevindim," dedim.

Kıkırdadı, ardından da iç çekti. "Dün yaptığım şey için üzgünüm. Bazen şımarık bir kız gibi davrandığımın farkındayım ama isteyerek olmuyor. Fazla heyecanlıyım. Canınızı sıkmak istemedim."

Ondan ayrılıp samimiyetle gülümsedim. "Öyle biri olduğunu düşünmüyorum ama fazla heyecanlı olduğun bir gerçek. Biz de seni öyle seviyoruz."

Güldü, ellerini minnetle omuzlarıma koydu. "Bir de Ulaş'a soralım bunu."

Gülerek kafamı iki yana salladım. "Onu memnun etmek kolay değil."

Bu söylediğim gülümsemesini genişletti. "Onca yıl sap gezdikten sonra, geldiğin gibi onu tavlamanla anladım bunu."

Yanaklarımın kızardığını hissederek ellerimi yanaklarıma götürdüm. "Can Abi'ye çay götürmem gerekiyor. Dışarıda görüşürüz," diyerek kaçtım odadan.

Çay doldurmak için sipariş tezgâhına ilerledim. Ulaş kendine kahve alıyordu. Elimdeki yaka kartımı yakama takarken ona sürpriz haberi verdim. "Esra işe başlamış."

"Gördüm," dedi düz bir sesle.

Ses tonu gülmeme sebep oldu. Kafamı kaldırıp ona baktığımda arkamdaki bir yere baktığını fark edip ben de oraya baktım. Eren işe yeni gelmişti ve dünden daha iyi görünüyordu. Biraz rahatlamıştım. Personel odalarına ulaşmak için yanımızdan geçmek zorundaydı. Bize doğru ilerlerken Ulaş'ın tepkisini görmek için dönüp ona baktım. İyi görünüyordu o da.

"Bu akşam müsait misin?" diye sordu ilk adımı atarak.

Eren duraksadı ve bakışlarını Ulaş'a çevirdi. "Tabii."

"Konuşalım o zaman."

Eren, "Olur, konuşalım," deyip derin bir nefes alarak bana döndü. Göz kırptı ve yanımdan geçerken elini kafamın üzerine koydu.

O uzaklaşınca Ulaş'a döndüm tekrar. Yanına yaklaşıp tezgâhın üzerindeki elini sıktım, destek olmayı umarak gülümsedim. Diğer eliyle kâküllerimi düzeltti. Bunu yaptığında her şey yolunda demekti. Elini çekti ve önüme bir bardak çay bıraktı. Çayı alıp Can Abi'nin yanına gittim. Çayını ikram ettim ve tepsiyi önümde tutarak karşısında dikildim. Eski baristalar tatilden döndüğüne göre iş değişimi yapılacak olmalıydı.

Can Abi gülümsedi ve ne için orada durduğumu anladı. Bir yudum aldı önce çayından. "Baristalarımız tatilden döndüğüne göre siz de tekrar garsonluğa devam edebilirsiniz," dedi.

Ulaş'ın memnun sesini işitince arkamda olduğunu fark ettim. "Eyvallah, abi," dedi ve önlüğümün arkasından tutup beni peşinden sürükledi.

Can Abi'ye utançla gülümsedim ve Ulaş'a döndüm. Beni kafenin ortasına kadar götürdü ve tam karşıma dikildi. Argun yanımıza geliyordu o sırada. "Gündüz garson ekibinin iki şefi var. Biri benim, diğeri Argun. Argun'un ekibinde açık olduğu için şefin Argun olacak. Onun söylediği masalarla ilgileneceksin."

Argun'a baktım. "Ekibe hoş geldin," deyip elindeki havluyu omzuna attı.

"Bugün gelip nasıl garson şefi oldun? Yaz okulun yok muydu?"

Gülümseyerek, "Torpil" dedi alayla.

Gözlerimi kıstım ve ona kınayarak baktım. "Utanmalısın."

Ulaş'a dönüp kafasını iki yana salladı. "Beni incitti, ona en ağır işleri yaptıracağım," dedi ve bana döndü. "Masaları temizlemekle başlayabilirsin, çaylak." Omzundaki havluyu bana atıp Ulaş'ın koluna vurdu ve kendi işine döndü.

Elimdeki havluyu Ulaş'a sallayarak masalara doğru geri geri ilerledim. "Beni koruma altına alman gerekirdi," dedim dalga geçen hüzünlü bir sesle.

Gülümsedi. "Molalarımızı aynı saatte alabilirim."

"Bu, iyi bir teklif," dedim ve masaları silmeye başladım. Birkaç saniye içinde çalışma arkadaşı edinmiştim. Argun, Esra'ya da aynı görevi vermişti.

Yanımdaki masayı silerken yüzü gülüyordu hâlâ. "Bahadır'ı gördün mü?" diye sordu etrafına bakınarak.

"Genellikle mutfakta olur," dedim onun bu haline gülümseyerek. "Eminim orada burada çikolata parmaklıyordur. Bayılır tatlı şeylere." Alnımı koluma silip bir diğer masaya geçtiğim sırada Esra konuşacak, anlatacak başka bir konu bulmuştu.

"Eminim burada kaç kız Bahadır'ın orasına burasına numarasını sıkıştırıyordur. Ama artık ben varım. Bakalım ben buradayken de yapabilecekler mi?" deyip masayı hırsla silmeye devam etti.

Ulaş'a göz attığımda Bahadır'la hararetle bir şey konuştuklarını gördüm. Kafamla onları işaret ettim Esra'ya. "Ne yapıyorlar?"

Kafasını, işaret ettiğim yöne çevirdi. "Sanırım çizimle ilgili bir şeyler tartışıyorlar. Bahadır'ın yine başı dertte. Tasarımda çok iyi ama nasıl daha dayanıklı bir yapı yapabilir, orada biraz tıkanıyor. Ulaş yapı dayanıklılığında çok iyi. Depreme dayanıklı ev yarışmalarında hep birinci oluyor. Henüz onu geçebilen inşaat mühendisi veya mimar çıkmadı. Birçok inşaat firmasından iş teklifi alıyor şimdiden."

Kafamı salladım anladığımı belli ederek. Onunla yine gurur duymuştum. Onun gibi olma isteğim gün geçtikçe artıyordu. Onun gibi bir insan olmak istiyordum. İşime geri döndüğümde Esra'nın az önce kendi kendime sinirlenmesine sebep olan konu aklıma takıldı. "Ulaş'a da telefon numaralarını veriyorlar mıdır?"

Yeniden sinirlenerek kafasını iki yana salladı. "Bir iki kere bizzat şahit oldum. Kızlardaki de cesaret yani. Mumya gibi donuk bir adama bunu yapmak."

Kafamı iki yana salladım ben de onun gibi. "Hoş değil."

Elini masasının üzerinde sabit tutup bana baktı. "Kıskanınca da ayrı bir şirin oluyorsun," deyip yanağımı sıktı. Gülerek elinden kurtulmaya çalıştım. Elini çekerken aklına gelen şeyle heyecana kapıldığını anladım hemen. Yerinde gerçekten duramıyordu. "Şirin demişken, dün Ulaş'ın paylaştığı fotoğraf ve şiir o kadar şirin bir davranıştı ki. Gerçekten Ulaş mı paylaşmış bunu diye dakikada bir kontrol ettim. Beklenmedik şeyler yapabiliyor."

Söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamamıştım. Gözlerimi birkaç kez kırptım. Yüz ifadem karşısında bir heyecan dalgası daha geldi üzerine. Artık gülümsemekten ve neşeden ağzı kulaklarına varmıştı. "İnanamıyorum, haberin yok değil mi? Ulaş'ın profiline bak."

Telefonumu çıkarıp instagram'a girdim ve Ulaş'ın profiline tıkladım. Son paylaştığı fotoğrafta ben vardım. Dün ağlamamak için gökyüzüne baktığım sırada çekmişti. Altında şöyle yazıyordu;

...

Sende yaşamalıyım deniz,

Asi ve hür...

Sende ölmeliyim,

Bulutlara bakarak...[20]

Şiiri birkaç kez okudum. İçindeki anlamı ve sevgiyi kavradım. Bir kez de Ulaş'ın sesiyle okudum. Ne kadar süre o fotoğrafa ve şiire baktım bilmiyordum.

Esra'ya baktığımda gülümsüyordu hâlâ. "Ulaş soğuk olabilir ama kesinlikle içli biri," dedi memnun ve takdir eden bir sesle.

Gülümsedim ve derin ama yavaş bir nefes aldım. Yanağımı öpüp masasına döndüğünde ben de işime dönmek üzereyken Ulaş bana seslendi. Tezgâhın önünde oturuyordu, bir yandan kahvesini içerken, bir yandan da bana bakıyordu. Kahvesinin yanında bir fincan daha vardı. İki parmağıyla gel işareti yaparak yanına çağırdı. Yanına ulaştığım sırada baristalardan biri tezgâha bir sandviç bıraktı. Ulaş'ın yanında dikildim. Çenesiyle oturmamı işaret etti ve sandviçi önüme doğru itti. "Kahvaltı yapmadan çalışamazsın," deyip fincanı tabağın yanına bıraktı.

Önce tezgâhtakilere, sonra ona bakarak oturdum. Beni düşünmesi güzel bir histi.

Kendi kahvesini içerken, "Görmüşsün," dedi.

Neyden bahsettiğini anlayarak utançla tabağıma döndüm. Kucağımdaki elimi tuttuğunda ona baktım. Hâlâ sıkıca telefonumu tutuyordum ve ekranı kapanmamıştı henüz. Telefonu elimden nazikçe aldı ve sanki ilk kez görüyormuş gibi fotoğrafı inceledi. Onu izliyordum. Gözlerini bana çevirip çenesiyle tabağı işaret edince sandviçime döndüm. "Gördüm," dedim sandviçe bakıp gülümsememi bastırmaya çalışarak.

Telefonumu tezgâha bıraktı. "Canını sıkan biri olursa bana söyle, olur mu?" dedi. Anlamayan bakışlarımı fark edince, "Fotoğrafı gördükten sonra belki bazıları, kendilerinin düşüncelerine ihtiyacımız olduğu gafletine düşmüşlerdir," diye açıkladı.

Ne demek istediğini anlayarak kafamı salladım. "Olur."

---

20 Salah Birsel, Rüştü Onur, SEL Yayıncılık.

Taburesinde tamamen bana döndü ve hafifçe eğildi. "Kim olursa olsun," dedi net bir şekilde.

"Net bir şekilde anladım," diyerek ona garanti verdim. Kafasını sallayıp doğruldu ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Yutkunup önüme döndüm. Saçımı kulağımın arkasına atıp sandviçime uzandım. "Sen kahvaltı yaptın mı?"

"Kahvaltı yapmadan evden çıkmayız genelde."

"Tek başıma yemek yemeyi sevmiyorum," diye mırıldandım. Özellikle sabahları tek başıma olduğum için kahvaltı etmek içimden gelmiyordu.

"Beni kahvaltıya davet edebilirsin. Ben de seni davet edebilirim pek tabii. Sorun çözüldü," deyip kalktı tabureden ve bana göz kırpıp işine döndü.

Arkasından gülümseyip, onu izleyebileceğim şekilde ona doğru döndüm. Eren'e yardım etmeye başladı, yerleri siliyorlardı. Muhabbet sayılabilecek birkaç kelime ettiler birbirlerine. Gülümsedim burukça. Eren konusunda eskisine göre daha az tedirgin oluyordu ve artık onun için üzülüyordu. İyi bir kalbi vardı ve çabalıyordu. İç çekip benim için hazırladığı içecekten bir yudum aldım. Bana hem içecek hazırlamış hem de elime bir sandviç tutuşturmuştu. Annem gibiydi. Yıllar sonra annem varmış gibi hissetmek de güzeldi. Ulaş hem en iyi arkadaşım hem sevdiğim adam hem de ailemdi.

Molaya çıkarken kâküllerimi ikiye ayırıp sağa ve sola meyil verdim. Serinlemek için elimle yüzüme hava yaparak, sahile bakan banka ilerledim. Bahçedeki tüm masalar doluydu. Sahile yaklaşınca dalgaların kıyıya vurmasıyla eş zamanlı gelen esintiyle saçlarım havalandı. Bu his Ulaş gibiydi. Gülümsedim, denizde onu görmek güzel bir histi. Yanımda olduğu halde onu

özleme hissiyle yine baş başa kaldığımı hissettim. Mola saatlerimizi ayarladığı için çıkıp çıkmadığını merak ederek arkama, kafeye doğru döndüm. Bahçeden çıkıp bana doğru ilerlerken, sol el parmaklarıyla saçlarını geriye doğru itmiş ve elini orada sabitlemişti, diğer elinde bir bardak tutuyordu. Muhtemelen içinde kahve olan bir bardak. Gülümseyerek, yanıma gelmesini bekledim. Yanıma gelmesi güzel bir histi. Birkaç gün önce benim olduğum yerden uzak dururken, şimdi yanıma geliyor oluşu güzeldi. Kaşları çatık bakmak yerine güzel bakması da güzel bir histi. Bana bakması güzel bir histi.

Yanıma gelip banka otururken gözleri bendeydi hâlâ. "Niye bir şeyler içmiyorsun, kız çocuğu?" dedi.

Gülümsememi hiç bozmadım. "Canım istemiyor."

Cebinden sigarasını çıkarmak için kupasını bana uzattı. Kupayı aldım ve tahminim doğru mu diye kontrol etmeme gerek kalmadı, kahvenin kokusu doldu burnuma. O, sigarasını yakmak için uğraşırken, ona birçok kahve yapıp tadına hiç bakmadığım geldi aklıma. Ne tür bir tada sahipti içtiği kahveler merak etmiştim. "Tadına bakabilir miyim?" diye sordum gözlerimi ona çevirip.

Sigarasından bir nefes çekip dumanı üfledi ve bana baktı. "Tabii."

Bardağı dudaklarıma yaklaştırıp bir yudum aldım. Bardağı ona uzattığımda, "Nasıl?" diye sordu.

Dudaklarımı yalayıp yutkundum. "Beklediğimden daha yumuşak bir tat geldi önce, ardından alışık olmadığım türden acı bir tat bıraktı ağzımda," diyerek tecrübemi aktardım ona. Yüzünde bir gülümseme oluştu. Gülümsemesi güzel bir histi.

Birbirimize bakarken, "Birlikte başladığımız o kitabı bitirdim," dedi. "Bir dahaki sefere bizzat senin okuduğun kitabı istiyorum. Yeni bir kitap değil."

Kalbim heyecan ve mutlulukla çarptı. Ben de onunla okumaya başladığım kitabı bitirmiştim ve yeni bir kitaptan çok onun okuduğu kitabı okumayı daha çok isterdim. "Ben de çok isterim. Sevdin mi peki?" deyip ona döndüm.

Sigara dumanını üflerken kafasını salladı yavaşça. "Okuduğumuz tüm kitapların tarzı benziyor mu bilmiyorum ama aynı tarz kitapları seviyoruz belli ki." Gözlerime baktı. "Altlarını çiziyor musun okurken?" diye sordu.

Öyleydi gerçekten. Okuduğum kitabı düşündüm. Öyle çok işaretlediğim yer vardı ki. Kafamı salladım yavaşça. Bu cevabım onu memnun etti.

"Nereleri beğendiğini merak ediyorum. Bana verirsen ben de tekrar okurum."

"Sen de bana verecek misin kitabı?" diye sordum hevesle.

"Vermemi istiyor musun?" dedi gözlerime bakarak.

Kafamı salladım yine büyük bir heves içinde, çok istiyordum.

Cevabıma karşılık kafasını salladı ve arkasına yaslandı. "O zaman istemen gerekiyor."

Kafamı sağa eğip gözlerine baktım. Anlamadığımı anlayarak sağ kolunu bankın sırtına yasladı. "Benden bir şey istediğinde çekinmenden bahsediyorum. Her ne istiyorsan söyleyebilirsin."

Mahcupça kafamı salladım. "Anladım," dedim.

"Ulaş!"

İkimiz de arkamızdan gelen sese döndük. Simge, Ulaş'a el sallayarak yanımıza geldi. Ulaş elindeki kupayı banka bırakıp ayağa kalkarak karşıladı onu. Kollarını ona sardı. Bunu yaparken bana baktı. Ona sarılmasından hoşlanmasam da arkadaşlarıyla olan ilişkisine karışmazdım. Nerede nasıl davranacağını şüphesiz benden daha iyi biliyordu.

Simge, "Molada mısın? Konuşmak istediğim bir konu var," deyip Ulaş'tan ayrılırken bakışlarını bana çevirdi.

Konunun Ulaş'la olan ilişkim olduğu belliydi. Ulaş'ın bu sabah söylediği geldi aklıma. Simge bana selam verme nezaketini dahi göstermemişti fakat ben onları yalnız bırakma nezaketini göstermek amacıyla ayağa kalktım. Mola da neredeyse bitmişti. "Ben işe koyulayım," deyip Ulaş'a gülümsedim ve yürümeye başladım.

Yanlarından geçerken Ulaş bileğimden yakaladı. "Gitme."

Simge kaşlarını kaldırmış, ona bakıyordu. Ulaş'ın işaret parmağını avucumun içinde hissettim. Avucumu istemsizce kapatıp parmağını tuttum. Simge gözlerini ellerimizden çekip doğruca Ulaş'a baktı. Yüzünde, olmasına ihtimal dahi vermediği bir şey gerçekleşmiş gibi bir ifade vardı. "Demek gerçekmiş," dedi. Bundan memnun olmadığı belliydi.

"Şiir yeterince açıklayıcı değil miydi?" diye sordu Ulaş sakin bir sesle, kaşları hafiften çatılmıştı. Simge'nin bana ve ilişkimize karşı olan tavrı onu sinirlendirmişti.

Fakat Simge bunu pek umursamadı, alaylı tavrını sürdürdü. "Sen ve o mu yani? Ciddi misin?"

Beni küçümsemeye çalıştığı için ister istemez kaşlarım çatıldı.

"Arya'yı küçümseyecek veya bunu ima edecek bir kelime daha edersen bu konuşma biter ve kalbin kırılır," dedi Ulaş. Sesi sert ve soğuk çıkmıştı.

Ulaş'ın söyledikleri Simge'yi ve beni farklı etkiledi. Ben tedirgin olmuştum. Bir zamanlar arkadaş olduğu kişiyle arasının, konu ben olduğum için bozuluyor oluşu rahatsız ediciydi. Fakat bu söylenenler Simge'yi güldürmüştü. Kafamı kaldırıp Ulaş'a baktım. Sakin olmasını istiyordum. Simge'nin söyledikleri canını sıkmıyordu. Bu tavrına alışmıştım ve onu önemsemiyor-

dum. Benim hiçbir şeyim değildi. Bu tür kötü sözlere idmanlıydım. Yetimhanede daha kötü çocuklar tanımıştım.

"Tamam. Tamam, affedersin. Arkadaşımla, onu hak ettiğini düşünmediğim bir kızla sevgili olduğu hakkında konuştuğum için özür diliyorum," dedi Simge sanki aslında gerçekten iyi bir şey yapıyormuş gibi göstermeye çalışarak.

"Beni tanımıyorsun," dedim sakince.

Gözlerime baktı. "Evet, ama Ulaş'ı tanıyorum."

Sinirden gülerek kafamı iki yana salladım. İkimizin tanıdığı Ulaş o kadar farklıydı ki.

"Kim hak ediyor peki, Aslı mı?" diye sordu Ulaş ciddi bir sesle.

Simge kafasını salladı. "Aptalca bir nedenle ayrıldınız. Aslı seni hâlâ çok seviyor. Asla başka biri onun kadar sevemez seni! Bırak artık şu inadını!"

Gerçekten Aslı'nın Ulaş'ı çok sevdiğini düşünüyordu. Belki de öyleydi. Bilmiyordum. Sadece kendimi biliyordum ve bana göre de Ulaş'ı benim kadar kimse sevemezdi. Bu açıklama Ulaş'ı güldürmüştü. Gerçekten komik bir şey söylenmiş gibi bir gülüştü bu. Kafamı kaldırıp ona baktım. Kafasını salladı hafifçe. "Aslı'nın beni Erim'le aldattığını biliyor muydun?" diye sordu.

Duyduğum şeyle şok içinde Simge'ye baktım. Bilmiyordu. Ben de bilmiyordum. Burcu yüzünden ayrıldıklarını sanıyordum ve belli ki Simge de öyle sanıyordu.

"Belli ki yakın arkadaşın sana her şeyi anlatmamış," dedi Ulaş oldukça sakin bir halde, bu durum onun için artık bir şey ifade etmiyor gibiydi ama kalbim acıyla bükülmüştü. Daha önce aldatıldığını öğrenmek sanki içime kilolarca cam kırığı dökülmüş gibi hissettirdi. Tuttuğum parmağını sıktım ve sol elimle, bileğimi tutan koluna tutundum.

"Beni kimin hak edip etmediğine sen karar veremezsin,

Aslı hiç veremez. Hiç kimse veremez ve hiç kimseye bu konu hakkında söz hakkı tanımıyorum. Arya'nın beni nelere rağmen sevdiğini biliyorum, onu nelere rağmen sevdiğimi o biliyor. Başkasının ne düşündüğü zerre umurumda değil. Seni buraya Aslı'nın yolladığını ve sırf onun beni çok sevdiğini düşündüğün için Arya'yı sevmediğini biliyorum ama keşke iyi niyetli olduğunu düşünebilsem. İçinde anlamını çözemediğim, bitmek bilmez bir nefret var ve artık kabak tadı vermeye başladı. Yanımda bu türden bir insan istemiyorum."

Ulaş bunları söylerken içtendi, kızgın ama öte yandan da sakindi. Bunları uzun zamandır içinde tuttuğu açıktı, çünkü söylerken hiç duraksamamıştı. Bu konuşmayı yapmaya hazırdı sanki. Simge ne diyeceğini bilemeyen bir tavırla yanımızdan geçti hızla.

Ulaş eski arkadaşına son kez tavsiye verdi. "Gözünü aç ve kim kaldı diye etrafına bak. Aslı bencil biri. Seni de tüketiyor."

Simge'nin arkasından baktım. Hızlı adımlarla uzaklaştı ve arabasına bindi. Gürültülü bir şekilde yola koyuldu ve kısa bir sürede hiç gelmemiş gibi oldu. Önüme dönüp yanağımı koluna yasladım. Kendimi üzgün hissediyordum. "Üzgünüm," diye fısıldadım.

Sağ elini uzatıp yanağımı okşadı. "Olmasını beklediğim bir şeydi." Sesi durgun çıkmıştı. Her ne kadar beklediği bir şey olsa da bir arkadaşını kaybetmiş olmanın haklı üzüntüsünü hissediyordu. Kalbim daha çok ezildi. Konuşmaya devam etti. "Seni yanına gönderdiğim gün Aslı senden korkmuştu. Amacımın dışında, Simge'nin seni tanımadan nefret etmesine de sebep oldum sanırım. Sana karşı olan tavırları için onun adına özür dilerim."

Anlamayarak yüzüne baktım. "Beni Aslı'ya gönderdiğin gün mü?"

"Evet. O gün mesaj benim gidemeyeceğim değildi, sendin."

Gözlerimi kırptım birkaç kez. "Yani beni ona yollayıp, 'seninle buluşmayacağım, çünkü bu kız var' mı demek istedin?"

Gülümsedi ve denize baktı. "Onun gibi bir şey sanırım, evet."

Denize baktım. Bu olay çok önceden olmuştu. Bu da onun beni uzun süredir sevdiği anlamına geliyordu. Yanağımı koluna yasladım yine. O kadar birbirine zıt iki duygu içerisindeydim ki, gözlerim doldu. Öğrendiğim gerçek benim için çok önemli ve ironikti. Hem ağlayıp hem güldüm. Gözyaşlarım akarken güldüm. Ulaş ağladığımı görünce elimi bırakıp bana döndü ve eğildi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Neden ağlıyorsun, kız çocuğu?" diye sordu yumuşak bir sesle. Kırılmamdan korkar gibi.

Ağlayarak ona baktım, aynı zamanda gülüyordum da. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "O gece kalbim öyle çok kırılmıştı ki. Seni seviyordum ve sen, bir mesaj iletmem için beni eski sevgiline yollamıştın. Şimdi öğreniyorum ki aslında mesaj onu değil, beni sevdiğinmiş. Beni sevdiğinin mesajını taşıdığım için kalbim kırıkmış."

Onu o zamandan beri sevdiğimi bilmiyordu. Bu yüzden şaşırmıştı. Ne kadar sevilesi bir adam olduğunun farkında değildi. Eğilip dudaklarını alnıma bastırdı ve beni kendine çekip yüzümü göğsüne yasladı. Kollarımı beline sardım.

"Seni sürekli incittiğim zamanlardan beri beni sevmen tuhaf geliyor," dedi, gerçekten tuhaf bulduğu sesinden belli oluyordu.

Gözlerimi silip ondan ayrıldım. "Sen kendinin farkında değilsin."

Gülümsedi. "Sen de öyle," deyip eğildi ve soğuyan kahvesini bankın üzerinden aldı.

Yanaklarımı silip burnumu çektim ve ellerimi saçlarımın arasından geçirip geriye doğru ittim. "Molamız bitmiş olmalı."

Birlikte kafeye ilerledik. Aklımda, aldatılmış olmasının acısı vardı hâlâ. Bir gün bana anlatmasını isterdim. Ona baktım. Ben ona bakınca o da bana baktı. Gülümsedim. Göz kırpıp gülümsedi hafifçe. Onu çok seviyordum ve onun da beni sevdiğini bu kadar derin hissetmek güzel bir histi.

Uluç Tütüncü

Kapatmaya yakın, kafenin temizliği hemen hemen bitmek üzereyken Eren'i izliyordum. Kafasını bana çevirdiği bir zamanda, konuşmak istediğimi anlayıp işini yarım bıraktı. Birlikte dışarı, birkaç saat önce Arya'yla oturduğumuz bankta gittik. Oturmadım. O da oturmayıp yanımda dikildi. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Nasıl başlayacağımı da. Konuşmak için kafamı ona çevirdim.

O da bana döndü ve benden önce davrandı. "Bu olay hakkında bizim konuşmamızın hiçbir gereği ve faydası yok. İkimiz de mağduruz, suçlu değiliz," dedi.

Kafamı salladım. "İnsanın babası başkalarının hayatlarını kararttıkça, ister istemez bir mahcubiyet oluyor o insanların yakınlarına karşı. Arya'ya karşı. Sana karşı."

Kafasını salladı anlıyorum der gibi. Arya'nın anlattıklarını düşününce, anlıyordu da.

"Bunun için kendini suçlama, verem gibi bir şey bu. Kendini suçladıkça nefes alman zorlaşır ve zaman geçtikçe kan kusturur sana. Hayatına bak. Benim, seninle hiçbir sorunum yok. Havaan da seninle bir sorunu yok. Sevdiğin bir kız var, iyi bir ailen ve arkadaşların var. Sevdiğin bir işle meşgulsün. Önüne bak. Seni temin edebileceğim tek bir konu varsa, o da geçmişe takılıp kalmanın bir hata olduğudur," dedi samimiyetle.

"Eyvallah... Hakkını helal et," dedim ve elimi uzattım.

Elimi sıkarken gülümsedi. "Hakkım varsa üzerinde helal olsun."

Ellerimiz ayrıldığında omzunun üzerinden kafeye bakıp tekrar bana döndü. "İntikam alma fikri Arya'nın ödünü koparıyor. Farkındasın değil mi?"

Az önce baktığı yere baktım. Arya henüz bizi fark etmemiş, ona verilen görevi itinayla yerine getirmeye gayret ediyordu. Kafamı salladım onu izlerken. "Farkındayım."

Derin bir iç çekti. "Olayı ne kadar biliyorsun emin değilim ama bu işi kafama koyduğumdan beri öğrendiğim bir şey var, baban düşündüğümüz gibi biriyse ne sana acır ne de bana. Kaybedecek hâlâ çok şeyin var. Eğer istediğin acı çekmesiyse bunu senin yerine yapacak biri var."

Kaşlarımı çatıldı ve ona baktım. "Düşündüğümüz gibi biriyse mi?" dedim şüpheyle.

Arya'ya bakıp tekrar bana döndü ve bu hareketi beni daha çok şüphelendirdi. "Arya'yı endişelendirmek, kafasını karıştırmak istemediğim için ona hiç bahsetmedim bu konudan," diye açıkladı ve biraz daha yaklaşıp sesini alçalttı. "Yazılımlarla aram oldukça iyi ve uzun zamandır bunu araştırıyorum. Canımı sıkan bazı şeyler var. Özellikle de teyzesiyle ilgili."

Can sıkıntımı paylaşan birinin olması rahatlatıcı olmaktan çok can sıkıcı bir durum teşkil ediyordu konu itibarıyla. Gözlerimi tekrar Arya'ya çevirdim istemsizce. "Ne türden bir can sıkıntısından bahsediyoruz?" diye sordum.

Yine kısık sesle, üstünkörü açıkladı. "Bazı şüphelerim var ama şüphelerimi destekleyecek kanıtlar bulamıyorum. Parçaları birleştiremiyorum ancak o kadına güvenmemek için birçok sebebim var. Şimdi detaya giremiyorum ve haklı sebeplerim var. Müsait bir zamanda bana uğra ve mümkünse Arya bilmesin."

Kafamı salladım. Dostça koluma vurup kafeye geri dönerken, kafamda birçok soru işaretiyle yalnız bıraktı beni. Nil

Soykan'dan hazzetmiyordum. Bana ve Arya'ya karşı olan tutumundan ötürüydü bu. Hep korumak için Arya'yı takip ettiğini savunmuştu ve bir süre sonra ikna olmuştum da. Fakat Eren'in bahsettiği bambaşka bir şeydi. Telefonumu çıkarıp sokak arkadaşlarımdan birine mesaj attım.

Eren kafeye girdiğinde Arya'nın dikkati dağıldı ve o an nereden gelebiliyor olacağını tahmin etti. Gözlerini geldiği yöne, bana çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda meraklı gözlerle bana baktı. Gülümsedim burukça.

Argun ondan önce davranmış yanıma gelmişti bile. "Eren'le konuştunuz mu?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Konuştuk, hallettik," deyip omuz silktim ellerimi ceplerime sokarken.

Sigara paketini cebinden çıkarıp kendine bir dal alırken, bana uzattı paketi. Sağ elimi cebimden çıkarıp bir tane çektim. Kendi sigarasını yakıp benimkini de tutuşturdu. Sigarasından bir nefes alıp keyifle üfledi dumanı, parmaklarının arasında tutarken sigarasını, "Keyif sigarası içmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi.

Başparmağımla işaret parmağımın arasında tuttuğum sigaraya baktım. "Keyif sigarası diye bir şey yok. Keyifli hissettiğin çok kısa anlar var sadece." Sigaramı dudaklarıma götürdüm ve derin bir nefes çektim. "Kendimize öyle düşmanız ki, keyifli olduğumuz zamanlarda kendimizi zehirleyip zamandan çalıyoruz."

Kafasını salladı söylediklerime. "Bu, biraz hayatın üzerine yürümek gibi."

O sırada Arya bana doğru geliyordu, yüzünde hoş ve sıcak bir gülümseme vardı. Yavaşça kafamı salladım. "Hayat üzerime geliyor," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. Birkaç adım sonra tam karşımda duruyordu hayat. Dumanı ona doğru üflememek

için kafamı sol omzuma çevirip, ondan uzak bir köşeye üfledim dumanı ve tekrar ona döndüm.

Beni izliyor ve konuşmak için bekliyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim, konuşmamızı bölmemek için sigaramı aşağıda tutarken.

"Peki, o iyi mi?" diye sordu. Tedirgin olduğu için parmak uçlarında hafifçe sallanıyordu.

"İyi," diye garanti verdim ona. "Oldukça iyi."

"Peki, aranız iyi mi?" Ağzımdan çıkan her kelimenin yüzümde bırakacağı ifadeyi kaçırmamak için gözleri yüzümde geziniyordu.

"İyidir herhâlde," deyip hafifçe omuz silktim. Gülümsetti bu cevabım onu. Gözleri sokak lambalarının ışığında parlıyordu. Kendisi gibi. Gözlerimi kapatıp birkaç saniye sonra tekrar açtım.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu gözlerimi kastederek.

Sigara tuttuğum elimi dudaklarıma götürüp bir nefes çektim. "Gözlerim yandı."

Sigara dumanından olduğunu sandı. Argun öyle olmadığını bilerek güldü. "Olur arada," diyerek beni destekledi.

İkimizin cevabı da Arya'nın kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Size her türlü zarar veren bir şeyi tükettiğiniz içindir," dedi kızar bir ses tonuyla, ikimize de bakarak.

Argun'la birbirimize bakıp kafeye doğru ilerlemeye başladık onu gerimizde bırakarak. Arya peşimizden gelirken, "Ya! N'oldu şimdi? Sigarayı bırakın dedim diye mi kaçıyorsunuz?" diye sordu. Gülüşü sesine yansımıştı.

Argun sorusuna gülse de ikimiz de cevap vermeden yolumuza devam ettik. Sigaradan bir nefes daha çektim. Yanıma geçip yüzüme baktı ve benim de ona bakmam için çabaladı.

istediğini ona verdim, ona baktım. İstediği olmuş küçük bir kız gibi gülümsedi hemen. Onu mutlu etmek bu kadar kolaydı. Sigarayı dudaklarıma götürdüğüm sırada gelişmişti bu gülümseme, ona odaklanınca bu kez gerçekten duman gözlerimi yaktı. Acıyla gözlerimi kapattım. Söylenerek avuçlarımı gözlerime bastırdım. Gözlerimin kapalı olmasından faydalanıp parmaklarımın arasındaki sigarayı aldı. Gözlerimi açtım bu hareketinin üzerine. İğrenç bir şey tutuyormuş gibi iki parmağının ucuyla tuttuğu sigarayı, çöp kutusunda söndürüp çöpe attı. Ardından parmaklarını koklayıp yüzünü ekşitti. Ellerini çırparak yanıma gelirken, kaşlarımı çatmış olsam da sinirli değildim. Fakat ona kızdığımı düşünüyordu.

"Gözlerin iyi mi?" diye sordu ve şirince gülümsedi kızmamam için.

"Çok enteresan. Genelde Ulaş'ın gözüne sigara dumanı kaçırtacak olay pek gelişmez dünyada," diyerek imayla araya girdi Argun. Bu kez ciddi bir şekilde kaşlarımı çatıp ona baktım. Beni sinirlendirmenin gururuyla gülerek omuz silkti. "Sadece gözlem yapıyorum," deyip ellerini havaya kaldırdı.

Kafamı salladım. "Güzel. Yap tabii," diyerek ona doğru ilerledim.

Arya yine peşime takıldı. "İyi mi gözlerin?" diye sordu yine.

"İyi, kız çocuğu."

Kafasını salladı. "Tamam o zaman. Benim bir masam kalmıştı." Bana el sallayıp yarım kalan işine geri döndü.

Masasına gidene kadar arkasından baktım ve kendi işime döndüm ona yakalanmadan. İşe koyulduğumda Eren'in söyledikleri takıldı yine kafama. İşin sonunda en çok üzülen yine Arya olacakmış gibi hissediyordum ve bu, benim daha çok canımı sıkıyordu. İç çektim. "Küçük kız çocuğu, güzel kız çocuğu, hacmi ağırlığından büyük kız çocuğu," diye söylendim kendi kendime.

Arya Ateş

Uykusuz kaldığım için uykum gelmiş ve gözlerim acımaya başlamıştı. Gözlerimi her kırptığımda, uyumamak için kendimi zor tutuyordum. Kafeyi kapattıktan sonra Kutay da bize katılmıştı ve eve gitmeden önce, sahile yakın bir yerde hep birlikte oturmaya karar vermiştik. Ama oturduğum anda uykum gelmişti. Denizin kokusu ve Ulaş'ın yanımdaki varlığı gittikçe gevşememe neden oluyordu. Daha fazla dayanamayıp, dik tutamadığım kafamı biraz çekinsem de Ulaş'ın koluna yasladım.

Diğerleri sohbet ediyorlardı ve Ulaş sohbete pek de katılmıyordu. Bir şey düşündüğü belli oluyordu ama ne düşündüğünü sorup onu sıkboğaz etmek istemiyordum. Sol eliyle sağ elimi tuttuğunu hissedip gözlerimi ellerimize çevirdim. Benim onu düşündüğümü hissetmişti sanki. Masanın altındaki ellerimize bakarak gülümsedim.

Gözlerimi sahile çevirdiğimde, karanlıkta bize bakan bir silüet gördüm sanki. Bize dönüktü ama yüzünü seçemiyordum. Sanki bir film sahnesi gibiydi. O sırada Kutay oturdu karşıma ve görüş açımı kapattı. Kafamı Ulaş'ın omzundan kaldırıp o yöne baktım tekrar ama kimse yoktu. Etrafa, gidebileceği yönlere bakındım. Adam gitmişti.

"İyi misin, kız çocuğu?" diye sordu Ulaş.

Gözlerimi ona çevirdim. "Sanki biri bizi izliyormuş gibi geldi. Uykum geldiği için belki de yanlış gördüm," dedim ve gülümsemeye çalıştım onu endişelendirmemek için.

Ulaş baktığım yöne bakıp kafasını salladı yavaşça, ardından masadakilere döndü. "Kalkalım mı?"

Herkes ikiletmeden kabul edip yavaşça toparlanmaya koyuldu. "Çok uykum var," diye söylendi Kutay saç diplerini ovuştururken.

Saçları, Ulaş'ın saçları kadar uzundu ama hep bu şekilde kul-

tanıyordu saçlarını. Elini çektiğinde saçları karmaşık bir şekilde alnına döküldü. Bu hali küçük bir çocuğu anımsatıyordu. Boynu çevrildi, gerindi, çok yorulduğu belli oluyordu. Onun böyle yorgun olmasının verdiği rahatsızlıkla kafamı iki yana salladım. "Bu kadar yoruluyorsan belki de ara verip tatil yapmalısın. Gönüllü yaptığını biliyorum ama intern veya pratisyen olduğunda bu duruma oldukça maruz kalacaksın zaten. Bu yaptığın kendine eziyet gibi geliyor."

Dişlerini gösterecek şekilde güldü, alnındaki saçları tepesinde topladı. "Buna benzer bir cümleyi iki gün önce Ulaş'tan da duymuştum. Tema o kadar aynı ki, etkilendim," dedi.

Ulaş, "Üç," diyerek düzeltti tasvip etmeyen bir kafa sallayışıyla ve ekledi. "Gün kavramını kaybetmişsin uyumadığın için." Arka cebinden cüzdanını çıkarıp hesabı masaya bıraktı.

Kutay, Ulaş ona sinirlendiği için keyifle bana baktı, göz kırptı muzip bir tavırla. Ulaş kafasını hâlâ iki yana sallıyordu. Bu halleri beni gülümsetti. Onlara baktığımda gerçek kardeş kavgası izliyormuşum hissine kapılmak kolaydı.

"Şaka bir yana, harika bir tatil muhteşem olurdu. Kum, güneş ve deniz," dedi hayal kuran mistik bir sesle Kutay.

Argun hâlâ oturuyordu. Çayını bitirip ayağa kalkarken yüzünde şakacı bir ifade vardı. "Aşk yok mu?" diye sordu.

Yüzündeki ifadenin sebebini anlamıştım. Kutay'a baktım cevabını merak ederek. Onlar gülümsediği için içimde gülme isteği oluşmuştu.

Saçlarını karıştırıyordu Kutay hâlâ. "Hayır. Ben kendime zaman ayıramıyorum, kıza nasıl zaman ayırayım? Bencilce olur. İlla ki bir beklentisi olacaktır ama şu an için bu tür bir beklentiyi karşılayabileceğimi düşünmüyorum. Hem yeterince yıpranıyorum zaten, bir de onun stresiyle yıpranamayacağım."

"Başkalarına aforizma üflemeyi biliyorsun ama kendine ge-

lince 'ben kendimi yıpratamam' mavalını okuyorsun," dedi Ulaş kaşlarını çatarak.

Başkalarından kastı kendisiydi sanırım. Kutay gülerek omuz silkti ve bana göz kırptı. Ulaş'la aramızdaki savaşta onların yardımının ne kadar büyük olduğunun farkındaydım. Argun'u birçok kez Ulaş'a kızarken görmüştüm ve benimle bir ilgisi olduğunu hissetmiştim hep. Kutay'ın da sürekli söylendiğini tahmin edebiliyordum. Bahadır ve Esra da başından beri destekçimdi. Hepsine minnettardım. Ulaş'ın muhteşem arkadaşları vardı ve benimle arkadaş oldukları için kendimi çok şanslı hissediyordum.

"İlişkide önemli olan birbirini anlamak ve konuşmaktır. Birlikte geçirilen vakit de önemlidir elbette ama o vaktin kaliteli olması da önemlidir. Sevdiğin ve seni seven biri olsaydı, günde sadece birkaç saat görüşseniz bile sizin için paha biçilmez olurdu bence," dediğimde üçü de tüm dikkatleriyle bana döndüler. Üçünün de birbirinden özel düşünceleri, fikirleri vardı. Hepsini önemsiyordum ve benim için zorlu jüri üyeleri gibilerdi. Onlara fikrimi sunmanın verdiği tuhaf bir stres ve çekimserlikle arkamı döndüm. O sırada erkek sayısı dörde çıktı. Bahadır arkamda durmuş, söylediğim şeyi ciddiyetle dinlemişti. Gülümsedi. Sonra Kutay soluma, Argun sağıma geçtiler.

"Etkilendim," dedi Kutay, ciddiydi.

Argun yüzünde bir gülümsemeyle bakıyordu bana. "Gerçekten tam da beklediğim gibi biri çıktın." Sesi gururlu çıkmış, beni gülümsetmişti.

Ulaş onu görebileceğim bir açıya geçmeyince etrafıma bakındım ama yoktu. "Ulaş nerede?" diye sordum. Sesim tedirgin ve durağan çıkmıştı. Az önce gördüğüm adamdan dolayı içimde bir korku tohumu filizlenmişti. Gözlerimi endişeyle Kutay'a çevirdim.

O da etrafa bakıyordu. "Buradaydı az önce. Lavaboya gitmiştir belki," diye mırıldandı.

Tekrar etrafa bakındım. Birkaç dakika sonra arkamda birini hissedince korkudan gerilen omuzlarım düştü. Ona döndüm. "Nereye kayboldun birdenbire?"

"Buralardaydım," dedi hiç açıklayıcı olmayarak.

Bahsettiğim adamla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Kutay ve Argun birkaç adım uzaklaşmışlardı bizi yalnız bırakmak ister gibi.

"Sorun yok, kız çocuğu," dedi Ulaş.

O an aklıma gelen düşünceyle kaşlarım kalktı. "Sokak arkadaşlarından biri mi?" diye sordum.

Yüzünde kararsızlık dolu bir ifade oluştu ama neden kararsız kaldığını anlayamadım. "Sokak arkadaşlarımdan biri ama sorun yok," dedi bir kez daha.

Kafamı salladım, onu daha fazla zorlamak istemiyordum. Uzun parmaklarını uzatıp parmaklarımı tuttu. Esra yanımıza gelip kolunu Bahadır'ın beline doladı ve, "Hazırız!" diye bildirdi. Gözlerimi Ulaş'tan çekip onlara çevirdim. Birlikte arabalara doğru ilerledik.

"Yarın arkadaşlarla halı saha maçımız var. Onların kız arkadaşları da gelecek, tabii Esra da. Sen de gelmek ister misin?" diye sordu Ulaş.

Kafamı salladım ve gülümseyerek yüzüne baktım. Arabaların yanına yaklaştığımızda Bahadır, Esra'yı evine bırakacağını söyledi. Bu açıklama nedenini bilmediğim bir şekilde ben hariç herkesi rahatsız etmişti. Kutay, "Ben de geleyim mi?" diye sordu. Elleri hâlâ saçlarını tutuyor ve neredeyse uyuyordu. Arabaya bindiği gibi uyuyacağına emindi herkes.

Bu yüzden bu soru Bahadır'ı güldürdü. "Ayakta uyuyorsun, oğlum. Arabaya bindiğin anda uyursun. Ne gibi bir katkın olacak?"

Argun, "Ben gelirim," diyerek araya girdi.

Bakışlarımı ona çevirdim. Neden onlarla gitmek istediklerini anlamamıştım. Bir şeyden epey rahatsız oldukları kesindi ama çözememiştim.

Bahadır, Esra'nın eli avucundayken elini havaya kaldırdı. "İlginiz için teşekkürler beyler ama sevgilim var. Dikkatli kullanacağım. Söz."

Esra onların rahatsızlığını anlamıştı. "Bahadır'a belki el koyarız, saat çok geç oldu," diye bir çözüm önerisi sundu.

Ulaş kafasını salladı onu onaylayarak. Esra'yı onayladığı pek görülmemişti ama ortak payda Bahadır olunca, onun iyiliği için her konuda ortak düşünecekleri kesindi. "Melike Teyze ve Osman Amca için sorun olmayacaksa iyi olur. Bahadır'ın geceleri araba kullanmasından hazzetmiyoruz hâlâ," dedi.

Neden endişelendiklerini o an anlamış bulundum. Kutay ayakta uyurken gülümsedim. O haliyle Bahadır'ın yanında gitmeyi talep ediyordu bir de.

"Annemle babam, Bahadır'ı görmek istiyorlardı zaten."

Bahadır bu cümle sonrasında biraz endişeyle Esra'ya bakıp, "Neden, bir şey mi yaptım?" diye sordu. Bu soru Esra'yı ve beni güldürdü.

"Selamlarımızı iletin," dedi Ulaş ve Bahadır'a dönüp ekledi. "Kalmazsan haber ver Argun'a ya da bana."

Bu endişelerinin neden kaynakladığını bilmesem de, onun tek başına araba kullanması ciddi anlamda onları endişelendiriyordu. Bu yüzden ben de bir öneri sundum. "Ya da Esra bende kalsın ve birlikte eve gidelim?" Hepsi gözlerini bana çevirdiler. Kimsenin benden bu yönde bir beklentisi yoktu sanırım. "Ailen izin verirse tabii," diye devam ettim.

Esra minnettarlıkla gülümsedi. "Güzel plan."

Ben de gülümsedim. Herkes bu planı daha çok sevmişti, bu yüzden daha mutlu oldum. Ulaş avucumun içindeki parmağıyla avucumu okşadı. Ona baktım. Yüzünde minnettar bir gülümseme vardı. Dişlerim gözükecek şekilde gülümsedim. "Ben de aileden biriyim," diye fısıldadım.

Kafasını salladı. "Öylesin."

Bu cümle o kadar önemliydi ki benim için. Bu, aidiyet hissimde haklı oluşumun beyanıydı. Ben de ailedendim.

Argun, "O zaman bize gidiyoruz," deyip kendi arabasının kapılarını açtı. Kapısını açarken Bahadır'a baktı. "Takip mesafesini koru, güzellik."

Bahadır gülerek gözlerini devirdi ve kendi arabasının kapısını açarken söylendi. "İyi ki birkaç kez hız cezası aldık be kardeşim."

Kutay nihayet saçlarını bırakıp Argun'un kullandığı arabaya ilerledi. "Bizim böyle şeylere tahammülümüz yok artık, kardeşim," dedi uykulu bir sesle. Saçları karmaşık bir şekilde yüzüne dökülmüştü.

Bahadır, Kutay ona baktığında öpücük attı. Esra, Bahadır'ın dudaklarını sıkarak kendi koltuğuna oturdu. Argun'un yaptığı kazadan sonra hepsinde bu duruma karşı bir korumacılık gelişmişti belli ki. Ulaş bizi de Argun'un arabasına yönlendirdi. "Esra, Bahadır'ı hepimizden daha iyi frenliyor," dedi, Esra'ya bir bakış atarak. Gülümsedim. Esra'yla komik bir ilişkileri vardı. Ulaş diğer eliyle arabanın arka kapısını açıp elimi bıraktı. Koltuğa geçtim, o da benim yanıma oturdu. Argun'un yola çıkmasıyla Bahadır peşine takıldı.

Argun, "Yarın maça geliyor musun?" diye sordu dikiz aynasından Ulaş'a bakarak.

Ulaş kafasını salladı. "Geliyorum."

Argun bakışlarını bana çevirdi. "Senden izin istemiyor mu?"

Ulaş'a baktım. Arkasına yaslanmış, kafasını koltuğa yaslamış, cevabımı bekliyordu. Argun'a döndüm tekrar. "Neden istesun ki? O, yetişkin biri."

Kutay hayal kırıklığıyla koltukta doğruldu, arka cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden aldığı yüz lirayı Argun'a uzattı. Argun parayı gülerek alıp ön cebine soktu. Kutay bize döndü. "Ulaş'ın senden izin isteyip istemeyeceği konusunda iddiaya girmiştik de. Sevgilisinden izin isteyen bir Ulaş görmek güzel olabilirdi ve bunu yapabilecek tek kişiydin. Sana güvenmiştim, hayallerimle oynadın," dedi kınar gibi.

Argun omuz silkti. "Arya'yla daha çok sohbet etmen gerek. Bazı konularda Ulaş'a çok benziyor. Düşüncelerini tahmin etmek zor değildi."

Bu yorum Ulaş'ın en yakın arkadaşlarından birinden gelince beni mutlu etmişti. Ulaş'a baktım.

Beni izliyordu ve Argun'un söyledikleri üzerine kendi fikrini belirtti. "Arya'nın istemeyeceği hiçbir şeyi yapmam, bu yüzden ortada izin alınacak bir durum yok ama fikrini alabilirim. Yarın çocuklarla maça gitmem konusunda ne düşünüyorsun?" dedi.

Bunları söyleyişi, düşüncesi ve hali öyle güzeldi ki, derin bir nefes aldım belli etmemeye çalışarak. "İyi eğlenceler diliyorum hepinize," dedim yüzümdeki gülümsemeyle.

Kutay kafasını iki yana salladı iç çekerek. "Gerçekten müthiş tatlısınız, içim bir hoş oldu."

Utanarak gözlerimi dışarı çevirdim. Ulaş, Kutay'ın koltuğuna vurdu. Kaçan uykum bir süre sonra geri geldi ve gözlerimi kapattım.

#11. Güzellikli Bir Gün

"Sen her şeyin ölçüsüsün. İyi bir arkadaşlık, güzel bir yemek, hoş bir sohbet, rahat bir uyku, varlığınla ölçülür. Gülüşün her şeyin gidişatını değiştirir. Gittiğin her yerde güneş seni takip eder, sıcaklığın gülümsemenle beraber gelir."

Filiz Puluç

Esra da benim gibi erken kalkan biriydi. Bugün izin günümüz olduğu için birlikte güzel bir kahvaltı yaptık. Ardından evi temizlemek gibi bir planım vardı. Her ne kadar istemesem de Esra da bana katıldı. Birlikte müzik dinleyip konuşarak evi temizlerken, Esra toz almayı bırakıp bana döndü. "Dün sana attığım fotoğrafları gördün mü?"

Kaşlarımı kaldırıp yeri silmeyi bıraktım. "Fotoğraf mı gönderdin?"

Güleren kafasını iki yana salladı. "Hiç mi galerine girmiyorsun?"

Koltuğun üzerindeki telefonuma merakla uzanıp galeriye girdim. Ulaş'la benim fotoğraflarımız vardı bir sürü. Birbirimize bakarken, ben Ulaş'ı izlerken, Ulaş'la sipariş için beklerken, dün gece Ulaş'ın omzuna başımı yaslarken... Esra kesinlikle her insanın isteyeceği türden bir arkadaştı. "Sen mükemmelsin," dedim kendime hâkim olamayarak. "Harika bir fotoğrafçısın." Gözlerimi ona çevirdim, televizyon ünitesinin önüne bağdaş kurup oturmuştu. Yüzünde hoş bir gülümseme vardı.

"Bu özelliğimi ilk keşfeden Bahadır oldu. İlk fotoğraf makinemi de o aldı. Gözlerim bu konuda gerçekten iyi sanırım. Bazen dünyayı herkesten farklı görüyormuş gibi hissediyorum. İnsanlar hiç durmuyor, görmüyor, tadını çıkarmıyorlar. Ben farklı bir yere gittiğimde âdeta bir kaplumbağaya dönüşüyorum ve Bahadır gibi mükemmel bir sevgilim var. Beni her konuda destekliyor. Yeni bir yere gidince orayı görmeme, incelememe ve durmama izin veriyor. Bir köşede oturup bekliyor ve sıkılmadan beni izliyor. Tabii bu sefer dönüp onu izlemem gerekiyor."

Anlattıkları öyle naif şeylerdeki ki, kendimi tüy gibi hissettim. Sevgi güzel bir şeydi ve bulaşıyordu.

Benim bakışlarıma güldü. "Tuhaf, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Hiç değil. Anlıyorum."

"Anlarsın tabii. Sizi birbirinize bakarken gördüm," dedi imrenen bir sesle.

Biraz utanarak gülümsedim bu kez. Bunu fark edip ayağa kalktı ve işine döndü. "Artık sizi çekmek yeni favorim. Sizi görmek güzel hissettiriyor," dedi.

Yeri temizlemeye devam ettim.

"Temizliğe devam! Vuhu!" diye bağırıp bir şarkı açtı ve dans ederek toz alamaya devam etti. Etrafımda bir tur atıp yanağımı sıktı.

Kapım çalındığında duraksadım. "Ulaş," dedim Esra'ya bakıp. Kapıya ilerlerken, "Kapıyı çalışından anladım," diye açıkladım.

Kapıyı açtığımda Ulaş uykulu gözlerle ve hafif çatık kaşlarla beni bekliyordu. "Sabahın bu saatinde ve izinli olduğumuz günde nasıl oluyor da bu kadar ses yapıyorsunuz, kız çocuğu?"

Mahcup olmuş bir şekilde saçımdaki bandanayı çıkardım. Gerçek anlamda kâküllerim yüzüme dökülmüştü. "Özür dilerim. Sessiz süpürgeme güvenmiştim, yoksa yapmazdım."

Uykulu gözlerle kafasını salladı ve elini kapının çerçevesinden çekip geriye doğru bir adım attı. "11.00 gibi uyanırım. Kahve yapar mısın?"

"Tabii," deyip kafamı hızlıca salladım.

"Süpürgen ses çıkarmıyor. Şarkılardan bahsediyordum," dedi ve evlerine girdi.

Kapımı kapatıp içeri döndüm. "Duvarlar tahmin ettiğimizden daha inceymiş," diye açıkladım Esra'ya.

Müziği kapattı. "Bence şarkıyı bahane edip senden kahve istemeye gelmiş," dedi.

İkimiz de şarkı mırıldanarak temizliği bitirmeye koyulduk. Evim küçük olduğu için şanslıydım, çünkü iki saat sonra tüm işimiz bitmişti. Yere oturmuş, açık olan pencereden Galata Kulesi'ne bakarken limonata içiyorduk. Esra, Elma Şekeri'ni kucağına almış, okşuyordu. Ben de telefonumdaki fotoğraflarımıza bakıyordum. Gerçek değil gibi geliyordu. Onunlayken çok güzel hissediyordum kendimi. Tuhaftı.

Kurduğum alarm saatin 10.40 olduğunu haber verdi. Bardağımı alıp kalktım ve mutfağa geçtim. Su ısıtıcının düğmesine basarken, "Sen de sıcak bir şeyler ister misin?" diye seslendim Esra'ya.

Kalkıp yanıma geldi ve elindeki limonata bardağını göster-

di. "Böyle iyi," deyip bir sandalye çekti. "Beni ağırladığın için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz. İstediğin her zaman kalabilirsin," dedim içtenlikle.

Bunu bildiğini belli eder şekilde gülümsedi. "Teşekkürler."

Suyun kaynadığına dair ses geldiğinde Ulaş, Kutay, Argun ve Bahadır için birer kupa çıkardım. Esra yanıma geldi, Bahadır ve Argun'un kahvelerini o hazırladı. Ulaş ve Kutay'ın kahvelerini aynı şekilde hazırladım, çünkü Kutay nasıl seviyor bilmiyordum.

Esra, "Hepsi uyum sağlayan insanlar. Nasıl yaparsan yap içeceklerdir," diye garanti verdi.

Kahveleri hazırladıktan sonra üzerimize çekidüzen verdik, kahveleri ve Elma Şekeri'ni alıp *komşularımızı* ziyarete gittik.

Kapıyı Kutay açtı. "Günaydın. Bayram temizliği mi vardı?" dedi geçmemiz için kenara çekilirken.

Mahcupça gülümsedim. "Hayır, haftalık temizlik vardı aslında... Affedersiniz..."

Omuz silkti. "Benlik bir sorun yok. İstesem de artık çok geç uyanamıyorum," dedi ve hepimiz içeri girince kapıyı kapattı. Ardından da Esra'nın kucağındaki Elma Şekeri'ni almak için uzandı.

Bende elimde tepsiyle salona ilerledim. Argun kitap okuyordu. Bizi görünce kitabı bir kenara bıraktı ve ayağa kalkıp gülümseyerek karşıladı bizi. "Kahve kokusu alıyorum. Ve kedi..." deyip Elma Şekeri'ni okşadı, sonra bize döndü. "Hoş geldiniz."

Elini tepsiye uzattığında, Esra, Bahadır için yaptığı kahveyi aldı. "Diğerleri aynı. İstediğini alabilirsin," dedim.

Argun gülümseyerek kafasını iki yana salladı ve rastgele bir bardak aldı, teşekkür edip koltuğa geçti. Kutay'ı yanına çekiştirdi. Elma Şekeri'ni ortalarına koyup hem kahvelerini içtiler hem

de onu sevmeye koyuldular. Elma Şekeri uysal ve okşanmayı seven bir kedi olduğundan, sırtüstü uzandı hemen. Gülümsedim bu hallerine ve elimdeki tepsiyi ortadaki sehpanın üzerine bıraktım.

"Ulaş uyuyor hâlâ," dedi Argun bana bakıp.

Kafamı sallayıp, kalan son bardağı elime aldım ve odasına ilerledim. Kapısını biraz aralayıp müsait mi diye kolaçan ettim önce. Hâlâ uyuduğunu görünce kapıyı sessizce araladım, içeri girip kapıyı geri ittim ama hâlâ aralıktı. Bardağı çalışma masasının üzerine bıraktım. Dönüp ona baktım; sırtüstü yatıyordu ve derin bir uykudaydı. Onu uyandırmaya içim el vermezdi. Sessiz olmaya dikkat ederek yanına ilerlemek istedim ama dikkatimi kitaplığı çekti. Parmaklarım kitaplarına istemsizce uzandı ve onlara dokundum. Diğer kitapların düzenini bozan birkaç kitap grubu vardı. Kitaplarını yayınevlerine göre sıralamıştı ama bu birkaç kitap bu düzene uymak zorunda değillermiş gibi, bir köşeye ayrılmışlardı. Benim ona aldığım kitaplardı hepsi. Gülümsedim. Merak ettiğim ama henüz almaya fırsat bulamadığım bir kitabın sırtında parmağımı gezdirdim, sonra onu elime aldım. Sayfalarını karıştırırken altını çizdiği birçok yer geçti gözlerimin önünden. Altı çizili satırlardan birini okudum. *'Nasıl olur da mutluluk kaynağımız aynı zamanda keder çeşmemiz olabilir?'*[21] Cümlenin üzerinde parmağımı gezdirdim. Altını oldukça düz bir şekilde çizmiş ve cümlenin köşesine yıldız bırakıp, sayfanın kenarına doğru bir not yazmıştı bu sözde soruya cevaben: *O kadar güzel ki o, her şey olabilir. Çektirdiği kederi affedilebilir, sineye çekilebilir.* Yazısının üzerinde parmağımı gezdirip gözlerimi Ulaş'a çevirdim. Bana doğru dönmüş, uyumaya devam ediyordu. Kitabı kapatıp yerine koydum ve yatağının yanındaki koltuğa oturup onu izlemeye koyuldum. Her zaman elde ettiğim bir fırsat değildi bu. Tam olarak sağ tarafına, bana döndü.

---

21 Johann Wolfgang von Goethe, Genç Werther'in Acıları, İndigo Yayınevi.

Sol dirseğimi komodine, yanağımı da avucuma yasladım. Artık her şey tamdı. Güzel bir günde, güzel bir manzaraya sahiptim.

Birkaç dakika geçmemişti ki derin bir nefes aldı, ardından gözlerini açtı. "Günaydın," dedi uykulu sesiyle.

"Günaydın," dedim fısıltıya benzer bir sesle. Elini uzatıp yüzümü çevreleyen saçlarımın bir tutamını parmaklarının arasına aldı, sanki gerçek miyim diye kontrol etmek ister gibiydi. Ardından elini çekip yataktan kalktı. Onun için hazırladığım kahveden bir yudum aldı. "Teşekkürler," dedi.

Hafifçe omuz silktim ve gülümsemekle yetindim.

"Ne zaman geldin?" diye sordu.

"Çok olmadı."

"Geliyorum," dedi, göz kırptı ve odasından çıktı.

Ayağa kalkıp yatağını düzeltmek istedim. Yatak örtüsünü düzeltirken, Ulaş elini yüzünü yıkamış ve saçları ıslanmış bir şekilde odasına geri döndü. Islanmış saçları gözlerinin altına uzanacak kadar uzundu. Gözlerimi ondan çekip yatak örtüsünü düzeltmeye devam ettim. Omzumun üzerinden uzandı ve komodinin üzerindeki telefonunu aldı. Aynı anda diğer eliyle saçlarını karıştırdı ve saçlarındaki suyu bana sıçrattı. Ona doğru döndüm, gözlerimi kapatıp yüzüme su sıçratmasına izin verdim gülerek.

Suyla işi bittiğinde yatağını düzeltmeye yöneldi. Geri çekilip işini yapmasına izin verdim ve koltuğa oturup kitapları incelemeye devam ettim. Hâlâ o yazının etkisinden çıkamamıştım. Gözlerimi tekrar Ulaş'a çevirdim. Yatak örtüsünü büyük bir ciddiyetle düzeltiyordu. Kaşlarını hafifçe çatmıştı, saçları yüzüne düşmüştü yine. İşini bitirip kahvesini eline aldı ve sandalyesini karşıma çekip oturdu. Saçlarını arkaya doğru gelişigüzel yatırdı. Saçları nereye ait olduklarını biliyormuş gibi birbirlerinden ayrılıp, bir düzen içinde yerlerini buldular. "Saçların çok güzel,"

dedim kendimi tutmayarak. Onun yanında kendimi tutmamayı seviyordum. Kahvesini içmeye devam ederken bir şey söylemedi. Zaten üzerine söz söylenmesi gereken bir iltifat değildi, bunu biliyordu. "Kitaplarını okuyabilir miyim? Hiç zarar vermem. Kütüphaneci sözü," deyip gülümsedim.

Bu ani ve keskin konu değiştirişim tek kaşını kaldırmasına neden oldu. Gülümsemem genişledi bu hareketinin üzerine. Kupasını dudaklarından çekip alaylı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kütüphaneci sözü vermen iyi oldu. Çok rahatladım." Sesli gülmeme neden oldu söyledikleri. İkimiz de kitaplığa baktık. "İyi bir üye değilsin. Aldıklarını henüz geri vermedin," dedi.

Alt dudağım istemsizce biraz önce çıktı. Mahcup olmuştum. "En kısa zamanda geri getireceğim."

Kafasını salladı anlayışla. "Hangisini istiyorsun? Dikkatini çeken var mı?" diye sordu. Vereceğini düşünerek heyecanla kafamı sallayıp az önceki kitabı işaret ettim. "Aldıklarını geri getirdiğinde alabilirsin," diye ekledi.

Hayal kırıklığıyla omuzlarım düştü. "Kötüsün," diye sitem ettim.

Keyifle gülümsedi. "İyi bir kütüphaneci olduğunu kanıtla ki sözüne itimat edeyim, kız çocuğu. O, benim için özel bir kitap."

Genç Werther'in Acıları'ndan mı, yoksa bendeki kitabı Uykusuzluk'tan mı bahsettiğini anlamamıştım. "Hangisi?" diye sordum. "Bendeki mi, bu mu?" Aklıma Uykusuzluk'un içindeki çizimi ve alıntısı gelmişti.

"Uykusuzluk. Okudun mu?" diye sordu ve nasıl bir tepki vereceğimi görmek için gözlerini yüzüme dikti.

Yutkunarak kafamı salladım. Yaptığım şey doğru değildi ve şimdi suçlu hissediyordum. Kahvesinden bir yudum aldı. "Ne düşünüyorsun peki?"

"Sen okuduğunda kitabın bizi anlattığını düşünmüştüm," dedim dürüstçe.

Yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. "Sonra?"

Gözlerine baktım. "Sonra bizim olmamamızı istedim."

Parmağını uzatıp kâküllerime dokundu. Bu hareketini seviyordum. Bunu yaparken gözlerimi kapattım. Parmakları yanağıma doğru kayıp hafifçe okşadı ve geri çekildi. Ona baktım tekrar. Gözlerime bakıyordu gülümseyerek.

"Kitap hüzünlü bir aşk hikâyesi gibi duruyor ama o kadınla evleniyor aslında," dedi.

Bu bilgi beni mutlu etmişti. Yaslandığım yerden doğrulup ona doğru eğildim biraz. "Gerçekten mi? Peki, kadın da adamı, adamın onu sevdiği kadar seviyor muymuş?"

Omuz silkti yavaşça. "Bunu sadece kadın bilebilir."

Olduğum yerde sinip dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu, kötü oldu."

"Neden?"

"Bize benziyor mu, benzemiyor mu bilemeyiz o halde," dediğimde yüzlerimiz birbirine yakın olduğundan, göz bebeklerinin yavaş yavaş büyüyüşüne şahit oldum ilk kez. Göz bebekleri, retinasının etrafındaki o koyu halkaya azimle, yavaşça yaklaşıyordu. Ben hayran bir şekilde bu güzel olayı izlerken, aniden geri çekilip ayağa kalktı. Göz temasımızı böyle aniden kesmesi tuhaftı. Bunu neden yaptığını anlamamıştım.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Esra'yla yaptık," deyip ben de ayağa kalktım.

"Yine de bir şeyler yersin bizimle. Zaten kuş kadar yiyorsun," diye söylendi.

"Kuş kadar yemiyorum," diye itiraz ettim. Bilgisayarını alıp odasından çıkarken onu takip ettim. Kutay, Bahadır ve Esra mutfakta kahvaltı için bir şeyler hazırlıyorlardı. "Ben ne yapayım?" diye sordum hemen.

Ulaş bir sandalye çekip oturdu ve oturabileyim diye yanındaki sandalyeyi çekti. "Üniversite ve bölüm bakacağız senin için," dedi.

Ulaş bunu söyleyene kadar bu durumun varlığını unutmuş bile sayılabilirdim. Yanına oturdum. Tercih kılavuzu bilgisayarının ekranında duruyordu.

"Dün birkaç okul ve bölüm baktım," dedi. "Puanın hepsine yetiyor," dedi ve klavyesinin üzerindeki kâğıdı önüme koydu.

Kâğıdı alıp inceledim ve gözlerimi ona çevirdim şaşırmış bir halde. "Tıp mı?"

"Birkaç okula puanın yetiyor. Tam burslu veya devlet üniversitesi yok ama okumak istersen şansın var."

Kutay bir elini masaya, bir elini de sandalyemin arkasına koyup kâğıda eğildi. "Dün Ulaş'la baktık hepsine. Bizim okula, yani sizin okula mı demeliyim bilmiyorum ama puanın tutuyor. Tıp istersen elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım," dedi.

Kafamı ona çevirdim gülümseyerek. O da bana gülümsedi. Tekrar elimdeki kâğıda döndüm.

"Mimarlık da yazdık," dedi Ulaş.

Mimarlığın üzerinde yazılı olan bölüm yine şaşırmama neden oldu. "Psikoloji de yazmışsın?"

"Puanın tutuyordu. Her alanda yüksek puanların var."

Sesi gururlu çıkmıştı. Beni ders çalıştırdığı zamanları anımsadım. Erim'in arkadaşı Atakan için pek iç açıcı günler sayılmazdı.

Argun çaydanlığı masaya koyup Ulaş'ın yanındaki sandalyeye oturdu. "Sonuçlara göre üç ana dalda da iyisin. Sayısal okuduğun için sayısal bir tercih yapmak zorunda değilsin. Hukuk dahi yazabilirsin bu puanlarla."

"Ki biz de tutan yerleri yazdık zaten," diyerek, hukuk okuyabileceğim okulların yazılı olduğu kısmı gösterdi Kutay.

Bahadır sandalyemin arkasına geçip listeye bakarken, "Kuzenim Hacettepe'de hukuk okuyor. Okul ve bölüm hakkında bilgi almak istersin belki diye senden bahsettim bile. Eğer acaba mı diye düşünürsen söylemen yeter."

Hepsi benim için bir şeyler yapmış ve ortaya oldukça faydalı ve detaylı bir liste çıkarmışlardı. O an uzun zamandır kendimi hiç yalnız hissetmediğimi fark ettim. Artık tekrar bir ailem vardı. Gözlerimin dolduğunu hissedip ağlamamak için kendimi kassam da akmak isteyen gözyaşlarımı içeride pek tutamadım. Kafamı eğip ağlamaya başladığımda önce ne olduğunu anlamadılar. Daha sonra ağladığımı fark edince hepsi sorunun ne olduğunu merak ettiler.

Ulaş elini sol dirseğime koyup yumuşak bir şekilde tuttu. "Sorun ne, kız çocuğu?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onu üzmeyi istemiyordum. Kimsesizliğe alıştıktan sonra beni *yan*sızlıktan kurtarmıştı.

Kutay, "Listenin kalabalık olması germesin seni. Sadece seçeneklerini görmeni istedik. Daha sade hale getiririz. İstersen sadece mimarlık yazabilirsin. Kesin tutacaktır zaten," dedi meslek seçimi stresiyle ağladığımı düşünerek.

Kafamı iki yana salladım. "Ondan değil," dedim zorlukla.

Bu cevabım üzerine Bahadır, "Okumak mı istemiyorsun?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Hayır. Sadece..." deyip dudaklarımı birbirine bastırdım. "Teşekkür ederim hepinize. Benim için bu kadar uğraşıp iyiliğimi istediğiniz için teşekkür ederim." Ulaş dirseğimi tuttuğu elini yanağıma uzatıp gözyaşlarımı sildi. Kafamı çevirip ona baktım. Gözlerini yavaşça kapatıp açtı. Ne demek istediğimi, ne hissettiğimi anlıyordu. Sınav sonucum açıklandığı zamanki gibi.

Gözlerimi silip hepsine tekrar teker baktım gülümseyerek. "Affedersiniz, duygusallaştım biraz," deyip yanaklarımı kuruladım.

Esra, "İyi misin?" diye sordu, bana peçete uzatırken.

"Uzun zamandır hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Gülümsedi ve yanağımı sıktı. Argun oturduğu yerden kalkıp kahvaltı için yardım etmeye dönerken, Ulaş'a baktım çekinerek. Sol yanağımdan akan yaşı sildi yine. "Her dakikasından zevk aldım," diye fısıldadı. Ona sıkıca sarılıp saçlarını öpmek istedim ama yapamadım. Burnumu çektim. Diğer yanağımı da silip kâküllerimi düzeltti ve boğazını temizledi. "Devam edelim mi?" diye sordu.

Kafamı sallayınca Kutay yanıma oturdu, ardından gülümseyip, "Ulaş hariç, bölümünü övmek isteyen var mı?" diye sordu.

Argun bana baktı. "Makine ve arabalardan hoşlanıyor musun veya ilgin var mı?" diye sordu. Kafamı iki yana sallayınca, "Tahmin etmiştim," deyip işine döndü.

Bahadır, "Mimarlık gibi bir şey ama biz gemi tasarlıyoruz. İnşası da zevklidir. Küçüklüğümden beri gemileri çok severim. Karayip Korsanları en sevdiğim filmdir mesela," diyerek savundu bölümünü.

Esra, "Aslında puanım bu bölümü tuttuğu için geldim ama daha sonra oldukça sevdim. Psikoloji yan dal yapacağım bu sene," diyerek bölümü hakkında bilgi verdi.

Fakat hâlâ mimarlık kadar dikkatimi çeken bir bölüm yoktu. Hepsine teşekkür ettim tekrar.

Kutay, "Ev halkı, joker hakkımızı kullandığımıza göre sorularımıza ekranımızdan devam edeceğiz," deyip bilgisayarın ekranını gösterdi.

Bilgisayar ekranına dikkatimi verdiğimde bir proje çizimi olduğunu anladım. Detaylı ve çok güzel bir ev projesiydi. Ulaş, "Sıra bende," dediğinde, gözlerim proje sahibinin imzasına ta-

kıldı; Ulaş Tütüncü yazıyordu. El yazısı ve çizimi kadar imzası da güzeldi. Devam etti. "Sürekli proje çizmek zorunda kalacaksın, belli bir süre içinde kafanda tasarlaman, planlaman ve bunu çizip makete dökmen gerekecek. Planlı çalışmazsan, ki genelde bir aksilik çıkar, sabahlara kadar çizim yapmak zorunda kalacaksın. Uykusuz kalacaksın. Vizelerde çizim yapacaksın ve devamında ödev teslimlerin olacak. Maketlerin ve çizimlerin için çok para harcaman gerekecek ve beğenilmediğinde hepsini sil baştan yapacaksın."

Argun, "Özellikle Ulaş gibi, sürekli silikon tabancası kırarsan oldukça pahalıya patlayacağı kesin," diye ekledi.

Hayretle Ulaş'a baktım. "Demir olanları mı, plastik olanları mı kırıyorsun?"

Kutay araya girdi. "Belki çözüm olur diye demir almaya başladı ama pek çözüm olmadı. Sinirli bir yapısı var ve bazen gözü bir şey görmüyor."

Ulaş bu yorum üzerine kaşlarını çattı. "Sinirli bir yapım olduğunu düşünmüyorum. Bazen çileden çıktığım zamanlar oluyor," diye düzeltti.

Kafamı salladım anladım der gibi. "İyi yanı yok mu hiç?" dediğimde kafasını salladı.

"İyi yanı... müzik eşliğinde ders çalışabiliyor olman. Kafanı yoracak başka temel derslerin olmayacak. Derslerin genellikle yaratıcılık üzerine. Maket yapma işlemi zor olsa da eğlencelidir. Kendini geliştirirsen çok iyi bir yerde çalışabilirsin ama maaşı seni pek tatmin etmeyebilir ilk başlarda. Stratejik olarak düşünecek olursak, aile şirketiniz için de güzel bir seçim olur mimar olmak."

Kafamı salladım. Aile şirketimiz birçok dalda faaliyet gösteriyor olsa da kökeni inşaata dayanan bir şirketti. Babam mühendisti ve mimar olursam şirkette olup bitenleri daha iyi anla-

yabilir ve yönetiminde daha verimli olabilirdim ileride.

"Benim anlatmama gerek yoktur diye düşünüyorum. Arya'nın ne seçeceği belli," dedi Kutay.

Ulaş, "Ne düşünüyorsun?" diye sorarken bilgisayarı kapatıp bir kenara bıraktı.

Derin bir nefes aldım. "Sen ne düşünüyorsun? Yani sence ben ne yapabilirim?"

Esra herkesin önüne çay bardaklarını bırakıp yerine oturdu. Ona teşekkür edip bana döndü Ulaş. "İstediğin her şeyi yapabilecek birisin. Bu kararı verirken sadece kendini düşün."

Bu dediği o kadar imkânsızmış gibi geldi ki gülümsedim.

Herkes sofraya oturduğunda kahvaltı yapmaya başladık. Tok olsam da bir şeyler atıştırdım. Bana uyan, yapabileceğim meslekleri tartıştık hep birlikte. Okullarla ilgili konuştuk ve konu onların okuluna, yani sahiplerinden biri babam olan üniversiteye geldi. Esra derin bir iç çektiğinde hepimiz ona döndük. "Kimsenin tadını kaçırmak istemem ama... size söylemem gerektiğini düşünüyorum. Aslı geçiş yapmış."

Ulaş'ın kaşları çatılmıştı. "Nereden biliyorsun?"

Esra önüne gelen saçları tek eliyle topladı. "Dün Burcu mesaj attı. Diplomasını almaya gittiği sırada Aslı'yı görmüş. Kayıt yaptırıyormuş."

Önümdeki çay bardağımı parmaklarımın arasına aldım. Ulaş'ın göz ucuyla bana baktığını hissettim. Puanım o okulu ve istediğim bölümü tutuyordu ve ilk sıraya yazdığımda girememem çok düşük bir ihtimaldi. O küçük ihtimal gerçekleşse bile benim için sorun olmayacaktı. Kimsenin okuma hakkını elinden çalamaz, yolunu kesemez, kalbinden Ulaş'ı söküp alamazdım.

Esra, "Şansını sonuna kadar denemezse hatırım kalırdı," dedi bıkkın bir sesle.

Ulaş arkasına yaslanırken omuz silkti umursamazca. "Kimsenin okuma hakkını gasbedecek değiliz. Nerede okuduğunun bir önemi yok. Sorun teşkil edecek kadar değeri yok hiçbirimiz için."

Kafamı salladım. Bu girişimin benden çok Aslı'yı üzeceği kesindi. Argun'a gözlerim ilişti̇ğinde onun da gözleri bana ilişti ve birbirimize gülümsedik. Aklımdan bana söyledikleri geçti. Ben herkesin dişini geçirebileceği biri değildim.

Kahvaltımızın geri kalanında okuldan ve bu akşamki maçtan bahsettik. Artık herkes sadece çay içiyordu. Kalkıp Esra'nın elinden tuttum ve daha rahat konuşmak için onu salona götürdüm. Koltuğa yan yana oturduk. "Burcu'yla aranızı düzeltebildiniz mi?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Sizin fotoğrafınızı görünce emin olmak için aramıştı. Ben de sevgili olduğunuzu ve gayet iyi ilerlediğinizi söyledim. Benimle ilgili değildi yani. Özür falan dilemedi ama üzgün olduğu sesinden anlaşılıyordu. Sonrası anlattığım gibi zaten."

Derin bir nefes aldım. "Aslı'nın Ulaş'ı aldattığını biliyor muydun?" diye sordum daha fazla içimde tutamayarak. Benim bakmaya kıyamadığım adamın aldatılmış olmasını sindirememiştim hâlâ.

Gözleri büyüdü şaşkınlıkla ve biri var mı diye kapıya bakıp bana döndü tekrar. "Ciddi misin?"

Kafamı salladım. "Dün Simge'yle tartıştığı sırada Ulaş kendisi söyledi... Erim'le..." dedim. Kuzenim olduğu için Ulaş'a karşı çok mahcup hissetmiştim.

"Şimdi de deli gibi pişman olup geri istiyor yani, öyle mi? Yüzsüzlüğün bu kadarı."

Sıkıntıyla nefes verdim. "Beni rahatsız eden şey Ulaş'ın canını sıkabilecek olması."

Kafasını iki yana salladı. "Ulaş'ın zerre kadar umurunda olduğunu sanmıyorum. O, seni çok seviyor. Aslı artık istese bile canını sıkamaz onun, senin canını sıkmadığı sürece."

"Canımı sıkmasına izin vermeyeceğim. Ulaş'ı seviyorum ve o da beni seviyor. Önemli olan bu. Kimsenin gözünü bağlayamam, kalbindekileri hiçe saydıramam."

Gülerek iç çekti. "Benden bile olgunsun, biliyor musun? Gerçekten çok güzel seviyorsunuz birbirinizi."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim." Kollarımı ona sardım aniden. "İyi ki varsınız."

O da bana sarıldı. "Öyle deme, ağlarım."

Üniversite tercih listemi kaydettik. Heyecanla ellerimi yanaklarıma koydum. Ulaş'ın işaret parmağını izliyordum. "Sen onaylamak ister misin?" diye sordu bana bakıp.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, sen yap," deyip dudağımı sırdım heyecanla.

"Memnun musun her şeyden?"

"Evet." Yüz ifademe gülümseyip onayladı listeyi. Duyduğum tık sesiyle derin bir nefes aldım. "Bitti mi şimdi her şey?"

"Her şey yeni başlıyor, küçük kız," dedi ve derin bir nefes alıp ayağa kalktı. "İlk tercihin tutacak." Kendine kahve hazırlamaya koyuldu. "Annem seni yemeğe davet etti. Dedem ve babaannem de orada olacaklar. Savaş da tabii."

Duyduğum şeyle gözlerim büyüdü. "Annen... biliyor mu?" diye sordum utanarak. Bana dönmeden kafasını salladı. Ulaş'ın ailesiyle, yani ailesinin geri kalanıyla tanışacak olmak beni hem inanılmaz mutlu etmiş hem de çok germişti. Ulaş da ailesine en az benim kadar düşkündü ve bu, onları benim için de bir

o kadar değerli kılıyordu. Çekingen yapım onların da benden çekinmesine sebep olabilirdi ve bu olsun istemezdim. Ulaş çekingen tavrımdan ötürü birçok şeye dikkat ediyordu ama onları sıkmak istemiyordum.

"Korkmuş gibisin," dedi hafif bir gülümsemeyle bana omzunun üzerinden bakarak.

Kafamı iki yana salladım. "Sadece biraz gerildim," diye itiraf ettim. Yanıma oturup önüme bir fincan soğuk kahve bıraktı. Hangi ara yaptığını anlamamıştım.

"Annemi ve Savaş'ı tanıyorsun zaten. Dedem ve babaannem de sakin, anlayışlı insanlardır. Seni gerecek bir topluluk değiller yani. Annem rahat etmen için elinden geleni yapacaktır. Seni epey seviyor."

Utanarak kaşıma dokundum. "Ben de onu seviyorum. Gerçek bir anne, gerçekten. Kendi annem gibi hissettiriyor." Tüm samimiyetimle söylediklerim Ulaş'ın gözlerini parlattı. Annesini ne kadar sevdiğini biliyordum. Böyle düşünmem onun için önemliydi. Ne de olsa onu gerçekten seven iki kadından biriydim onun için.

O sırada telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp, "Annem," dedi ve aramayı cevaplayıp telefonu kulağına götürdü. Gülümseyerek yanağımı masaya koydum. "İyi insan," diye fısıldadım. Elini kafama koydu. Avucunun içini yanağım kaplamıştı, parmaklarıyla saçlarımı okşuyordu. Gözlerimi kapattım.

"Efendim anne... Evdeyim şimdilik. Birazdan bizimkilerle halı sahaya gideceğiz. Sen nasılsın? İyi... Evet... Söylerim. Onların da sana selamları var... Söyledim. Ne zaman geleceğimize karar veririz bu akşam. Haber veririm sana... Ben de seni seviyorum... Kendine iyi bak. Öpüyorum."

Gözlerimi kapattığım iyi olmuştu, çünkü anladığım kadarıyla benim hakkımda konuşmuşlardı. Gözlerim açık olsaydı epey

utanabilirdim. Saçlarımla oynarken birden elini çekti. Üzdü bir nebze beni. "Hazırlanıp çıkalım," dedi.

Gözlerimi açıp kafamı masadan kaldırdım. "Ben de üzerimi değiştireyim," dedim. Ulaş beni yolcu etmek için kapıya gelirken, "Kedimi alabilir miyim?" diye seslendim içeri.

Argun kucağında Elma Şekeri'yle geldi. "Arada getir," deyip bana uzattı.

Onu kucağıma aldım. "İstediğinde sen de gelebilirsin," dedim. Ulaş kapıyı açtı. Kendi daireme ilerleyip eve girdim. Hazırlanmam kısa sürdü. Çıkmak için kapımı tekrar açtığımda hepsi hazırlanmış, merdivenlerde oturuyorlardı. Ben çıkınca ayaklandılar ve aşağı inmeye başladılar. Ulaş geride kalıp pantolonunu silkelerken ben de ayakkabılarımı giydim.

"Kapını kilitle ve anahtarını yanına al," diye uyardı.

Kafamı sallayıp kapıyı kilitledim. Kilitlediğimden emin olduğunda merdivenleri inmeye başladı. Peşinden ben de indim. Dışarı çıktığımızda diğerleri Bahadır'ın arabasının önünde toplanmış, maçın kaç kaç biteceğine dair iddiaya giriyorlardı.

"Sen bizim takımda olma Allah'ını seversen," dedi Kutay'a bakıp yüzünü buruşturan Argun.

Kutay güldü. "Sol ayağımı kıskanma, koçum," diyerek dalga geçti. Sol ayağını kaldırıp bileğini gösterişli bir hareketle çevirdi.

Bu hareketi gülmeme sebep oldu. Ulaş da gülerek Kutay'a katıldı alayla. "Papaz, çocuğun sol ayağının hakkını yeme."

Argun gözlerini devirdi. "Geç abi sol ayağı falan. Üç tane sol ayağı olsa ne olur yanında ben varken?" diye böbürlendi gülerek.

Kutay, Argun'un kulağına eğilip bir şey söylediğinde Argun gülme krize girdi. Ulaş ve Bahadır ne dediğini anlamış olacaklar ki onlar da gülmeye başlamışlardı. Kutay'la yumruk tokuşturdular. Kutay gülerek Bahadır'la da yumruk tokuşturdu.

Argun hayretler içinde, "Bir insanın hakareti nasıl bu kadar karmaşık olabilir?" dedi, Kutay'ı tebrik etmek için elini uzatırken. Gülerek el sıkıştılar.

Ulaş'ın yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. Keşke hep böyle uzun süreli gülüşleri olsaydı. Gözlerimi Esra'ya çevirdiğimde fotoğraf çektiğini gördüm. Bu tür ortamlarda eğer sesi çıkmıyorsa muhtemelen o anı ölümsüzleştiriyordu. Fotoğraf makinesini bizden Bahadır'a, Kutay'a, ardından Argun'a çevirdi. Hepsinin paylaştığı fotoğraflar Esra'nın çektiği fotoğraflardı sanırım, hepsinin bloga benzer hesapları vardı.

Argun saçlarını düzeltip, "Ben Bahadırcığımla gidiyorum. Güzel sağ ayağımı dinlendirmem lazım," diye dalga geçti Kutay'la. Cebinden çıkardığı araba anahtarını Ulaş'a attı.

Kutay, "Niye ben değil de Ulaş?" diye sitem etti anahtar ona verilmediği için.

Argun omuz silkti. "O laftan sonra sana arabamı mı vereceğim bir de?"

Kutay kafasını iki yana salladı. "Sizler sanat düşmanı kapitalistlersiniz sadece."

Güldüm yine. Argun ona öpücük atıp Bahadır'ın arabasına bindi. Kutay da gülerek bize döndü. "Araba nerede?" Ulaş sokağın sonunu işaret etti. Kutay arabanın yerini öğrenince bana döndü. "Kim kaparsa önde o oturur," dedi gözlerini kısarak.

Ben de gözlerimi kıstım ve yanına geçtim. Aslında önde oturmak gibi bir merakım yoktu ama yarışmamamız için bir neden de yoktu. Yerinde hafif hafif zıplarken kollarını ve bacaklarını salladı. Sanki boks maçına girecekmiş gibi havaya birkaç yumruk savurdu. Ulaş kafasını iki yana sallayıp normal adımlarla ilerlemeye başladığında Kutay sabit durdu ve. "1-2-3," diye saydı.

İkimiz de koşmaya başladık. Ulaş'ın yanından koşarak geç-

tiğimiz sırada Kutay uzun bacaklarıyla önüme geçti. "Ya!" diye kızdım ona. Tam önümden koşuyordu. Arabanın üzerine atlayıp kaputuna oturdu bir çırpıda. Nefes nefese önünde durdum, ellerimi kaputa koyup soluklandım. "Adil bir yarış mıydı yani bu?" dedim.

Güldü. "Ben bir korsanım," deyip omuz silkti. Kafamı iki yana salladım. Ulaş arabanın kapılarını açtı. Kutay kaputtan zıplayıp ön koltuğa yerleşti. Ben de arka koltuğa geçtim. "Çok kötü bir korsansınız, doktor bey," dedim.

"Uslu bir kız olursan dönüşte sana avans vereceğim. Bacak boyumuzun farkı kadar," diye dalga geçti.

"Cidden çok kötüsün."

Keyifle arkasına yaslandı ve iç çekti. "Ahhh. Biliyorum. Biliyorum."

Yanağımı Ulaş'ın koltuğuna yaslayıp kıkırdadım. Ulaş yola çıkıp Bahadır'ı takip etmeye başladı. "Maç yapmak için sayınız az değil mi?" diye sordum.

Kutay bana döndü. "Birkaç arkadaşımız daha var. Bir de onların arkadaşları."

Ulaş kafasını sallayarak onu destekledi. "Harun da gelecek," deyip bana kısa bir bakış attı.

"Hangi takımlısın?" diye sordu Kutay merakla.

"Daha önce takım tutmak gibi bir düşüncem olmadı ama babam Fenerbahçeliydi," dedim.

Kutay kafasını salladı. "Sen de Fenerbahçeli sayılırsın," deyip yumruğunu uzattı.

Gülümseyerek yumruklarımızı tokuşturduk. Bir şeyi körü körüne sevmenin bir anlamı ve mantığı olduğunu düşünmüyordum. Bu yüzden Ulaş'tan başka çok sevdiğim bir şeyim yoktu.

"Biz hepimiz Fenerbahçeliyiz."

"Biliyorum. Bilmemek pek mümkün değil," dedim.

Ulaş bana bakıp hoş bir gülümsemeyle dudaklarını araladı. "Fenerbahçe'nin bizimkilerle arkadaş olmamda yadsınamaz bir katkısı var," dedi.

Merakla başımı kaldırıp biraz daha öne doğru eğildim. Nasıl arkadaş olduklarının hikâyesini merak ediyordum. Yüzümdeki meraklı gülümsemeyle ona baktım. "Nasıl yani?"

"Ortaokulun ortalarında da çok arkadaşı olan veya konuşkan bir tip değildim. Tek eğlencem okulun futbol takımı ve edebiyat kulübüydü. Futbol takımında oynamanın havalı olduğunu düşündüğümüz yaşlardaydık. Her hafta okullar arası maçlar olurdu. Bizimkilerle aynı ortaokulda okumayan bir tek bendim. Hepsi aynı okuldalardı, arkadaşlardı ve okullarının futbol takımında oynuyorlardı. Her sene maçlarda karşı karşıya geldiğimizden, sima olarak hepsini tanıyordum ama rakip oldukları için haliyle pek sevmiyordum," dedi ve o zamanki düşüncesine güldü. "Finallere kadar iki takım kalmıştı. Onların okul ve bizim okul. Kıyasıya bir maç oldu ve maçı kazandıran golü ben attım," deyip sustu.

"Neden sustun?" diye sordum heyecanla.

Kırmızı ışıkta durdu ve kafasını bana çevirdi. "Maç çıkışında karşı takım önümü kesip beni dövdü."

Kaşlarımı çattım ve Kutay'a baktım. Omuz silkti. "O zamanlar böyle şeyler saçma bir gurur meselesi haline getiriliyordu."

Onu kınarcasına kafamı iki yana salladım. "On yaşlarında bir çocuğu on bir kişi nasıl döversiniz?" deyip yumruk yaptığım elimle omzuna vurdum yavaşça.

Abartılı bir şekilde omzunu tutup kendisine acındırmaya çalıştı, ardından gülerek kapıya yaslandı. "Hepimiz değil, birkaç kişi dövdü. Ben izledim sadece."

Ulaş'a döndüm tekrar. "Sonra ne oldu peki?"

Yeşil ışık yandı ve yola dönmek zorunda kaldı. Hafifçe omuzlarını silkti. "Dayak yemeyi kendime yediremediğimden, ne ağlayabildim ne de hocama söyleyebildim. Kimseye görünmeden çıktım okuldan. Eve doğru gidiyordum ki, üçü önümü kestiler tekrar. Argun beni dövenlerin içindeydi ama sonradan epey pişman olmuş, bana bir şey olur diye korkmuştu. Bahadır ve Kutay da benden özür dilerse ondan şikâyetçi olmam diye getirmişlerdi. Argun özür diledi benden. Kutay da muhabbet açmak için hangi takımlısın diye sordu. Fenerbahçe dedim. Biz de dediler, başladık Fenerbahçe'den konuşmaya. Bir parkta oturup epey muhabbet ettik. Su alıp elimi yüzümü yıkadık, yaralarıma kendimizce pansuman yaptık. Sonraki dönem onların okuluna geçtim."

"On seneden fazla olmuş," diyerek gülümsedim. Tuhaf, çocuksu ve gülümseten bir hikâyeydi.

"On bir sene oldu," deyip onayladı beni.

Kutay'a baktım. Ulaş'ın kötü zamanlarında yanındaydı. Ondaki her değişikliğe tanık olmuştu. İmrenerek baktım. Ne düşündüğümü tahmin eder gibi gülümsedi ve göz kırptı.

Maç yapacakları halı sahaya geldiğimizde Ulaş oraya yakın bir yerlere park etti arabayı. Arabadan indik. Bagaja koydukları spor çantalarını aldılar, Ulaş diğer eliyle elimi tuttu ve sahaya doğru yürümeye başladık. Sahanın etrafı yeşil bir çitle çevrilmişti. Sahanın kenarında Eren'i görünce duraksadım. Onunsa yüzünde otomatik bir gülümseme oluştu, hatta biraz sırıtma gibi duruyordu. Onu gördüğüme şaşırmış ve sevinmiştim, bu yüzden yüzümde aptalca bir ifade oluşmuştu muhtemelen. Eren spor kıyafetlerle, olduğundan daha farklı görünüyordu. Ona el salladım ve yüzümde bir gülümsemeyle Ulaş'a baktım. "Eren'i sen mi çağırdın?"

Kafasını hafifçe sallayarak onayladı beni. "Bir nevi samimiyetimi göstermek istedim."

Cümleyi kuruş tavrı ve söyleyiş şekli beni mutlu etmişti, gülümsemem genişledi. "Sen müthiş derecede iyi bir adamsın," diye mırıldandım elimde olmadan.

Girişe yaklaştık ve Ulaş geçmem için kapıyı tuttu. "Nasılsan öyle görüyorsun, kız çocuğu," dedi iltifatıma karşılık. Herkes açık alana girdiğinde elindeki anahtarı Argun'a attı, sağ elini Eren'e uzattı, tokalaştılar.

Eren'e gülümseyerek selam verdim, elini başımın üzerine koyarak karşılık verdi. Belki sohbet ederler düşüncesiyle onları yalnız bırakıp Esra'nın yanına gittim. Tribünde oturmuş, bir elindeki fotoğraf makinesine, bir telefonuna bakıyordu. "Ne yapıyorsun?" deyip yanına oturdum ve Bahadır'ın fotoğraflarına baktığını gördüm.

"Çok tatlı değil mi?" diyerek iç çekti.

"Evet mi demeliyim, yoksa cevapsız mı kalmalıyım?"

"Cevap gerektiren bir soru değildi kesinlikle," dedi keyifle. Ardından Ulaş'la bizim fotoğraflarımızı açtı. Bir saat kadar önce çektiğini düşündüğüm ve nasıl olabileceklerini hayal ettiğim fotoğraflarımızın, hayalimdekinden daha güzel olduklarını gördüm. "Telefonuna göndereyim," dedi.

Telefonumu çıkardım cebimden ve gönderimi onayladım.

"Instagram'a atmalısın. Sıra sende. Ulaş ilk adımı attı. Sevgili olduğunuzu senden duymak isteyenler de vardır belki," dedi imayla.

Burcu'yu mu, yoksa Aslı'yı mı kastettiğini anlamadım. Ensemde kaşınmayan bir yeri kaşıyıp Ulaş'a baktım.

"Ulaş utanacağın son insan olmalı. O, senin sevgilin."

Onun sevgilim olduğunu başka birinin ağzından duymak

inanılmaz gelmişti kulağıma. Ulaş o kadar ulaşılmazdı ki benim için, şimdi onunla birlikte olmamı ve insanların bunu onaylıyor olmasını hâlâ garipsiyordum.

Ufak bir gülümsemeyle kafamı salladığımda yanağımı sıktı. "Maçtayken telefonuna bakamaz. O ara paylaşabilirsin," deyip göz kırptı.

Kutay'ın bahsettiği arkadaşları ve onların kız arkadaşları toplu bir halde halı sahaya giriş yaptılar. Erkekler arasında uzun bir selamlaşma faslı gerçekleşti, kız arkadaşları tanıtıldı. Esra birkaçını tanıyordu ve tanıdıkları hakkında ufak bilgiler veriyordu bana. Kızlar bize selam verip birkaç basamak altımıza oturdular ve kendi aralarında sohbet etmeye koyuldular. Birkaç dakika sonra Harun da geldiğinde ekip tamamlanmış oldu. Önce herkesle selamlaştı, ardından Ulaş, Kutay, Bahadır ve Argun'la sohbet etmeye başladılar. Harun gülerek Ulaş'a bir şeyler söyledi, sonra hepsi bana döndüler. Onları izlediğim için gafil avlanmıştım. Gözlerimi kırpıp Esra'ya döndüm. Esra, Harun'a selam verdi ve, "Ulaş ve Harun geliyorlar. Seni resmî olarak tanıştıracak sanırım," dedi.

Heyecanlansam da artık biraz daha kontrol sahibiydim. Kafamı çevirip gülümseyerek karşıladım onları. Harun yüzünde hoş bir gülümsemeyle önce başıyla, ardından elini uzatarak selam verdi. "Merhaba," diyerek uzattığı elini sıktım. Esra'yla da tokalaşıp bana döndü tekrar. "İlişkiniz hayırlı olsun. Çok sevindim," dedi içten bir tavırla. Konuşma tarzı oldukça sakindi.

Bu tavrı beni daha az utandırmıştı. "Teşekkürler," dedim ben de aynı samimiyetle.

Arkasındaki hoş kızı belinden tutup yanına çekti. "Nişanlım Nesli," dedi. Kız neşeyle elini uzattı.

Elini sıktım. "Arya," dedim ben de gülümseyerek.

"Memnun oldum," deyip güzel bir şekilde gülümsedi.

Gözlerim istemsizce Ulaş'a kaydığında göz kırptı ve elini Harun'un omzuna koydu. Bir şey demesine gerek kalmadan Harun onu anladı ve üzerlerini değiştirmek için soyunma odasına ilerlediler. Nesli yanımıza oturdu. Sıcakkanlı ve samimi biriydi. Esra'yla benden önce tanıştıkları için muhabbet etmek kolay oldu.

Bir dakika sonra Ulaş elinde spor çantası ve üzerinde Fenerbahçe formasıyla gelip çantasını yanıma bıraktı ve telefonunu bana uzattı. Yanımdan ayrılırken belli belirsiz yanağıma ve kâküllerime dokundu ve halı sahaya girdiler. Takımlar oluşturuldu ve maç başladı. Esra ve Nesli'yle laflıyor, arada sırada da diğer kızlarla birlikte tezahürat yapıyorduk. İki taraf da oldukça eğleniyordu. Diğer kızların konuşmalarına kulak misafiri olduğumuz bazı ufak anlarda, bazılarının sevgilisi olmadığını, yakın arkadaşlarıyla birlikte eğlenmek için geldiklerini öğrendik. Sahadaki erkekleri değerlendiriyorlardı. Kızların Argun'un hakkında konuştuklarını fark edip gülümsedim ve onu bulmak için gözlerimi alanda gezdirdim. Gülerek Ulaş'a bir şey söylüyordu. Ulaş onu ittirdi. Güldüm ben de onları izlerken. Ulaş futbol oynamayı seviyordu ve oldukça yetenekliydi. Terden alnına yapışan saçları savurarak uzaklaştırdı fakat birkaç saniye içinde saçları eski yerlerine geri döndüler. Yüzünde hem keyif aldığı hem de düşündüğü belli olan bir ifade vardı. Sesini duyurmak için bağırıyor, koşuyor ve nefes nefese kalıyordu. Rekabetçi bir ruhu vardı. Her şey onun kafasında bitiyordu. Kendisi inanıyorsa, istediğiniz kadar karşısında dikilin sizi görmezden gelebiliyordu. İnatçıydı. Bu yüzden ona ulaşmam zor olmuştu. Beni hak etmediğini düşündüğü için daha çok kendiyle savaşmış ve bugünlerde bana daha çok gösterdiği o mükemmel Ulaş'ı bastırmıştı. Her zaman güzel bir adamdı ama bana göz kırpan, gülümseyen Ulaş'la, sürekli kaşlarını çatan, ona yaklaşmayayım diye kız çocuğu dahi demeyen Ulaş arasında birkaç fark vardı elbette.

yine de tümüyle, her haliyle Ulaş'tı. Onu iyisiyle kötüsüyle seviyordum. Sevgi anlayışım böyleydi ve temelleri aileme dayanıyordu. Annemin babam hakkında sitem ettiği zaman, peşi sıra onu yine de çok sevdiğini, her şeyiyle sevdiğini söyleyişlerini unutmamıştım. Anneme benziyordum bu konuda sanırım.

Esra elindeki soğuk içeceği koluma dokundurduğunda irkilerek ona baktım. "Düşüncelerini balla bölüyorum ama bu fotoğrafı blogumda paylaşabilir miyim?" dedi şirin bir sesle ve telefonunun ekranını bana gösterdi.

Bugün çektiği fotoğraflardan biriydi. "Tabii," deyip omuz silktim.

"Sen paylaşmayacak mısın?" diye sordu yanağımı sıkarken.

Telefonumu elime aldım ve hesabıma girdim. Kendi fotoğraflarımdan çok çektiğim fotoğrafları paylaştığım için hesabım herkese açıktı ve tanımadığım bir sürü kişi tarafından takip ediliyordum. Ulaş tanımadığı bir sürü kişi tarafından bilinme durumundan rahatsız olur mu bilemeyerek ve biraz da utandığım için onu etiketlemeden, onun gülümsediği, benim de onu izlediğim bir fotoğrafı paylaşmaya karar verdim. Ona karşı hislerimi kelimelere dökebilecek kadar yetenekli değildim ve hiçbir şey tam anlamıyla yeterli gelmeyecekti. Fotoğraf benim için Dorian Gray'in Portresi[22] gibiydi. Onda kendi ruhumu görüyordum. Ne kadar güzel olduğu önemli değildi, onu güzel yapan şey ruhuydu. Onu bu yüzden seviyordum. Tıpkı Basil gibi. Fotoğraf ruhumuzu yansıtıyordu. Belki de Basil gibi, bu yüzden bu fotoğrafı herkesten saklamalıydım aslında ama bu güzelliği saklamak ayıpmış gibi de geliyordu. Açıklamaya *'Dorian Gray'in İlk Portresi'* yazdım, kitabın adı ve anlamı üzerinde oynayarak ve paylaştım. Paylaşılan fotoğrafı okşadım ekranımın üzerinden, yüzümde huzurlu bir gülümseme vardı. Yetimhaneden çıkar-

22 Dorian Gray'in Portresi (The Picture Of Dorian Gray); Oscar Wilde'ın tek romanıdır. Ressam Basil, Dorian Gray'i çizdiği ilk portrede kendi ruhunu yansıttığını fark eder.

ken birine âşık olacağımı, âşık olduğum kişinin de beni seveceğini hiç düşünmemiştim. Bunun zorlu bir süreç olacağını ve o kişinin Ulaş gibi biri olacağını da.

"Dorian Gray'in İlk Portresi ha?" dedi Esra.

Gülümseyip omuz silktim. "Sen de Basil olabilirsin," deyip başımı omzuna koydum.

Kafasını kafam yasladı. "Dorian Gray oysa Basil sensin demektir. Artık kaderiniz birlikte çizildi," diye mırıldandı.

Her ne yaparsak yapalım, her nereye gidersek gidelim, günün sonunda yolumuz aynı parka çıkıyordu. Bizim parkımıza. Kumlara oturup parmaklarımla anlamsız şekiller çizerken, Ulaş sağ omzu önüme gelecek şekilde yan oturuyordu. Bacaklarını kendine doğru çekmiş, kollarını da dizlerine yaslamıştı. Sağ elinden sigarası sarkıyordu. Ona profilinden bakmayı seviyordum.

"İnsanlar... çok tuhaf değil mi?" diye sordum. Sıcak kum avucumu ve parmak uçlarımı, batan güneş de kalbimi ve onun güzel yüzünü ısıtıyordu.

"Öyle ama hangi bağlamda kastettin, merak ediyorum," dedi ilgiyle. Sırtını dikleştirip omuzlarını öne doğru eğdi, dirseklerini dizlerine yasladı. Gövdesi, öne eğilmiş omuzlarıyla birleşince 'C' şeklini almış ve bir kafesi andırmıştı. O kafeste yurdunu özlemeyecek tek kuş olabilirdim.

"Sevdikleri insanlardan daha çok nefret ettikleri insanlar var. Harcayabileceğinden daha çok para, görebileceğinden daha çok toprak, yaşayabileceğinden daha çok hayat diliyor ve bu istekler yüzyıllar geçse bile değişmiyor."

"Her insan, kendini her şeye kadir sanır. Kibir, doğmadan önce bile bizimleydi."

Kafamı salladım ona hak vererek. Parmaklarımla kumda şekiller çizmeye devam ettim. Yüzüme dağılan saçlarımı kulağımın arkasına gönderdim.

Yumuşak, kendinden memnun bir sesle, "Dorian Gray hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Paylaştığım fotoğrafı gördüğünü anladım. Ona utançla karışık bir bakış atıp parmaklarımı kâküllerime götürüp düzeltiyor gibi yaptım. "Onun çok güzel olduğunu," dedim üzerine düşünmeden heyecanla.

Kafasını salladı anladım der gibi. "Bir insanı güzel yapan şey görüntüsü müdür, kişiliği mi? Kişiyi güzel yapan şey fiziksel midir?" deyip kafasını bana çevirdi ve kafası karışmış beni gördü. "Yanlış anlama, kız çocuğu, düşüncelerini yargılamıyorum. Sadece güzellik anlayışını merak ediyorum," diye açıkladı.

Kafamı iki yana salladım. Beni yargılamadığını biliyordum. O tür bir insan değildi. Öyle zannediyordum ki, en kötü durumdaki insanı bile anlamaya çalışırdı. Anlamaya yönelik müthiş bir isteği vardı. Anlamak istiyordu, nedenleri bilmek. "Bence bir kişiyi nasıl gördüğümüz, bize hissettirdikleridir daha çok. Görüntüsü her ne olursa olsun, bize güzel şeyler hissettiriyorsa günden güne dünyanın en güzel insanı olarak görünmeye başlayacaktır. Görüntüsü aslında hiç değişmeyecektir ama bizim için güzelliğin anlamı değişecektir. Güzellik bu yüzden görecelidir," dedim.

Ben bunları anlatırken gözlerime bakarak pürdikkat beni dinliyordu. Güneş batarken, o güzel turuncu ışıkları Ulaş'ın kahverengi gözlerine vuruyor, ortaya mükemmel bir renk çıkıyordu. Anlattıklarım Ulaş için de geçerliydi. Dikkat çekici bir yüzü vardı ama onu gittikçe güzelleştiren şey kişiliğiydi. Bana hissettirdikleri onu gözümde inanılmaz güzel bir hale getiriyordu. İnsanlar için dünyanın en yakışıklı erkeği değildi ama benim için öyleydi.

"Dorian Gray'in güzel olduğunu neden düşünüyorsun o halde?" diye sordu hâlâ gözlerime bakarken. Sesinde merak ettiğine dair bir ton vardı. Onunla konuşmak zevkliydi. İyi bir anlatıcı ve dinleyiciydi.

Sağ dizimi kendime çekip sağ yanağımı yasladım. Ona bu şekilde daha rahat bakabiliyordum. "Dorian'ın güzel olduğunu düşünmüyorum. İlk portre çizilene kadar güzel olduğunu düşünüyorum. O malum portre çizilene kadar Dorian Gray güzel biriydi. Basil'in âşık olduğu Dorian Gray'di. Bizi biz yapan şey bedenimiz değildir. Basil'in dediği gibi, asıl Dorian Gray portrede kaldı."

Yüzünde bir gülümseme oluştu. "Fotoğrafımızda bahsettiğin Dorian Gray'in ilk Portresi, gerçek Dorian Gray'se, bu, her şeyin güzel olduğu bir hal anlamına geliyor o zaman?"

Gülümsedim memnuniyetle. "Benim bakış açımla, evet."

Doğru anladığı için memnun bir halde kafasını salladı bu kez.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" diye sordum ve gözlerimi yüzünden ayırmadan, vereceği cevabı bekledim.

"Güzel olduğunu," dedi.

"Peki, Dorian Gray'i güzel yapan sence ne? Yüzü mü, kişiliği mi? Hangisi daha önemli?" Cevabını Hemen hemen tahmin edebiliyordum aslında. Sadece konuşması hoşuma gittiği için sormuştum.

"Güzel olduğunu düşündüğüm kişi sensin, kız çocuğu. Benim güzellik anlayışımın ölçüsü de kişilik arayışımın ölçüsü de sensin," dedi yumuşak bir sesle. Sır veriyor gibiydi. Kalbimin heyecan ve mutlulukla hızla göğüs kafesime vurduğunu hissettim. Hafif bir nefes alıp devam etti. "Bir insanı güzel yapan kişiliğidir ve bir insan ne kadar güzelse içinde, dışına da yansır. Bir insanı tanıdıkça güzelleşmesi bundan kaynaklanır bana göre. Yani, haklısın."

Kafamı dizimden kaldırmadan, "Bu, gittikçe güzelleşmeni açıklıyor," dedim, ben de ona bir sır verir gibi. Elini uzatıp yanağımı okşadı belli belirsiz ve kâküllerime dokundu. Ulaş'ın kâküllerime dokunmasında özel bir anlam vardı. Kâküllerimi sevmesini seviyordum. Gülümsedim.

Elini cebine attı, sigara paketinden bir dal daha alıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Çakmağını cebinden çıkardığında, kafamı dizimden kaldırıp çakmağı elinden aldım. Dudağında sigarasıyla ne yaptığımı izliyordu. "Bu kadar sık içmemelisin," dedim.

"Sigara içmemelisin demeni beklerdim," dedi gülümseyerek.

Uzanıp dudaklarının arasındaki sigarayı da aldım. "Yavaş yavaş o kısma geçmeyi planlıyorum."

Sigara paketini almak için elimi uzattığımda bana verdi. Sigarasını paketine koyarken beni izledi sadece, müdahale etmedi. "Sigara dâhil, bağımlısı olduğun hiçbir şeyi yavaş yavaş bırakamazsın, kız çocuğu."

Yüzlerimiz karşı karşıyayken gözlerine baktım. Ona bu kadar yakın durabiliyor olmak güzeldi. Birkaç gün öncesine kadar yanına dahi yaklaşamıyordum ama şimdi birkaç santim uzağımda duruyordu. "Bir şeyi pat diye bırakmak çok acımasızca değil mi?" dedim aklım düşündüklerimde kalırken.

"Sürekli eskisi gibi olur umudu vererek bitirmek daha mı iyi?"

"Bilmiyorum. Bazı şeyler keşke hiç bitmese."

Buruk bir gülümseme oluştu dudaklarında. "Hâlâ sigaradan mı bahsediyoruz?"

Sorusunu göz ardı ederek bir soru daha sordum. "Beni bıraktığında bu yüzden mi tamamen iletişimi kestin?" İçimdeki üzüntünün tekrar gün yüzüne çıkmasını istemiyordum ama sesime yansımıştı işte.

"Ben seni hiç bırakamadım, Arya. Kullandığın kelime yanlış. Ben senden uzak durdum," dedi gözlerime pişman olmuş halde bakarak.

Burnum sızlamaya başladı. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Görüşüm bulanıklaştı. Ona bakarken ne demek istediğimi anladığı için soruma cevap vermeye karar verdi.

"Senden uzak durmayı ilk deneyişim değildi ama uzun vadede en başarılı olanıydı. Uzun vade dediğim de anca bir ay."

"Yirmi yedi gün," dedim.

Elini uzatıp gözyaşlarımı sildi. "Ağladığında öyle dertli oluyorsun ki, senden uzak durmak her zamankinden daha zor oluyor. O gün ağlayarak başını omzuma yaslamasaydın nereye kadar giderdim bilmiyorum. Ağlamalarında herkesi kahredecek bir yan var. En başta da beni."

"Güzel bir günü mahvettim," dedim kendime kızarak ve yanaklarımı kurulamaya başladım.

"Sıkma canını. Sonsuza kadar süreceğini düşündüğüm tek güzellik karşımda duruyor. Güzel şeylerin sonu çok çabuk gelir, bugünler de yarınlar da gelip geçici."

Elini yavaşça yanağıma koydu. Yanağımı eline yaslayıp elini tuttum. "Seni seviyorum, Ulaş."

İçten bir gülümsemeyle baktı gözlerime. O kadar güzeldi ki. Her şeyiyle. Her zaman insanlara hak ettiğinden daha fazlasını veriyordu. Duyguları konusunda cömertti. Seviyorsa güzel bir şeydi bu ama hazzetmiyorsa merhametsizce gelebilirdi.

"Biliyorum, güzelim," dedi ve bana doğru eğildi biraz daha. Kahverengi güzel gözleri gözlerime yaklaştı. "Bunu bilmem için kelimelere ihtiyacım yok. Ben o kelimeleri kullanmadan da seni sevdiğimi dile getirebilirim. Hatta hiç kelime kullanmadan da," diye fısıldayıp kâküllerime dokundu.

O an bu hareketi yaptığı onca anı geldi aklıma. Bu, onun

'seni seviyorum' deme şekliydi ve uzun süredir beni seviyordu. "Çok güzelsin," dedim burnumu çekip. Ona sarılmam için kollarını açtığında, bunu bekliyormuş gibi kollarımı boynuna doladım. Uzun süre nefessiz kalmış biri gibi derin derin nefesler aldım. Yanağımı omzuna yasladım yorgunca ve soluklandım orada.

"Birkaç ay önce Can Abi hayatımın merkezinde senin olduğunu söylemişti. Demişti ki; 'Fizik der ki, seni kuvvetle çeken bir şeyden uzaklaşmaya çalışırsan etrafında dönmeye başlarsın. Her ne kadar ilk başlarda kabul etmesem de haklıydı. Senden her kaçışımda, her zamankinden daha şiddetli bir şekilde sana dönüyordum. Sen fark etmesen bile."

Ağlamam geçince ondan uzaklaşıp gözlerimi sildim ve gülümsedim. Bu parka ne zaman gelsek güzel ve ağlamaklı şeyler oluyordu. İki uç nokta, ya çok mutlu oluyorduk ya da kahroluyorduk. Sigara paketini ona uzattım. Alıp yanında bir yere bıraktı ve kendini geriye, kumların üzerine attı. Gökyüzünü izlemeye koyuldu. Konuyu değiştirmek için muzip bir ifadeyle, "Bana ne zaman kitaplarından vereceksin?" diye sordum yine.

"Daha önce de söyledim ya, aldıklarını geri getirdiğinde," dedi gözlerini gökyüzünden ayırmadan.

"Evim çok uzak değil. Kaçacak değilim ya. Hem benim kitaplığımı ortak kitaplığımız olarak düşünemez misin?"

Bana baktı. "Kitaplarımı getirmeye üşeniyorsan ben almaya gelirim, kız çocuğu."

"Üşenmiyorum, bende kalsınlar istiyorum. Benim olamazlar mı?"

"Hayır."

Dudak büktüm. "Bu kadar çabuk hayır demeni beklemiyordum." Bir şey demedi. Zengin baba ses tonuma bürünerek ona eğildim bu kez. "Kitaplarının peşini bırakmak için kaç para istiyorsun?"

"Maneviyatım satılık değil," dedi düz bir ifadeyle.

Doğrulup gülümsedim. "Bu yüzden güzelsin."

Gözlerime baktı. "Bugün güzelliği fazla dile getirdik."

"Güzellikten bahsedilecek güzel bir gündü."

"Hâlâ öyle," diyerek ayağa kalktı, pantolonunu ve kollarını silkeledi. Sağ elini bana uzatırken, sol eliyle ensesindeki saçları silkeledi.

Elini tutup ayağa kalktım. Diğer elimle olabildiğince üzerimi silkeledim. Eve doğru ilerlemeye başladık yavaş yavaş. Galata Kulesi morumsu mavi ışığıyla parlıyordu. Ona doğru ilerlerken sol elimi tutan adama baktım memnuniyetle. Sessiz ve mutlu bir şekilde evimize yaklaştığımızda apartmanımızın önünde bekleyen silüet tanıdık geldi. Erim, arabasına yaslanmış, öylece yere bakıyordu, bir şeyler düşünüyor gibi bir hali vardı. Ayak seslerimiz onu düşüncelerinin içinden çekip aldı, gözlerini bize çevirdi. Ulaş benden önce davrandı ve adımlarımızı o yöne çevirdi. Bu, büyük bir gelişme sayılırdı. Eski hesapları kapattığı düşüncesi beni rahatlattı. Ulaş'ın parmaklarını bıraktım. Tokalaştılar. Ardından Erim bana bakıp göz kırptı. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?" dedim gülümseyerek. Artık eskisi kadar sinir bozucu bir tavır sergilemiyordu.

Kafasını salladı. "İyiyim sanırım."

Bu kendinden emin olmayan cevabı tuhaf gelmişti. "Deniz nasıl?" diye sordum, konunun onunla ilgisi olup olmadığını merak ederek.

Amacımı anlayıp alaylı bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına. "O da iyidir sanırım," derken, kendi söylediklerine inanmak ister gibi kafasını salladı.

Gülümsedim bu hareketine. Deniz'i apaçık bir şekilde seviyordu ama telafi etmesi gereken birçok şey vardı. Arabasıyla olan temasını kesip dik durdu. Ulaş'la hemen hemen aynı boy-

dalardı ama Ulaş'tan daha kaba bir yapısı vardı. Kavga ettikleri zaman geldi aklıma. Hiç hoş zamanlar değildi. Şimdi onları böyle görmek ne kadar çok şeyin değişmiş olduğunu anımsatıyordu.

"Elçi olarak gönderildim," diye girdi konuya, bundan hiç hoşnut olmadığı belliydi. "Dedem ve anneannem memleketten geldiler. Seni görmek, konuşmak, aradaki sorunları halletmek istiyorlar. Bu yüzden annem de bizde kalmanı uygun gördü. Ortak bir nokta gibi düşün... Konuşulması gereken şeyler var," deyip Ulaş'a, ardından bana baktı. Benden olduğu kadar Ulaş'tan da anlayış bekler gibiydi.

Birkaç kez gözlerimi kırptım. Bu tür bir davet beklentim veya isteğim yoktu. Kendimi, daha önce görmediğim, bahsinin çok açılmadığı birinci dereceden akrabalarımın içinde hayal ettim. Annem onları anlatmamış, babam soyadımı değiştirmiş ve kimsenin bana ulaşmasını istememişti. Bunlar göz ardı edemeyeceğim şeylerdi. Bunun için iyi nedenleri olduğuna emindim ve tüm bunlar birleştiğinde oraya gitmek istemiyordum. Kafamı kaldırıp Ulaş'a baktım. Bu durumdan benim kadar rahatsız olmuş görünüyordu. Bu da bu fikirden daha çok uzaklaşmama neden oldu.

"Düşünmesi için zaman tanırlar herhâlde?" dedi Ulaş ama bir soru değildi bu. Olması gereken bir şeyi oldurmak için söylemişti.

Erim kafasını sallayarak onayladı onu. "Elbette. Sadece söylemek için geldim. Cevap almayı beklemiyorum." Ulaş'a elini uzattı tekrar, bu kez vedalaşmak içindi. Sonra bana dönüp elini omzuma koydu. "Aile buluşmaları hep can sıkıcı olur ama ortada cevaplanması gereken çok soru var. Benim de almak istediğim cevaplar bunlar. Ne olursa olsun senin tarafında olacağım. Söz veriyorum. Eğer gelmeye karar verirsen orada yalnız olmayacağını, en azından benim ve Emir'in senin yanında olacağımızı temin ederim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı hafifçe salladım. Erim akşamın karanlığında arabasıyla uzaklaşırken onu izledim. Ulaş haklıydı. Her güzel şeyin sonu çok çabuk geliyordu. Bu güzel gün bile kötü bitmişti işte.

#12. Her Şeyimi Kaybettim

"Seni bulmak, seni unutmaktan daha kolay sevgilim. Bir şarkı, bir şiir, güzel bir çiçek, camdan yansıyan güneş ve rüzgârın sesi seni hatırlatmaya yeter. Fakat hiçbir şey teselli etmez yokluğunu."

Filiz Puluç

Ulaş Tütüncü

Arya'yla merdivenleri çıkarken Erim'le kavga etmediğime yavaştan pişman oluyordum. Gün boyu çiçekler açan yüzüne sonbaharı getiren kişide tek yaprak bile oynatamamıştım. Kapısının önüne geldiğimizde uzanıp saçlarına dokundum. Bana döndü hemen. Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve gözlerime baktı. "Düşünmek mi istersin, konuşmak mı?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. Kafasından bin türlü şey geçtiği açıkça

belli oluyordu. "Birkaç saat sonra balkonda buluşsak olur mu?" diye cevapladı sorumu.

Kafamı salladım hafifçe. Yine beklemediğim bir anda kollarını belime sarıp yanağını yasladı göğsüme. Bu ani sarılmalarına alışmam pek olası durmuyordu. Bir an duraksasam da ellerimin birini sırtına, birini saçlarına koyup ona sardım kollarımı.

"İyi ki varsın," derken sesi fısıltı halinde çıktı.

Eğilip saçlarını öptüm. "Sıkma canını, istemiyorsan gitmek zorunda değilsin. Her cevap seni tatmin etmeyecektir."

Yanağını göğsümden kaldırıp az önce yanağının olduğu yeri öptü ve utanmamak için, iki yana meyil verdiği kâküllerini dağıttı ki gözleri kapansın. Hafif bir gülümsemeyle onu izledim, o farkında olmadan. Yüzüme bakmadan arkasını döndü ve kapısını açtı hızlıca. İçeri girip kapıyı kapatana kadar bekledim. Derin bir nefes alıp kendi daireme girdim ben de. Bu teklif içime bir kurt düşürmüştü, o kurdu kafamın içine koyansa Eren'di. Telefonumu çıkarıp onu aramak için rehberime girdim. Birkaç çalış sonrası açtı telefonunu.

"Efendim?"

"Benim, Ulaş," diye tanıttım kendimi. Numaram onda yoktu, bense ihtiyaç halinde kullanmak için Can Abi'den almıştım.

"Bir sorun yoktur umarım?" dedi, halini hatırını sormak için aramayacağımın farkındaydı.

"Öyle umuyorum. Bana Nil Soykan hakkında anlatmak istediklerin vardı."

"Evet, var ama bu saatte bunları öğrenmek için mi aradın?"

"Arya'nın birkaç gün onlarda kalmasını istiyor," diyerek endişemi açıkladım.

"İzin vermeyeceksin değil mi?"

Sorusu kaşlarımı çatmama sebep oldu, odamın kapısını

açıp içeri girdim. "Bir yere giderken benden izin aldığını falan mı düşünüyorsun? Gitmemesi için geçerli bir sebep olmadığı sürece, kafasını bulandırıp gitmesine engel olmam. Cevabını merak ettiği onlarca şey var."

"Geçerli birkaç sebep var ama," dedi kendinden emin bir sesle.

"Sana göre var."

"Arya gitmek mi istiyor?"

"Düşünecek."

"Tamam, o zaman şöyle yapalım. Yarın bana gelebilirsen geçerli sebeplerimi konuşabiliriz."

Bu konuyu halledebilirsem onun için daha faydalı olacaktım. Eren'in hissettirdiği kadar can sıkıcı bir durum varsa gitmemesini ister ve bu durumu çözmeye çalışırdım. "Ayarlarım bir şeyler. Bu arada, bilgisayarla aran ne kadar iyi?"

"Epey iyi. Neden sordun?"

"Birkaç plaka versem bulabilir misin?" Arka cebimdeki kâğıt parçasını çıkardım ve not aldığım plakalara baktım.

"Takip mi ediliyorsunuz?" diye sordu. Sessizlik olunca devam etti. "Geçerli sebeplerim olduğunu söylemiştim. Plakaları mesaj at bana istersen, yarın daha detaylı konuşuruz."

"Tamam. Teşekkürler."

"Rica ederim."

Telefonu kapattım ve sokaktaki arkadaşlarımın birinden birkaç saat önce aldığım kâğıtta yazan plakaları ona mesaj attım.

Islak saçlarımı kurularken telefonumun mesaj sesini duyunca komodinin üzerindeki telefonumu aldım.

Gönderen; Arya

'Balkondayım.'

Havluyu yatağımın üzerine attım, ellerimle saçlarıma şekil vererek balkona ilerledim. Balkona çıktığımda Arya sırtını balkon demirlerine yaslayarak yere oturmuş, gökyüzünü izliyordu. "Kay bakalım," deyip, onun balkonuna geçmek için korkuluğu tuttum. Düşeceğimde korkarak endişeyle gözlerini kapattı elleriyle. Onu dinlemeyip kolayca balkonuna geçtim. Yanına oturduğumda omuzları gevşedi ve derin bir nefes vererek, gözlerini açmadan omzuma yasladı kafasını.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum gerçek bir merakla.

"Eski anılarımda onlara dair herhangi bir bilgi var mı diye hatırlamaya çalışıyorum. Ya da babamın bu konu hakkındaki fikrini belirttiği bir anı."

Sıcak tenini sol kolumun altında hissettim. İki eliyle koluma tutundu, yanağını iyice koluma yasladı. "Yarın bir işim var dışarıda. İşe gitmeyeceğim. Evde kalıp düşünmek istersen Can Abi'yle konuşurum," dedim detaylardan bahsetmeyerek.

Kafasını iki yana salladı yavaşça. "Gidip kafamı dağıtsam daha memnun olurum."

Onu anlıyordum. Bizimkilerle bir arada olursa aklım daha az onda kalırdı. "Argun sabah alır seni."

Kafasını salladı sadece. Bir süre sessizce oturduk. "Bazen burada olman tuhaf geliyor," diye mırıldandı.

Ona bakmak için kafamı çevirdim ama önüne bakıyordu. Bu söylediği, içimde bir şeyleri kırıp döktü. Ona olan sevgim içerimde kendine yer açıyor, gittikçe yayılıyordu. Göğsümdeki tanıdık sıkışıklık hissiyle derin bir nefes aldım.

Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. Yüzünde mahzun bir ifade vardı. "Bazen sana ulaşmışım ama asla kavuşamayacakmışım gibi hissediyorum."

Söylediği her bir kelime kafamda kötü senaryolar kurma-

ma, onu asla yanımdan ayırmamama sebep olacak şeyler düşünmeme neden oldu. Kaşlarımı çatmıştım istemsizce. Yüzüme daha iyi bakmak için kolumdan ayrıldı ve bana dönerek dizimin hemen yanına oturdu. Dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. "Çatma kaşlarını. Sürekli özleme halinde olduğum için öyle dedim. Kötü şeyler gelmesin aklına," dedi.

Elini yavaşça, çekimser bir tavırla uzatıp yanağıma koydu hâlâ gülümserken. Sever gibi, yüzüme düşen ıslak saçlarıma dokundu büyük bir hayranlıkla. Biraz önce koluma yaslandığından Kâkülleri yüzüne dağılmış, kirpiklerine karışmıştı. O sırada hayat karşımda durmuş, bana gülümsüyordu sanki. İşte, karşımda duran bu güzel kıza gün geçtikçe daha çok çekiliyordum. Ona karşı koyamıyor, karşı koyacak gücü kendimde bulamıyordum artık. Tamam, en fazla bu kadar sevebilirim dediğim her günün ertesi onu daha çok sever halde uyanıyordum. Beni öylece izleyip ne düşündüğümü anlamaya çalışırken çekime bıraktım kendimi ve onu öpmek için eğildim. Ona eğildiğimde kaçmadı benden. Gözlerini kapattı. Gülümseyerek yakından inceledim güzel yüzünü. Kalbi boğazında, köprücük kemiklerinin birleştiği yerde atıyordu. Elimi boynuna koyup başparmağımla tam o noktaya dokundum. Kalbi parmağımın altında atarken dudaklarına eğildim, ufak bir öpücük bırakıp geri çekildim. Dudaklarım dudaklarına değdiği anda kalbi dudaklarımda atmıştı. Kâkülleri saçlarıma karışmıştı. Gözlerini açtı titreyerek. Elini hâlâ yanağımda tutuyordu, derin bir nefes aldı sessizce.

"Hâlâ buradasın," dedim güzel gözlerine bakarken. Onu öpersem yok olacağını düşünüyordum hep ama buradaydı. Ne demek istediğimi anlamadı ama ne demek istediğimi soracak kadar sakin de değildi. Gülümsedim hafifçe.

Gözlerini gözlerimden çekip gülümsememe baktı. "Keşke hep gülümsesen," diye fısıldadı. Yanağımdaki elini hareket ettirip dudaklarıma dokundu daha az çekimser bir tavırla. Du-

daklarımın üzerindeki parmaklarına ufak bir öpücük bıraktım. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve hiç beklemediğim bir anda uzanıp, gülümsememin üzerine varla yok arası bir öpücük bırakıp boynuma sarıldı sıkıca. Öpücüğüyle gülümsemem kutsanmış gibi hissettim. Kollarımın arasında aydan daha parlak bir ışık yaydı. Hızla atan kalbi bir süre sonra normale döndü, boynuma vuran nefesi yavaş, düzenli bir hal aldı ve muhtemelen omzumda uykuya daldı. Emin olmak için kafamı hafifçe geri çektiğimde yanılmadığımı anladım. Yüzünde huzurlu bir ifadeyle kollarımda uyuyordu. Hayattan daha fazla bir şey isteyemezdim. Benim huzurum onunla beraber gelirdi.

Sabah erkenden Eren'in, daha önce Arya'yı almaya gittiğim için bildiğim stüdyosuna gittim. Kapısını çaldığımda elinde kahve bardağıyla açtı kapıyı. Ben içeri girerken dışarı göz atması dikkatimden kaçmadı. Takip edildiğimiz için tedirgin olduğu açıktı, bu tavrı beni de endişelendirmeye başlamıştı; özellikle de Arya yanımda değilken. Kapıyı kapatıp bana döndü ve içeri geçmemi işaret etti. İçeride L şeklinde iki koltuk vardı, ortalarına bir sehpa konulmuştu ve Amerikan mutfak vardı. Bir bölümde dövme uygulama alanı olarak ayrılmıştı. Sehpanın üzerindeki dağınıklık bir gecede olmayacak türdendi. Kalın dosyaların içerisindeki kâğıtlar dışarı taşıyor ve masanın üzerindeki kâğıtlara karışmak istiyordu sanki.

"Kahve ister misin?" diye sordu.

"İyi olur. Teşekkürler," dedim. Saat henüz yedi bile değildi ama işi bir an önce bitirip kafeye, Arya'nın yanına dönmek istiyordum.

Kendi bardağını sehpaya bıraktı. Tezgâhın üzerindeki kahve makinesinden benim için kahve doldurdu. "Arya ikimizin buluştuğunu anlayıp arkasından iş çevirdiğimizi düşünmesin diye,

Can Abi'ye dişçiye gideceğimi söyledim," dedi.

Kafamı sallayarak onu onayladım ve koltuğa oturup sehpanın üzerindeki kâğıtlara göz ucuyla baktım. Onun arkasından iş çeviriyor sayılırdık zaten ve sesli söylendiğinde daha can sıkıcı olmuştu. Kâğıtların arasında belgeler ve kamera görüntüleri vardı. Yasal bir yolla bu kadar bilgiye ulaşması imkânsızdı. Bunları bilmemesi Arya için daha iyiydi. "Nedir bunlar?" diye sordum.

Kahvemi uzatıp çaprazımdaki koltuğa oturdu. Teşekkür ederek kahvemden bir yudum aldım.

"Bulabildiğim bazı görüntüler, mesajlar, belgeler, fişler falan," diyerek yorgunlukla yüzünü sıvazladı. Dün gece hiç uyumamış gibi bir hali vardı.

"Bilgisayar korsanı mısın?" diye sordum. Yüz ifadesini inceliyordum.

Bu sorum onu güldürdü. "Bilgisayar korsanı tabirini uzun zamandır duymamıştım," dedi ve kahvesini aldı. "Okulunu okudum ama okumadan önce de gayet iyiydim ve evet, yasal bir şekilde elde etmedim bunları."

Kafamı salladım. Sehpanın üzerindeki kâğıtları karıştırdı ve içlerinden birkaç tanesini seçip bana uzattı. Elimdeki bardağı bırakıp kâğıtları aldım; birkaç adam hakkında bilgiler içeriyordu.

"Verdiğin plakalara baktım dün. Hepsi kiralanmış. Aracı kiralayanlar kendi kimlikleriyle, kendi adlarına almışlar araçları ama Nil Soykan için çalışıyorlar. Elindeki kâğıtlarda da yazıyor. Hiçbirinin babanla bir ilgisi yok."

Nil Soykan'ın Arya'yı takip ettirdiği bildiğimiz bir şeydi. Sadece babam olmasından endişelenmiştim. Harun da babam olmadığını söylemişti ve şimdi Eren de onaylayınca rahatlamıştım. "Daha önce Arya'yı korumak istediği için peşine adam

taktığını söylemişti. Arya bunu istemeyince kabul etmişti ama görünüşe göre geri çekmemiş," deyip sakallarımı kaşıdım.

Kafasını sallayarak beni dinledi. "Belki de amacı korumak değildir."

Kaşlarımı çattım. "Neden Arya'ya zarar vermek istesin?"

Derin bir nefes alıp alnındaki saçlarını geriye attı. "İşte, ben de bunu çözmeye çalışıyorum. Bak," diyerek bir kamera görüntüsü çıkardı kâğıtların arasından ve önüme koydu. Altı adam tarafından dövüldüğüm zamana ait bir fotoğraftı. "Onun adamları."

"Biliyorum," dedim.

Kafasını salladı ve bir tane daha kâğıt çıkardı. Bu kez kaşlarımı çatmama sebep oldu bu görüntü. Arya'nın peşinde olan bir adamdı. Tarihe ilişti gözlerim. Sanırım o gün beni arayıp yardım istediği gündü.

"Diyelim ki seni Levent Tütüncü'nün oğlu olduğun için Arya'dan uzak dur diye dövdürttü. Peki, seni döven adamlardan biri elinde bıçakla neden Arya'yı takip edip onu korkutuyor? Bu mantıklı değil."

Bu kez ona hak vermiştim. Fakat böyle bir şey yapması çok mantıksızdı. "Bu çok mantıksız. Ne tür bir kazancı olabilir ki Arya'ya zarar verdiğinde?"

Kafasını salladı sıkıntıyla ve saçlarını bıraktı. "Bilmiyorum. Belki seninle aydınlatabiliriz diye düşündüm. İntikam istediğine göre, polis okulunda boş durmamışsındır diye tahmin ediyorum."

Geçmişimi biliyor oluşu çok da şaşırtmadı beni. Arya'yı eliyle koymuş gibi bulmuştu, benim sicilime bakması daha kolay işti. "Babam kendi adamlarından birkaçını onun adamlarının arasına sokmuş, Arya'ya zarar vermeye çalışmış olabilir. Sonuçta Nil Soykan, Arya'nın yerini biliyordu ama babam bilmiyordu."

"Baban senin sayende Arya'yı bulduğunu söylememiş miydi? Ama adama geri dön çağrısı da Nil Soykan tarafından yapıldı, baban tarafından değil."

Kaşlarımı çattım. Babamın Arya'yı arayıp benimle konuştu zamanı anımsadım. Arya'yı benim sayemde bulduğunu söylediği doğruydu.

"Belki de Nil Soykan'la iş birliği yapıyorlar ve bunu anlamamamız için baban seni aradı ve senin sayende onu bulduğunu söyledi. Bu işte birliktelerse adamlarının ortak olması da mantıklı hale geliyor. Ama asıl soru Nil Soykan'ın bunu neden yaptığı? Mirastan pay alması imkânsız, Arya dedesinin mirasına ortak değil. Çok mantıksız. Bir çıkarı, bir nedeni olması lazım."

Kahvemden bir yudum alırken, bir insanın Arya'ya neden zarar vermek isteyeceğini düşündüm. Parası için olamazdı, Eren haklıydı. Peki, neden yapıyordu? Neden Arya'dan nefret ediyordu? "Nedeni ne olursa olsun, Arya'nın orada kalması tehlikeli bir hal alıyor bunlara bakınca," dedim ikna olmuş bir şekilde. Nedeni çözememiş olsam da ortada onun için tehlike oluşturan bir şey olduğu bir gerçekti ve bunu göz ardı edemezdim. Nil Soykan'ın iyi niyetli olduğunu artık zerre kadar düşünmüyordum. "Kişisel bir nefret olsa gerek," dedim, aklıma başka bir sebep gelmiyordu.

Kafasını sallayıp beni onayladı. "Zamanında ablasıyla yaşadığı anlaşmazlıkların acısını Arya'dan çıkarmaya çalışmıyorsa, neden yapıyor?"

Mantıksız olduğunu kabul ederek kafamı iki yana salladım. Kâğıtlara bakarken bir görüntü dikkatimi çektim. Kâğıdı elime alırken kalbime oturdu bu görüntü. "Bu hangi ev?" diye sordum.

"Aryaların evi," dedi keyifsiz bir tonda.

Yanan evin fotoğrafına bakarken, Arya'nın ağlayarak, anne

ve babasının dışarı çıkmasını bekleyişini hayal ettim. Boğazımda oluşan yumruyu yok etmek için yutkundum. O günü hatırlamaya çalıştım, akşam yemeğimizi yerken babam benimle sohbet etmeye çalışmıştı. Ben de zorlama cevaplar veriyordum. Bir telefon araması kurtarmıştı beni. O sıralarda Arya'nın doğum günü kutlanıyor olmalıydı. Arya'nın anlattığı anı, kendi anımın üzerine oturdu o an. Arya o gün doğum günü olduğunu, babasının toplantıya gitmediğini ve bu yüzden öldüğünü söylemişti. Yemek yerken babamın telefonu çalmış, mesafenin uzak olduğunu, benim evde olduğumu ve yalnız bırakamayacağı için gelemeyeceğini söylemişti. Bir şeyler yerine oturmuştu sanki. Bir şeyler değişmişti sanki. Eren'e baktım, düşündüğüm şey zorlama değilse, anlattığımda onun da benimle aynı şeyi düşünmesi, ona da mantıklı gelmesi gerekiyordu.

"O gün Taner Ateş'in son anda önemli bir toplantısı çıktığını ama Arya'nın doğum günü olduğu için gitmediğini biliyor muydun?" dedim.

Kaşlarını çattı. "Yani normalde o an evde olmaması mı gerekiyormuş?" diye sordu. O da benimle aynı mantıksızlığı bulmuş gibiydi.

Kafamı salladım. "Yangın gece çıkmış. Arya, toplantıya gitseydi babasının ölmemiş olacağını söylemişti. O gece babama da bir telefon gelmişti. Hem mesafeyi hem de beni yalnız bırakamayacağını bahane edip gitmemişti," diye açıkladım sorusunu. Benim kendi kendime sorduklarımı sesli bir şekilde soruyor ve düşündüklerimin mantığa uygun olduğunu kanıtlıyordu.

"Baban Arya'nın doğum gününü biliyor olabilir mi?" diye sordu bu sefer, bir şeyleri çözüyormuş gibi.

Kafamı iki yana salladım düşünceli bir tavırla. Anıları kronolojik bir sıraya sokmaya çalışıyordum ve şakağımdan bir ağrı girmişti. "Sanmıyorum. O doğduğunda İstanbul'da değildik ve bildiğim kadarıyla bizimkilerin Ateşlerle araları kötüydü."

Kendi anılarım ve Arya'nın anlattıkları birbirine ilişip bir bütün olmaya çalışıyordu beynimde. Elimi alnıma koydum fotoğrafa bakmaya devam ederken.

"O zaman, bu yangını baban plandıysa ve Arya'nın doğum gününden haberdar değilse, telefon geldiğinde Taner Ateş'in de arandığını ve toplantıya gitme ihtimalini düşünerek planını ertelemesi gerekirdi. Taner Ateş'in evde kalacağını bilemezdi. Neden ertelemedi? Amacı, sevdiği kadına, onun yerine tercih ettiği adamın soyadına yakışır bir ölüm verip, onu elinden alan adama da psikolojik ceza çektirmek miydi? Mantıksız! Bu, aniden verilmiş bir karar olurdu ve Taner Ateş'in mirasını da açıklamıyor. Adam öleceğini düşünüyordu! Ortada uzun süreli bir plan olmalı ki bunu hissetmiş olsun. Üstelik çocuğunun veya karısının değil, sadece kendisinin öleceğini düşünüyordu. Baban, Taner Ateş'i öldürmeyi planlıyorsa bu hatayı yapması imkânsız. Bu planda ölmeyen, korunan tek kişi Taner Ateş oluyor."

Bunca zaman babamın yaptığını düşündüğüm olay, bir anda onun yapmamış olabileceği yönünde ilerlemeye başlamış ve göğsüme bir ağrı saplanmıştı. Her ne düşündüysem Eren sesli bir şekilde dile getiriyordu. Bunu kabullenmeyi reddettim. Boşuna umutlanmaya hiç niyetim yoktu. "Diğer türlü de mantıklı değil, son anda gelen toplantıyı kimse kestiremezdi. Bu, Taner Ateş'in korunduğu anlamına da gelmiyor."

"Belki de toplantı olmadı. Gerçek katil herkesi toplantıya çağırıp Taner Ateş'i de olay yerinden uzaklaştırmak istedi. Toplantı yerinin uzak olduğunu söyledin. Oraya gidilmeden ev kundaklandı, yangın haberi verildi ve olmayan toplantı kendiliğinden iptal oldu."

"Dediğin gibi gerçekleştiyse eğer, toplantıya çağırılanların, katil tarafından, yangın sonrası hemen bilgilendirilmeleri gerekirdi ki olmayan bir toplantıya gidip de katilin üzerine dikkat çekmesinler. İşyeri çalışanları olayın haberini kimden almışlar? Tutanaklarında var mı?"

Kalın dosyalardan birini karıştırıp tutanakların kopyasını önüme bıraktı ve bir yeri özellikle okumamı rica etti. Taner Ateş'in sekreteri, Taner Ateş'in eşi, Derya Ateş'in de kız kardeşi olan, aynı zamanda iş ortaklarından biri olan Nil Soykan'ın başyardımcısı tarafından arandığını söylemişti. Kâğıdı masaya bırakıp elimi saçlarımın arasından geçirdim ve kendimi geriye bıraktım. Tüm bunların altında eziliyor gibi hissediyordum. Kaburgalarımda bir ağrı vardı. "Başyardımcı nereden öğrenmiş?" dedim kuru bir sesle.

"Nil Soykan herkese haber vermesini istemiş. Nil Soykan, Taner Ateş'in toplantıya gelmediğini öğrenince nedeni sormak için aramış ama ne Taner Ateş ne de ablası telefonları açmış. O da merak edip evlerine gitmiş. Taner Ateş telefonu açmayınca paniklemiş olmalı."

Dirseğimi koltuğun başına, başımı da elime yasladım yorgunca. "Çok mantıksız. Neden kız kardeşini ve çocuğunu öldürmek istesin?"

"Taner'i korumaya çalıştığına göre ona âşık olması çok muhtemel. Eğer âşıksa da âşık olduğu adamın karısını ve çocuğunu öldürmek istemesi, babanın yapmış olma ihtimalinden çok daha mantıklı. Yangından hemen önce kocasına boşanma davası açmış ama yangından sonra davadan vazgeçmiş. Gerekçesi, bu olayın kendisini çok sarstığı ve kocasını yanında istemesi olmuş."

Yıllardır katil olduğunu düşündüğüm babamın, Eren'in mantıklı ama bir o kadar da tahmine dayalı açıklamalarıyla giderek aklanıyor oluşunu sindiremiyordum. "Nil Soykan, Arya'nın doğum gününü biliyordu. Taner Ateş'in gitmeyeceğini tahmin etmiş olması gerekirdi," deyip kafamı iki yana salladım. Geçen sene doğum gününde, Erim'in Arya'yı nerede bulacağını ve bayılacağını tahmin ederek oraya gidişini ve Arya'yı evine götürüşünü anımsamıştım.

Eren, "Neredeyse hiç konuşmadığı ablasının çocuğunun doğum gününü bilmesi mi daha normal, yoksa sevdiği adamı yanlışlıkla öldürdükten sonra, ölmesinin sebebinin kızının doğum günü olduğunu öğrenmesi mi?" dedi.

"Bunların hepsi varsayım. Hiçbir kanıtımız yok," dedim.

"Dokuz senedir ulaşabildiğim her şeye ulaştım, senin ve Arya'nın anıları hariç. Hiçbir tahminim Nil Soykan'ın yaptıklarını açıklamıyordu. Ta ki senin ve Arya'nın anılarından yola çıkarak, tamamen mantık çerçevesinde oluşturduğum bu teoriye kadar."

"Teorin her şeyi açıklamıyor. Babam nerede o halde? Gece yarısı bir telefon aldı, muhtemelen yangın olayını haber aldı, çıkıp gitti ve bir daha gelmedi. Hiçbir suçu olmasaydı burada olurdu," dedim sinirli bir sesle. Babamı aklamaya yönelik yaptığı her açıklama beni sinirlendiriyordu, çünkü dokuz senem bu yüzden çürük bir haldeydi.

"Belki de Nil'in yapacaklarını tahmin ediyordu ve olayı öğrenince onun yanına gitti. Sevdiği adamı öldüren bir kadından her şeyi beklerim. Belki baban bile aslında bir kurbandır."

Ayağa kalkıp kapıya ilerlediğimde peşimden gelip önüme geçti.

"Nereye gidiyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Kafeye gidip Arya'nın yanında olacağım. Canımı yeterince sıktın."

Önümden çekildi. Kapıdan çıkıp merdivenleri inmeye başladım. Arkamdan da kendisi geliyordu.

"Ne dersen de ama söylediklerimiz mantıksız veya zorlama deme. Bu şekilde bakıldığında her şey mantıklı oluyor."

Kafamı sallamakla yetindim sadece. Apartmandan çıktım ve arabaya ilerledim.

"Babanın katil olduğunu neden düşünüyorsun? Derya Ateş'e âşık olduğunu bildiğin ve olay gecesi aldığı bir telefonla ortadan kaybolup bir daha dönmediği için mi?"

Her şey babamın normal bir şekilde öğretmenime sarılmasıyla başlamıştı ve aralarında hâlâ devam eden bir ilişki olduğu fikrini kafama sokan Nil Soykan'dı, bunu şimdi fark ediyordum. Beni babama karşı doldurmuştu. Babamın bir katil olduğunu düşünmemi sağlamıştı. Arabanın kapısını açarken duraksadım. "Nil Soykan, babamın Arya'nın annesini sevdiğini söylediği için," diye mırıldandım. Artık Eren'in söylediklerine itiraz edemiyordum. Babamın bir katil olmamasını istemiştim hep, şimdi elimde olmadan ikna etmek istiyordum kendimi.

Eren kafasını salladı. "Olay henüz tazeyken babam tüm bunları çözmüş olabilir. Bu yüzden babamı da öldürdü. Neden sürekli babamla buluştuklarını da açıklıyor bu. Davaya yardım etmek için değil, onu yok etmek için yanına gidiyormuş. Bir şeyler yapmamız lazım. Bu davanın tekrar araştırılmasını talep edip bildiklerimizi polise anlatmalıyız."

Cevap veremeden telefonum çaldı. Argun'un aradığını görünce içime nedensizce bir korku düştü. Tüm bu konuşulanlar beni germişti, belki de o yüzden böyle hissediyordum. Ekrana öylece baktım bir süre, açmak hiç içimden gelmiyordu.

"Ulaş!"

Eren'in sesini duyunca önce ona, ardından da bakışlarını takip ederek, baktığı yere baktım. O anda korku her bir hücreme zehir gibi zerk edildi. Bakışlarımı ondan çekmeden telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Ulaş, Arya... Arya yok."

Arya yok. Bu cümle tüm varlığımı yok etmeye eş değerdi, beni yok etmeye eş değerdi. Bu cümle kalbimin üzerine, beraberinde getirdiği büyük bir ağırlıkla çöktü, göğüs kafesimi delip

geçmek ister gibi göğüs kafesime çarptı ve her vuruşunda tüm kemiklerimi kırdı. O birkaç saniye içinde gerçekleşen her şey dokuz seneden daha açıktı. Nil Soykan bir şekilde Arya'ya zarar vermek istiyordu, tüm bunları anladığımızdaysa Arya ortadan kayboluyordu ve Nil Soykan tam karşımda dikiliyordu. Telefonu kulağımdan yavaşça çektim. Hayatımda ilk kez bu kadar korktuğumu hissediyordum.

Nil Soykan, "Bu ne hoş bir tesadüf. Sizinle burada karşılaşmayı beklemiyordum ama seni pek iyi görmedim, Ulaş," dedi ve vahşi bir gülümseme oluştu dudaklarında.

Bu gülümsemenin Arya'ya neler yapabileceği, ona ne kadar zarar verebileceği düşüncesi tüm buzlarımı kırdı, kemiklerimi birleştirdi, ona ulaşmak, Arya'yı ondan geri almak için ona doğru bir adım attım. Fakat ona ulaşmak kolay değildi. Adım atmamla birlikte önüme birkaç koruma geçti, Nil Soykan arkasını döndü ve umursamadan arabasına ilerledi. Eren kötü bir şeyler olduğunu sezmiş, onu durdurmak için harekete geçmişti.

O adamların elinden kurtulmak istedim, her şey dursun, burada dursun, gerekirse sonsuza kadar bu zamanda, burada kalsın, ben Arya'dan uzakta kalayım ama o da Arya'ya ulaşamasın, ona dokunamasın istedim. Fakat istediği şeyleri çok çabuk kaybeden biriydim, yine öyle oluyordu işte. Korumaları geçmek için elimden geleni ardıma koymadım. Fakat bir yumruk atarken iki yumrukla burun buruna geliyor, bir türlü ona ulaşamıyordum. Onlardan kurtulamadıkça sinirleniyor, sonuçlarını düşünmeden kendimi kaybediyordum. Kime ne kadar vurduğum, neresine vurduğum önemli değildi. Sadece ona ulaşmak, Arya'yı geri almak istiyordum. Bir şekilde ellerinden kurtulduğum anda gitmekte olan arabasının önüne atlamak istedim, atladım da. Fakat yerden kalktıkları gibi kollarımdan tutan iki adam beni geri çektiler.

Araba uzaklaşmaya başlarken, Arya'yı daha çok kaybedi-

yormuş gibi hissettim. Daha çok acı ve korku hissediyordum artık. Artık sadece korku ve acı vardı. "Neden?" diye bağırdım.

Araba tam önümde durdu, Nil Soykan camını indirdi. Bu halde oluşumdan etkilenmiş gibi bir ifade vardı yüzünde. "Güzel bir şiiri anımsadım sen böyle deyince. Seni anımsattı," diye mırıldandı gözlerime bakarak ve bahsettiği şiiri okumaya başladı.

"Ne zaman bir sevdiği ölse birinin,

Onu en-ölüm alır kalır o...

...Ne zaman bir her şeyi ölse birinin,

Kendini ölümlerde yaşar kalır o.[23]"

Tek elimi kurtarmak için debelenirken keyifle gülümsedi ve gitmek istediğini söyledi. Araba hareket etti ve benden hızla uzaklaştı. Benden uzaklaştığı her santim onu Arya'ya yaklaştırıyordu. Bunun bilinciyle sıkışan kalbim derin derin nefesler aldırıyordu bedenime, nefes alan ben değildim. Araba gözden kaybolduğunda kollarımı bıraktılar. Kendimi öne doğru ittiğim için yüzüstü yere düştüm. Ellerimi yere koyup kalkmaya çalıştım. İnsan bedeninin sevgim kadar güçlü olmayışı gururumu incitti. İnsan bedeninin hayatta kalmak için olan çabası güldürdü beni. Öyle bir şey yoktu, hayatımı elimden almışlardı ve ben yerdeydim işte. Bu beden hayatımı korumam için yeterli değildi.

Eren'in yardımıyla kalktım yerden. "Ulaş..." dedi korku dolu bir sesle.

"Arya yok. Yok oldu... Aldı onu benden." Yüzümden akan kan ve tuzlu su birleşip tişörtüme damladı. Arya'nın söyledikleri düştü aklıma. *Bazen sana ulaşmışım ama asla kavuşamayacakmışım gibi hissediyorum.* Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemeyerek, boş bir şekilde karşıma baktım. Beynim düşünme

23 Özdemir Asaf, Dokuza Kadar On, Yapı Kredi Yayınları, Ölümün Yükselişi ve Çöküşü şiirinden alıntı.

yetisini kaybetmişti korkudan. Bedenim yaşamsal döngüsünü yerine getiremiyordu. "Her şeyimi aldı." Göğsüm bu işlevsiz beden yüzünden hızla inip kalkıyordu.

Nasıl olduğunu bilmesem de bir şey Nil Soykan'ı harekete geçirmişti. Onu biz harekete geçirmiştik belki de.

Belki de korumak isterken Arya'yı kül etmiştim, onu yok etmiştim. Ve her şeyimi kaybetmiştim.

Devam Edecek...

şündüm. Tedirgindi. O, telefonla konuşurken orada öylece dikilip onu izledim. Ben sakin olursam belki biraz rahatlardı. Arabadakilerin babasının adamları veya bizzat babası olduğunu mu düşünüyor diye merak ettim. Bu, onu çok korkutuyordu. Bense kendimden çok onun için korkuyordum, çünkü beni korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum.

Gözlerini kısa bir süre için bana çevirdi, ardından başka bir yere baktı. "Alakası yok yani... Eyvallah. Allah'a emanet ol. Görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı. Bir cevap bekliyordum ama o da aldığı cevaptan tatmin olmamış gibiydi. Yine de, "Sorun yok," dedi.

Bir sorun vardı ve şüphelendiği kişi her kimse, onu endişelendirmişti. Aklıma birkaç ay önce telefonla konuşurken ağladığı an geldi. Beni arayan numarayla konuşmuş ve çılgına dönmüştü. O kişi babasıydı diye tahmin ediyordum. Ölmek veya öldürülmek istenmek beni korkutmuyordu ama Ulaş için korkuyordum. Onun daha fazla üzülmesinden korkuyordum.

Kafeyi toparlayıp kapattıktan ve yarın görüşmek üzere herkesle vedalaştıktan sonra saat 23.43 olmuştu. Argun bizden daha erken çıktığı için Ulaş da benimle birlikte otobüsle eve dönecekti. Birlikte yola koyulduk. Durak, iki kilometre kadar uzağımızdaydı. Yavaş adımlarla, hiç konuşmadan yürüdük. Ben ayaklarımıza bakarak yürüyordum. Ulaş durduğunda ben de durdum ve ona baktım. Kaşlarını çatmıştı. "Ne oldu?" diye sordum çekinerek.

Etrafa baktı. Ben de bakındım. Olduğumuz sokağa, evsize benzeyen birkaç tane adam girdi. Ulaş'a baktım endişeyle.

"Burada bekle," deyip onların yanına gitmeye yeltendiğinde ani bir refleksle bileğinden tuttum. Önce elime, sonra yüzüme baktı.